Bu Spiritüalizm Ne Ola ki

Hasan 'Sonsuz' Çeliktaş

Reikievi Yayınları
Sonsuzlukötesi Dizisi

Bu Spiritüalizm Ne Ola ki?

www.derki.com
www.thewisemag.com
Yazar e-mail: sonsuz@derki.com

Editör: Zinnet Bayraktar

Kapak ve Kitap Tasarım : Ahmet Aydın

Basım Yeri : Star Ajans Reklamcılık Matbaacılık
Tel : (312) 417 25 49 417 14 74

Ankara, Eylül 2003
Bu kitabın elektronik yayın hakları derKi Yayınlarına aittir.

Bu Spiritüalizm Ne Ola ki?

Hasan 'Sonsuz' Çeliktaş

Başlarken...

Çok çok zengin bir adam, bir gün tüm malını mülkünü bırakıp "yaşamın sırrı"nı aramaya koyulmuş. Bu uğurda, dünyanın her yerine seyahat etmiş, nice kişiyle görüşmüş, tapınakları ziyaret etmiş... Bir gün, bir köye gelmiş ve köydekilere dert yanmış: "Ben yaşamın sırrını arıyorum, ama bana hiç kimse yanıt veremiyor." Köydekiler demişler ki: "Şu dağın tepesinde bir bilge kişi var, o sana yaşamın sırrını verecektir." Adam çok sevinmiş ve bilgeyi bulmak üzere dağa tırmanmaya başlamış. Bir süre sonra, bir mağaraya gelmiş ve içeri girmiş. İçeride bembeyaz uzun sakallı, uzun cüppeli, bilge olduğu her halinden belli, yaşlı bir adam varmış. Adam, bilgenin karşısında saygıyla eğilmiş ve sormuş: "Yaşamın sırrını arıyorum. Sizin bildiğinizi söylediler. Bana yanıt verebilir misiniz, yaşamın sırrı nedir?" Bilge, adama sevgiyle gülümsemiş ve "Benimle gel oğlum" demiş. Birlikte mağaranın arkalarına doğru ilerlemiş ve bir açıklığa çıkmışlar. Adam, aşağıdaki cennet gibi vadiye bakmış. Her yer yemyeşil ormanlıkmış, kuşlar mutlulukla ötüyor, nehirler akıyor, etrafa huzur yayılıyormuş. Bilge demiş ki: "İşte, hayatın sırrı budur oğlum." Adam şaşkınlıkla sormuş: "Hayatın sırrı bu mu?" Bilge, ondan daha büyük şaşkınlık içinde yanıt vermiş: "Yoksa değil mi?"... ;)

İşte, benim hikayem de burada başlıyor. Ben de tıpkı yukarıdaki adam gibi, bir sırrı öğrenmeyi istedim ve bunun uğruna upuzun bir yolculuğa çıktım. Hikayedeki adamdan iki farkım vardı sadece: Ben, hayatın sırrından öte "Ben kimim?" sorusuna yanıt arıyordum; o adam gibi zengin değildim ve dünyanın çeşitli bölgelerine gidebilme fırsatım olmadı. ;) Ama benim de karşıma bir sürü yanıt, bu yanıtları savunan bir sürü insan ve hatta gurular çıktı. Bir sürü bilgi, öneri, teknik, olmazsa olmazlar, spekülasyonlar, "gerçekler", doğrular, yanlışlar, medyumik bilgiler, şifacılar ile haşır neşir oldum. Hepsinden bir şeyler aldım azar azar ve hayatımı, Antalya'ya tatile gelmiş ve açık büfe önünde kendinden geçen zengin Rus turist gibi yaşadım. Fakat, hiçbir yanıt beni tam anlamıyla tatmin etmiyordu. Bir kere, bilgilerin her biri olayı bir yerinden tutmuştu; ondan öte, o bilgilere inananların günlük hayatları içinde savunduklarıyla alakasız yaşadıklarını görüyor ve hayal kırıklıklarına uğruyordum. BİR'likten bahsedip neşe içinde muhabbet edenlerin bu faaliyetleri, karşılıklı mastürbasyon yapmaktan öteye gitmiyordu, çünkü en ufak fırsatta birbirlerinin gözlerini oymaktan geri kalmıyorlardı.

Hepsinden daha da öte mutluluğu, huzuru, sevgiyi, neşeyi savunan bu bilgilerin takipçileri gergin, sürekli savunma halinde, garip ikilemlerin içinde çabalayan ve ilk fırsatta dünyadan kaçıp kurtulmanın yollarını arayan kişilerdi. Dünyada felaketlerin olacağı ve sadece yüksek titreşimlilerin kurtulacağı bilgisini duyduklarında, sırf bu felaketten kurtulmak için var güçleriyle kendilerini "titreşimlerini yükseltecek" faaliyetlere veriyor; "Kurtuldunuz, felaketler geçti ve biliyor musunuz, siz öyle yüceleştiniz ki, artık bu, sizin dünyada son var oluşunuz" bilgisini alınca, "Yaşasıın, bir daha dünyaya gelmeyeceğim, kurtuluyorum" çığlıklarını atıyor; "Sizler yüceler yücesisiniz, tanrılarsınız, ama aslında her şey BİR'dir ve herkes aynıdır" mesajlarının ise sadece ilk kısımlarını alıyor ve dışarıda gezen "diğerlerine", "Vah vah, onların da zamanı gelecek, onlar da öğrenecekler" gibisinden üstten kodlamalarla bakıyorlardı. Bakıyorlardı derken, sakın belli bir kitleyi suçladığım sanılmasın;

çünkü, eğer böyle bir suçlama yönelteceksem, önce kendimden başlamam lazım; ben, bu söylediklerimi hissedip içimde yaşadığım için iyi tanıyor ve anlatabiliyorum. Fakat dedim ya, benim hayatım "açık büfe" diye, hiçbir yemeğin başında uzun bir süre kalamadım. Tattım, inceledim, sonra başka yemeğe geçtim. Bir süre sonra da masadaki yemeklerin çoğu hakkında aşağı yukarı bir fikir sahibi olmaya başladım ve başka insanlar gelip bana, az önce tattığım yemekler hakkında, "Tadı nasıldı?" tarzında sorular yöneltmeye başladılar. Bu sıralarda, aklımda şu fikir oluşmaya başladı: "Sekiz seneye yakın zamandır bir sürü şey tattın madem, bari bunları yazıya dök de millet faydalansın."

Yazmaya o noktada başladım. Fakat bir süre sonra, yazılarımın başkalarına bir şeyler aktarmaktan önce, kendime kendimi anlattığım ve yazarken kendi içsel dünyamı düzenlediğim bir çeşit terapi olmaya başladığını gördüm. Aslında ben, herkesten önce kendime yazıyordum ve kendime yazdığım için de, kendimde olmayan bir şeyi satırlara dökemiyordum. Satırlarda yer alan tüm kelimeler tamamen yaşanmış ve benim ruhumda yer alan enerjilerin harflere dönüşmüş biçimiydi. Bende ne varsa, yazılarımda o vardı. Yapı gereği kendime saklayabilme gibi bir huyum olmadığı için, yazdığım her şeyi bir yandan da internet üzerinden mail gruplarına ve web sitelerine gönderiyordum. O kadar olumlu tepkiler geliyordu ki, bu karşılıklı etkileşim beni daha da motive ediyor ve sürekli yazıyordum. Bir süre sonra şunu fark ettim ki, yazdıkça içimde bir şeyler açılıyor ve her seferinde, o hep merak ettiğim sorunun yanıtına daha da yaklaşıyordum. Bir süre sonra, geriye çekilip yazdıklarıma baktığımda şunu fark ettim: Bugüne kadar okuduğum her şey, dinlediğim her bilgi, konuştuğum her insan ..., aslında "gerçeği" söylüyordu; çünkü, gerçek olan tek şey vardı: o da her şeyin BİR olduğu. Her şey BİR'in parçasıydı ve "gerçek"ti; hatta, "illüzyon" olarak nitelendirdiklerimiz bile. Ayrıca BİR'i anlayabilmek için önerilen ne kadar yol varsa, aslında hepsi "doğru"ydu; çünkü, dünyada sadece bir değil, birçok yol vardı. Ama bunca "doğru"nun arasında tek "gerçek" BİR'likti.

Bunu hissettiğimde, bir süre için esnekleşmeye başladığımı da hissettim. Çünkü, eskisi gibi kızmamaya başladım, ya da sertleşmemeye... Gittikçe rahatlıyor ve gevşiyordum... Tamam, her şey bitti, sorunun yanıtını buldum derken, bu sefer başka bir "gerçek" çıktı karşıma: "Bizler, dünyada yaşayan insanlardık ve burada bulunmamız boşuna değildi." Evet, ruhsal bilgilere baktığımızda "Tanrılardık", "Yüceler Yücesiydik" falan filan, ama sokakta yürürken, "Tanrılık", "Yücelik" falan pek sökmüyordu. Peki o zaman, "Biz niye buradaydık?". İşte bu sorunun yanıtı, benim, "hayatın sırrı"na dair kendi yanıtımı bulmamı sağladı.

Ben hiçbir zaman misyonları, kontratları, sorumlulukları, yükümlülükleri içime sindiremedim; kabul de edemedim... Bunları, kendini olduğundan daha önemli gösterip değer kazanmaya çalışan, kendine güvensiz bir grubun, kendini gazlama çabaları olarak düşündüm. Bizlerin burada olmamızın çok daha başka bir nedeni vardı. Madem öyle "yüceydik", niye kalkıp buralara geldik ki, otursaydık oturduğumuz yerde. Sonra, hayatımızdaki en büyük eksikliğe kaymaya başladı gözlerim ve derken, sorunun yanıtını burada buldum: İçten gelen bir gülümseme ve yaşamdan keyif alma.

Bizler, kuyruğunu kovalayan kedi gibi, hep bunların peşinden koşmaya programlanmış, ama tıpkı, kedinin kuyruğunu yakalayamaması gibi de, boş yere çabalayıp duran asabi bir topluluktuk. Kitapta okuyacağınız bir yazıda tekrarlayacağım gibi, nasıl kedi kuyruğunu kovalamayı bırakıp, yürümeye başladığında kuyruk arkasından geliyorsa, ben de yavaş yavaş kovalamayı bırakıp, yürümeye başladığımı ve kuyruğun arkamdan geldiğini hissettim. (Hatırlatma: Tüm önceki çabalarım boş muydu peki? Hayır, çünkü kovalayıp yakalayamamayı anlamadan, kovalamayı bırakmayı anlayamamıştım.)

Bir süre sonra, yaşama bakışımın değişmeye başladığını hissettim. Artık daha fazla gülümsüyordum; hatta kahkahalar atabiliyor ve gittikçe daha fazla günümü mutlu ve huzurlu geçiriyordum. Bu halim, 1995'ten beri içinde bulunduğum spiritüel bilgilere bakışımı da değiştirmişti.

Zaman zaman yücelttiğim, zaman zaman yerin dibine soktuğum o bilgilerin, aslında bana zaten tüm bu olanları aktardığını; ancak onları sadece teoride anladığımı, ama bir türlü içselleştiremediğimi fark ettim. Gülümsemek ve gülümseyebilmek, bende öyle bir rahatlık yarattı ki, sanki ruhumda bir kapı açıldı ve tüm o havada kalmış bilgilerle bütünleştim. Bu süreç içinde çenem ve klavyem sürekli işledi ve elinizde tuttuğunuz bu kitapta yer alanların da bulunduğu birçok yazı ortaya çıktı. Bu yazılar birçok insana ulaştı: Kimisi çok sevdi; kimisi sadece sevdi; kimisi idare eder dedi; kimisi tarzımdan dolayı bana gıcık kaptı; kimisi direk öfke kustu vs. Fakat sevenlerin çokluğu ve ısrarı, sonuçta böyle bir kitabın ortaya çıkmasını sağladı.

Bu kitabın hayatınızı değiştirecek, size tüm sorularınızın yanıtını verecek, ya da yeri göğü yerinden oynatacak bir eser olduğu iddiasında değilim. Bu kitap, "kendini tanıma yolu"nda yürümeye çalışan bir insanın, yol hikayesini önce kendine, sonra sizlere aktarmasından öte bir şey değil. Hele hele, medyumik kanallardan inip de "2012'de şunlar olacak, bunlar olacak, dünyanın gözüne koyulacak ki, sizler huzura eresiniz" tarzı, hiç değil.

Kitabın arka kapağında gördüğünüz gözlüklü tipin yol hikayesi sadece. Onun yolunda bir değil, birden çok şey olduğunu da belirtmeden geçemeyeceğim. Bu yüzden bir yazıda gülümserken, diğerinde sarsılabilir; birinde sevgi ile dolarken, diğerinde öfkelenebilir; ruhun en derin köşelerinde dolanırken, spiritüel kadınları nasıl tavlayacağınızı da öğrenebilirsiniz.

Sonuçta yaşam yolunda her şey var ve birbirimiz için en iyi dileğimiz, bu dünyadan ayrılıp öbür tarafa gittiğimizde, bize heyecanla, "Nasıldı, nasıldı?" diye soran varlıklara, gülümseyerek, "Yaşadım" diyebilmemizi sağlayacak dolu dolu bir hayat yaşayabilmek olsun.

Yaşamaya...

Sonsuz

Önce Teşekkürler...

İtiraf ediyorum, bugüne kadar onca yazı içinde, onca satır yazdım, ama benim için en 'özel'i ve en 'keyifli'si şu an yazdığım satırlar. Düşünsenize, insanın eline kaç kez, herkesin huzurunda, hayatına girmiş ve onu etkilemiş herkese, teker teker teşekkür etme fırsatı geçer ki: “Hele yaşarken; hele daha yirmi yedi yaşında iken.” Dünyadan ayrılacağım son güne kadar daha çoook insan tanıyacağım ve yine eminim ki, evren bana daha çoook teşekkür fırsatı sunacak. Bu liste iyiden iyiye genişleyecek ve ben, bundan da büyük keyif alacağım. Ama şu anda bir ilk var gözlerinizin önünde ve nasıl desem, sigara içmememe rağmen, "orgazm sigarası" dedikleri herhalde bu olsa gerek. Yine bildiğim bir şey var ki: “Burası varılacak bir yer değil, yolun üzerinde bir durak” benim için. Bu da demek oluyor ki, yolun üzerinde daha "sigara" içilecek çoook durak var. ;)

Şimdi, kimlere teşekkür edeyim diye tek tek düşündüğünüzde, aklınıza gelen birçok kişi oluyor elbet ve o birçok kişi, teker teker teşekkür edilmeyi de sonuna kadar hak ediyor. Fakat isimlerden önce, ilk olarak, yaşam yolumda bana bir şekilde eşlik etmiş herkese, ama herkese teşekkür etmek istiyorum. Beni seven-sevmeyen, dostum olan-gıcık kapan, kalbimi paylaştığım-kızgınlığımı yönelttiğim, bana destek olan-yolumu tıkamak isteyen, benim hakkımda güzel sözler söyleyen-bana küfreden ... kim, ama kim varsa hayatımda ve onlar, bu süreçte ister bir saniye, ister doğduğumdan beri benimle birlikte olmuş olsunlar; hepsine, ama hepsine koccaman teşekkürler... Şu anda bulunduğum noktada keyifle bu satırları yazmamı sağlayan deneyimleri, "iyi"siyle, "kötü"süyle, tüm bu insanların hayatımda oynadığı irili ufaklı roller sayesinde kazandım. Hani sahneler olur ya, herkes ayağa kalkar ve sahnedekini alkışlar; bu noktada, izninizle ben ayağa kalkıp, karşımdaki sizleri ayakta alkışlamak istiyorum. Teşekkürler...

Tabii ki, benim hayatımda da önemli roller oynamış, ya da oynamaya devam eden isimler mevcut ve yine izninizle, onların isimlerini anmaya çalışacağım. Aslında, ben çok şanslı bir insanım ve hayat, bana çok sayıda muhteşem hoca,

yol arkadaşı ve rehber verdi. Ama bu şans, böyle bir yazı yazmaya kalktığınızda, sizi zorlayabilen bir durum yaratabiliyor; çünkü, o kadar çok harika insan oldu ki hayatımda, hepsini teker teker anmak istiyorum; fakat arada mutlaka atladıklarım olacak ve onların gülümseyen yüzlerindeki en ufak burukluğu hissetmek bile kalbimi acıtacak, eminim. Ama elimden geleni yapacağım, söz... :)

Teşekkürlerime kimlerle başlayacağımı, açıkçası çok düşündüm. Öncelikle ailemden başlamak istiyordum; fakat genelde böyle teşekkür yazılarında, assolist en son çıkar misali, aileye en son teşekkür edilir. Ben bu sefer tersten gireceğim olaya ve aileme teşekkür ederek başlayacağım: Ben, ailem konusunda da çok şanslıyım. Çok muzip bir babam, çok sevecen bir annem ve çok sevdiğim bir kardeşim var. Onlarla birlikte, bana sürekli olarak, "kulağındaki küpeyi çıkar be haylaz oğlan" diyen çok tatlı bir anneannem, varlığını öteki taraftan bile hissettiren dedem, her biri ayrı renkli teyzelerim, halalarım, dayılarım, amcalarım ve sayısı yirmi beşi bulan kuzenlerim var. (Görüldüğü üzere, sadece ailemin bireylerini tek tek yazmaya kalksam, olay kopuyor. Bir de her biri ayrı değerli, yahu hangisini yaziim???) Canımın en sıkkın olduğu zamanlarda bile, ailem ile vakit geçirmek, hele ki benim gibi, dokuz senedir ailesinden ayrı yaşayan birisi için en güzel meditasyon oluyor ve zaten ailevî yaşantım bir "sit.com" tadında geçtiği için, çok da eğleniyorum. Huzurlarınızda ailemin her bir üyesine, teker teker teşekkür etmek istiyorum. Bana çok destek oldular ve olmaya da devam ediyorlar... Hepinizi seviyorum. (Kız Başak, seni anmasam, "Len Hasan, birlikte büyüdük o kadar, bir adımızı anmamışsın" diye başıma kakarsın biliyorum; aha da andım.) ;)

Hayatımda hep harika hocalarım oldu demiştim. Eh, şimdiki teşekkürlerim, benim hayatımı etkileyen okul hocalarıma gidecek izninizle. Öncelikle Toros Lisesi'nden, şu anda bu satırları gülümseyerek ve gözleri de hafif nemli okuyan sevgili Türkay İçaçan'a teşekkür etmek istiyorum. Onun "Edebi Metinler" dersi, sadece benim değil, birçok arkadaşımın hayatını

etkilemiştir. (Ben, ilk defa o derste aşık olmuştum mesela.) Sonra Toros Lisesi'nin eski psikoloğu Ümit Adak'a teşekkür ediyorum. Kendisi çok kahrımı çekmiştir. ;) (O benim idolümdü.) Keza, yine Toros Lisesi'nden Ulya Mısırlı'nın da az emeği yoktur üzerimde...

Üniversitede, birçok sevgili hocam ve dostum olmasına rağmen, öyle bir dörtlü vardır ki, hayatımın son dokuz senesinde, hep onlar yol gösterenim olmuşlardır: Ahmet Tolungüç, Bülent Çaplı, M. Sobacı ve Bülent Özkam. Onlardan çok şey aldım, ama bana en önemli şu dersi verdiler: "İnsanın kendi olabilmesi ve kendini yaşayabilmesi için, illa spiritüel bilgilere ihtiyacı yoktur." (Maalesef, hele spiritüel bilgilere ilk girdiğinizde, sanki gidilecek başka yol yokmuş zannedersiniz.) Onlarla birlikte, Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi'ndeki tüm hocalarıma ve arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum.

Bu kitabın da özünü oluşturan "kendimi tanıma yolu"mda yürürken, o kadar çok “güzel” ve "özel" insan hayatıma girdi ki, teker teker saymama cidden imkan yok. Öncelikle, kurucusu olduğum sonsuzlukötesi mail grubunun, gelmiş geçmiş tüm üyelerine teşekkür ediyorum. Tüm yazılarımı ilk olarak onlar okur ve ilk değerlendirmeleri onlar yapar. Benim için de bu paylaşma duygusu, beni sürekli yazmaya iten en büyük "motive".

Sonra, bu yola girdiğim ilk günden beri birlikte yürüdüğümüz sevgili Figen Danışman (Ünlü)'a, her gece ICQ'da dellendirmekten ayrı bir haz aldığım ve bu kitabın da yayıncısı olan Sensei'm Gülüm Omay'a ve bu yola ilk girdiğim yıllarda ondan çok şey öğrendiğim sevgili Mualla Güven'e, kocaman kocaman teşekkürler gönderiyorum.

Çok çok özel bir teşekkürü ise, birlikte üç harika sene geçirdiğim, çok şey öğrendiğim ve bu kitapta da sık sık andığım sevgili İ. Meltem Çetinkök'e gönderiyorum. (Her zaman yinelediğim gibi Meltem, eminim çok mutlu bir hayatın olacak.)

Bir başka özel teşekkür ise, bana hayatta en çok ilham vermiş kişiye, Meltem Yetener'e... (Onun varlığının bana verdiği ilham ile neler yazdım neler…)

Ve yine bir özel teşekkür de bana, "koşulsuz sevilme"nin nasıl bir duygu olduğunu öğreten Gökçe'ye. Ayrıca, bugüne kadar kalbimi paylaştığım tüm kız arkadaşlarıma da teşekkürlerimi gönderiyorum.

Sevgili can dostum Piraye 'Delphin', canım çatlağım Zeynep Sevil Güven, majestem Tijen, meleğim Bilge ve Yılmaz Abi, Emre Sakaryalı, Serdar Soydemir, Sezgi Eviner, Barış Duran, Akın ve Nesli, Evci Memo, Ali Tolga Acar, Ada Koray, Aycan, Arda Erdik, Binnur Azizoğlu, Deniz Sezgin, Burcu Sümer, Hakan Tuncel, Selin Demirci, Duygu Ataş, Fatih Keskin, Pınar Özdemir, Andaç Hongur, Liquid Ebru, Yeşim Ünver, Abdülrezak Altun, Münevver Özgür, Halil Rıfat Güven, Baykuş Özgür, Funda Aysel, Zeynep Sıla Yalçın, Sezer Akarcalı, Aylin Yabanoğlu, Ayça Yurtseven, Aslı Ceren İnanç, Burcu İdikut, Handan Uysal, Aycan Saroğlu, İletişim Organizasyon Grubu üyeleri, i3 ekibi, redaktörüm Ziynet Bayraktar ve bu kitabın tasarımını da yapan çok sevgili dostum Ahmet Aydın ve adlarını anmaya sayfaların yetmeyeceği diğerleri... Her şey için çok, çok teşekkürler...

Bu arada çok özel bir teşekkürü de, yazdığım ilk yazıyı* köşesinde yayımlayan ve beni yazmaya devam etmem konusunda teşvik eden çok sevgili Hıncal Abi'ye (Uluç) gönderiyorum.

En "özel" teşekkür ise kendime ve "yaşam"a... Birlikte harika bir ikili oluyoruz bence... ;) (Tabii, siz ne düşüneceksiniz bu konuda bilemeyeceğim, ama bunun kararını verebilmek için sayfayı çevirin ve okumaya devam edin.)

Hadi bakalım, çevirin sayfayı şimdi...

Başlıyoruz...

1. Bölüm
Bu Spiritüalizm Ne Ola ki?

2. Bölüm
Bu belki de sizin öykünüz…
Aşk'tan Bizlere…
Aşk'tan Bizlere… (4 yıl sonra)
Aşk'a Yanıt…
Anneannem ve Dedem
Eşruhumsun Sen Benim… (mi acaba?)
Geçmişim Hayatını…
Teveccühünüz Efendim
Bilge Adında Bir Kadın
S.ktir Git
Şüphesiz Şüpheliyim
Kariyer ve İş Korkusu
Olabilirliğin Olabilirliği
Ben Değersizim
Cesaret
Ayrılık Acıtır
In God We Trust
Aşık Olma Zamanı
Siz romantik aşka inananlardan mısınız?
Seni Seviyorum Diyebilmek
Minik bir aşk hikayesi
Birdirbir
Yaşadım Diyebilmen İçin…

3. Bölüm
Spiritüel Kadını Nasıl Tavlarsınız?

Sevgili Dedem
Hüsnü Kurt'un Anısına

BU SPİRİTÜALİZM NE OLA Kİ?

Bölüm 1

Kitapçıların raflarında bir sürü kitap görüyorsunuzdur: "Ruhunuzun Sesini Dinleyin", "Kryon Yuvaya Mektuplar", "Tanrı ile Sohbet" vs. Bir sürü bir sürü yayınevinden, bir sürü bir sürü farklı kitap.

Çevrenizde arkadaşlarınız vardır, pek anlamadığınız, size biraz da uçuk kaçık gelen şeyler söyleyen, meditasyon yapan falan…

Bir şeyler oluyor, ama ne? İşte bu yazı serimizin konusu bu: Spiritüalizm.

Bu paragrafın altına, hemen kendi yazdığım bu kelimeye itiraz ederek başlayacağım: Aslında size anlatmaya çalışacağım şey, spiritüalizm değil. Çünkü spiritüalizm, olduğundan biraz daha fazla anlam ve misyon yüklenmiş, düşünüldüğünden daha dar anlamlar içeren bir kavram. Ama maalesef, bu yola girmiş insanların en büyük problemi "yaşadıklarını kelimelere dökebilmek ve başkalarına ifade edebilmek" olduğundan, anlatımlar bu kelimeyi işaret etmiş ve yüklenmeler bunun üzerine olmuş. Benim, son sekiz senedir yaşadığım deneyimleri ifade etmek için bulabildiğim en uygun kelimeler ise, "kendini tanıma yolu".

Şimdi bir kısmınız otomatikman şu tepkiyi verebilir: "Birader, e güzel hoş da, sen kendini tanımıyon mu, ben kendimi tanımıyom mu? Neden böyle ekstralara ihtiyacım olsun ki?" Bu tepkinize kesinlikle saygı duyarım.

Zaten bu yazı dizisi, sadece benim yaşadıklarımı, kendi sübjektif bakış açımla anlatmaya çalışıp, birilerinin faydalanmasını, ya da en azından pek bilmedikleri bir konuda kulaklarının arkasında bir şeylerin kalmasını ummak.

Ben, son sekiz senedir yaşadığım onca olay ve geçirdiğim bir sürü deneyimden sonra, halen kendimi tam tanıdığımı iddia edemem. Tabii bu, sizin kendinizi nasıl tanımladığınıza bağlı…

İşte benim hikayem burada başlıyor... Ben, hayatım boyunca, hep birilerinin bana verdiği tanımlamalardan rahatsız olup durdum. Hele kategorize edilmeye hiç tahammül edemezdim. İçimde hep farklı olma, daha doğrusu "özel" olduğumu bilme isteği vardı. Lisede, danışman psikoloğun odasındaki çizelgede "uyumlu, uyumsuz, olgun, canlı…" gibi sütunların altında çeşitli isimleri görmek ve bunlardan birinin ben olduğumu bilmek, beni aşırı derecede rahatsız ederdi. On sekizli yaşlara geldiğimde ise, önüme koyulan senaryodan o kadar rahatsız olmuştum ki, bunu bir yazıya dökmüştüm ve hatta, Hıncal Uluç bunu köşesinde yayımlamıştı. O yazıda, yetmiş yaşına gelmiş ve önüne konan senaryoya uygun davranmış bir BEN'in, kendiyle iç hesaplaşması vardı. Ömrü boyunca mutluluk peşinde koşmuş, okulu bitirince işe girmiş, evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış, sonra iş güçle boğuşmuş bir BEN. Bu sürece kendini öyle bir kaptırmış ki, dönüp aynaya bakmaya yetmiş yaşında fırsatı olabilmiş, ama başını aynadan başka taraflara çevirdiğinde, yalnız olduğunu gören bir BEN. Hep mutlu olmayı istemiş, onun peşinde koşmuş, kitlesel senaryonun mutluluk yakalama reçetelerini birebir uygulamış, ama sonunda, deyim yerindeyse havayı almış bir BEN (Kitapta bkz. "Bu Belki de Sizin Öykünüz"). O yazıyı yazarken öyle dehşete düşmüştüm ki, tüm varlığımla şunu tekrarladığımı hatırlıyorum: "Hayır, hayır ben bunu istemiyorum." Eh, siz ne isterseniz, evren size onu veriyor. Ben de bambaşka bir yola döndüm ve o yola "Elveda!" dedim. Ben kendimi Eşim Hasan, Dostum Hasan, Sevgilim Hasan, Babam Hasan, İş Arkadaşım Hasan gibi kimlikler üzerinden tanımlamayı reddettim hep. Çünkü görüyordum ki, dış dünyadaki büyüklerim, bu sıfatlarla doldurmaya çalışıyorlardı içlerindeki boşluğu ve bu sıfatları, "kendileri" olarak algılıyorlardı. Ama ben sadece

Hasan'dım ve beni en iyi anlatan kelime buydu: Diğerleri, insanların bana bakış açısı olabilirdi ancak, benim kendimi tanımlayışım değildi.

İşte bu seçim, beni büyük bir bilinmezlikle baş başa bıraktı. Çünkü kendinizi arkadaş, eş, dost, sevgili, iş sahibi diye tanımladığınızda, "sizin nasıl biri olmanız gerektiğini ve nasıl olduğunuzu anlatan", hazır bir sürü ansiklopedik bilgiyle karşılaşabiliyorsunuz. Ama "Hasan kim?" diye sorduğunuzda, bunu anlatabilecek bir kitap, ya da hazır bir sözcük tanımı yok. Annenize gidip sorunca, "Sen benim oğlum Hasan'sın"; sevgiliniz "Aaa sen benim aşkım Hasan'sın, hem sen şimdi bunu niye sordun ki, bir şeyler mi var?"; dostunuz, "Benim sevgili arkadaşım Hasan'sın" diyor. Ama siz, "Tüm bunların ötesindeki Hasan kim?" diye sorunca, genelde bön bir bakışla birlikte, "Kafayı yemeye başladın sanırım, hem böyle derin düşünme, cidden kafayı yersin" gibi bir yanıt, ya da anneme söylediğim şekliyle, "Ben seni annem olduğun için değil, ben seni Ülker olduğun için seviyorum" dedikten sonra, "Yani sen beni sevmiyor musun?" gibi bir yanıt alabiliyorsunuz.

İşte, tanımlamakla kastettiğim buydu. Siz koltuğunuzda kendinizi bir şekilde tanımlamış, toplumda kabul gören bir işadamı/işkadını, ya da mesleğiniz her neyse, o olarak görüyorsanız ve kendinize "Ben kimim?" sorusunu sormaya ihtiyacınız yoksa, tabii ki kendinizi tanıyorsunuz.

Ben, yalnızca Hasan'ı tanımak istedim ve tüm tanımlardan da sıyrılmayı… Bunu seçmek, beni hiç bilmediğim bir ülkede, hiç tanımadığım bir yola soktu ve açıkçası, buradaki yol, pek kullanılmayan bir yoldu. Önümde koca bir bilinmezlik vardı ve ürkerek yürümeye başladım, çok şükür ki, 'yol' beni hiç yalnız bırakmadı…

Yazının buraya kadar olan kısmını okudunuz ve içinizden şu geçti: "Eee bunlar hoş da güzelim, sen spiritüalizmden

bahsedecektin hani, mesela geçen gün annemin arkadaşı Zuhal Teyze bize geldi ve gittiği meditasyon kurslarından bahsetti. Bir de Reiki midir nedir, öyle bir şey alıyormuş; hafta sonları toplanıyorlarmış, annemi de götürmek istiyor. Şimdi ben bunları anlatacağını beklerken, sen bana ne anlatıyon???." Eee, çatlama be adam, sıra ona da gelecek tabii ki… Aslında o kadar geniş bir konuyu, bu kadar kısa anlatmaya çalışmak için elimizden geleni yapıyoruz di mi şurda??? Neyse, devam edelim…

Yirmi yedi senelik hayatımda gözlemlediğim bir şey var: Kendinize "Ben kimim?" diye mutlaka soruyorsunuz; ilk başlarda, orta yaşlarda veya eninde sonunda. Bu soru çocukluğunuzdan başlıyor, ergenlik çağınızda çok yoğunlaşıyor ve önceleri, toplum size hazır cevaplardan bir demet sunuyor. Zaman içinde bu hazır cevaplardan birilerini seçiyor ve yavaş yavaş özümsüyorsunuz. Eh, bunu hiçbirimizin yapmadığını söyleyemeyiz, ama şu var ki, bu hazır seçenekler, eninde sonunda sizi tatmin etmemeye başlıyor. Kendinizin, bu tanımlamaların ötesinde bir varlık olduğunu hissetmeye başlıyorsunuz ve sorgulamalar başlıyor.

Evren, size bu soruyu sordurmak için çok çeşitli yöntemler kullanıyor: Kimisi zaten bu soruyla hep birlikte olduğu için, yanıt alma sürecine geçişi pek zor olmuyor; kimisi olağanüstü diye nitelendirebileceğimiz olaylarla karşılaşıyor; kimisi ağır bir hastalık ve üzüntü yaşıyor; kimisi artık tatmin olamadığını, daha doğrusu verilen reçetenin etkisinin geçtiğini hissediyor ve depresyona girmeye başlıyor. Herkesin karşına, uygun bir "sordurma" metodu çıkıyor.

Mesela, olağanüstü şeyler yaşatıyor dedim: Farkında mısınız, son zamanlarda, arkadaşlarınız aralarında konuşurken, "çok sık olmasa da" rüyalarında gördüklerinin hep çıkmaya başladığını veya uykusunda, bedeninden dışarı çıktığını hissettiğini; inanılmaz rastlantılarla dolu olayları üst üste

yaşadığını veya garip garip ışıklar gördüğünü söylüyor ve bunları açıklayamıyor; hatta kafayı yediğini düşünüp susuyor. Bunlar aslında, evrenin size, "Heeey, buraya bak, senin 'yaşam' ve 'ben' diye nitelendirdiğinin ötesinde bir şeyler var, lütfen bunu bir düşün" deme yollarından biri.

İnsanların, çok yakını olan birini kaybettikten sonra, hayatı sorgulamaya başladıklarını görüyorsunuz, değil mi, ya da "mutluluk çözümleri"nin hepsine sahip arkadaşınızın annesinin mutsuzluktan yakındığını ve çözüm aradığını… Belki bu sizi rahatsız edecek arkadaşlar, ama evren demeyi çok sevdiğim bu sistem, eninde sonunda "Tanımlamaların ötesinde sen kimsin?" sorusunu size soracak ve sorduracak. Şimdi birileri, "What is the Matrix, lan?" esprisini yapacak ve anlatılmaya çalışanın yönünü değiştirip, geyiğe çevirecektir. Eh, canı sa'olsun, ama kişisel fikrim, Matrix'in aksiyon, ya da kâr amaçlı senaryosunu göz ardı edersek, özünde çok sıkı bir filmdi ve oradaki mavi, ya da kırmızı hapı seçmeniz gibi benzetmeler, aslında evrenin size her zaman sunduğu bir seçeneğin, perdeye yansımış haliydi. Tabii, ben burada Matrix üzerinden gitmeyeceğim; çünkü, herkesin film hakkında farklı görüşleri var ve bu film, evrenin araçlarından sadece biriydi bana göre. Bunun üzerinden gitmek, "önyargılar" nedeniyle yazının anlamını değiştirebilir.

"Ben kimim?" sorusunu yüreğinizden sorduğunuz vakit, artık yanıtı size getirecek bir süreci başlatmış oluyor ve bir anda, hayatınızın kökten değişmeye başladığını hissediyorsunuz. Daha önce hiç karşılaşmadığınız kitaplar, insanlar, olaylar karşınıza çıkmaya başlıyor ve bunların sizin hayatınıza girişi, deyim yerindeyse mucizevî oluyor. Sevgilinizden ayrılmış ağlaya ağlaya gezerken ve aynı anda ev sahibiniz sizi evden atmaya çalışırken, kendinizi kapana kısılmış hissederken … bir kitapçıya giriyorsunuz ve tesadüfen (!) bir kitap çıkıyor karşınıza ve hiç aldırmaz bir tavırla açıp okumaya başlıyorsunuz ve şu satırları görüyorsunuz: "Tanrım, evimden atılmaya çalışırken, yarın

faturalarımı nasıl ödeyeceğimi bilemezken, eşim beni terk etmişken, ben artık nasıl mutlu olabilirim…?" ve gözleriniz alttaki satırlara kaymaya başladığında, karşınızda mucizevî sözler görüyorsunuz ve bir anda tüm umutsuzluğunuz geçiveriyor. Ta ta ta taaa!!! Sonra, o kitabı alıp okumaya devam ederken, sırtınıza bir teyze çarpıyor ve dönüp ona baktığınızda, lise arkadaşınızın annesi olduğunu görüyorsunuz. Hoşbeş ederken size, apartmanlarında bir dairenin yeni boşaldığını ve kiranın çok uygun olduğunu, ev sahibiyle sizin için anlaşabileceğini söylüyor; derken telefonunuz çalıyor ve sevgiliniz, aslında sizi ne kadar çok sevdiğini söylüyor ve siz ööle, kitapçının ortasında kalıveriyorsunuz...

Sizce bunlar tesadüf mü? Etrafınızda "olağanüstü" bir şeylerin geliştiğini hissetmeyi görmezden mi geleceksiniz; yoksa, o anda elinizde tuttuğunuz kitabı okumaya devam mı edeceksiniz? Sakın yanlış anlamayın; bu, milyonlarca senaryodan sadece birisi. Evren denen sistemin en muhteşem yanı, seçeneklerin sonsuz olması. Ben, sadece tek bir aksiyon yazdım şu anda ve bu, benim yaşadığım bir senaryonun yeniden kurgulanmış haliydi. Bir başkasında sevgili dönmez, başka biri çıkar karşına, ya da evi emlakçıdan bulursun, ama eninde sonunda, gülümseyerek, size verilmek istenen şudur: "Hey, artık soracak mısın kendine, tüm bunlar neden oluyor diye? Bu olanlar bana ne anlatmak istiyor, ya da bunlar mucizevî tesadüfler mi sence?"

İşte, "kendini tanıma yolu"na girdiğinizde karşılaştığınız ilk bilgi genellikle bu işte: "Hiçbir şey tesadüf değildir, her şey muhteşem bir senaryonun parçasıdır." Bunu yüreğinizde hissetiğiniz anda, artık "yol"a girmişsiniz demektir. Tabii, burada şu noktayı tekrarlamak istiyorum: Bu yol "tek" değil, dünyada ne kadar insan varsa, girilebilecek o kadar da "yol" var demektir. Ben, nice muhteşem insanlar tanıdım ki, benim kelimelerimi kullanmadan, kendilerine özgü kelimelerle aynı şeyleri yaşıyor. Kendinizin yanıtını bulmak demek, asla ve asla, kendinize illa

"spiritüel" tanımlamalarla ulaşacağınız anlamına gelmiyor. Bunun için meditasyon yapmanız gerekmiyor; bir yerlere toplanıp OM çekmeniz, kitapçılarda bol bol bulabileceğiniz ruhsal kitapları okumanız, ya da Zuhal Teyzenizden özel enerji tedavileri almanız... Evren, herkese özel programlar hazırlıyor, tıpkı bir spor salonunda herkese özel programlar hazırlandığı gibi. Kimisi bisiklet çevirirken, kimisi sadece ağırlık çalışıyor; kimisi ise hiçbirine elini sürmeden, sadece aerobik yapıyor. Ama temelde amaç aynıdır spor salonunda: Vücudu çalıştırmak. İşte "kendini tanıma yolu" da ruhunuzu çalıştırıyor.

Peki, sonuçta elinize ne geçiyor, derseniz, cevap: Kendiniz. Kendinizi tanımlamalardan ve hazır senaryolardan arındırmaya başladıkça, hayatınızı yönlendirmeye başladığınızı da hissediyorsunuz. İşin daha da güzeli, bunu yaparken kasılmıyorsunuz; bilakis, bir keyif ve huzur duygusu hakim oluyor size. Hayatınızın her anında mucizevî olaylar görmeye başlıyorsunuz ve bu sizi gülümsetiyor. Dünyada yanıtı verilmeye çalışılan, ama bir türlü tatmin edici sonuçlara ulaşılamayan birçok "mistik" sorunun yanıtına yavaş yavaş ulaşmaya başlıyorsunuz ve işin en güzeli de "Hasan kim?" diye sorduğunuzda, yanıtı aldığınızı hissediyorsunuz. Eh şimdi, "Eee, sen buldun mu yanıtı, söyle bakiim kimsin sen?" diyeceksiniz. İşin eğlenceli ve biraz da, nasıl desem, "Sonuçlar bulmaya alışmış zihnimize pek uygun olmayan" yanıtı şu: Hani ben 'yol'dan bahsettim ya, kendinizi bulmak için girdiğiniz, hiç bilmediğiniz ve birçok deneyim yaşadığınız ve git babam git bitiremediğiniz… Biraz hayal kırıklığına uğratacak bir yanıt olabilir, ama o yolun sonunda "Ben kimim?"in yanıtı yok; çünkü, o yolun sonu yok. Peki, yanıt nerede derseniz, bunun için, yoldan bir kilometre kadar yükselip aşağı bakmanız gerekiyor. Hani yolda giderken asfaltın üzerinde anlamlandıramadığınız şekiller vardır ya, hani "Signs" filmindeki mısır tarlalarında olduğu gibi, ancak tepeden bakıldığında anlaşabilecek bir yapı. İşte tepeden baktığınızda, yolun üzerinde

"Hasan" yazdığını görüyorsunuz. Gerçi, bu benim kendi yanıtımdı ve bazılarınız "Eee, bunda özel ne var ki, yolun kendisi senmişsin, çok özel bir cevap mı?" diyebilir. Eh, bunu sözle söylemek var, bir de enerjisini yaşamak var. Bu, tıpkı seks yapmayı kitaptan okumakla, uygulama sırasında yaşadığınızda hissettiklerinizin farkı gibi…

Bölüm 2

Bu yola girdikten sonra, karşınıza tesadüfî (!) bir biçimde insanlar, mesajlar, kitaplar çıkmaya başlar ve siz, her seferinde, ağzınız açık şekilde kalırsınız olanların mucizevîliği karşısında. Hiç alakasız yerlerden alakasız insanlar gelip, size o an aklınızda olan sorunun yanıtını verir; ya da sinemada bir filmi izlerken alırsınız yanıtı ve bir de üstüne aktör, o an size pis pis sırıtır. Karşınıza çeşitli kitaplar çıkmaya başlar ve siz onları okudukça, içinize enerjiler dolar: Çok heyecanlanırsınız. Hele ki, bugüne kadar arayıp da bulamadığınızı düşündüğünüz birçok soruya "doğru, ya da yanlış" cevaplar bulabildiğinizi gördüğünüzde, içiniz içinize sığmaz ve bunu hemen paylaşmak istersiniz: En yakın arkadaşınıza heyecanla telefon açarsınız; anne babanıza anlatırsınız; kızsanız erkek arkadaşınızı didiklersiniz ve onun, sizi anlamasını beklersiniz. Ama bu ilk heyecanı, büyük olasılıkla büyük bir hayal kırıklığı bekler; çünkü bir süre sonra, "delirdi bizimki" muamelesi görmeye başlarsınız. Karşınızdakiler sizin heyecanınızı paylaşmıyordur, hatta ne dediğinizi duymuyorlardır bile. Çok çok, sevgiliniz sizi anlar gibi yapar, o da sizi kaybetmek istemediğinden. Ayrıca, sizi anladığını zannettiğiniz, ama yüzünüze gülüp, arkanızdan çatlak muamelesi yapanlar da vardır. İşte bunları fark ettiğiniz de artık kimseye anlatmak gelmez içinizden ve kapanırsınız. Bu "çakma"yı, nerdeyse bu yoldaki herkes yaşamıştır. Birçok kişi, bu noktada bu yolu terk etmeyi, unutmayı veya konuşmamayı seçmiştir: İnsanlardan, "Kafayı yersin, aman ha bu kadar derin düşünme" muhabbetini bu kadar sık gördükten sonra, onlara inanmayı seçer ve pes eder.

Eh, bu yolun kolay bir yol olduğunu kimse söylemedi; bilakis, "kendini tanıma yolu" birçok tuzakla, oyunla, çeldiriciyle dolu, zorlu bir yoldur. Ama çok şükür ki, hiçbir oyunda, size verilenlerle yenemeyeceğiniz bir güçlük karşınıza çıkmaz ve yine çok şükür ki, bizlere yardımcı nefis aletler var. (En başta akıl gibi…)

Bu "çakma"nın ardından vazgeçmemeyi seçtiyseniz, bir süre sonra, karşınıza sizin gibi insanların çıktığını görmeye başlarsınız. Aynı sorunları onlar da yaşamakta ve konuşacak insan bulamamaktan yakınmaktadırlar. Birbirinizi bulduğunuz anlar, sizler için çok büyülüdür ve saatlerce konuşabilirsiniz. Kendinizi çok da mutlu hissedersiniz, ama daha siz oyunun "prolog" kısmındasınız, haberiniz ola. Karşınıza çıkacak bir sürü "inanılmaz" olayın daha ilk adımlarıdır bunlar.

Okuduğunuz kitaplar, ağırlıklı olarak "kanallık" diye tarif edebileceğimiz bir yöntemle yazılmıştır ve çoğu da Akaşa Yayınları'ndan çıkmıştır. "Kanallık"ı bir bilinç enerjisinin, ya da dünyadışı alemlerden varlıkların bilgi aktarması için medyumluk yapan bir kişinin eylemi olarak tarif edebiliriz. Tabii bu noktada bir kısmınız, "Bi dakka, bi dakka, şimdi dünyadışı varlıklar medyum aracılığı ile bilgi aktarıyorlar ve bunlar piyasada kitap olarak yayımlanıyor ve birileri bunları alıp okuyup, kendini mi tanıyor; çağırın bana Reha ile Saadettin'i" diyebilirler. Evet kardeşim, aynen öyle! Kryon, Ramtha, Omni, Sananda gibi isimler, o kitapların yazarlarının takma ismi değildir, direk olarak kanallık edilen varlıkların adıdır. Tabii şimdi, "hass.ttir lan" deyip, yazıyı okumayı burada kesebilirsin; canın sa'olsun. :-) Daha henüz, "Dünyadışı varlıklar var mı, yok mu?", "Evrende yalnız mıyız, değil miyiz?" soruları net olarak yanıtlanmamışken, bir de bunların kitapları satılıyor ha??? Evet, aynen öyle! Tabii, insanlık alemi olarak biz, bize iletilen mesajdan çok, onu iletenle ilgilendiğimiz için, bu kitaplara da böyle yaklaşmak pek anormal değil. İçinde yazan yüzlerce olumlu kelimeyi yüreğiniz onaylarken, zihniniz, "Bunlar acaba kanallık yapan medyumun uydurması mı?" sorularıyla kurcalandığı için, tüm o mesajlar uçaaar gider. Burada iki şey söylemek istiyorum: Birincisi, ben yaşadığımız dünyanın haricinde, başka dünyaların da varlığına inanan biriyim ve aslında, dünyadaki birçok problemin, evrende kendimizi "yalnız" hissedişimizden kaynaklandığını

düşünüyorum. Evrende o kadar "yalnız" hissediyoruz ki kendimizi; bu, birey birey hepimizin hayatına yansıyor; yansıdıkça da yalnızlık yanılsamasını besliyoruz.

İkincisi, bence söyleyenden çok, ne söylendiği önemli. Evet, tüm bunlar medyumların uydurmaları olabilir, ama o zaman onların ellerini öperim; çünkü, muhteşem şeyler uyduruyorlar ve uydurmaya da devam ediyorlar. Dünyanın "gerçekler" adına bana verdiği binlerce olumsuz ve hayatımın içine eden mesajı arasında, bu mesajlar, bana aslımı hatırlatıyor ve içimdeki huzura dönebiliyorum. Hah, işte tam bu noktada, bazıları hemen klasik ahkamlarını kesecektir: "Hayatın gerçeklerinden kaçmak için uydurulmuş uyuşturucular bunlar." Ben, "hayatın gerçekleri" savunmasını yapanların yüzlerine hep dikkat etmişimdir: Kaşları çatık, derileri stresten dökülmeye başlamış, saçlar beyaz, sürekli sigara içen, gerçekler diye sürekli etrafa negatif mesajlar kodlayan ve sizinle bu gerçekler adına tartışmaya girip, sizi yenmeye hazır ve bir uçuğu daha "gerçek"lerin yoluna döndürdüğü için mutlu olan, ama özlerinde kalpleri kırık ve hatta bu kırıklığı örtmekten kalpleri olduğunu unutmuş, sevilmeyi çok arzulayan, ama sevgiyle ilgili düşüncelerini yıllar önce bırakmış ve hayatta, kendi realiteleri onaylandıkça var olabileceklerini düşünen mutsuz tiplerdir bunlar. Bir kısmı da bu yola girip, beklentileriyle karşılaşmadığı için, hayal kırıklığına uğrayıp yolu reddeden ve hatta adını duyunca agresifleşip, kırıklığının acısını sizden çıkarmaya çalışan kişilerdir. Onlar için her seferinde şunu dilerim: "Mutlu ve huzurlu olun". Yolu, düşüncesi, tepkisi, okudukları … ne olursa olsun, bence tüm hikaye burada yatıyor: "Siz ne kadar mutlu ve huzurlusunuz?" "Kendini tanıma yolu"nun en büyük getirisi bu işte. Çünkü gittikçe, aslında özünüzde ne kadar huzurlu ve mutlu bir varlık olduğunuzu fark etmeye başlıyorsunuz. Bu, bazılarının iddia edebileceği gibi bilgilerle afyonlanmak değil! Haa, onu da yaşayanlar var tabii… Ama bunu yüreğiyle yaşayanlar önce kendilerine, daha sonra çevredekilere ve hayata farklı bir

yerden bakmaya başlıyor. Kendinize dokunuyorsunuz ve ruhunuza… Kendinizi anlamaya ve hatalarınızı, pişmanlıklarınızı, öfkelerinizi, korkularınızı … tanımaya başlıyorsunuz. Bir süre sonra da kendinizle barışmaya başladığınızı hissediyorsunuz. Kendinize daha az kızmaya başlıyorsunuz ve bu dışarıya da yansıyor. Dış dünyada, insanlarla empati kurabilme yeteneğinizin geliştiğini ve onların gözünden dünyaya bakabildiğinizi hissediyorsunuz. Onlara, gittikçe daha az kızmaya başlıyorsunuz ve süreç böyle devam ediyor. Benim için huzurlu ve mutlu olmak, kendini tanımanın en büyük ölçütü.

Ruhsal kanallardan gelen bilgiler, temelde aynı mesajı vermekle birlikte, çeşitli alanlarda farklılaşırlar. Nasıl, dünyada her insan kendini farklı ifade ediyorsa, kanallarda da durum aynıdır. Mesela Ramtha okurken, bir kısım insan kendini rahatsız hisseder ve çoğunun da başı döner. Çünkü, Ramtha sert bir öğretmendir ve sizi sarsarak aktarır bilgileri. Bu noktada şunu da eklemem lazım: Kitaplarda yazılan kelimeler, sadece matbaada basılı mürekkepler değildir. Nasıl, korku kitaplarında heyecanlanıyorsak, ya da aşk romanlarında yüzümüz gevşiyorsa ve bunların uyandırdıkları hisler birbirinden farklıysa; spiritüel kitaplarda da durum aynıdır. Ramtha sizi yerinizden zıplatırken, Kryon, "Pretty Woman"ı izliyor gibi hissettirecektir. Kitabı kapattığınızda, gidip birilerini öpmek isteyebilirsiniz çoğu zaman. Mesela Omni, genelde hep havada kalmış çeşitli kavramları somutlayıp, çok net anlamanızda faydalı olan bir seridir. Bence, bu bilgilerle yeni karşılaşıyorsanız, ilk onu okuyabilirsiniz mesela (OMNİ- Yaratışılın Dört Prensibi / Akaşa Yayınları). Bu arada, tam olarak yazılış tekniğini ifade edemesem de kanallık sayabileceğim, "Tanrı ile Sohbet" serilerini de okuyabilirsiniz. Başta benim olmak üzere, çok kişinin hayatını etkilemiş bir dizidir.

Kanal bilgileri haricinde de birbirinden farklı tarzlarda, çok sayıda kitap vardır raflarda. Kimisi roman tarzındadır, kimisi

uygulama kılavuzu; kimisi bir doktrini anlatır, kimisi araştırmacıdır; kimisi de teknikler verir. Kitapçıya gidip rafları kurcalayın, bakın bakalım ne çıkacak? Evrenin şu prensibiyle karşılaşacağınızı göreceksiniz: "Yüreğinizden geçen sorunun yanıtı mutlaka gelip sizi bulacaktır..."

Bölüm 3

"Kendini tanıma yolu"nda yürümeye başladıktan ve üst üste güzel bilgileri alıp, kendinizi kelebek gibi hissetmeye başladıktan sonra, bunun sonsuza kadar süreceğine dair bir inanç da sizinle birlikte yürümeye başlar. Siz artık "biliyorsunuzdur" ve içiniz içinize sığmıyordur. Yolda yürürken insanlara sarılmak istersiniz ve bazıları yapar da… Ağacı, çiçeği, böceği, kuşu görürsünüz ve onlara da sarılırsınız (tabii kuşu yakalayabilirseniz). İçinizden, geçmişte birçok problem yaşadığınız herkesi affetmek gelir ve hatta onları arar, affettiğinizi de söylersiniz; arkadaşlarınız bu neşenizin nedenini merak eder ve siz onlara daha da sarılırsınız; gece yatağa girdiğinizde hayatın ne kadar muhteşem olduğuna dair düşüncelerle uyursunuz ve "Acaba o yeni muhteşem gün size daha ne muhteşemlikler getirecek?" sorusuyla gözlerinizi kapatırsınız; melekler sizinledir ve var olduğunuz için şükredersiniz ve uykuya dalarsınız. Sonra sabah olur, gözlerinizi açarsınız ve "O-ooo" içinizde, anlamlandıramadığınız bir sıkıntı vardır ve kendinizi rahatsız hissediyorsunuzdur. Günün sonunda, yastığa kafanızı koyduğunuzda, hala bok gibisinizdir ve hayal kırıklığı içinde sorarsınız: "Dünkü ben nerede, inanamıyorum yaaa, neden bugün bunları yaşıyorum???" Ve karşınıza benim gibi birisi çıkar, der ki: "Welcome to the shooow, who said it would be easy?" (Şova hoşgeldin, kim sana kolay olacağını söyledi ki?) Evet, kim söyledi ki? ;)

İlk zamanlarda, bu anlarımda şüpheler yanımda oldu hep. Her şey muhteşem giderken ve ben uçarken, içimden bir ses şunu sorardı: "Öhöm öhöm, pardon birader, keyfini bozmak istemezdim, ama bir maruzatım var: Acaba bu inanmaya başladığın yeni bilgiler gerçek mi? Sakın birilerinin gazlamasına gelmiş olmayasın???" Önceleri, bu sesi bastırmaya çalıştım ve sussun diye ağzını kapattım elimle, ama her seferinde daha da güçlü çıkıyordu. Kendimi sık sık öğrendiklerimi sorgularken buluyordum ve bu, açıkçası beni rahatsız etmeye başlamıştı;

çünkü biliyordum ki, orada bana anlatılanlar -en azından benim için- doğruydu, ama onların doğru olduğunu görmem bile, kendimden şüphe duymama engel olmuyordu.

İşin ironisi şurada aslında, ruhsal kitaplar, sık sık bizlerin "ne kadar özel, ne kadar değerli, ne kadar sevilebilir ve seven varlıklar" olduğumuzu tekrarlayıp duruyordu ve arada da bazı pek alışkın olmadığımız psişik veya bize doğa üstü gelen bilgilere de rastlıyorduk. Ben ve birçoğumuz, bu bilgilerin doğruluğunu sorgulayacağız derken, esas mesajları kaçırıyorduk. Kaynağa ve medyuma şüphe ile bakıyorduk ve bir süre sonra, onları suçlamaya başlıyorduk. Önceleri bize tanrı gibi gelen ve el üstünde tuttuğumuz kitapları, "tü kaka" diye nitelendirmeye başlıyorduk. Hele bir şeyler kötü gitsin, hemen ruhsal kitaplarla olan bağımızı kesip "Kryonlar, Ramthalar..." diye saydırmaya başlıyorduk. Kendimize çok özel ruhlar diye inanırken, aslında herkesin yaptığı bir davranışı sergiliyorduk: İşler iyi gidince onları eller üstüne al, kötüleştiğinde ise ayaklar altına... Ve bizler bu tavırları sergilerken, aslında oradaki teknik bilgileri değil, "kendimizin sevilebilir olabileceği" gerçeğini reddediyor ve sorguluyorduk.

Biz, bunu tüm insanlık tarihi boyunca yapmıştık çünkü... Bize ne kadar değerli, ne kadar özel, ne kadar sevilebilir olduğumuzu söyleyen kim varsa, ya çarmıha gerdik, ya derisini yüzdük, ya taşladık, ya kazığa geçirdik. Medenîleştikçe, onları çeşitli zayıf noktalarından yakalayıp rezil etme, dışlama, cezalandırma yollarına gittik. Onların ne dediğini dinlemeye pek niyetimiz yoktu; dinlerken de ruhumuzla değil, kıçımızla dinliyorduk. Onların toplantılarında güzel lafları duyup, o an için mutlu oluyorduk; sonra dışarı çıkınca eski biz oluyorduk ve sonra, yine geri dönüyorduk. Sanki onlar birer hamam tellağıydı ve kirlendikçe bizi temizlemek durumundaydılar. Onlar bize, çamurda oynayıp bu kadar kirlenmemiz gerekmediğini, etrafta koşup oynanabilecek başka çimenlik, çiçekli arazilerin olduğunu ve akşam eve dönünce üzerimizdeki toz toprağı çok zorlanmadan

temizleyebileceğimizi hatırlatıyorlardı. Ama biz halimizden memnunduk ve onların sözlerini "Canım canım" diye afyonlanmış bir şekilde gülümseyerek karşılıyor ve yine bildiğimizi okuyorduk. Bir süre sonra bundan sıkılmaya başlayınca, hayatımızdaki çamurlardan dolayı onları suçlamaya başlıyor ve saldırıya geçiyorduk. Nice tellak geçti bu yollardan, ama hala çok fazla bir şey değişmedi.

Birçok insanı duymuşumdur ki, okudukları kitapların - aslında o kadar da önemli olmayan-, "kabul edilmesi zor" yönlerine takılıp, asıl mesajı kaçırmıştır, ya da sadece kitapla sınırlamayayım, birisi güzel bir şeyler söylüyordur, ama o, onun geçmişindeki hatalara, ya da dünyadaki kimliğine takıldığı için, duymuyordur bile. Size o kitapların, kişilerin, şüpheyle yaklaştığı yönlerini sıralar durur ve siz, "Ama o sana, senin ne kadar değerli olduğunu söylüyor" deyince, "Tamam, orası güzel ama ..." diye cümleler kurarlar. Onlar, o sözleri sadece cümle olarak alırlar, ama aslında diplerine inin, orada, kendilerinin ne kadar sevilemez olduğunu düşündükleriyle karşılaşacaksınız. Bunları ne kadar emin söylüyorum değil mi; çünkü, ben de onlardan biriyim ve neden böyle davrandığımızı da söyleyeyim: Kandırılmaktan, aldatılmaktan, yanlış yönlendirilmekten o kadar korkuyoruz ki, tıpkı Argonatların yaptığı gibi, sirenlerin seslerinden etkilenmemek için kulaklarımızı balmumuyla tıkıyoruz. Karşımızdaki güzellikleri görmemizi engellemiyor bu balmumu, ama o sözlerin kulaklarımızdan geçip ruhumuza ulaşmasına engel oluyor. İşte, “kendini tanıma yolu”nun bir ifadesi de burada yatıyor: Kulaklarınızdaki balmumunu çıkartıp, size söylenenleri ruhunuzla hissetmek ve güvenmek; çünkü, karşınızdakiler sirenler değil. Haa, arada sirenler çıkacaktır elbet, ama sizin, o seslere gitmenizi engelleyecek aklınız ve koca bir evren var yanınızda. Ayrıca, sirenlere kapılıp kayalara çarpma korkusuyla tüm evrene kendini kapamış uzun bir ömrü, sirenlere kapılmış, ama kulaklarım açık, evreni yaşadığım kısa bir süreye tercih

etmem; hem kim demiş ki, illa kayalara çarpacağımı ...? Çünkü kulaklarım tıkalıyken, sirenlerin sesleriyle birlikte, beni kurtarabilecek seslere de kendimi kapatmış oluyorum. Evrene bir şans vermem lazım ve cesaret budur: Cesaret, evrenin bize uzattığı yardım elini tutmaktır; cesaret, başımıza "kötü" bir olay geldiğini düşündüğümüzde bile, evrene küsüp küfretmeyip, onun aslında bizi neyin içinden çıkartmaya çalıştığını görüp, onun elini tutmaktır. Bu, yazıldığı kadar kolay değildir ve insanın canını acıtabilir, hem de çok... Ama kim size acıtmayacağını söyledi ki?...;)

Sonra bir de "boşluk" duygusu çıkar karşına bol bol: Duygularının uyuştuğu, elini kaldırmak istemediğin, hiçbir şeyi suçlamadığın, ama mesela hiçbir şey okumak istemediğin, günlerini TV karşısında, "Çocuklar Duymasın" ile "Ally McBeal"a boş boş bakarak geçirdiğin, kendini saldığın ve çoğunlukla evde oturduğun, arada yüzünde sivilceler çıkardığın ve ne içindeki sesi, ne dışardakileri duyduğun, sevdiğin hiçbir şeyi yapmak için özel bir çaba harcamadığın; çünkü, içinde istek bulamadığın dönemlerdir bunlar. Gemiyi limana çekip otuz beş gün orada yatan tekne kaptanı gibisindir sanki ve seyahatlere, fırtınalara, uzun yollara alışmış her kaptan gibi, liman sana sıkıcı gelir. Aslında itiraf etmem gerekiyor: Ben hiç kaptan tanımadım, ama teoride böyle hissettiklerini görmüştüm filmlerden. Adamlar karaya çıktıkları ilk günlerde mutlu ve neşeli olurlar; sonra, bir an önce denize dönmek için can atarlar. Onlara çok "boş" gelir bu günler, ama şu da vardır ki, en iyi kaptanlar bile, limana uğramak durumundadırlar; çünkü, onlar limandayken gemileri onarılır; yiyecek-içecek takviyesi yapılır; mürettebat karada yaşayanların da olduğunu hatırlar vs. Limanda olmak, kaptanı olduğunuz gemiyi yeni bir sefere hazırlamanın ilk şartıdır ve sabır, yolculuğa çıkacak kaptanın içi içine sığmamasına rağmen, "gemisinin iyiliği için" karada olmaya ve hareketsiz kalmaya katlanma hali olarak çıkar bu noktada (Bu, sabır kavramının sadece bir anlamıdır bence; sabır,

daha başka anlamları da içerir). Eh, arada ruhumuzun kendini limana çektiğini ve yeni bir yolculuk için hazırlık yaptığını tekrar anlatmama gerek yok herhalde. O kararlı, güçlü, keskin bakışlı ... kaptanlar, limanda vakitlerini içerek, oynaşarak, ya da öffleyip püffleyerek geçirirler, ama bilirler ki, bu "mecburî" bir ikamettir ve bir süre sonra yeni yolculuklara açılacaklardır.

Bizlerse, ruhumuz limana çektiğinde gemiyi, anında paniğe kapılırız ve sanki her şey bitmiş gibi düşünürüz, bir de üstüne üstlük hemen, "Bak işte, bunların hepsi sahte demiştim, geçici şeylerdi, gerçek bu işte" diyen sese de izin verip karamsarlığa kapılırız. Zaten tecrübe ve olgunluk burada çıkıyor ortaya arkadaşlar. Siz, ruhunuzun kaptanlığında ne kadar tecrübe kazanırsanız ve olgunlaşırsanız, limana çektiğinizde o kadar az panik yapıyorsunuz; hatta bir süre sonra, liman size çok keyif vermeye başlıyor ve arada özlemeye bile başlıyorsunuz. Ruhunuzun kaptanlığında kazanılan tecrübe ve olgunluğa “farkındalık” diyoruz. "Farkında" kaptanlar, sizi limanda panik halinde görünce gülümser ve kendi panik hallerini hatırlarlar ve sonra yanınıza yaklaşıp, çok da ısrarcı olmayan bir ses tonuyla, "Bu kadar heyecanlanacak bir şey yok, merak etme, denize tekrar açılacaksın nasılsa, şimdi gel de beraber iki tek atalım" derler. Siz onu duymayınca, gülümseyerek uzaklaşırlar; çünkü bilirler ki, zamanında onlar da duymamışlardır ve zaman içinde sakinleştikçe, çevrelerinde aslında onlarla iki tek atmayı isteyen "keyfini çıkartmayı” öğrenmiş “farkında” kaptanlar vardır ve onlar da onlara katılmışlardır. Bu sakinleşme ve farkında olma süreci, sizin zamanınızı alabilir ve bu uzun da sürebilir... Ama kim size zamanınızın sınırlı olduğunu söyledi ki?... ;)

Bölüm 4

"Karanlığın en yoğun olduğu zaman şafaktan öncesidir". Ne zaman kendimi dipte hissetsem, bu sözü aklıma getiririm ve uykusu kaçıp da sabah olana kadar yatakta sağa sola dönen tipler gibi, bu karanlığın geçmesini ve şafağın sökmesini beklerim.

Aslında yatakta sağa sola huzursuzca dönüp durmak, insanı sinir eder, dipteyken işlerin düzelmesini beklemek de... Ama dipte olmanın keyifli yanları da yok değildir. Aslında biraz mazoistçe gelecek, ama mesela, ben dibe vurduğum anlarda kendimi çimlere bırakıp, "N'olcaksa olsun lan" moduna girmeyi severim. Artık yapılabilecek hiçbir şey kalmamıştır, tüm ipler elinizden çıkmıştır ve artık acıyı hissetmiyorsunuzdur. Dünyada dolaşan bedenli bir ruh gibisinizdir ve hiçbir şeyin o kadar da önemli olmadığını düşünürsünüz. Kendinizi pelte gibi bırakırsınız yatağa ve "gitmek" istersiniz: Sizin için artık "bitmiştir", sabaha uyanmak istemiyorsunuzdur... Diyeceksiniz ki, bunun neresini seviyorsun? Hayatımı o kadar kontrol altında tutmaya çalışan biriyim ki ben ve bunu yapacağım diye kendimi o kadar kasıyorum ki, böyle anlarda hatırlıyorum aslında "ne yapmam gerektiğini". Böyle zamanlarda hatırlıyorum, "evrenin işleme prensibini", böyle zamanlarda bırakabiliyorum kendimi "akışa"...

Eee, tabii şu da var, ben zaten hayata sonuna kadar güvenip, kendimi tamamıyla akışa bırakmış olsam; bunları böyle "ağır" yaşama gereği olmazdı yaşam senaryomda. Ama bazen o kadar kaptırıyorsun ki kendini hayata, ara sıra böyle, "yüze buz gibi su çarpmalar" hatırlatıyor sana, neyi yapman gerektiğini ve düşünsenize, biz kolayı yapmayıp, zoru seçiyoruz hep. İşte, insanlığın var olduğundan beri en büyük ironilerinden biri: Kendinden büyük olduğunu düşündüğün güçlerden yardım istemek, ama o güce güvenip, kendini teslim etmemek.

”Peki, nedir bu büyük güç? Kendini kime teslim edersin? Kimden yardım isteyeceksin?” gibi sorular, zaman içinde oluşmaya başlar bu yolda yürüdükçe. İlk başlarda, I. Meşrutiyet'in ilanında coşup sokaklarda kolkola yürüyen Osmanlı tebaası gibi coşkuyla, "Ben yüksek benliğime bırakıyorum kendimi"; "ÖZ'üm bilir"; "Ben istersem her şey olur" gibisinden coşkulu sloganlarla atıldığınız yolda, bir süre sonra, "Bi dakka lan, ben şimdi kime güveniyorum, Tanrımız vardı güvendiğimiz, o nerde şimdi? Eee, bana Tanrı'nın içimde olduğunu söylediler ve istediğin olur dediler, ama istediklerim olmuyor; burada var bir kıllık" gibisinden sorular, size yol, su, elektrik olarak geri döner. Bu yola girmeden önce, toplumda mevcut inanç sistemlerini kullanarak yönlendirmeye çalışırdınız evreni ve hayatı... "Bir dakka, bu cümle ne demek?" diyenlere yanıtım şu: Dinler, insanoğlunun "Ben kimim?" sorusunu yanıtlama çabalarıyla birlikte, evreni manipüle etme çalışmalarını da içermektedir. Tabii ki birçok işlevi vardır ve benim şahsi görüşüm: Dinler, "siyasî ve kişisel çıkarlar için kullanılmadıkları sürece" faydalı sistemlerdir.

Dinlerin doğuşuna baktığınızda, ağırlıklı olarak insanın hayatta kalma içgüdüsünü tetikleyen korkuları nedeniyle, doğaya hakim olma çabalarını görürsünüz. (Haa, tabii bu yazıyı okuyan bir din bilimi uzmanı, daha bir sürü sebep sürecektir ortaya ve haklıdır da. Ben zaten burada dinler tarihini tartışmıyorum ve kendi görüşümü söylüyorum.) Dualar etmek, adaklar adamak, yalvarıp yakarmak gibi aktiviteler, özünde hep insanın "kendi istediklerinin gerçekleşmesi için evreni yönlendirme" çabaları olmuştur. Eh, buna "göklerde oturan Tanrı-Tral" anlayışı da eklenince, başvurulabilecek yüksek merci de netlik kazanmıştır. Artık, firavunlar zamanında olduğu gibi, ama bu sefer göklerde oturan Tanrı'yla ilişkilerini, genlerindeki "Tanrı-Kral"larla ilişkilerinin tecrübeleriyle kuran bir topluma dönüşülmüş ve "korku"nun körüklenmesiyle de, zaman içinde bu tavır kalıcı olmaya başlamıştır. Benim içinde doğduğum aile, aşırı olmamakla

birlikte dindar bir aileydi: Dedem cami imamıydı ve babam namaz kılardı; ben de hiç fena sayılmayacak bir din eğitimi aldım. Tanrı'yla olan ilişkilerimde, bol bol "korku" hakimdi. Çok dua ederdim, namaz kılardım, oruç tutardım vs. Ama bir yere kadar geldi ve tıkandı bu; çünkü sonrasında, sorgulamalar ve hazmedemeyişler başladı.

Kaderi yazan Tanrı, neden bu kadar eşitsizlik yaratıyordu? Madem benim kaderim önceden yazılmıştı, benim günahım neydi ki, peygamber olarak gelmemiştim ve cennette onların mertebesine erişemeyecektim. Ayrıca, hayatım üzerinde söz sahibi olamamak, bende çok tepki yaratıyordu. Sonra, "açılma" denen süreci yaşadım ve bu yola girdim. İlk başlarda dinden uzaklaştım ve "Ben dini aştım" çığlıkları attım. Fakat zaman ilerledikçe fark ettim ki, ben aslında, dinin "özünde" bana anlattıklarını yaşıyorum, ama onları farklı kelimelerle tanımlıyorum: "Allah" olmuştu "Öz"; "Namaz" olmuştu "Meditasyon"; "Kader" olmuştu "Önceden yazdığım senaryo"; "Oruç" olmuştu "Titreşimimi yükseltmek için diyet"; "Şeytan" olmuştu "Ego" falan. Kavramlar değişmişti, ama temeli değişmemişti ve sonradan "Din" kelimesinin "Yol" anlamına geldiğini öğrenince, dine tepkim azalmaya başlamıştı. Haa, o zaman değişen ne olmuştu? Artık kendi hayatım üzerinde kendi etkimin farkına daha fazla varmıştım; kendi etkimin farkına vardıkça, kendi hayatımın sorumluluğunu üzerime almaya başlamıştım; bu sorumluluğu almaya başladıkça, artık çevrede suçlayacak, ya da yalvaracak, görünür görünmez varlıklar kalmamıştı. O varlıkların hayatımdaki rollerinin bana azap çektirmek, ya da sınav gözcüsü olmak değil, yardım etmek olduğunu anlamıştım. Ayrıca, şu da vardı ki, Tanrı'yla ilişkilerde başkalarının yorumları artık benim için sadece "öneri" niteliğindeydi, emir veya uyulması gereken şartlar değil. Zaman geçtikçe, kitaplarda yazan "Tanrı Bir'dir ve her yerdedir"; "Tanrı size şah damarınızdan yakındır"; "Ben size ruhumdan üfledim"

sözlerini daha iyi anladım. Bizler bu cümlelerin, Tanrı'nın CIA gibi, her şeyden haberi olan ve öğrendiklerini yargılayıp cezalandıran bir "Big Brother" gibi olduğu anlamına geldiğini düşünürken, aslında kastedilenin "Sizler Tanrı'nın birer parçasısınız ve parça, bütünün özelliklerini taşır" anlamına gelebileceğinin dönüşümünü yaşadım. "Tanrı Bir'dir ve her yerdedir" sözünü, hemen herkes "Eee, tabii canım" diyerek, hatta gözyaşlarıyla kabul ediyordu, ama "En'el Hak" deyince, yer yerinden oynuyordu. Niagara Şelaleri'ne "İşte Tanrı'nın muhteşemliği" diye methiyeler düzerken, kimsenin aklına Ümraniye Çöplüğü'nün de Tanrı'nın bir parçası olduğu ve özünde Niagara Şelaleri'nden bir farkı olmadığı gelmiyordu. Çünkü Tanrı o kadar güzeldi ki, çirkinlikler, yoksunluklar ve eksiklikler de "olamazdı". Vücut güzeli, ruh güzeli insanları "Tanrı gibi adam" diye nitelendirirken, sakatlar, ruh hastaları için bunu kullanmazdık. Eee peki, hani "Tanrı Bir'di ve her yerdeydi", bu bizi nereye götürüyor biliyor musunuz? Kendimizi Tanrı'nın parçaları veya onun bütününün özelliklerini taşıyan varlıklar olarak kabul etmemeye; çünkü biz, içimizde kendimizi o kadar değersiz, sevilmeye layık olmayan, yetersiz varlıklar olarak hissediyoruz ki, bu kadar eksikliğin olduğu yerde Tanrı'nın olabileceğini kabul etmiyoruz ve hatta, şiddetle reddediyoruz. Tıpkı bu yazıyı okuyan bir kısmın, "Ümraniye Çöplüğü de Tanrı'nın bir parçasıdır" lafını reddedeceği ve hatta bana kızacağı gibi. Eh o zaman, kapatın o çöplüğü ve çöpler şehrin içinde kalsın da, görün bakın o güzelim şehrimiz ne hale geliyor? Bir hafta çöp arabası uğramasın, bakalım neler yaşıyoruz? Bizler kendimizi bu kadar "değersiz" hissettikçe de Tanrı'nın esas anlamından uzak kalmaya ve arada mesafeler oluşturmaya devam ediyoruz. İşte, yürümeye çalıştığım "kendini tanıma yolu" denen bu yolda, evren bana "ne kadar değerli" olduğumu hatırlattıkça ve yaşattıkça, Tanrı'yla olan mesafemi de gittikçe yakınlaştırdı ve hatta kaldırdı. Bu da gün geçtikçe bana, yaz yaz bitiremediğim muhteşem

değişimler ve duygular yaşattı, yaşatıyor ve yaşatacak da... Haa, burada bazılarınızın aklına şu soru gelebilir: "Peki sen, senden öte bir gücün var olduğuna inanıyor musun, inanmıyor musun? Ayrıca, hani kitaplarda 'Tanrı sizsiniz' diyordu?" Bir defa, iki sorunun yanıtını da "Tanrı Bir'dir ve her yerdedir" olarak vereceğim. Tanrı her yerde ise, zaten onun ötesi, berisi falan yoktur; olan her şeyle bütün OLAN'dır. İkincisi, bu yoldakilerin düştüğü tuzaklardan birini de içerir; önceleri Tanrı'yı senin ötelerinde görürken, bu bilgilerden sonra "Tanrı benim içimde" demeye başlarsın, ama bu sefer, "Senin dışındakilerin de Tanrı'nın parçaları olduğu"nu unutursun. Sen ve senin gibi düşünenler için, "Tanrı içinizdedir", ama senden farklı olanlar, hele "kötü" diye nitelendirilebilecek insanlar için yanıtın şu olur: "Onlar da Tanrı'nın parçaları tabii, ama..." Bu demektir ki sen, Tanrı'yı içimde buldum çığlıkları atarken, dışarıyı kendinden soyutluyorsun. Eh, bu durumun öncekinden, yani gökteki "senden güçlü" Tanrı'dan pek farkı yok; sadece içler dışlar çarpımı yaptın ve bu sefer gökteki güçlü sen oldun. Bu da normaldir, zaten koduğumun yolu öyle sıkı ve zekice tuzaklarla dolu ki, hiçbirine takılmadan geçebilen bir Allah kuluna rastlamadım ben, takılmadığını söyleyen de yalan söylüyordur. Hele ki, benim gibi burnunu her yere sokmaya bayılan biri, yaramaz çocuklar gibi orasını burasını kaptıra kaptıra ve kaşarlana kaşarlana buralara geliyor. Bana diyorlar ki: "Yaşadıklarımızı ne güzel anlatıyorsun, senin yazılarında kendimizi buluyoruz." Ülen siz de her deliğe burnunuzu sokun; sizin de anlatacak bir sürü hikayeniz olur, başkaları da sizde kendini bulur. Zaten bir süre sonra anlıyorsunuz ki: "Yok aslında birbirimizden pek farkımız." Birimiz "a" iken diğeri "b", birimiz "b" iken diğeri "c"; sonuçta hepsi birer harf ve hepsi biraraya gelince alfabe oluşuyor. Aha da size benim Tanrı anlayışım!!!

Bölüm 5

Siz "Egofobik" nedir, bilir misiniz? Bu kelimeyi uydurana kadar ben de bilmiyordum; belki böyle bir terim gerçekten vardır psikolojide. Bence anlamı, "egodan korkma fobisi". “Eee, peki güzel kardeşim, bunun spiritüalizmle ne ilgisi var?” diyeceksiniz, anlatayım efendim... :)

“Kendini tanıma yolu”na girip de kitapları okuyan hemen herkes, şu iki konuda, deyim yerindeyse kafayı sıyırır: Ego ve Eşruhlar. Bu yolun yolcusu olan, tanıdığım herkes, istisnasız olarak bu noktalarda takılmış ve hatta takılmaya devam etmektedir. Eşruhlar konusuna daha sonra değineceğim. Şimdi üzerinde durmak istediğim kavram: Ego-fobi.

Ego'nun psikolojik boyutlarına hiç girmiyorum; merak eden gider, psikoloji kitaplarını açar, okur. Spiritüel yolda, egonun anlamı bakış açısına göre, biraz daha farklılaşır. Bu bilgilerle ilk tanıştığınızda ve ilk kitapları okumaya başladığınızda, ego ile ilgili anlatılanları, "Sizi engelleyen, sevgiden uzaklaştıran, acılara neden olan, mutlu olmanıza engel olan" bir öcü olarak algılarsınız. Daha önceden inandığınız "Şeytan" gitmiş, yerine "Ego" gelmiştir ve bu sefer karşınızda duran daha tehlikelidir; çünkü, şeytanı uzaklaştırabilecek toplumsal taktikleri biliyorsunuzdur ve o sizin dışınızda bir varlıktır. Ama "ego" sizin içinizdedir ve onunla n'apacağınız konusunda hiçbir fikriniz bulunmamaktadır. Sonra, kitaplardaki çeşitli önerilerle karşılaşırsınız: "Egonuza ışık yollayın arkadaşlar ve ona deyin ki, 'sen benim parçamsım ve ben seni seviyorum'." ; "Şimdi bir ışık topu hayal edin ve onun içine girin, egonuz size ulaşamayacaktır" falan gibi, daha çok meditatif ağırlıklı önerilerdir bunlar. İşin ilginç tarafı şudur ki, eskiden şeytana ve kötülüklere karşı Kuran'dan süreler okurken, şimdi teknik değişmiştir, ama özü aynıdır: Siz bir şeylerle mücadele etme, korunma ve sonucunda da onu değiştirme halindesinizdir. Değişen sadece terimler olmuştur ve daha da ilginci, bu teknikler işe yarar, tıpkı dua okuyunca giden rahatsız edici enerjiler gibi.

Zaman içinde bu teknikleri, sözleri, yöntemleri uygulaya uygulaya, kendinizi daha iyi ve huzurlu hissetmeye başlarsınız ve "Ben egomdan arınıyorum, artık hayat değişiyor benim için" sözleriyle dans edip, çevrenize mutluluk saçarsınız. Ve bir sabah kalkarsınız ki, o "arındığınız" ego, yatağınızın başındadır ve size der ki: "Öhöm, öhöm, nerde kalmıştık?" Sonra, her şey tepetaklak olur ve tam tersine döner. Üç gün öncesinin neşeli çocuğu gitmiş; yerine, gözleri uykusuzluktan şişmiş, agresif, mutsuz, içine kapanmış, şüphe içinde ve inançlarını sorgulayan bitkin biri gelmiştir. Sürekli kendi kendine sormaktadır: "Hani ben arınmıştım, neden bunları yaşıyorum?" Size bu yolda yoldaş olmuş rehberlere, kitaplara döner tepkiniz sonra ve onlara, kandırılmış küçük çocuk edasıyla küser ve bazen de nefretle bakarsınız. İsyan edersiniz ve hatta bu noktada birçoğu geri dönmeyi ve kendini kapatmayı seçer. Eh, herkesin yolu farklıdır ve hayat herkese farklı bir otoban döşeyecek kadar geniş ve zengin bir belediyedir. Ayrıca, illa bu yoldan gideceksiniz diye bir kaide ASLA yoktur ve bazıları çıkıp karşınıza, "Tek yol benim yürüdüğüm yoldur" edalarıyla çıkıp, size de bunu söyletmeye kalkarsa, bilin ki o, kendinden emin değil ve birileri tarafından kabul edilerek onaylanmak istiyordur. Yolda yürüyen insan, herkesin kendi yolu olduğunu ve her birinin de aynı coğrafya üzerinde olduğunu bilir ve saygı duymaya ihtiyaç bile hissetmez. Çünkü, saygı duyuyorum demek, "Senin de kendi yolun olduğunu kabul ediyorum" demektir, ama içinde, aslında "Kabul etmiyorum"u da barındıran bir düalitedir. Yolda yürüyen BİLİR ve bilen insan zaten ekstra bir tavır yapmaz; çünkü o, tavrın farkında bile değildir. Ben hayatım boyunca, "saygı duymayı" değil, "bilmeyi" tercih ettim hep, ama bunda başarısız olduğum anlarda da, "saygı duymayı" seçmek, "bilme" haline geçene kadar beni idare etti. (Tabii saygı duymamayı seçmek de, "bilme"ye kadar idare edebilen bir seçenektir bence.)

Siz tüm bunları düşünürken, "ego", ya da temelinde yatan ismiyle "korku", size hala yatağınızın başucundan bakmaktadır. Siz onunla uzlaşma, ya da mücadele etme yollarından birini seçer ve yolunuza devam edersiniz. Her iki seçimde de arındığınızı düşünür ve hissedersiniz de, ama o, periyodik şekilde yatağınızın başucunda, tekrar tekrar ortaya çıkıp durur. Siz, kendinizi bir hamamda tasvir etmiş ve çabalarınızın vücudunuzdaki kirleri çıkarttığına inanmışsınızdır. Fakat bir süre sonra, deriniz sürtünmeden dolayı tahriş olmaya başlar ve açıkçası, hala kir çıkmaktadır. Siz, bu sefer de, "Ulan arın arın, temizlen temizlen bitmiyor bu; hem, artık canım da yanmaya başladı yahu" diye feryat etmeye başlarsınız. Peki, siz hangi noktayı kaçırmışsınızdır da bu, dönüp dönüp sizi buluyordur?... Yanıtı vermeden önce, bir başka dala atlamak istiyorum...

Spiritüel bilgilerle haşır neşir olan insanlar, bilgileri kulaklarıyla değil de kıçlarıyla anladıkları zaman, ortaya absürd durumlar çıkar, buna daha önce de değinmiştik. Dinin etkisinden kurtulduğunu düşünenler, bu sefer çeşitli guruları putlaştırarak kendilerini onların "ümmet"inden saymaya veya kendi içsel güçlerini tanrılaştırıp, ona yalvarmaya başlarlar. Absürdlüklerden birisi de, daha önce, "Bu herif işe yaramaz" cümlesini rahatça söylerken, spiritüel terbiye gereği, bu sözlerdeki duyguyu bastırıp kelimeleri yumuşatarak, "Canıım, onun egosu biraz yüksek; daha öğrenecek çok şeyi var; onu da sevmemiz lazım" gibi cümleler kurup, kendini kandırmaktır. Bu kişiler, aslında karşıdakini sevmeyi düşünmüyorlardır ve aslında dişlerini de biliyorlardır; fakat kitaplardan "sevgiyi, barışı, dostluğu, kardeşliği..." öğrenip, gösterilmesi gereken tavrı da kapmışlardır ya, işte böyle cümlelerle duygularını dile getirip kendilerini de "hoşgörüleri"nden dolayı tebrik etmektedirler.

Arkadaşlar!

Bizler, özümüz veya içimizdeki güç ne olursa olsun, sonuçta şu anda insanız ve insanların duyguları, düşünceleri, tepkileri vardır. Bizler, gülümsediği kadar öfkelenebilen, sevdiği kadar nefret edebilen, şarkı söylediği kadar küfredebilen, sevgilimizi öpebildiğimiz kadar alttan osurabilen, cesur olduğu kadar ödü bokuna karışabilen, güzel işler yapabildiği kadar hata da yapabilen ... varlıklarız ve bunlar, bizim "doğa"mızda var. Bizler, bunları reddedip kendimizi farklı yerlere koymaya çalıştığımız için, gözümüzü açtığımızda o, yani ego, yatağımızın başucunda bekliyor. Biz, "doğa"mızı reddedip farklı bir şeyler olmaya çabaladığımız için arınmaya, gelişmeye, yücelmeye çalışıyoruz ve gölgemize savaş açıyoruz.

Arkadaşlar, şunu anlamamız gerekiyor, bazılarına bu cümle pek hoş gelmeyecek, ama gerçek şu: "ARINMAK DİYE BİR ŞEY YOK!!!" Çünkü bizler, pis varlıklar değiliz... Biz kendimizi, "pis" olduğumuza o kadar inandırmışız ki, hamama girip derimizi parçalarcasına kendimizi temizlemeye çalışıyoruz, ama bu çabamıza kendimizi kaptırdığımızdan dolayı, iki şeyi fark edemiyoruz: Birincisi, sürtündükçe çıkan kir yok aslında, bizler paranoya düzeyinde kir görüyor ve kendimizi delicesine parçalıyoruz çıkartmak için. İkincisi, dikkat ettiniz mi, hamamda size yardım eden tellaklar yok, çünkü onlar sizin kirli olmadığınızı zaten görüyorlar ve arada uyarıyorlar, "Kardeşim boşuna uğraşıyorsun, sen zaten çok değerlisin ve tertemizsin, yazık ediyorsun kendine" diye. Bir kısmı da "Ulan hazır soyunmuşken ve tellak modundayken ve peştemal de beldeyken, bari takılayım biraz" deyip, sizin oyununuza eşlik ediyorlar ki, siz az sonra, "İmdaaat çıkmıyor bu kirler" çığlığını attığınızda, kendinizi rahat hissedin diye... Ama arada, dışarıda kendilerini izleyenlere "n'apim yaf" gibisinden mimikler de yapmıyor değiller hani...

Şimdi, birçoğu itiraz edecektir bu sözlerime... "Ne demek arınmak yok, yani onca emeğimiz, çabamız boşuna mıydı, hem o kadar master falan da olmuştuk..." diye bir sürü şeyler sıralayabilirler. Eh, siz oyununuza devam edin ve bu sözlerimi unutun, zaten biraz sonra kulaklardan da çıkacaklar, ama benim kendi gerçeğim bu işte: "Kirli insan yok ki, arınmış insan olsun." Ayrıca, zaten bunu hissettiğinizde, "kirli" ve "arınmış" kavramları kalmıyor ki çevrenizde. Bir de şunu düşünün: Birbirimizi arındıracağız diye yaptığımız çabaları bir inceleyin, Allah aşkına. Kuyruğunu kovalayan kedi gibi dönüp dönüp aynı şeyleri yapmıyor muyuz? Aynı şiirleri okuyor, aynı yazıları hazmetmeye çalışıyoruz; aynı sözleri birbirimize ve kendimize tekrarlıyoruz; aynı sorunları defalarca yaşıyor ve sanki bir zaman tuzağının içine kapılmış gibi, ne yaparsak yapalım, ertesi gün aynı tarihte uyanıyoruz... Hani bir film vardı ya, adam her sabah aynı günde uyanıyordu ve tüm gün ne yaparsa yapsın, sabah olunca yine aynı günün sabahında oluyordu. Biz o kadar çok uyandık ki o günde, artık olayı kopardık ve o gün içinde yaşamayı muazzam öğrendik. Biz geliştiğimizi sanıyoruz, ama o filmdeki adamdan farkımız yok. O adam, artık o mekanın ıcığını cıcığını öğreniyordu ve orada yaşama konusunda acayip ustalaşıyordu, ama sonuç hep aynıydı: Sabah yine zil çalıyor ve adam o güne uyanıyordu. Farkında değil misiniz arkadaşlar, bizler de bu kapana kısıldık ve artık bu döngüden çıkmamız gerekiyor. Artık diğer günün gelmesi gerekiyor ve diğer günlerin de...

İşin açığı ben sıkıldım ve artık yeni şeyler istiyorum. Mesela, artık aşık olacağım yeni bir kızla uzun bir ilişki talebinde değilim; çünkü, harika bir kızla, üç sene çok güzel bir ilişki yaşadım ve o ilişki türünü sonuna kadar deneyimledim. Artık, karşıma çıkacak yeni aşkımla, aynı tür ilişkiyi deneyimlemeyi ve bunun döngü halinde başka kızlarla da tekrarlanmasını istemiyorum; çünkü o ilişkiyi çok iyi biliyorum ve tekrarlamaya ne enerjim, ne isteğim var. Ben, o kişiyle bambaşka ve hiç bilmediğim bir ilişki tarzını deneyimlemek istiyorum.

Haa, burada şu da yanlış anlaşılmasın tabii ki, karşımdakiyle aramda özel bir ilişki olacak ve birbirimize bizi çeken aşk da. Ben bir insanım ve insanlar yol arkadaşlarına ihtiyaç duyarlar. (Artık ihtiyaçtan değil de, seçimden olsa bile...) Ama artık o yol arkadaşımla, milyarlarca gidilmiş yoldan bir kere daha gitmeyi değil de, pek denenmemiş patikalara girmeyi, hatta orada muhteşemlikler keşfetmeyi ve insanlara başka patikaların ve genişledikçe yolların da olabileceğini göstermek isterim. (Yani görmeleri şart değil, ben tadını çıkartıp keyfini anlatınca, zaten gelip soracaklardır "Nerede bura?" diye.) Bunu böyle açıklamak istedim; çünkü, yine kıçımızdan anladığımız bir bilgi de, "Birisine ihtiyaç duymadan yaşamak"; "Ben ayakta durabileceğimi evrene ispatlarım" diyerek, çevremize gelen herkesi itelemeye başlıyoruz bu sefer de. En başta söylediğimi tekrarlayacağım burada: Bizler insanız ve egolarımız, korkularımız vs., bizim bu gerçeği ve kendimizi reddetmemizden ortaya çıkıyor. Haa, egonun enerjisel anlamda başka açılımları ve anlamları da vardır, ama ben burada, "bizim mücadele etmeyi seçtiğimiz" anlamıyla vurguluyorum. Yoksa, ruhsal titreşimimizin frekansını dünya frekansına uyduran enerji veya hayatta kalma dürtümüzü sağlayan içsel motive vs.'den değil...

Spiritüel bilgilerle iç içe olan ve raf raf kitap devirmiş bazıları, zaman zaman bana tepki duyar ve tepkilerini de şöyle dile getirirler: "Bu kadar şeyi bilen birisi, mesela nasıl 'F.ck Off', ya da 'S.ktir git' der", ya da "Neden sinirlenir", ya da "Neden seksten bu kadar bahseder" vs... Artık yanıtını biliyorsunuz: İnsanım, kafi değil mi??? ;)

Aslında bu son satırla yazıyı tamamlayacaktım, ama son bir sorunun aklınıza gelebileceğini, ya da yanlış algılama yaratabileceğini hissettim: "İyi, peki o zaman, şimdi hepimiz kendimizi, bu bizim doğamızda var diyerek salalım mı? Mesela ben, birine sinirlendiğimde kendimi tutuyordum, şimdi gidip içimden geliyor diye yumruğu çakiim mi? O zaman dünya

birbirine girmez mi?". Eh, bunu böyle de anlayabilirsiniz. Evet, içinizden geliyorsa gidin ve o yumruğu çakın, ama karşıdakinin size verebileceği karşılığı gözünüz yiyorsa. Hem, bu tarz anlamalar, genelde lafı kıçıyla anlamaktan doğar. Mesela, siz cinsel özgürlükten bahsedersiniz, insanların cinselliklerini baskı altında tutmalarının zararlı etkilerinden söz edersiniz ve birileri çıkar der ki: "Eee, o zaman herkes birbiriyle sokaklarda düzüşsün mü, ortalık birbirine girer be." Fakat şunu bilmiyordur ki: Siz, bir şeyi bastırmayıp doğal yaşadığınızda, millet sokak ortasında birbirini düzmeye esas o zaman kalkmaz. Sapkınlıklar, bastırılmışlıklardan ortaya çıkar. Herkesin çırılçıplak olduğu bir dünyada, Playboy dergisi ne kadar iş yapardı sizce? İnsan doğasını BİL'ince ve onu bastırmadan yaşayınca, o zaman düzen kendiliğinden ortaya çıkar; çünkü o insan, kendi içinde kendisini zaten bulmuştur, duygularını içinden geldiği gibi ifade edebiliyordur ve huzurludur. Kendi içinde huzurlu insanların sayısı arttıkça, dünyanın düzeni de kendiliğinden oluşacaktır...

Bölüm 6

Eşruhlar, spiritüel bilgilerin, albenisi en parlak bilgilerindendir ve deyim yerindeyse, bunu duyup da takılmayan yoktur. Daha önceki yazılarımda bu konuya değinmiştim, ama bir kere daha dalmazsam olayın içine, seri eksik kalmış olur. İşte eşruhlar…

Benim bu bilgilerle tanışmamı sağlayan kitap, Ramtha'nın "Eşruhlar"ıydı ve doğal olarak, kavram da ilk kez orada karşıma çıkmıştı. Spiritüel bilgilerle haşır neşir olanlar arasında, bu konuya takılmayanını daha görmedim desem, yalan olmaz. Zaten, dünya üzerinde aşk-meşk olayları, başlıbaşına "takık" bir konudur ve zaten, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun kalbi bu yüzden kırıktır; hele ki, "kendini tanıma yolu"nda yürüyenlerin veya yürümeye başlayacak olanların neredeyse tamamının kalbi ağlıyordur ve evren, birçoğunu bu yola sokmak için "zaten" bu kırıklığı kullanmıştır. Onlar umutla, o kırıklıklarını onaracak bir aşk dilerler; sonra kitabı bir açarlar bakarlar ki, “eşruhlar” karşılarında... Şimdi dürüstçe söyleyin, böyle bir durumda kim kendini kaptırmaz ki... İlk okuduğunuzda büyülenirsiniz ve evrenden "eşruhunuzu" istersiniz hemen. İçinize coşku ve umut dolar, bu evrende aslında yalnız olmadığınıza, sizin de kalbinizi paylaşabileceğiniz birilerinin olduğuna dair ve hayatın içine bu duygularla atılırsınız ve karşınıza çıkan ilk kişi de, hemen sorarsınız, "O benim eşruhum mu acaba?" diye ve hele derin bir aşk söz konusu ise, kesin o sizin eşruhunuzdur; kaçarı, kurtuluşu yoktur... Şimdi bu noktada, bu cümlelerin devamı "... ama eşruhlar romantik bir konu değildir" diye devam ettirip, hevesinizi kursağınıza tıkacağımı düşünüyor olabilir bazıları... Ama yapmayacağım; zaten herkesin yazdığı şeyleri yazıyor olsam, buralara kadar gelmezdik yani... Evet, o kitapların devamında "Eşruhlar romantik bir konu değildir, hatta hayatınızda en nefret ettiğiniz kişi bile olabilir" der. Burada hevesimizi kursağımızda bırakan "bence", bu bilgileri verenler, ya da evren değil, dilin yetersizlikleridir.

Arkadaşlar, bu “eşruhlar” kavramı ne zaman tartışılmaya açılsa, ortaya bir sürü farklı kavram çıkar ve ciddi ciddi tartışılır. Bazen bu tartışmalar o kadar aklîleşir ki, bir süre sonra, "ancak hissederek anlayabileceğiniz ve anlatabileceğiniz duygular" üzerine, mantıksal çıkarımlar yapmaya çalışıp, ona iyice yabancılaşırsınız. Bir keresinde bir kız, beni "Ona neden aşık olduğum" tartışmasına itmişti ve ben de girmiştim: Bir-iki saat cümleler kurup aklımı çalıştırdıktan sonra, bir noktada dank etmişti ve çok rahatsız olduğumu fark etmiştim. Aşk, öyle masaya yatırılıp aklın kelimeleriyle anlaşılabilecek bir şey değildi ve ben akciğerimle yemek öğütmeye çabalıyordum. Aynı aklîleştirmeler ve kavram kargaşaları, bu konuda da yaşanıyor ve açıkçası sekiz senedir bu işlerin içinde olmama rağmen, hala tam anlayamadım ayrımlarını. Zaten ben spiritüel kitaplardaki sınıflandırmaları, ya da kavramlaştırmaları da anlayamamışımdır pek, sadece yaşadıklarımı ve hissettiklerimi anlatmaya çalışıyorum. Haa, kitabî bilgi isteyenler de olabilir, onlar için zaten bir sürü kitap var piyasada, ama şu da var ki, benim bu işin ayrıntılarına girmek gibi bir niyetim ve ihtiyacım yok.

Şimdi bu eşruhlar konusunda da olayın kavramsal çerçevesine girince, bir "eşruhlar" var; bir "özeş"ler var; bir "ikiz ruhlar" var ve daha da var. Bunların ayrımları da var elbet. Merakınızı tatmin etmek için, bunların farkını, anlayabildiğim kadarıyla anlatmayı deneyeyim kısaca, ama esas söyleyeceğim şey başka, bu konuda. Eşruh kelimesi birden çok anlama gelebiliyor ve karmaşa bu yüzden çıkıyor. Bir ruh, dünyaya gelirken kendini birden fazla parçaya bölebiliyor, bir çeşit amip gibi ve bunu da yapmasının nedeni, birden fazla deneyimi aynı anda yaşamak, diye biliyorum. (Başka nedenleri de olabilir.) Mesela bir ruh, Ausschwitz kampında, aynı anda hem Yahudi rolünü, hem Nazi askeri rolünü oynuyor olabilir ve bu ikisi, birbirinin eşruhudur. Bir aradadırlar, ama romantizmi yoktur. Peki, böyle bir ruhla karşılaşıp, onu bilmenin bize ne gibi bir katkısı olabilir?

Hiçbir şey diye kestirip atmayacağım; vardır bir hikmeti, ama ben de tam bilemiyorum. Eşruh kelimesi diğer bir anlamıyla, insanın içindeki resesif enerjiyi işaret eder ki, mesela bu, erkeklerde dişi, dişilerde erkek enerji gibidir, yani kendi içimizdeki, bütünlüğümüzdeki eksik parçanın adıdır o ve aslında, aşk ilişkilerimizde hep o eksik yanı bütünlemeye ve kendimizi mutlu etmeye çalışırız. Hep dedikleri, "Aradığınız içinizde"nin anlamı da, sen kendini aşktan-meşkten soyutlayıp içine kapan değildir. Ama, "Kendini bütünlemek için başkasının enerjisine ihtiyaç duydukça çakarsın be kardeş! Bak dön içine. İçinde eksik olan o enerjinin senle hep var olduğunu gör ve onu yaşa; kendinle mutlu olmayı başar; ondan sonra gelsin sana evrenin en güzel aşkları" der evren bize... Eşruhun, ortalığı ve kafamızı karıştıran esas anlamı, dünyada romantik anlamda birlikte olabileceğin kişileri işaret edenidir. Buradaki kargaşa, bu kişilerin "özeş" veya sadece "eş"iniz olarak ifade edilmesi ile giderilmeye çalışılsa da, karmaşayı çözememiştir pek. Zaten zurnanın zırt dediği yer de burasıdır. Sevme ve sevilme ihtiyacından gözleri bu kadar dönmüş bir kitle, taze beyin görmüş zombi gibi ortalarda "eşruuuuhhh, eşşruuuuhhh" diye koşturup dururken, onlara istediğiniz kadar "Dur kardeşim, sen yanlış anladın" deyin, anlamazlar.

Burada, bilgi veren kardeşlerimiz, milletin hevesini kursağına tıkacaklarına, şu sözü hatırlamalarını tavsiye ederim: "Tanrı bile, aç insana, ekmek dışında bir şekilde görünmeye cesaret edemez." Tamam kardeşim, iyi biliyorsunuz ve bizleri uyarıyorsunuz, ama siz kör müsünüz be birader, biz "Eşruh" derken, kalbimizdeki niyet, aslında aşkı paylaşacağımız, elele tutuşacağımız, sokaklarda sürteceğimiz, birlikte yemekler yapacağımız, sevişirken aşktan ağlayacağımız ... eşimizi istiyoruz. Evrende önemli olan kalpten geçen niyetse, ki öyle, o zaman, "Ben eşruhumu istiyorum" dediğimde, evren bana niyetime göre birini verecektir. Eee, şimdi bu bilgi kaynakları bizleri gelip "iyiliğimiz için" uyarınca, onlara çok da güvendiğimiz için, zaten karman

çorman olan kafamız iyice karışıyor ve kalbimizdeki saf niyete de bulutlar düşüyor. Sonra, gelsin "Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar/Yeryüzünde sizin kadar yalnızım" şarkılarıyla geçen abazan yıllar. Ben, bu eşruh olayını romantik algılıyorum, tamam mı? Kulağa bile hoşgeliyor, "Eşruh"; var mı ötesi yahu, ne kadar güçlü bir kelime. Lütfen "iyiliğimi düşünmeyin" ey varlıklar, niyetimi görün, yeter.

Ayrıca, bu "iyiliğimi düşünenler" konusunda da şikayetçiyim arkadaş. İnsanlar birbirlerinin "iyiliği" adına, birbirlerinin işine o kadar burnunu sokuyorlar ki, bizler de zaten inandığımız şeylerin defalarca yıkıldığını görmekten o kadar şaşkın ve güvenimizi yitirmiş vaziyetteyiz ki, bu burun sokmalara çok açık oluyoruz ve iyice karışıyoruz. Bir de çoğu insan "iyilik" adına, aslında sadece kendi inançlarını birine kabul ettirip, onun onayını alma çabası gösteriyor. Ne komedi di mi? Şaşkın tavuğa, kendinden emin bir şekilde, başka bir şaşkın tavuk gelip, "Bak, senin şaşkınlığının çözümü bende; şöyle yap düzelirsin" diyor, o da hemen bu öneriyi kabulleniyor; diğeri de "Bak haklıymışım, nasıl da hemen kabul etti, haklı olmasam reddederdi, hem de iyilik ettim" diye, yoluna devam ediyor. Sonuçta, elde var iki şaşkın tavuk. Haa, bir de bunun daha komik finali şöyle oluyor: Öğretilen, öğretenin dediğini o kadar güzel uyguluyor ki, bir süre sonra, öğreten şaşkın tavuk gelip diğerine, "Ne güzelsin, bunu nasıl başarıyorsun?" diyor, diğeri de, kendinden emin, ondan öğrendiğini ona geri iade ediyor ve mutlu mutlu yaşıyorlar.

İtiraf ediyorum, ben bir şaşkın tavuk değilim; olsam olsam şaşkın bir pekin ördeği veya yılbaşı hindisi olurum. Hata yapmaktan ve yolu uzatıp yanlış yerlere sapmaktan öyle korkuyorum ve bazı konularda kendime inançsızlığım öyle büyük ki, "güvendiğim" birileri gelip, "iyiliğim" için bir laf ettiğinde, hemen etkileniyor ve sarsılıyorum. Sarsılıyorum, çünkü onlara kendimden daha fazla itimat ediyorum. Onlar durumumu farklı algılayıp, bana aslında yolumu uzatan ve görece 'yanlış'

yönlendirmeler yaptıklarında, bunlar yolumda olmasa bile, onları haklı çıkaracak deneyimleri kendime yaratabiliyorum ve bu bazen, havanda su dövmeye götürüyor beni. Bir de şu var ki, ben sürekli değişiyorum ve kendimdeki bu değişimleri en iyi gözleyen de benim ve o duyguları da çok iyi görüyorum. Ama kendime itimat etmeyip, illa gidip akıl danışıyorum ve onlar da "Kendi algıladıkları Hasan" üzerinden çeşitli yönlendirmeler yapıyorlar; sonuçta da kendi yolumdan sapabiliyorum ve hiç ihtiyacım olmayan deneyimler ve inançlar yaratabiliyorum kendime. Şimdi diyeceksiniz ki: Oğlum, aklın yok mu senin? Eh işte, bu da benim düştüğüm bir tuzak ve bu tuzaktan kurtulmaya başladıkça, "kendine itimat ve güven" konusunda güzel gelişimler yaşıyorum. Bu da benim zaafım işte ve açıkçası, pek de hoşuma gitmiyor. Bugüne kadar inandığım ve "Evet, işte bu" dediğim ne varsa, onların yıkılışını veya "göründüklerinden farklı olabildiğini" gördüm ve bu, beni hayal kırıklığına ve güvensizliğe itti.

Haa, burada, benim dünyayı algılayışım ve yapımla ilgili de bir problem var tabii. Ben hep uçlarda yaşadım ve çok keskin uçlarda gittim, geldim. Bir şey, ya çok tepedeydi benim için, ya da çok dipte. Olumlu bir şeyi görünce, hemen onu zirveye koyardım, ama en ufak bir soru işaretlik olayda o, yerini kaybederdi ve anında tepkiler oluşmaya başlar ve yerin dibine inerdi. Bu konuda beni törpüleyen en önemli desteği, okuldaki bir hocamdan gördüm. Bana hep şunu derdi: "Hasan, kendine ve diğerlerine hata yapma ve esneme payı ayır. Bir anda omuzlara alıp, bir anda yerlere fırlatma bence. Çok mükemmelliyetçilik, beraberinde esnek olmamayı getirir ve daha ilk olumsuzlukta dal kırılır, ama esneyebilirsen, dalı kırmadan, ayakta tutabilirsin." :) Bazı şeyler kesinlikle "iyiliğim için", bunu biliyorum, her şeyi toptan reddetmedim canıım!!!. Ama şu var ki, o bana bunu, sadece kendi hayatında yaşadığı deneyimlerden yola çıkarak, bir öneri olarak sundu ve ben şunu hissettim: "O bana dikte etmiyor, ister al, ister alma, paşa gönlün bilir" diyor. Zaten böyle seçenekler sunulması

sizi rahatlatıyor, almanızı da kolaylaştırıyor. Birileri bana zorla kereviz yedirmeye kalkarsa, tükürürüm geri valla. Haa, şunu da derse tükürürüm: "Kerevizi yersen iyi olur, faydalıdır, yemeyebilirsin, ama sonra büyüyemezsin, seçim senin." Koyayım senin sunduğun seçimin içine. Bir de böyle şark kurnazları vardır. Sana seçim sunmuş gibi yaparlar, ama altında, "Dediğimi yapmazsan yanarsın, sonra gelip sen haklıymışsın dersin, görürsün haa" önerisi vardır. Siz bu enerjiyi alıp, yanmayacak bile olsanız, aslında yanacak deneyimler yarattığınız için, eninde sonunda ona, "Sen haklıymışsın" dersiniz ve o da "gizlemeye çalıştığı bir gülümsemeyle", sükut içinde, "Ya, işte böyle, neyse ki öğrenmiş oldun!" falan der, size de "iyilik" etmiş olur (?).

Ben, en azından bu aşamaları yumuşak atlatıyorum, çok şükür, bazı şeyleri de az biraz gözüm görüyor. Bir de bunun daha zorlu tuzakları var ki, mesela bir guru, master veya güvenilen biri, sizin ipinizi eline alıp, "bazen kendisi bile farkında olmadan" istediği yere çekip götürebiliyor. Hele ki, genlerimizde hala sürü psikolojisiyle bizi güdecek bir çoban arayışında iken, spiritüel dünyayla karşılaşınca, "özgürlük" adına, gidip ipimizi birilerine teslim etme psikolojisine çabuk girebiliyoruz, ademoğlu olarak. Zaten master kabul edilenlerin çoğu da "payeleri"ne kendilerini kaptırıp, olayın özünü kolayca sallayabiliyorlar ve karşınıza spiritüel tarikatlar vs. çıkıyor. Bu konu, çok derinlemesine girmeye ihtiyaç duyduğum bir konu değil. Sadece burada şu sözü hatırlatacağım: "Gerçek rehber, rehberliğiyle kendinden bağımsız rehberler yaratır." Ben bu yola girdiğim vakitlerde, kendime rehber olarak belirlediğim iki kişi vardı ve onları hep kendimden ileri görürdüm. Sonra, bir tanesini nerdeyse putlaştırma eğilimi içine girdiğim anda evren, onun pek görmediğim yönlerini de gösterdi bana ve inançlarım sarsılmış olarak ondan koptum. Diğerine de uzun süre rehber muamelesi çektim, ama hep reddetti ve bir gün "ayıktığım"da çevreme baktım ki, o aslında biraz daha önceden gezdiği için "çevreyi daha iyi bilen" bir yol arkadaşıymış,

ne benden ileriymiş, ne de başka bir şey. Sonra çevreme biraz daha baktığımda, aslında herkesin yol arkadaşı olduğunu gördüm ve bu da benim, "rehber" psikolojisine girme ihtiyacı duymamama neden oldu. Bu yazılarımda da amacım, birilerine bir şeyleri öğretmek değil aslında, emekli belediye işçisinin anılarını kaleme alması gibi bir vaziyet söz konusu. Ben bunları yaşadım, belki bunları yaşayan başkaları da vardır ve ifade etmekte zorlanıyorlardır. Bu satırlar onlara bir ışık çaktırır falan. Ama bu amacı da gütmüyorum, aslında kendime yazıyorum en temelinde. Çünkü ben, yazarken kendimi toparlayıp, netleştirip, düzenleyebiliyorum; bir de konuşurken...

Bölüm 7

Doğaüstü olaylar, parapsikoloji, paranormal durumlar, psişik vaziyetler falan filan, sanki "kendini tanıma yolu" bağlamında kullandığımız spiritüalizmle iç içelermiş gibi algılanır, belli bir kitle tarafından. Mesela internette konuşurken sorarım, “Spiritüalizme ilgin var mı?” diye, karşımdaki bana der ki: "Evet, geçen gün arkadaşımla ruh çağırdık, bir de UFO'lara inanırım." Aslında temel mesele şu: Siz, bu "yeni" bilgilerle karşılaşınca ve mesela Ramtha gibi kitapların içinde başka dünyalardan falan bahsedilince, otomatikman merakınız uyanıyor ve sizin kişisel gelişiminizi sağlayacak kitapların yanı sıra, çeşitli parapsikolojik, paranormal vs. kitaplar da okumaya başlıyorsunuz. (Yani herkes değil, ama büyük bir çoğunluk...) UFO'ları okuyorsunuz; dünyadaki gizli uygarlıkları okuyorsunuz; Atlantis'in tarihine dalıyorsunuz; gizli güçlerinizi geliştirin tarzında kitapları inceliyor ve okuduğunuz psişik yeteneklerden istiyorsunuz. “Piramitleri kim yaptı?” gibi konularla ilgileniyorsunuz. Tabii, artık algılarınız şüphe duymaktan "inanmaya" doğru kaydığı için de, bu kitapları hikaye değil, 'gerçekleri' anlatan eserler olarak görmeye başlıyorsunuz. (O kitaplardaki bilgiler değil dikkatinizi çekmek istediğim nokta, sizin algılarınız.) Tabii, siz bu kitapları okurken, çevrenizde garip şeyler de olmaya başlıyor. En basitinden telefonu açmadan kimin aradığını bilmenizden, rüyalarınızın çıkmasına kadar, bir sürü anlamlandıramadığınız olay oluyor. Haa, bu olaylar bazılarında doğuştan beri oluyordur ve illa bir şeyler okumaları gerekmez. Sonuçta, ortada bir şeyler dönüyor ve siz anlayamıyorsunuz, anlatamıyorsunuz da; çünkü size şüpheyle bakıyorlar; onları suçlayamazsınız; çünkü, siz bile kendinizden şüphe ediyorsunuz. Peki, nedir bu olan biten?

Şimdi, kendisinin okumuş olduğunu ispat etmeye çalışan orta boy bir vatandaşın ahkam kesmeye kalkarken kullandığı, "İnsan, beyninin yüzde üç ila on'u arasını kullanıyor, tamamını

kullansa n'olur?" geyiğini yapmayacağım. Zaten bu oranın kaç olduğu konusu tartışılır; karşınızdaki üzerinde ne kadar etki uyandırmak ve ahkamınızı ne kadar desteklemek istiyorsanız, sayı o kadar düşük tutuluyor. Ama hissettiğim bir durum var ki, biz bedenlerimizin potansiyelini henüz tam kullanmıyoruz, çünkü bilmiyoruz bile. Bu, son model cep telefonu olan bir kardeşin, o telefonun sadece arama, mesaj atma, bir de maç sonuçlarını öğrenme özelliklerini kullanmasına benziyor. Diğer mönülerden haberi bile yok, haberi olsa bile ne işe yaradıklarını bilmiyor; arada karıştırırken bir şeyler oluyor, ama o da anlamadığı için hem korkuyor, hem de merak ediyor. Eee, yok mu kullanma kılavuzu bu aletin? Var tabii, zaten tıp bilimi bunla uğraşıyor da, beden dediğin aspirin gibi bir şey, aradan yıllar geçiyor, ama her gün yeni bir şey çıkıyor ortaya. Peki, bu potansiyelleri tam kullandık diyelim, bunun vatana, millete ne faydası olacak? Valla, şunu söyleyeyim öncelikle, sizin psişik yeteneklerinizin, kişisel gelişiminiz ve olgunlaşmanızla pek bağlantısı yoktur, yani siz telekinezi yeteneğinizle, yerinizden kalkmadan mutfakta çay demliyorsunuz diye, bu sizin çok bilge bir kişilik olduğunuzu göstermez, ya da astral bedenle geceleri sevgilinizle buluşuyor olmanız, sizi dünyanın en ideal aşığı yapmaz. Ama n'olur? Eğlenirsiniz, mucizevî olaylar yaptığınız için isteğinize göre müridi bol tarikatlar kurabilirsiniz; bunları kendi lehinize kullanabilir ve kâr elde etmeye çalışabilirsiniz. En faydalısı da, mesela telepatinizi geliştirirseniz, GSM şebekelerine para ödemekten kurtulursunuz falan. Aslında tüm bu olaylar, sizin evrene "daha geniş" bakmanıza yardım ediyor ve "olmaz, olmaz" fikrini hissettirip, hayatta her şeyin olabileceğine dair bir bakış açısı kazandırıp, zihninizin çemberlerini kırıyorsa; görünenin ve alışıla gelenin ötesinde, hayatın bambaşka ve çok geniş bir yol olduğunu işaret ediyorsa ve siz tüm bu mesajları algılıyorsanız, olayı çakmışsınız demektir. Ama yok, ben biraz David Copperfield'cılık oynayacam diyorsanız, buyurun, istediğiniz oyuncaklar da verilecektir size...

"Kendini tanıma yolu"nun en temel işleyiş biçimi, içinizdeki ketler, engellenmişlikler veya tıkanıklıklarla sizi tanıştırıp, bunları açmanıza yardımcı olmak, böylece içinizdeki enerjilerin daha düzenli akmasını sağlayıp, içsel dengenizi sağlamaktır. Bunun en temel getirisi ise yoğun bir huzur duygusu olur. Evrende her şey enerjidir ve enerjinin farklı yoğunlaşmaları, şu anda içinde yaşadığımız dünyayı oluşturmaktadır. Maddelerin içindeki enerjiler sabit değildir ve siz, uygun teknolojiyi bulursanız, o maddenin içindeki enerjiyi harekete geçirebilir ve değişik sonuçlar elde edebilirsiniz. İnsandaki enerjiler ise tam bir şenliktir. (Ayrıntılarına giremeyeceğim, çünkü bu konuyu benden daha iyi anlatabilecekler vardır.)

Birbirimizden farklarımızı ise içimizdeki engellemeler, tıkanıklıklar vs. belirler, diye düşünüyorum. Siz kendi içinizdeki tıkanıklıkları açtıkça, enerji daha rahat akacaktır ve titreşim artması olarak yorumlanabilecek bir olay meydana gelecektir. Işığınızın artması, titreşiminizin yükselmesi gibi hikayeler, aslında içinizdeki blokların açılması nedeniyle, enerjinin daha düzenli akmasındandır. Yani bir diğerinden üstün, gelişmiş, değerli vs. varlık yoktur evrende; içindeki blokları daha fazla açılmış varlık ve enerjisi daha dengeli akan varlık vardır, diye düşünüyorum ben. Bugün, enerjisinin akışını engelleyen molozların bolluğu nedeniyle, enerjisi daha düzensiz akan ruh; yarın, pekala o engellerin kalkmasıyla sizin titreşiminize zırt diye gelebilir. Haa, şunu da eklemem lazım, bu olayın içinde başka bir olay daha var ki, aslında "Neden o zaman bazı ruhlar daha tıkanık da, bazıları değil?" sorusunu yanıtlıyor. Daha doğrusu, bu yanıtı sonraki yazılarımda açacağım, ama kısaca şöyle değineyim: Hani halojen lambaların çevirmeli açma-kapama düğmeleri vardır ve siz ışığın şiddetini oradan ayarlarsınız; dünya tablosunda yer alacak her ruh, resmin konseptine uygun bir ışık tonunu seçer ve o yaşantısında, bu tonu yaratacak olayları yaşar. Işığın şiddetini azaltmak, yani lambayı kısmak için nasıl transistör gibi araçlara

ihtiyaç duyuluyorsa, ruhun transistörleri de bu engellenmişliklerdir. Onlar düşman, ya da aşılması mutlak engeller değil, bilakis, ruhu o anki senaryoya hazırlayan destekleyici devrelerdir. Senaryoya göre devreler yerlerinden çıkar veya yeni devreler konur. (Senaryo değişimi konusuna daha fazla girmiyorum, bu başka bir yazı konusu.)

"Kendini tanıma yolu"nda içinizden blokları kaldırdıkça ve enerji akışınız dengelenip titreşiminiz arttıkça, bu değişimler bedeninize de yansır. Bedeninizle beraber, daha önce karşılaşmadığınız tarzda "garip" olaylar baş göstermeye başlar: Öncelikle sezgileriniz çok kuvvetlenir. Sonra bu, insanların yüzüne bakıp akıllarından geçeni hissetmeye doğru devam eder. Bu arada, kişiden kişiye değişen başka olaylar meydana çıkar: Kimisi insanların çevresindeki auraları görmeye başlar; kimisi olacakları önceden hisseder; kimisinin rüyaları coşar; kimisine çeşitli varlıklar görünür; kimisi geçmiş yaşamları görür... Titreşiminiz arttıkça bu olaylar da artabilir ve artık sizin parçanız haline gelebilir. Şimdi, bu noktada, karşınıza değişik tavırlar çıkabilir: Kimileri bu yetenekleri çok önemser, kimileri toptan reddeder; kimileri hiç yaşamamıştır, ama başkalarının deneyimleri üzerinden gider; kimileri ise gerektiğinde kullanılmak üzere der...

Burada, sizin tavrınız belirleyicidir. Kendi kişisel deneyimimden yola çıkarak, konuyu şöyle açıklamaya çalışayım: Ben, bu psişik durumların hemen hepsinden azar azar tattım. Mesela, bir ara yoğun bir şekilde "geçmiş yaşam görebildiğini hissetme" gibisinden bir olay belirmişti bende, yani karşımdaki insanların geçmiş yaşamlarında kim olduklarını görebildiğimi hissediyordum. Ben bu işe, sırf geçmişte neler oldu merakımdan girmiştim ve hep dilerdim ki, imkanım olsa da geçmişi görebilsem. Eh, talebiniz bu olunca, evren de size bunu veriyor. Bunu aldıktan sonra, bol bol da kullandım açıkçası; hatta otobüs yolculuklarında sıkıldığımda, yanımda oturan adamın geçmişine girip, ne var ne yok diye, sanki bir tarih dergisi okurmuşcasına

takılıyordum. Ama bu faaliyetler, bir süre sonra ruhsal enerji dengemi zorlamaya başladı ve enerji dengemin bozulması da, bana hastalık olarak geri döndü. O günden beri de silindi gitti sayılır bu bende. Peki, bunun şimdiye ne gibi faydası olabilir diye düşündüğünüzde, mesela, geçmişinizde öyle bir olay yaşamışsınızdır ki, bu sizin şimdiki hayatınızı tıkamıştır ve o noktada açılım yapmak için yardımcı olabilir böyle bir görebilme, diye düşünüyorum ben. Ama sizin, seviştiğiniz kızın geçmişte celladınız, ya da sizi satan pezevenk olduğunu öğrenmenizin, şimdiki hayatınıza pek katkısı olmuyor açıkçası. Sadece geyik yapabiliyorsunuz, ya da sahneleri görünce -hiç gerekmediği biçimde- üzülebiliyorsunuz. Geçmişte olan olmuş işte, önemli olan şimdi. Bu tarz olaylar, biraz uç örnekler olabilir bu konuda ve gerekli mi, değil mi, tartışmaya açık; ama mesela, sezgilerimin kuvvetlenmesini hiç reddetmiyorum; bilakis, daha da keskinleşmeleri hoşuma gidiyor; çünkü olayları ve kişileri kavrama yeteneğiniz çok gelişiyor ve bu da size, evrenin en güzel yeteneklerinden biri olan "empati" için altyapı sağlıyor. (Mesela sezgilerimi empati için kullanmayı seçmek de bir seçim, bambaşka seçimler de yapabilirdim.) Haa, şu da var ki, ben bazı "egofobik"lerin dediği gibi, bu olayları tu-kaka olarak algılamayı seçmiyorum. Fakat onlara katıldığım nokta şu ki, psişik olaylar, çok büyük hediyeleri ve tuzakları da beraberinde getiriyorlar. Telepatik yetenekleriniz olduğu için, kendinizi diğerlerinden üstün görmeye başlıyorsanız veya bu yeteneklerinizi pek de hayırlı olmayan eylemler de kullanıyorsanız, bu size pek olumlu dönmeyebiliyor ve yolunuzda mutlu mutlu ilerlerken, bu noktada takılıverebiliyorsunuz. Zaten bu tavra girenler, içlerinde henüz "yoksunluk ve güvensizlik" duygularını taşıdıkları için, böyle davranırlar. Kendiyle bütünleşmiş insan için, bunlar sadece "tool"lardır ve gerektiği yerlerde kullanlıır. Ama dedim ya, çok sıkı deneyimlerdir ve tıpkı "Yüzüklerin Efendisi"ndeki güç yüzüğü gibi, sizi karman çorman edebilir. Korkmalı mı, kaçmalı mı?

Hayır. Ama dikkatli kullanılmalı.

Bazılarınız ise "Neden ben de bir şeyler yok veya olmuyor?" diyor olabilir. Onlara tekrar hatırlatıyorum: Sizin BİR'leşmeniz, BÜTÜN'leşmeniz, kendinizi bilmeniz için psişik olaylara ihtiyacınız yok. Bilakis, yukarıda anlattığım gibi, sizi yoldan alıkoyan bir tuzak bile olabilir bunlar. Her şeyden, ama her şeyden daha önemli olan şey, sizin ne kadar huzurlu ve dingin olduğunuzdur, bence. Hiçbir kitap okumadan, hiçbir fantastik şey yapmadan, hiçbir spiritüel bilgi bilmeden ... içinizde huzurluysanız, siz zaten yolun kendisi olmuşsunuzdur bile ve böyle, destekleyici yön tabelalarına ihtiyacınız kalmamıştır. Herkesin yolu birbirinden farklıdır ve herkesin yolu da "doğru" yoldur kendi içinde. Kimileri yollarına böyle "tool"larla çıkar, kimileri elini kolunu sallayarak... Benim, her şeye burnunu sokmuş biri olarak, evrenden tek dileğim var: Al hepsi senin olsun, sadece huzurlu olayım yeter...

Bölüm 8

Bir ruhun dünyaya gelmesini, gökteki tüm melekler huşu içinde izler... Bir ruhun dünyaya gelmesini, tüm evren sevgiyle bekler... Bir ruhun dünyaya gelmesini, diğer ruhlar hasretle bekler... Bir ruh dünyaya gelir ve kendi kendine der: "Benim ne işim var burda yaaa?"... Harbiden, sizin ne işiniz var burda yaaa? :)

Bu soruyu kendimize, şu fani evrene daha ilk adımımızı attığımızdan beri sorup durduk ve bi sürü bi sürü de yanıtlar ürettik; aslında hiçbirinden de tam emin olmadan. Emin değildik, çünkü kimse çıkıp net bir şekilde, "Aha da sen bunun için geldin birader?" demiyordu. Aslında diyenler de vardı, ama onlar da öyle çelişkilere düşüyorlardı ki, insanın pek inanası gelmiyordu. Zaten onlar da bunun farkında oldukları için, "Düşünme, sadece iman et" kuralını koymuş ve zihinlerimize korkunun yardımıyla yerleştirmişlerdi. Ayrıca, onların söyledikleri tatmin edici yanıtı verseydi, herkes kabul etmez miydi, değil mi? Değildi işte, çünkü bu sorunun yanıtı tek değildi; dünyada kaç tane yanıt varsa, o kadarı da doğruydu; çünkü, onların hepsi aynı enerjiyi taşıyordu, onları kabul edenler de ve hiçbiri diğerinden ne alt, ne üst konumdaydı var oldukları süre içinde. Peki, herkes haklı, bunu anladık da, biz kimiz yahu o zaman?

Aslında herkes filin neresini tuttuğu kadar haklı. Hani körleri bir filin olduğu odaya doldurmuşlar da, hepsi bir yerinden tutmuş filin ve onlara "Fil nedir?" deyince, "hortumdur... ayaktır... kulaktır..." falan demişler. Eee, şimdi, kim bunlara sen yanlış söylüyorsun diyebilir ki? Tuttukları her yer sonuçta fil... ama parçası. Bütün bunların bir araya gelmesinden filin oluştuğunu görebilmeleri için, gözlerinin açılması gerekiyor. Bu sürece de "kıyamet" deniyor.

Tabii, onca sene kör yaşamış birine gözlerinin açılması ve etrafında gördükleri, ilk başlarda hiçbir şey ifade etmeyecektir, bir kere çevresindekileri algılayamayacaktır. Tıpkı küçük bir çocuğu

eğitir ve öğretir gibi, birilerinin ona gördüklerini öğretmesi, gördükleriyle özellikleri arasında bağlantı kurması ve en temelinde, gördüğünü algılamayı öğretmesi gerekecektir. Bu da belli bir zaman alacaktır tabii. Birileri ona, kör iken fili anlatmıştır ve fille ilgili her şeyi biliyordur belki de. Onların Afrika'da ve Asya'da yaşadığı, hortumlarının duyu işlevi gördüğü, kulaklarının kocaman olduğu falan gibi genel ve daha da özel bilgiler... Ama o, henüz fili görmemiştir hayatında ve gözleri açılınca, karşısındakinin ne olduğunu algılaması için, birilerinin gelip ona "Aha bak, bu fil" demesi gerekebilir, ya da üzerindeki ilk şoku atlatınca bildiği bilgileri birleştirip, onun fil olduğunu anlaması gerekir, ya da böyle mal mal bakar. Bir seçimi daha vardır ki, bu da gözlerini tekrar kapatmak ve bildiği dünyaya geri dönmek. Bu seçeneklerin hepsi mevcuttur ve daha sınırsız seçenekleri de vardır. Ama bir kere fili gözlerinizle görmeyi seçtiğinizde ve cesaret edip gözlerinizin gördüğü dünyaya adım atmaya başladığınızda ve filin bütününü görüp ona dokunduğunuzda, hele bir de üstüne çıkıp etrafı oradan seyrettiğinizde anlarsınız aslında, "Fil"in ne olduğunu ve ne tattırdığını...

İşte ruha dair her şeyde, ilk başta odadaki körlerizdir biz. Mesela sevgiyi, aşkı dinleriz hep ve onun hakkında her şeyi biliriz. Sorduklarında saatlerce konuşabiliriz, ama gözlerimiz açılıp onunla karşı karşıya kaldığımızda, çoğunlukla ööle kalıveririz. Bir kısmımız cesaret eder adım atmaya ve muhteşem şeyler de yaşar, ama o aşk bir kere gitmeye görsün, bir kere hayal kırıklığına uğramayalım; bir daha açmamacasına, sımsıkı kapatırız gözlerimizi. İçimizde hep onu tekrar yaşama arzusu baki kalır, ama gözler sımsıkı kapalı olduğu için, önümüzde hoplayıp zıplayan ve "Hey, ben geri geldim!" diyeni göremeyiz. Eh, tüm hayatınızı filin sırtında geçirmeyi düşünmüyordunuz değil mi? Maalesef, biz o sırta çıktığımızda hiç inmek istemeyiz ve sonsuza kadar orada kalmak isteriz, ama gözlerimizi açtığımız çevremizde daha binbir güzellik vardır ve her yere filin üstünde gitmek istesek

bile, bazı yerlerde yürümemiz gerekebilir ve biz bunu kabullenmeyip sırttan inmeye direndiğimiz sürece, evren, bize yürümesini öğretmek adına, altımızdaki fili çekip alır. Haa, bazen de almaz, der ki: "Fille yeterince takıldık, hadi gel de biraz atın sırtına bin.".. Siz yine diretirsiniz ve bir bakmışsınız fil gene uçmuş gitmiş. Siz ağlayıp zırlarken, at da önünüzde dörtnala koşuyordur ve siz göremiyorsunuzdur... :) Yaw aslında ben fil örneğinden başka bir yere gidecektim, ama n'aparsın konu aşka gelince klavyem durmuyor...

Burada aşk örneğini verdim, ama aslında tüm bildiklerimiz için geçerli bu. Biz her şeyi, ama her şeyi biliyoruz aslında ve yeni diye düşündüğümüz bilgilerin çoğu, kendini yeniden üretmiş ve farklı yorumlanmış aynı bilgiler. Biz gözlerimizi açma vakti gelip, "Aç gözlerini" komutunu duyup da dinlemeyince, o ânın fırsatını kaçırıp, yeni bir fırsat yaratılma sürecinde aynı bilgiyi farklı bir melodiyle dinliyoruz. Haa, niye aynı melodiyle dinleyemiyoruz, daha kolay olmaz mı? Olmaz işte, evrenin işleme prensibi böyle, mesaj aynı olsa bile, sürekli farklı yorumlarla ifade et onu... Yoksa evrende her şey birbirine benzerdi. Tanrı bize aynı ruhu üflemiş, ama birimiz diğerine benzemeyiz, kar kristalleri gibi... Neyse, ne diyordum, her şeyi biliyoruz, hatta üzerine saatlerce konuşuyoruz, ama gözlerimizi açmadığımız sürece, bu tartışmalar "Fil kulak mıdır, ayak mı?" noktasından öteye geçmiyor. "Neden buradayız?" sorusunun yanıtı da böyle işte. Kör olarak hepimiz yanıtın bir yerinden tuttuk ve iddia ediyoruz, "fil" kesinlikle bu diye ve hatta tartışmalar öyle alevleniyor ki, birbirimizi bile öldürüyoruz. Sonra bir gün gözlerimiz açılıyor ve karşımızda fili görüyoruz ve ta ta ta taa, fil bunların hepsiymiş. BÜTÜN bilinci bu oluyor arkadaşlar. BİRLİK de... O yüzden hep derler ya, bir tek yol değil, evrende ne kadar insan varsa, o kadar yol vardır ve hepsi de kendi açısından doğrudur diye. Hepsi filin bir tarafından tutmuştur. O, kesin doğru diye düşündüğümüz "spiritüel bilgiler" bile...

Ama hepsi, bizleri gözlerimizi açmaya hazır olduğumuz âna ve komutu almaya hazırlarlar: "Aç gözlerini..."

İşte bu yüzden, bilmek ile hissetmek bambaşkadır. Ben yıllardır spiritüel bilgiler içinde "hazırlanmış" bir sürü insanla konuştum ve bu konuda gözlem yaptım. Hepsi BİR'lik konusunda saatlerce konferans verebilecek kadar "iyi" bilirlerdi konuyu ve birçoğu da çıkıp kürsülerden saatlerce konuşurlardı: BİR'e nasıl ulaşırız, BİR'lik bilinci, Hepimiz BİR'iz ... gibi konularda, değme evliyaya rahmet okutacak sözler dinledim ben, o kürsülerden. Ama hep eksik olan bir şey vardı da, ifade edemiyorduk sanki. Sadece ben değil, bu bilgileri orada dinleyenler de, hatta anlatanlar da... Gaza gelmiş, atmosferden çıkıp kendimizle başbaşa kalınca, bir şeyler rahatsız ediyordu bizi, bir şeyler eksikti sanki. Haa, bir de defalarca BİR'likten bahseden insanların, kürsüden indikten sonra, başkalarının arkasından "sevgiyle (!)"; "Öğrenecek canım, onu da sevmemiz lazım, o da BİR'in parçası, onun da zamanı gelecek nasılsa..." gibi cümlelerini duyuyor ve pek anlam veremiyordum. Çünkü, içinde bir temenniden çok, kendini ve yolunu üstün görme, onu küçümseme gibi bir tavır vardı, ama o kadar iyi gizlenmişti ki... İşte bu gizlenenler rahatsız ediyordu bizleri... En büyük gizlenen de şuydu: Filler konusunda saatlerce nutuk atanlar, ömürlerinde bir kere bile fili görmemişlerdi...

Kelimeler, onları kullananın ruhunu ve enerjisini yansıtırlar. Bazen bir yazı okursunuz ve dersiniz ki: "Vay beee, adam harbiden köküne kadar hissetmiş bu duyguyu, nefis bir yazı." Bu nefislik, sadece onun anlatım biçiminde midir? Bazen de çok güzel kelimelerle süslenmiş, edebî olarak fıstık gibi bir yazıya bakar ve hiçbir şey anlamazsınız; çünkü amcam hissetmediği şeyleri, sanki hissetmiş gibi yazmaya çalışmıştır. Ruhunu yaşadıklarıyla evrene ifade etmek isteyen için, kelimeler kendiliklerinden sıraya girer, ama yaşamadan ifade etmeye çalışan, kelimeleri sıraya dizmek için debelenir durur. (Ulan, ÖSS'de çıkan paragraf sorularındaki cümleler gibi oldu bu cümle be.)

Siz onları okurken, yazanın da enerjisini alırsınız direk olarak. O yüzden, mesela Kryon okuduktan sonra mutlu mutlu uyursunuz genellikle, ya da sert sözler içeren bir kitap sizi sabaha kadar yatağınızda döndürür durur. Size "Biz BİR'iz" diyen iki kişi, birbirinden farklı etki uyandırır ve o yüzden Fil'i görmüş olan mutlu mutlu gülümseyip, Fil'in onda ne hissettirdiğini -size dikte etme çabasına girmeden- anlatır; diğeri size "Fil şudur, fil budur" diye öğretmek için çalışırken... Birisi gözlerini açmıştır, diğeri sizin aracılığınızla kendini ikna etmeye çabalıyordur. Sonuçta Fil fildir ve gözünü açan onu görür.

Biliyorum, birileri hala yanıt bekliyor, "Neden burdayız?" sorusuna... Sınav mı? Misyon mu? Deneyim mi? Okul mu? İbadet mi? Yanıt neden, "Bunların hepsi" seçeneğinde olmasın ki? Burada fil hakkında bir sürü şey öğrenmiyor muyuz, bu açıdan okul olamaz mı? Fili öğrenirken yaşıyoruz sonuçta, bu bir ibadet olamaz mı? Fil konusunda bildiklerimizi sınıyoruz, bu bir sınav olamaz mı? Fil'i görmek için gözlerimizi açacağımız âna birbirimizi hazırlamıyor muyuz, bu bir misyon olamaz mı? Gözlerimizi açana kadar ve açtıktan sonra milyonlarca muhteşem şey hissediyoruz, bunlar deneyim olamaz mı? Fil'i gördükten sonra hissediyoruz, bunların hepsi BİR olamaz mı? Ve tüm bunlar, sonuçta eğlenmesi için hayvanat bahçesine getirilmiş ve hayatında ilk kez bir fil görecek olan çocuğun, onu görene kadar yaşadığı heyecan ve gördükten sonra yaşadığı coşkuyu barındıran, kelimelerle anlatılamayacak bir HAZ olamaz mı?

Bir soru sordunuz, size altı tane yanıt verdim. Buyurun seçin bakalım. Benim seçimim mi?

Fil'in tadını çıkart!!! ;)

Bölüm 9

EMF, ACMOS, Ra-sheeba, Reiki... Şimdi, bunlar da ne ola ki? Son zamanlarda bol bol karşına çıkıyor değil mi? Çevrendeki herkes, bunların çeşitli seviyelerindeler, birbirleri üzerinde çalışıp duruyorlar. Peki, bunların ne faydası var ki?...

Bizim zamanımızda diye başlar ya, görmüş geçirmişler ve geçirilmişler. Ben de çok geçir(il)diğim için, tecrübeli sayıyorum kendimi ve bu muhabbeti yapma hakkını kendimde buluyorum. Ne diyordum? Bizim zamanımızda Reiki falan yoktu. Ben bu yola girdiğim zaman, ki 95'lere tekabül eder bu, ruhsal şifa niyetine arada biyoenerjicileri duyardım, bir de kendi kendime düşünce yoluyla başağrımı falan geçirmeye çalışırdım. (Sonradan anladım ki, aspirin almak daha kolay bir metotmuş.) Reiki'yi ilk duymaya başladığımda, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir nefes alma tekniği falan diye düşünüyordum. Hani kitapçılarda vardır ya boy boy kitaplar, işte "Doğru nefes alın, hayatınıza mutluluk dolsun" falan tarzında. Hani gider sevine sevine alırsınız, eve gelir kitabı açarsınız; bir süre oradaki teknikleri denersiniz, az buçuk becerirsiniz, sonra sıkılıp bir köşeye atarsınız, aynen öyle bir şey diye düşündüm. Zaman ilerledikçe, çevremdeki Reikici sayısı artmaya başladı. Yalnız, fuarlarda, ya da gündelik hayatta gördüğüm "Ben Reiki çalışıyorum" diyen tiplerin çoğu ellili yaşlarda, şişman teyzeler olduğu için, Reiki'yi, "Teyzeler gene oyalanacak bir şey bulmuşlar" diye algıladım. Hani birçok teyze, yapacak işi olmadığından ve üzerlerindeki ölüm ve menapoz stresini atmak için, bu işlerin içine gömülüp çevredeki gençlerin yanaklarını sıkıp, "Atatürk'ün gençliği bunlar, umudumuz sizlersiniz" tribi yaparlar ya, aynen böyle bir vaziyet sandım ve irite oldum. Gerçi, senin teyzelerle ne derdin var diyeceksiniz, bir derdim yok; çok da sevdiklerim vardır arada, ama n'apiim işte huyum kurusun, sataşmadan duramıyorum. :) Haa, bir de şunu diyebilirim onlara: "Yahu, siz de zamanında Atatürk'ün genciydiniz, siz de umuttunuz; neden üstünüze almadınız da,

durumu bize yükleyip duruyorsunuz. Kurtarmicam işte senin geleceğini; bana ne, ben evlenip çoluk çocuk yapıcam, torun büyütücem senin gibi, bana ne, bana ne???" :)))

Neyse, teyzeler de nasiplendikten sonra dilimden, Reiki'ye dönelim. Bir gece, tesadüfen bir Reiki master'la tanıştım ve hayatım değişti dermişim, ama demem. (Nedenini az sonra anlarsınız.) Beni 1'inci aşama için davet ettiğinde, açıkçası pek de heyecanlı gitmedim. "Üüüfff gidecem, yine etrafta yanaklarımı sıkacak bir sürü teyze olacak, ben de makarna reklamındaki mutlu mesut çocuk rolünde takılıcam" modundaydım. Sonra o master ve arkadaşı beni karşıladılar, ikisini gördüm ve deyim yerindeyse, dibim düştü. Biri sarışın, diğeri esmer, birbirinden güzel iki kadın karşımdaydı ve o saatten sonra dedim ki: "Bu Reiki iyi bişi..." :)) (Bu seri genele hitap etmeyi amaçladığı için, kişilerin isimlerini vermemeyi tercih ediyorum, merak eden olursa, söylerim isimlerini o kişilerin.) Kurs boyunca öğrendiklerim, bana aslında Reiki'nin cidden çok iyi bir şey olduğunu ve deyim yerindeyse, her derde deva bir "alet" olduğunu gösterdi. Burada "alet" kelimesini biraz açmak istiyorum. "Kendini tanıma yolu"nda yürüyen ruha, zaman içinde çeşitli yardımcı "alet"ler verilir, aslında bu "alet"leri almak için illa bu yola girmek şart değildir, ama girenlerin bu "alet"lerle daha fazla haşır neşir olduğu bir gerçektir. Bu bağlamda, psişik özelliklerden tutun, Reiki gibi enerji kullanma tekniklerine; çeşitli meditasyon yöntemlerinden, kristallere ... kadar ruha eşlik edebilecek birçok "alet" vardır. Bunlar, sizi "amaca" götüren yolda yardımcı "araç"lardır. Fakat, işte bu noktada işler karışır. Bir defa, bu araçları kullanma konusunda uzmanlaşmış ve onları kullanma tekniklerini öğreten kişiler vardır ve bunlara genelde "master" denir. Bunların olması gereklidir ve gerçekten iyi bir master, "Aracın amaç olmadığını bilir ve bunu öğretir". Bu tarz master'lar, o tekniği köküne kadar inceler ve öğretirler de, ama yakınlarına yaklaştığınızda, onların "amacın" aslında ne olduğunu çok iyi bilen "araç öğretme görevlileri"

olduğunu görürsünüz. Bir de aracı amaç edinen, daha doğrusu eksenleri kayıp, aracı aslında "amaç"mış gibi sunan bir güruh daha vardır ki, bunların işi biraz daha zordur. Bunlar, "aracı" ve onu kullanan master'ı putlaştırmışlardır ve çoğunlukla da bu, master'ın kendisinden kaynaklanır. İnsanlar, içlerindeki boşluğu "araç"ın onlara verdiği "üstünlük" duygusu ile doldurmaya çabalarlarsa, tehlike orada başlar. Haa, tehlikeli olan ne diyeceksiniz? Yaşayabilecekleri muhteşem şeyler varken, ortalama ile idare etmek olarak açıklayabilirim bunu, haa bu tehlike mi? Yani öyle değerlendirilmeyebilir de, burada çok güçlü bir tuzak veya çeldirici vardır ve ona takılınca, bir süre stand-by haline geçebilirsiniz: Ankara'dan İstanbul'a gitmek üzere yola çıkmışsınızdır, ama sizi beş saatte götürebilecek otoban varken, yolu uzatırsınız. Hoş, ben bu örnek üzerinden gidersem, daha beş saatte varabilenini görmedim. Çoğumuz Bursa, Çanakkale üzerinden falan "geze geze" gidiyoruz. İşte bir de bindiği otomobilden çıkmak istemeyip, sonra "Nasılsa İstanbul kaçmıyor ya, ben biraz daha gezeyim" diyen tipler de var. Bunların yolları, mesela Kars dolaylarında sınırdan çıkıp Gürcistan, Rusya, Romanya, Bulgaristan üzerinden Edirne yapıp, İstanbul'a öyle geliyor. Hoş, eninde sonunda geliyorlar, hem iyi de gezmiş oluyorlar, ama insana demezler mi, "Ulan beş saatlik yol varken, elli beş saatte gelmek niye?" diye... Demiyorlar işte. Evren size, hangi yolu kullandığınızı sormuyor bile. Veriyor gıcır gıcır arabayı, benzini, "Al, n'aparsan yap, ama sonuçta Ankara'dan İstanbul'a gelebil" diyor. Siz ayıkınca, kendinize soruyorsunuz: "Ulan beş saatlik otoban varken, ben yolu neden bu kadar uzattım?" diye. Haü, diyeceksiniz ki, dünyada o kadar gezecek yer var, altımda da araba, neden illa İstanbul? Sen, önce amacını gerçekleştirebileceğini bir gör, orada zaten sana bir sürü araç verilecek, özgürce istediğin yere git diye. ;) (Bu da bir tüyo olsun.) Offf bir örneği amma uzatmışım ya. Kısaca, "araç"ı amaç edinirsen, gözünde arpacık, parmağında dolama, midende gastrit,

kıçında basur çıkabilir kardeşim, ona göre.

Peki, biz bu tarz master'ları nasıl ayırt edebiliriz? Aslında bu söyleyeceğim ayrımı, hemen her yerde kullanabilirsiniz. Eğer bir kişi, bir bilgi, bir öğreti sizi sınırlandırıyorsa ve kendine bağımlı hale getirme çabaları içindeyse ve size "Ben olmazsam, sen sürünürsün" modunda mesajlar veriyorsa, o bilgi sınırlandırıcı, olumsuz ve ÖZ'den gelmeyen bir bilgidir. (Ego'dan da geliyor diyebiliriz; ama Ego, daha önce de yazdığım gibi, kötü bir anlam taşımıyor benim için, çok sıkı bir öğrenme aracıdır.) ÖZ'sel bilgi, insanın sınırlarını kaldıran, onu bağımsızlaştıran ve "Tanrı'dan tanrılar yaratmayı" amaçlayan bilgidir. Size, "Ben olmadan bunu yapamazsın" demez, "Ben sana destek olurum, ama bunu esas yapacak olan sensin" der ve elinden geldiğince de size tek başınıza başarmayı öğretmeyi amaçlar.

Bu noktada şunu söyleyebilirim ki, bunu birçok yerde okumuşsunuzdur zaten. Ben, şifacılık kavramını "Kendinden bir şeyleri karşıdakine aktarıp, onu iyileştirme" olarak algılamıyorum; şifacılık, "Karşınızdakinin kendisini dengelemesine yardım etmek için yapılan bir çalışmadır". Kendini iyileştiren, o insanın kendisidir zaten, siz sadece ona yardımcı olursunuz. Bazen görüyorum, "Ben şifa verdim" diye atlayıp zıplayan kişileri. Onlar, kendilerinden bir şey verdiklerini düşünüyorlar ve çoğunlukla da içlerinde var olan "Ben bu dünyada ne işe yarıyorum?" sorusuna bir yanıt bulduklarını düşünüp, mutlu oluyorlar. Tabii, mutlu olmalarına ve yardımlarına diyecek bir şey yok, ama algılamalarının eksenini biraz değiştirip, aslında sadece OLAN'a destek attıklarını, kendilerinden bir şey vermediklerini; ayrıca kendini değerli ve işe yarar hissetmek için, illa bir şeyler yapmak zorunda olmadıklarını; çünkü zaten o andaki varlıklarıyla çok değerli olduklarını fark ederlerse, hem aracı araç olarak görebilirler, hem mutlulukları daha kalıcı olur, hem de İstanbul'a ulaşmış olurlar. ;) Tabii şu da var ki, ben kimseyi bu noktada aşağılamış, "vah vah" modlarına girmiş gibi algılanmak istemem;

çünkü bunu en başta ben yaşadım ve "vah vah" denecek biri varsa, o da benimdir. Sadece biraz daha çabuk ayıktım, ama işte n'aparsın bu "alet"lerin çok sıkı yan etkileri de var.

Şu anda Reiki'de 2'nci seviyeyim. Reiki'den başka, değişik bir sürü teknik çıktı piyasaya ve her birinin de farklı metotları, farklı etkileri var. Reiki, sadece şifa verme de değil, birçok yerde işe yarıyor. Cep telefonu şarj etmek, açılmayan şarap mantarlarını açmak, sevişirken afrodizyak etkisi yaşamak, çalışmayan araba motorlarını çalıştırmak ... gibi.

Reiki, birçoğunun hayatını değiştirmiş olabilir, ama benim hayatımı değiştirmedi; çok güzel bir enerji kullanım tekniği ve çok güzel insanlar kattı hayatıma. Benim hayatımı değiştirmemesinin nedeni, kendimi daha en başından beri "Reikici" olarak görmememde yatıyor. Benim dünyadaki rolüm daha farklı ve zaten bu işi harika yapan insanlar varken, ha bir Reikici eksik, ha bir Reikici fazla olmuş, çok şey fark etmez diyorum kendi açımdan. (Aslında bir kişi bile fark eder de, dedim ya misyonum farklı.) Haa, bu, benim Reiki'yi kullanmadığım anlamına gelmesin, hemen her gün kullanıyorum ve üzerimde de bol bol kullandırıyorum. 1'inci seviye olanlara şunu söyleyeyim, mutlaka 2'nci seviye olsunlar, çünkü çok fark ediyor. Hele semboller, çok eğlence katıyor olaya. Ben, halı saha maçlarında koruduğum kaleye 1'inci sembolü çiziyorum mesela ve ilk denediğimde, rakip takımın 13 topu direkten dönmüştü de, kafayı çizmişlerdi. (Halen de maçlarda benim kaleme kolay kolay gol girmez, kurtaramadığım topların çoğu direklerden falan döner.)

Bu konuda son sözü, şu tartışmadaki fikirlerimi söyleyerek tamamlamak istiyorum. İnternetteki mail gruplarında adettendir, üç ayda bir, birisi çıkıp "Bu Reiki eğitimi neden paralı?" diye bir tartışma açar ve ortalık karışır durur. Soran kişi son derece masum bir düşünceyle, "Madem bu evrensel enerji, neden para giriyor işin içine?" gibisinden, kafasındaki soru işaretlerine yanıt bulmak istese de, farklı bazı deneyimi olanların

da tartışmaya girmesiyle, BBG'nin stüdyo programında yaşanan kavgaların daha terbiye edilmiş halinin yaşandığı ortamlarda bulursunuz kendinizi. Neyse, canımız sa'olsun, arada kapışmak iyi gelir insana da... Hakkaten, "Reiki eğitimi neden paralı?"

Bu eğitim illa paralı olacak diye bir kaide yok tabii, parasız verenler de var. Ama mesela, sizin ananız babanız zengindir, bankada size bir ömür boyu yetecek paranız vardır ve kendinizi tamamen buna vakfetmişsinizdir ve Allah rızasına bu eğitimi ücretsiz verirsiniz, size kimse bir şey demez. Ama siz, geçiminizi sağlamak için çalışmak durumundaysanız ve bu çalışma zamanını, gidip dışarıda bir sektörde çalışmak yerine, Reiki eğitimine vakfediyorsanız, tabii ki harcadığınız zaman ve emek karşılığı için bir talebiniz olacaktır. Burada istenen para, enerji için değil, harcanan zaman içindir. Bu para konusu, ben bu işe ilk girdiğimde de tartışılırdı, hatta o zamanlar birçoğu evlerini, kürklerini satmış ve fakirlere dağıtmışlardı, "Para kötüdür" düşüncesi ile ve bir gün, o zamanlarki rehberimize sordular bu soruyu kürsüdeyken. O da dedi ki: "Siz sokağa çıkın, bakın bakalım, size kimse bir kase çorbayı karşılıksız veriyor mu?" İyi niyetli birileri bir verir, iki verir, üç verir, ama dördüncü gün suratı gittikçe asılmaya başlar. Bu yüzden, kimse kimseden, kendini tüm varlığıyla yalnızca bir "Allah senden razı olsun" karşılığında bu işe adamasını beklemesin. Bu tekniklerin master'lığı, sadece birilerini tutup inisiye etmekte değil çünkü ve kendini adamışlık gerekiyor, iyi hizmet vermek için. Özellikle de "teknik servis" desteği çok önemli. Kimsenin, mesela bankada çalışıp müşterisiyle ilgilenirken çalan telefonda, öğrencilerinin, "Hocam, arkadaşın kafası koptu, elimi neresine koysam iyi gelir?" gibi sorularıyla, kolaylıkla baş edebileceğini sanmıyorum. Ayrıca, benim tanıdığım master'ların hiçbiri de "Reiki almak istiyorum, ama maddî durumum uygun değil" diyen birisine, "S.ktir git o zaman, seni belediye inisiye etsin" dediğini duymadım. (Ama para verebilecek durumu olup da benim arkadaşımın birinin yaptığı

gibi, "O parayı ona vereceğime, gider bilgisayarıma ekran kartı alırım" mantığında olanlara, "S.ktirin gidin" demek, sevapların en büyüğüdür.) Bu noktada sizin ruh haliniz önem kazanır; çünkü çoğunlukla, maddî durumumuz hakkında rahat konuşamayız ve bir master'a gidip, "Ben Reiki almak istiyorum, ama maddî durumum iyi değil" demek zor gelir. (Cesur olmak lazım.) Ayrıca tabii, şu da var; piyasada adamı omuzlarından tutup bi güzel becermek isteyen bir sürü fırsatçı da var; bunu görmemek öküzlük olur. İşte o noktalarda "Aklınızı kullanın" demiş kitapta di mi? Herifin biri çıkıp yüz dolar civarındaki 1'inci aşama eğitimine, kalkıp bin beş yüz dolar istiyorsa, ona "Üzerine bir de kuş mu konduruyon be kardeş" derler. Bir de şu var arkadaşlar, onu atlamayayım, bizlerin bir psikolojik özelliği de, bir bedel ödemeden aldığımız şeylere pek değer vermememizdir. Yani, verenlere bir şey demiyorum da, birçoğumuz için, parasını ödediğimiz şeyler daha değerlidir; bunun sayısız örneğini yaşamışsınızdır, burada tekrarlamayayım. Ama bu demek değil ki, her parasız alan onu kullanmayacak. Sonrası size ve niyetinize kalmış.

Bölüm 10

Spiritüel yolda yürüyenlerde hep gözlediğim bir tavır var ki, kendimde onu defalarca yaşadım ve çok çok iyi biliyorum. Bizler, okuduğumuz bilgileri deneyimlemeden birbirimize satıp duruyoruz. Buradaki "satıp durmak", aslında 'sert anlamlı' alınmaması gereken bir kelime. Ara sıra dışarıdan izleyin bu tarz konuşmaları, hele iki-üç kişi bir arada konuşuyorsa, çekilin geriye ve onları gözleyin. Genel çerçevede muhabbet şöyledir:

1. kişi: - Artık ben her şeyi akışına bıraktım.

2. kişi: - Aaa, tabii ki akışına bırakmak lazım, Kryon'da şöyle bir cümle vardı... "(buraya alıntı bir cümle)." Mesela, başıma şu geldi ve bu bana yaşatıldı.

3. kişi: - Tabii tabii, doğru söylüyorsunuz, zaten bunları anlamamız için yaşatılıyor bunlar. Ben de kocamla olan sorunlarımı halletmeye çalışıyorum. Bir karmam var onunla, ama çözemiyorum bir türlü... Bazen çok zorluyor beni; biliyorum, sinirlenmemem lazım ama...

2. kişi: - Zaman zaman hepimize oluyor bunlar, onu da öyle kabul edip sevmen lazım... Onunla karmalarına ışık yolla ki çözülsün ve dağılsın...

1. kişi: - Benim de kardeşimle vardı ve bir gün birisi, bana ona şu şekilde ışık yollamamı tavsiye etti ve zaman içinde iyileştik...

2. kişi: - Aslında her şey birbirini koşulsuz sevmede bitiyor, ah bir sevebilsek (diye devam eder)...

Bir dakika durun ve geri çekilip şu tabloya bakın: Birçoğunuz, "Eee, ne var ki bunda, güzel güzel konuşup birbirine destek vermeye çalışıyorlar" diyeceksiniz. Peki, kaç kere bu tarz konuşmaları yaptınız? 1? 3? 10? 25?... Kaç defa bu sözleri duydunuz? Kaç defa kendi kendinize, ya da başkalarına,

"Artık akışa bıraktım" deyip, iki ay sonra yeniden, "Artık akışa bıraktım" sözünü tekrarladınız. Neden kuyruğunu kovalayan kedi gibi, dönüp dönüp aynı deneyimleri yaşıyoruz? Neden sürekli, bitmeyen 'arınıyoruz' süreci yaşıyoruz ve yaşadığımız zorlukları 'değişim ve gelişim' adına nitelendirip, kendimizi avutmaya çalışıyoruz? Bunlara daha ne kadar ve nereye kadar katlanabileceğiz ve daha da önemlisi, gözden kaçırdığımız ne?

Yukarıdaki konuşma kalıplarını, geriye çekilip bir kere daha okuyun lütfen. Ne görüyorsunuz değil, neyi göremiyorsunuz? Buna bir bakın lütfen. (Burada durun ve biraz daha bakın resme.)

Ben neyi göremediğimi söyleyeyim arkadaşlar: Orada 1'inci, 2'nci ve 3'üncü 'kişi' yok arkadaşlar. Orada olan, sadece onların spiritüel bilgilerle eğitilmiş ve aslında 'kurtulmaya çalıştıkları' ve çoğunlukla da öcü gibi gördükleri 'zihin'leri. Orada ruhları yok, korkuları ve o korkuları maskelemek ve denetim altına almak için zihinlerinin kullandığı taktikler var. Hissetmek yok, sadece birbirlerini onaylamak ve birbirlerine onaylatmak var. Çünkü, aslında hiçbiri söylediklerinin "henüz" farkında değiller ve hissetmemişler de. Dünyada bu bilgileri okumamış insanların, hemen her gün başka kelimeleri kullanarak yaptığı konuşmaları, başka kavramlar kullanarak tekrarlıyorlar ve aslında biraz daha incelerseniz, bu kişilerin, bu bilgileri bilmekle, diğer insanlardan ileride olduklarını düşündüklerini görebilirsiniz: "Tabii canım, zamanı gelince onlar da öğrenecekler, bizlerin de onları yukarı çekmemiz lazım." Hiç kimse kendini kandırmasın sevgili "kendini tanıma yolu"nda yürüyen arkadaşlarım. Bizlerin yukarıdaki veya benzerleri gibi yaptığımız konuşmalar, aslında sadece kendimize güzel cümlelerden kurduğumuz bir 'illüzyon'. Evet tekrarlıyorum: 'İllüzyon'. İllüzyonlardan kurtulmak için kıçımızı yırtarken, başka bir 'illüzyon'a yakalandık ve bu öncekinden de tehlikeli. Tıpkı rüyanızda, yataktan kalktığınızı görüp "Vay bee ne rüyaydı, neyse ki uyandım" demeniz gibi bir şey bu. Kendinizi uyanmış

zannediyorsunuz, ama halen rüyanın içindesiniz. Arkadaşlar, evrendeki "Ne olduğunu anlamak için, önce ne olmadığını yaşaman gerekir" prensibi, bu sefer en büyük ve en güçlü illüzyonlardan birini yarattı ki, ne olduğumuzu bu sefer hepten anlayalım. Bunun adı: Spiritüel aydınlanma illüzyonu.

Aslında hepsinin en temelinde, kendimizden kaçmamız yatıyor. Dönüp kendimize aynada bakma cesaretimiz yok ve bunu çok iyi biliyorum ki, dönüp kendine aynada bakmak kadar zor bir şey yok. Çünkü, bir yandan kendinin, aslında hiç 'inandığın ve inandırıldığın' gibi biri olmadığını göreceksin ve bunu gördükten sonra da 'kurallarını bildiğin ve oynamaya alıştığın oyun alanı' değişecek ve hiç bilmediğin bir dünyada uyanacaksın: İllüzyonların ötesindeki dünyada. Aslında bu çok ironik bir şey. Bir yanda kendini değersiz hissettiğin; sürekli mücadele ettiğin; 'aslın olmayan', ama oynamaya ve kurallarına alıştığın için terk edemediğin bir dünya; diğer yanda ise değerli olduğunu 'yaşadığın', ama bununla birlikte, hakkında hiçbir şey 'bilmediğin' bir dünya. Hangisini seçersin deyince, büyük çoğunluk tabii ki ikinciyi seçecektir, ama işte bu noktada, 'neden bunun seçilmesine rağmen, bir türlü gerçekleşmediği'nin püf noktası ortaya çıkıyor. Bu seçimi yaparken, aslında kendimizin değerli olduğunu bilmeyi amaçlamaktan çok, 'boktan yaşamımızdan bizi kurtaracak bir kaçış yolu' bulmayı amaçlıyoruz. Derdimiz kendimize bakmak değil, 'bir şey'in bizi kurtarması. Tıpkı spiritüel bilgilerde sık sık ortaya yem olarak atılan, "Buradaki görevlerinizi iyi yaparsanız, uzaklarda, 'yeni dünya'da yepyeni, huzurlu ve mutlu bir yaşam bulacaksınız, ya da gelip sizi kurtaracaz" cümleleri gibi. Bunlardan birini daha yeni duydum ve sekiz senedir de değişik formlarda kurtuluş senaryoları duyarım.

Aslında, herkes kendi kıçını kurtarma derdindedir ve bunun için de "dünya iyiliği için" ne kadar çalıştığının muhasebesini yapmaktadır. Gelen kanal bilgileri de, içinde hem "İllüzyondasınız ey millet" diyen, hem de oyun gereği,

"illüzyonu destekleyen" öğeler bulundurur. Bizim, yok olacağım korkusuyla hareket eden dünyadaki benliğimiz de, aslında illüzyonu destekleyen öğelerden olan bu "yeni dünya" senaryosunu hemen kapar ve oraya gidebilmenin yolunu da bazen sırf olta olarak atılmış, "Toplanın şöyle yapın, böyle yapın" eylemlerini uygulamakla birlikte, aslında "illüzyonu işaret etmek" için orada olan bilgileri 'kurtuluş bileti' olarak görüp, “uygulamaya çalışmakla” bulmaya uğraşır. "İnsanları sevmemiz ve böylece titreşimimizi yükseltmemiz lazım ki, yeni dünyaya götürülmek için seçilebilelim", hele zamanında bir de 'hasat' olayı vardı ki, tam evlere şenlik. Dünya yıkılacak ve bir kısım insan kurtulacaktı, bunlar da 'seçilmiş, titreşimi yüksekler' olacaktı. Bu bilgileri okuyanlar, özellikle de 95-96'lı yıllarda, sokaktaki insanlara 'gidici' gözle bakıp, kendilerinin kurtulacağını düşünüyorlardı. Peki n'oldu? Hiçbir şey. Bize bunun bilinç değişimiyle ilgili olduğu söylendi sonradan. Ama baktığınızda, dünyada değişen pek bir şey de yok gibiydi. Birileri acaba bizimle dalga mı geçmişti? Peki, bu 'yeni dünya' ve 'hasat' senaryolarının ayıla bayıla terk ettiğimiz 'cennet-cehennem' ve 'seçilmiş kullar' senaryolarından ne farkı vardı? Halen anlamadıysanız büyük harflerle yazayım: HİÇ. Peki, birileri bizimle cidden dalga geçtiyse, bunu neden yaptılar ve bunun bize ne faydası oldu?

Şu ana kadar okuduğunuz satırlar yüzünden kendinizi rahatsız hissetmiş olabilirsiniz; ama lütfen bunu, "Her şey boşunaydı" diye algılamayın. Bilakis bütün bunlar ve çabalar bize "ne olmadığımızı anlatmanın" yollarından biriydi. Dışarıdan dünyaya bakan biri, büyük çoğunlukta 'BİR olduğunun farkında olmamayı' görür ki, bu resim evrene "BİR'lik olmanın farkında olmadan BİR olmanın hali"ni çizer; bir de bir kısmını görür ki, 'Biz BİR'iz' diye ortada dolanmaktadırlar, ama onlar da henüz BİR olduklarının farkında değillerdir tam, sadece bilgileri vardır. Evren, onlar aracılığı ile "BİR olmak demek, böyle de olmak demek değildir"i verir. Bizler, evrenin resim galerisindeki

bir resime atılmış fırça darbeleriyiz ve tablonun üzerinde de "BİR'leşmemiş BİR'lik" yazıyor. İşte evren, bu noktalarda "BİR'leşmiş BİR'lik" olmamız için bizleri BİR'leştirecek deneyimleri, bazen de spekülasyonlarını yollayıp duruyor ki, "ortak bir hedef" karşısında BİR'leşelim ve böylece "BİR'leşmiş BİR'lik"e adım adım ulaşalım. (Göktaşları, savaşlar, felaket senaryoları vs.)

Şunu taa en başından anlamamız gerekiyor: Bu dünyadan bir yere gidecek değiliz, bu yaşadığımız süre boyunca ve işin mantığında da gitmememiz lazım zaten. "Madem niyetin başka tür bir yaşam yaşamaktı; eee, neden orada doğmayı seçmedin be adam" demezler mi? Bunu ruhlarımız bal gibi biliyor, ama biz kıçımızın korkusuyla onu duymazdan geliyoruz. Bu bağlamda, bizleri başka planetlere götürecek ne uzay gemileri, ne de dışarıdan umduğumuz gibi Marshall yardımları gelecek... Hatta bilgi verenler bile, "Artık alacağınızı aldınız, bizde iş bu kadar; bizim de çoluk çocuğumuz var, sizinle mi uğraşacağız hep bee!" modlarında, çekip gitmeye başladılar. Yavaş yavaş da, özellikle spiritüel aydınlanma illüzyonundan uyandıracak deneyimleri yaşamaya başlayacağız ve başlıyoruz da. O putlaştırılan guruların yıkılışı, neredeyse kendinden daha değerli hale gelen enerjilerin ve tekniklerin işe yaramamaya başlaması, 'kesin' gözüyle bakılan bilgileri sorgulama ve onların çöküşü, vs. vs. Haa, burada yanlış anlaşılmaması gereken bir nokta var: O bilgilerin özellikle sınırsızlık, sonsuzluk ve özgürlükle dolu olanları "yanlış" değillerdi, fakat biz bu kadar "iyi" niyetli bilgileri ÖZ'ümüzle değil, g.tümüzle anladığımız için, hani vardır ya, 'Kraldan çok Kralcı' diye, aynen o duruma düştük. 'Sevgici', 'BİR'ci', 'Özgürcü' vs. vs. varlıklar olduk, ama ne sevgi olduk, ne BİR'liği hissettik, ne de özgürleştik. Sadece, depremde hasar görmüş bir evin üzerine boya badana yapıp 'mutlu ve güvenli' olduğumuza inanıp, içinde oturmaya başladık. O evin artık sadece kaplamadan ibaret olduğunu, en yakın zamanda çökeceğini, aynı zamanda aslında 'gerçek' evlerimizin bizi beklediğini bilmekten öte yaşama vakti

geldi. Bunun için ilk, ama ilk adım da cesaret edip aynada kendimize bakmak olacak. Haa, bunu nasıl mı yapacaksınız? Size, 'aynada kendine bakmayı isteme duası' verecem, günde sabah akşam iki defa okuyacaksınız... ;) (Şaka şaka) Evren size, bunu yaşamanız için gerekli deneyimleri sürekli veriyor ve bunu daha da net verecek bu aralar. Ben sadece size, "Artık cesaret et de bak be güzelim; biliyorum, evet zor, ama yaptıktan sonrası muhteşem; bu âna gelmek içindi her şey ve tüm gelişim son adımda, bırakma" diyebilirim. Bunu şuna da benzetebiliriz; evren, sizinle sevişmeyi arzulayan muhteşem bir partner; ama siz, acıyacak diye bir türlü ona vermiyorsunuz.

Üç-beş saniyelik acı için koca bir ömür sürecek zevki reddediyoruz ve bu birleşmeyi yaşamamız için gereken hazırlanma sürecini de toptan reddediyoruz. Bu yazı da size, "Ver bir kere de al tadını, bak bakalım bir daha bırakabiliyor musun?" hatırlatması olsun. Haa, bu örnek bağlamında illüzyonlar ve özellikle de 'spiritüel aydınlanma illüzyonu', aslında ruhun ergenlik çağıdır.

Bölüm 11

"Kaderde varsa düzülmek, neye yarar üzülmek" demiş birileri ve çok da güzel bir kelam etmiş. Biz de başımıza bir şeyler geldiğinde, kendimizi rahatlatmak için böyle cümleleri kullanıp, az buçuk gülümsemeyi seviyoruz. Peki, düzülmek kaderde var mıdır? Ayrıca spiritüel bilgilerde zırt pırt der ki, 'Siz istedikten sonra her şey olur', ama olmuyor bunlar, nedendir? Kader diye bir şey var mıdır? En basiti, nedir bu kader yahu?

Ben "kendini tanıma yolu"na ilk girdiğim zamanlarda, bunu o zamanki rehberime sormuştum. Bana demişti ki: "İnsanların kaderi dörde ayrılır. Bir kısmı mutlak kader'i yaşar. Onlar, kaderlerinin hiçbir kısmına müdahale edemezler, belli bir otomatizma içinde yaşar giderler; bazıları otomatizmadan az buçuk kurtulmuştur, ama mutlak kaderde parçaları vardır, bunlar sadece belli yerlerde seçim yapabilirler; bazılarının kaderleri ellerine verilmiştir, istediklerini yazarlar; bazıları da öyle güçtedirler ki, başkalarının kaderlerini yazarlar: Atatürk gibi." Bu ayrım, beni uzun yıllar tatmin etti; ama şimdi, yeni ve kendi yanıtım olan bir şeyler bulmam lazım ve bunu deneyeceğim.

Spiritüel bilgileri okuyanlar bilirler ki, ruh dünyaya gelmeden önce bir senaryo belirler ve bu senaryoyu gerçekleştirmek için gerekli setleri, karakterleri, planları ayarlar. Bunun anlamı şudur ki, siz Artvin'in bir kasabasında, memur Ahmet Efendi ile Şukufe Hanım'ın oğlu olmayı kendiniz seçersiniz. Sonra yaşayacağınız her şey ise adım adım, gelmeden önce planlanmıştır. Bu, sizin elinizdeki senaryodur. Fakat bu noktadan sonra, olaylar değişmeye başlayabilir. Evet, bazıları tüm hayatları boyunca o senaryoya sadık kalırlar ve orada ne varsa oynar ve giderler, alacaklarını da alırlar. Bunların yaşadıkları, genellikle onları bir sonraki adıma götüren deneyimlerdir ki, burada, bazı noktalarda senaryoya müdahele edebilir. Mesela, tam evlenmek üzereyken vazgeçebilir, ama burada seçenekler sınırsız

değildir. Hani eskiden bazı kitaplar vardı ya, "Şu anda nişanlın Selin'le nikah masasında oturuyorsun, evet diyeceksen sayfa 56'ya; hayır diyeceksen sayfa 98'e atla" gibisinden. Seçim ona aittir, ama sonuçta kitaptaki satırlar bellidir ve değişmez. Sana sadece birinden birini seçme şansı verilmiştir. Kaderini eline alanlarda ise, senaryo vardır gelmeden önce, ama kardeş isterse, onu toptan yırtıp atabilir ve eline kağıt kalem alıp baştan istediği gibi yazabilir. Ama bunu yazarken bazı doneleri olur. Yani, "Kardeşim ne yazarsan yaz, ama içinde mutlaka kendini buluşun, koşulsuz sevgiyi yaşayışın, affetmeyi öğrenişin falan olsun. Ama bunu nasıl yaparsın; hangi araçları kullanırsın, sen bilirsin. Ben sana sana yol gösterebilecek kimseleri yollayacağım; ister dinle, ister dinleme. Seçim sana kalmış". Başkalarının kaderlerini yazanlara ise "Kardeşim, sana diyecek bir sözümüz yok, senin yaptığın her şey, diğerlerinin senaryolarını da etkileyecek, kolay gelsin" denir. Bu tipler, genelde "senaryonuzu yazarken dikkat edebileceğiniz şeyler" tarzında kitapları yazanlar gibidir. Bu açıklamalar, benim rehberimin cümlelerinin açılımı tabii.

Kaderi neden kontrol etmek istiyoruz peki? Bunun nedeni sadece spiritüel bir gelişimin göstergesi olması mı, yoksa altında yatan 'maskelenmişlikler' mi var? Daha önceki yazılarımda, kontrol altına alma çabalarını kurcalamıştım. Korkularımız bizi kontrol etme çabalarına iter ve kaderimizi kontrol altına almak istemenin de en temel nedeni, bence korkularımızdır. Ayrıca, işin içine beklentilerimiz ve isteklerimiz de girince vaziyet curcuna olur. Gerçi bunlar, başka yazılarda daha geniş açıklanması gereken ve bazılarını kendimce açıkladığım kavramlar. Ama kısaca değinmem gerekirse, mesela isteklerinin olması konusunda en çok karşılaşılan durum, aşık olunan biriyle ilişki veya giden sevgilinin geri dönmesi halidir. Bu çok sorulan bir konudur. Yanıtı şudur: Her ruhun kendine ait bir seçim iradesi vardır ve siz istediğiniz kadar o kişiyi isteyin, o sizi istemiyorsa, isteğiniz gerçekleşmez. Haa, bazen gerçekleşir, ama gelen kişi

üç gün sonra, sizden ayrılmak istediğini söyler ve yine gider. Siz burada iradeniz ile evreni yönlendirmeye çalışmışsınızdır, hatta biraz başarmışsınızdır, ama sonuçta karşı tarafın iradesine müdahale söz konusu olduğu ve böyle bir şeye de "eğer senaryo dahilindeyse" izin verildiği için, uzun süreli olmamıştır.

Peki, böyle bir durumda ne yapmak gerekir? Bunu kendi yaşamımdan bir örnekle açıklayayım: Eski kız arkadaşımla iki kere ayrılık yaşamıştık biz. Birincisinde çok yıkılmıştım ve ruhumun tüm gücünü kullanarak, geri dönmesi için evrene yakarmıştım. İsteğim ve buna yönlendirdiğim enerjim o kadar güçlüydi ki, ağlayıp yakardığım günün akşamı, "Artık sana dönmem, bazı şeyleri anlamakta geç kaldın" diyen kız, geri dönmüştü. Ben mutluluktan uçuyordum. Biz tekrar birlikte olmaya başladık, ama birkaç gün sonra tekrar ayrıldık. Ben yine çok güçlü irade gösterdim ve geldi gitti, geldi gitti, biz iki ay içinde dört defa ayrıldık, birleştik. En sonuncusunda, artık "yeter yahu" moduna girdim ve "ne olacaksa olacak" deyip, bir daha düşünmedim. Başka şeylerle ilgilendim ve bunu onu aklımdan uzaklaştırmak için de yapmadım. Artık doğal bir hal almıştı bu, günlük yaşantıma döndüm. Yedi gün telefonum çalmadı, ama ben de aramadım, çünkü içimden gelmiyordu. Onun yaşamımda olamayabileceğini kabullenmeye başlıyordum ki, tak diye bir mesaj geldi ondan ve biz tekrar başladık. İlişkimiz bir sene daha sürdü ve sonunda biz yine ayrıldık. İçimden, dönmesi için yalvarmak geliyordu yine, ama bir şey beni engelledi. Her seferinde "Hayırlısı neyse o olsun" diye diledim. Ağlayıp yakarmak istediğim anlarda bile, ağzıma "Lütfen geri dönsün" sözü geldiğinde onu durdurdum ve getireceklerini kabul edecek cesaretle "Hayırlısı neyse o olsun" dedim hep. Bunu söylemek ve seçmek büyük cesaret istiyordu; çünkü artık siz, kendinizi başka bir şeye bırakıyordunuz ve karşınıza ne çıkacağını da göremiyordunuz; hem sevgilinizin geri döneceğinin bir garantisi de yoktu.

Ama kalbimden biliyordum ki, "benim" seçimim hayırlısı olandı.

O dönemde bir daha, ama dönmesinden daha büyük hediyeler sundu bana hayat. En azından şu yazıyı okumanız bile bunun sonucudur; çünkü o ayrılıştan sonra, "ara sıra" olan yazılarım düzenli bir hal aldı. Gerçi, "hayırlısı olsun" biraz karıştıran bir kelime ve "Kime bırakıyon kendini be kardeş?" gibi soruları oluşturuyor. Şunu söyleyebilirim, dünyadaki her varlığın bir danışmanı vardır, buna da yüksek benlik denir. Yüksek benlik insanın durumuna göre, bazen direk olarak senaryoyu eline alır ve yazar; kiminde sadece danışman olur, kiminde sesini bile çıkartmaz; kimine de menajerlik yapar... O, meydandaki savaşı yüksek bir tepeden izleyen general gibidir. Siz meydanda savaşa girmişken ve toz toprağa, kana tere bulanmışken, "Şimdi n'apacam?" sorusununun yanıtını görmekte zorlanabilirsiniz. Sizi yönlendirecek, size nerede hata yaptığınızı söyleyecek biri, tepeden izleyip sizin göremediklerinizi gören O'dur. Ayrıca, siz bir konunun içine fazla daldığınızda, bir süre sonra ona kendinizi öyle kaptırır ve inanırsınız ki, içindeki hataları veya doğruları veya başka şeyleri algılayamayabilirsiniz...

İşte yüksek benlikler, tıpkı okullardaki tez danışmanları gibi girerler devreye. Bu danışmanların iyi bir tarafı da, tıpkı otomatik pilota bağlamış gibi kendinizi ona bırakabilmenizdir. Haa, diyeceksiniz ki o zaman hepten otomatik pilota bağlayalım ve bitsin olay… Neden bu kadar çabaladık ki? Eh, siz işin uzmanı olmadan, sizi o uçağın pilot kabinine bile sokmazlar; siz o kabine girecek duruma gelin, 'otomatik pilot' her zaman emrinizde. Hatta bir süre sonra size sadece uçağı kaldırıp indirmek ve gerekli üç-beş işlemi yapmak kalır. Gerisini bağla otomatiğe, gitsin. Buna da akışa bırakmak diyoruz. Ayrıca uçaklarda iki mesafe arasındaki rotayı en optimum düzeyde ayarlayan aygıtlar da vardır. İşte bu optimum ayarlama işine de 'en yüksek hayrına' bırakmak derler, örnek üzerinden gidersek. Bilmem, yeterince açıklayabildim mi? Zaten, aslında bunu yaşamaya başladığınızda en yüksek hayırmış,

seçimmiş, talepmiş vs. hiçbirini düşünmüyorsunuz. Hele bir de evrene güvenmek, sizde "hal" halini almışsa, keyfinize değmeyin gitsin. Artık hiçbir isteğiniz, talebiniz vs. için kasılıp durmuyorsunuz. Zaten şu da var ki, siz bir şeyi hırs derecesinde istediğinizde töbe olmuyor, bilakis sizden uzaklaşıyor. Hani denizin içine düşen topu kovaladıkça sizden kaçar ya, aynen öyle. Bırakacan dalgalara o kendiliğinden gelecek, ya da gidecek açıklara ve uzaklaşıp kaybolacak, siz ağlar gözlerle sahile çıktığınızda bir bakacaksınız ki, babanız size daha da güzel bir top almış. (Dünyada top bir tane mi? Peah. Diyeceksiniz ki manevi değeri vardı. Evet, ama bir süre sonra yenisinin de olmayacağı ne malum?)

Şahsen ben şu aralar, kelimelerle pek ifade edemeyeceğim bir kendini bırakma hali yaşadığımı hissediyorum. Korku mu? Evet, korktuğum zamanlar oluyor, ama "En fazla, kaybedecek bir canım var" modunda olduğum için, sallamıyorum da pek. İsteklerim, taleplerim yok mu? Tabii ki var, ama kendimle ilgili ne olacağını bilmediğim ve belirlemediğim bir sürü şey de var, çünkü cidden bilmiyorum. Sadece "Nasılsa görecem, Allah kerim" modundayım. Ben çok mükemmelliyetçi biriydim ve ufak aksilikler bile çıldırtırdı beni, ama mesela, yaptığım organizasyonlarda o kadar çok akla hayale gelmeyen aksilikle karşılaştım ki, bir süre sonra, bunların olabileceğini kabullendim. Bu da beni esnek yaptı ve rahatlattı. "N'apim kardeşim ya, ben hazırlayabileceğimin en iyisini hazırladım, ama tam tören başlarken elektrik kesiliyor, bunun için bir de mide ülseri mi olacağım? Canımız sa'olsun, buluruz çözümünü nasılsa..." halini yaşamaya başlayınca, artık hepten rahatladım. Çünkü bazen öyle durumlar olur ki, aylarca hazırlandığınız bir törenin ortasında yağmur yağmaya başlayabilir ve siz o anda kalakalırsınız. Şimdi küfür mü edeceksiniz, yoksa krizi çözmeye mi çalışacaksınız?

Böyle durumlarda "Hallediriz nasılsa" modu çok faydalı bir durumdur. Çevrede millet paniklerken siz sakin sakin "Ne yapabilirim?" diye düşünürsünüz ve o anda mucizevî şeyler ortaya çıkar, daha önce aklınıza bile gelmeyen. Mesela, biz bir seferinde, açık hava sinemasını, fırtına çıktığı için "açık hava araba sineması" haline getirmiştik ve millet yağmurun altında, arabalarının içinde, doğal efektleriyle "Twister" filmini izlemişti ve normal seyredilse bu kadar etki yapmazdı. Mesela, bir kere de kendi mezuniyet törenimin organizasyonunu yaparken, İstiklal Marşı kasetini unutmuştum. Tam herkes ayağa kalkmıştı saygı duruşu için ve sunucu İstiklal Marşı diye anons yaptığında benden tek bir ses çıktı "İstiklal Marşı???". O anda, üzerimde mezuniyet cübbesiyle sahnede hazrolda duruyordum ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Böyle anlarda neler olacağını izlemeyi beklemek, ayrı bir keyif veriyor insana. Bir dakika geçti, iki dakika geçti... millet halen hazırolda bekliyor. Ben de salonu izliyorum, meraklı bir huzur içinde. Sonra sunucu, "Sanırım bir problem var, ben başlıyorum: Korkma..." diye başladı ve tüm salon marşı okudu. Tören sonrasında ise yorumlar, "Uzun zamandır bu marşı bu kadar güzel okumuyorduk" şeklinde oldu. Eee, sendeki de şans diyeceksiniz, ya daha aksi olsaydı. Eh, birincisi böyle durumlarda daha aksini düşünmüyorum, olabilecek en kötü şey, bir şeyleri yitirmem olur, o da olacaksa zaten olur. "Tecavüz varsa zevk almaya bakacaksın" diye bir laf var, yani her ne kadar bazılarına ters gelecek olsa da. İkincisi ise şanslı mıyım? Evet, ama şunu da biliyorum ki: "Şans, Tanrı'nın, imzasını atmak istemediği zaman kullandığı bir takma addır." Sonuçta evren hep yanımda ve açıkçası işlerimi yaparken kendime düşen kısmını halledip, gerisini ona bırakıyorum artık. "İşini şansa bırakma" diye bir lafa inanmıyorum, çünkü içinde riski barındırsa da, şans olarak nitelendirilen takma adla işbirliği yaptığımda, düşündüğümden çok daha güzel şeyler ortaya çıkıyor, bunu yüzlerce kez gördüm. Hem, her karesini bildiğim bir filmi izlemek de acayip sıkıcı olurdu be...

Bölüm 12

Yazılarımda ve yazı serilerimde hep ön plana çıkartmaya çalıştığım bir düşünce oldu bugüne kadar ve bu düşünce benim tüm yaşantımın temelini oluşturuyor: Ben her şeyden önce insanım...

Evet, ben insanım ve bu dünyadan göçene kadar da, bu her şeyden önce gelecek. Spiritüel bilgileri okumuş kişiler hemen, "Aaa, tabii ki insanız" diye cevabı yapıştırıverirler. Aslında otomatikman cevabı yapıştıran bu şirinlik muskaları, size şu mesajı vermektedir: "Bak, ben de senin bildiğin şeyleri biliyorum, hatta kurcalarsan, bazı şeyleri senden daha iyi bildiğimi göreceksin, istersen biraz saygı duy bana"; daha derinine inerseniz, "Sakın benim değersiz olduğumu düşünme, ben saygı duyulacak biriyim"; daha derine "Ben değersizim ve benim sevilmem için saygı duyulmam lazım"; daha da derine "Lütfen sev beni". Konuyu dağıtmadan devam edeyim: Bu lafı yapıştıranlar ardından size misyonlardan, kimliklerden, öğrenilmesi gerekenlerden, geldikleri yerlerden bahsedip dururlar ve bir de bakarsınız ki, "Tabii ki insanız" diyen kardeşlerimiz, aslında kendilerine misyonlar, kimlikler üretip durmaktadır. Yine dikkatlice bakınca, onların bu derinden gelen "Ben değersizim, sevilmeye layık değilim" sesini ve bunu reddederek içlerinde oluşan boşluğu, bu kimliklerle kapatmaya çalıştıklarını görürsünüz. "Ben yüceler yücesi planından dünyaya bedenlenmiş ve daha önce bu dünyada peygamber olarak da görev almış, geleceğin dünyasında önemli roller alacak ve şimdiki misyonu şu şu şu olan biriyim". Höööeeyytttttt!!! Açın lan seccadeleri, secdeye yatacaz. "Benim auram tüller gibi yayılıyor etrafa, gören arkadaşlarım var, diyorlar ki, sen ne kadar muhteşemsin: Sevgiyle sarılıyoz birbirimize." Sürün yüzlerinizi arkadaşın aurasına... "Rüyamda geldi söylediler, bu evren senin yüzün suyu hürmetine dönüyor dediler." Dua edin arkadaşa bir şey olmasın, yoksa dünya

yıkılacak. "Gece rüyamda şu zat geldi sırtımı sıvazladı, bana görevlerimi, yapacaklarımı anlattı, sonra sarıldı bana..." Siz de gidin sarılın ona... vs. vs.

Bunları ve benzer şeyleri söyleyen kişileri duymuşsunuzdur etrafınızda. Şimdi bunları yazıyorum diye, onları eleştirdiğimi sanmayın sakın. Sonuna kadar anlıyorum; çünkü "ben değersizim"i köküme kadar yaşayan ve halen de tam olarak atlatamayan biriyim ben. Bana da böyle gazlamalar geliyor bol bol ve çok da hoşuma gidiyor açıkçası. Kimin gitmez ki? Bir tarafın, papağan gibi sürekli olarak "değersiz" olduğunu tekrarlarken, diğer bir yanın da seni, "Koçum benim, sen çok değerlisin" diyerek böyle dengelemeye çalışıyor. Bir de şu var ki, "pozitif ego" oluşacak korkusuyla, böyle bir övgü geldiğinde, "Aman efendim, ben mi?" tepkisini de hemen veriyorsunuz; çünkü, ya kıçım kalkarsa korkusu da var. Ama iç sesiniz, "Sen boktansın" dediğinde, ona hiç "Aman efendim, ben mi?" tepkisi yok, çünkü o sonuna kadar haklı değil mi?

Her şeyden öte, insanım ben kardeşim. Benim övgülerim de var içimde, yergilerim de; benim "Aslansın koçum" diyen yanım da var, "Bok herifin tekisin" diyen de; sevgiyle gülümseyen ve kucaklayan bir yüzüm de var, sinirlenip öfkeyle küfreden de; dürüst yanlarım da var, gerektiğinde yalan söyleyen de; güzel kelimeler kullanan da, argoya bayılan da; manevî de, maddî de... Ama bunların hepsinin ötesinde BEN İNSAN'ım ve bir insan gibi yaşıyorum. Kimse bana çıkıp, "İşte sen şurdan geldin, misyonların şu, dünyada şunları yapacaksın, geçmişinde şusun falan" demesin. Ben geldiğim kaynağı da, gelmeden önce yaptığım kontratı da, geçmiş yaşamlarımda neler yaptığımı da, Tanrı'nın yüzünü de ... hepsini, çok, ama çok iyi biliyorum ve ruhsal gözlerimle de hepsini açık açık gördüm. Bunları görmem, bana dünyadaki en önemli bakışı kazandırdı: Ben İnsan'ım kardeşim.

Kimileri benim çok yüce bir varlık olduğumu, benim bir insan gibi düşünemeyeceğimi sanıyor. Mesela Hasan, herkesi koşulsuz sevgiyle sever ve kız-erkek ilişkilerine de koşulsuz sevgiyle bakar. Onunla yaşayacağımız aşk, semavi bir aşk olur. Yanıtım şu: Yemişim semavi aşkını. Yani ben birilerini Leyla ile Mecnun'daki gibi sevecem; dışarıda millet elele-kolkola, sarmaş dolaş gezerken, ben gözlerimi kapatıp dergahtakiler gibi, "Severim ben seni yaradandan ötürü" diyecem ha!!! Hiç kimse bunu kabul ettiremez bana. Ayrıca, hiç kimse de bana, "Hasan, seni çok özel bir sevgiyle seviyorum" muhabbeti yapamaz. Spiritüel kadınların, "Ben seni arkadaş olarak görüyorum"a alternatif olarak bulduğu sepetleme yoludur bu. Yapma yaaa, herifin biri gelecek çatır çatır seni yiyecek, ben de gözlerimi koşulsuz sevgiyle kaldırıp "Ah canıım, ha o yemiş, ha ben, nasılsa hepimiz BİR'iz" muhabbeti yapıp, yolda gördüğüm ağaçlara mı sarılacam? Kimse kimseyi kandırmasın. Dürüst olalım, canımı yiyin. Haa şimdi, "Sen koşulsuz sevgiyi anlamamışsın" diyenler de olabilir. Koşulsuz sevgi tabii ki bu değil, ama bunu gerçekten anlayan birileri anlatsın o zaman. Koşulsuz sevgi demek, birileri sizi arkadan becerirken, "Ay hayatım, benim canımı biraz yakıyorsun, ama ben seni böyle de seviyorum, hatta gel biraz da başka yerimden düz" demek değildir, ama nedense böyle bir sanrıya kapıldık.

Mesela, şu anda benim bu küfürlerimi duyan ve acayip rahatsız olanlar, içlerinden "Tamam, onu da öyle kabul etmem lazım" diye telkinlerde bulunuyorlar, biliyorum. Ama içlerinde, "Ne dengesiz herif bu ya, hem güzel seyler söylüyor, ama terbiyesizce de küfrediyor" sözlerini işitiyorlar ve bana tepki duyuyorlar. Lütfen o tepkilerinizi çeşitli kalıplarla bastırmaya çalışmayın, bana tepki duyuyorsanız, lütfen duyun, hatta siz de okkalı bir küfür edin. Çünkü, insanların beni sevmeye olduğu kadar, bana küfretmeye de hakları var, sonuna kadar. Çünkü, siz insansınız ve insanlar çeşitli durumlara çeşitli tepkiler verirler ve herkesin tepkisi birbirinden farklıdır.

Hepimizi "eşsiz" yapan işte budur. Hiçbirimizin tepkileri birbirinin aynı değildir. Haa bu, şu da demek değil, sen bana küfredeceksin ve ben de buna tepkisiz kalacam; ben de tepki verebilirim. ;) "Peki, herkes birbirine tepki verirse içinden geldiği gibi, ne olur bu dünyanın hali?" diye soruyorsunuz şimdi de, değil mi? Aslında bunca tepki duymamızın nedenine bir bakın: Altlarında yatan boşlukları, nedenleri, ifade edilememişlikleri görün... Zamanında, yerinde çıkmayan bir sözün, konulması gereken bir tavrın ... nasıl birike birike bu hale geldiğini görün. Tüm o fevrî tepkilerimiz, zamanında yerini bulmayan irili ufaklı tepkisizliklerimiz de yatmıyor mu bunun altında?

Mesela, geçen gün şunu yaşadım ben: Arkadaşımın biriyle, mail aracılığı ile tartışmaya başladık. Aslında direk bana yönelmiş gibi görünmese de, alttan altta bana karşı bir saldırı olduğunu düşündüm ve anında ben de çektim kılıcımı ve çok sert dalmaya hazırlandım. Çünkü, direk benim otoriteme yönelmişti ve benim bu dünyada en sert savunacağım yönüm otoritem ve kontrolümdür. Çünkü altında, "Beni kimse kaale almayacak" korkusu yatmaktadır. "Sallanmayacak ve aldırış edilmeyecek" biri olmaktan müthiş korkarım ve bunun böyle olmaması için de otorite ve kontrolümü çok sıkı kurarım. İşin açığı, bu konuda da "sallanmayacak" biri olmama konusunda bayağı tecrübe sahibi olduğum için de, bunu iyi yaparım. Beni yakından tanıyanlar haricinde de kimseler çakmaz bu korkumu. Bu noktama gelecek en ufak bir saldırıda, anında aslan kesilirim ve tüm gücümle üstüne çullanırım. Geçen gün de bunu yaşadım ve anında çok sert bir yanıt verdim. Ama ona yazdığım cevap mail'ini bir türlü yollayamadım, tereddüt ettim. Çünkü aslan kesilmiş parçamın yanında, içimde başka bir parçam daha vardı ve o, benim aklımda bir soru işareti oluşturuyordu. Ben bundan aylar öncesinde -aşık olmamın da motivasyonuyla-, çok değişik bir 'hal'i yaşamıştım ve böyle durumlarda değil saldırmak, bilakis gülümsüyor ve o insanın ruhuna girip onun hangi koşullarda bunu yazdığını ve bana neyi gösterdiğini, hepsini görebiliyordum.

Bu da bana "empati" kurabilme ve ona saldırmak yerine "Kılıcını belinden çözüp, kollarını açarak ona doğru yürüme yetisini" veriyordu. Haa, diyeceksiniz ki, "Aşıktın, doğal"... Evet, o da bir motive idi, ama hepsi değildi.

Ruhumda, "kızmaktan" başka bir tavır daha gösterebilen bir yön olduğunu ve verilecek tek tepkinin "saldırı" olmadığını keşfetmiştim. Muhteşem bir süreydi ve bunu başkaları da gözlemiş ve bana, "Şimdi Hasan onu paralayacak diye beklerken, senden hep beklemediğimiz derecede yumuşak bir tepki geliyor" yorumları almıştım. Ama bu 'hal'im uzun sürmedi, çünkü hayatıma başka korkular ve süreçler girdi falan. O mail'in 'send' tuşuna basmama engel olan şey de, ruhumun bu duruma verebileceği tek tepkinin bu olmadığı gerçeğini hatırlamamdı. Haa, diyeceksiniz ki, "Hani sinirlenebilirdin, hani insandın?", bunu reddetmiyorum asla ve bastırmıyorum da ve hatta anında sinirlendim ve tepkiyi de verdim, ama ruhumun o halini hatırlayınca ve o HAL'in bana verdiği huzuru ve duyguları benliğimde tekrar hissedince, kendim, kendime üzüldüm. Muhteşem şeyler hissedebilmek varken daha azını yaşıyordum; daha fazlasını yaratabilecekken azıyla idare ediyordum. Ama sinirim halen yatışmamıştı ve mail halen 'send' tuşuna basılmak için bekliyordu. Sinirim yatışsın diye mevcut enerjiden kopmayı düşündüm ve bilgisayarın başından kalkıp tuvalete gittim ki, o ortamın enerjisinden kopmak genellikle iyi gelir; sonra biraz daha sakinleştim ve sildim mail'i, yollamadım. İşin açıkçası, gece yatağa yattığımda kendim için çok üzüldüm. Hani bazıları sanır ya, birileri bizi yargılayacak edecek falan, bu evrende hiçbir varlık sizi, sizden daha iyi ve acımasız biçimde yargılayamaz; hele evren, hiç yargılamaz zaten. Kendime üzüldüm, çünkü yapabileceğimin en üstlerini biliyordum, ama yapmak için çok uğraşmam gerekiyordu ve bu bir mail olmasa da, yüzyüze bir durum olsa, bu kadar vaktim de olmayacaktı. Şimdi diyeceksiniz ki, "Eee ne güzel, bunu fark etmişsin ve bir süre yaşamışsın ve yaşamayı deniyorsun

da, niye üzülüyorsun ki?". İşte diyorum ya, yüzyüze olsak onun alacağı tepki, maalesef karşı tepki şeklinde olacaktı ve o anda 'empati' halini yaşayacak konumda değildim...

İşte bu noktada başka bir olaya giriyoruz, insan olmakla ilgili. Ben kendimin bu hal'de olmadığını biliyorum ve şu anda, önceden yaşadığım bu tepkiyi veremeyeceğimi de kabul ediyorum ve bir gün o hal, benim HAL'im haline gelene kadar da korkularımın üzerine inşa ettiğim savunmalar için sonuna kadar saldırabileceğimi de biliyorum, ama ağzımdan bir kere olsun "Ama biz BİR'iz, onu da sevmem lazım" yanılsaması çıkmıyor. Kendimi asla reddetmiyorum ve kendime karşı dürüst olduğum ve içimden gelenleri rahatça, özgürce ifade ettiğim için de teşekkür ediyorum. Kendime yalan söylemiyorum, ona kızarken "Kızmazmış gibi" yapmıyorum, kitaplardan öğrendiğim bilgileri kıçımla anlayıp, duygularımı bastırmasına izin vermiyorum. Geliyor, tepki veriyorum; ifade ediyorum ve bu böyle, bir gün 'empati' halinin ruhumda aslında tüm korkularımın ve oluşturduğum egoların altında gömülü kalmış olan ÖZ'sel bir HAL olduğunun farkına varana dek devam edecek. Bunu ruhumda 'ben-olmayan' tavırlarla yaratmaya kalkarsam tepkilerimi, korkularımı, egolarımı görmezden gelip tıpkı Ümraniye Çöplüğü'nün üzerine ev yapmış biri gibi olurum. Hadi çöplüğün üzerine ev yapan, en azından onun çöplük olduğunu biliyor; bir de siz, altınızdaki çöplüğü görmeden evi üstüne dikiyorsunuz ve kendinize sahte biçimde, 'güvenli topraklardayım' mesajı veriyosunuz. Çöplüğün içinden gurultular geliyor ve diyor ki sana, 'Ben bir gün patlayacağım ha, tedbirini al'; siz evinizin balkonuna çıkıp 'Allah Allah, bir ses geliyor, ama nereden' mealinde etrafınıza bakıyorsunuz. Sonra bir gün o çöplük patlıyor ve tüm ev çöküyor. İşte spiritüel yolda yürüyüp de "Ben oldum artık" diyenlerin, ikide birde ebelerininkini görmelerinin nedeni bu işte.

Şimdi yeni bir soru daha geldi aklınıza değil mi? "Kabul ediyoruz, altımız çöplük ve biz de bugüne kadar bunu görmedik, peki artık farkına vardık diyelim, bunu nasıl temizleyeceğiz de evimizi sağlam, guruldamayan, patlamayan topraklar üzerinde inşa edeceğiz." Bunun yanıtı çok basit ve daha önce duyduğunuz, ama pek inanılır gelmeyen, ya da nasıl yapacağınızı bilmediğiniz bir şey: Hiçbir şey yapmayacaksınız... Evet, bu kadar basit. Bunu temizlemek için hiçbir şey yapmayacaksınız. Ne bir araya gelip meditasyon yapıp onların derinine inmeye çalışacaksınız, ne ışık vs. yollayacaksınız, ne huuu çekeceksiniz, ne de lotus pozisyonunda dua edeceksiniz. Tüm bunlar, sizin 'hiçbir şey yapmama HAL'ine' gelebilmeniz için atılan adımlardı aslında, bunu fark edeceksiniz. Çünkü göreceksiniz ki, hiçbir şey yapmadığınız vakit, evrenin doğal akış süreci işlemeye başlayacak ve tüm çöplüğü alıp götürecek. Çöplüğü kaldırırken de siz zaten o çöplüğün içinde neler olduğunu açık ve net göreceksiniz. Siz elinize kazma kürek alıp onları kazmaya çalışırken, nehir bir anda gelecek ve onu yerinden kaldıracak, size de izlediğiniz yerden onun içindekini görmek kalacak. Bu HAL'e gelene kadar attığınız tüm adımlar boşa mıydı peki? Kesinlikle hayır! Evrendeki sistem size ne olduğunuzu göstermek için, önce ne olmadığınızı; ne yapmanız gerektiği için de önce ne yapmamanız gerektiğini gösterir. Bu ikisinden birbirine geçiş yollarını ve patikaları yaratan da, işte bu faaliyetlerdir. Hiç yapmazsan, OLAN yanını görmen gecikebilir, bu kadar basit bir sistem.

Yine bir soru daha geldi. “Peki, 'hiçbir şey yapmama hali'ni hayatımda nasıl uygulayacağım?” Birincisi, bilgileri uygulamak adına bir faaliyete girersen, yine 'sahte' davranırsın; o yüzden, herkes etrafta 'biliyoruz da uygulamıyoruz' diye gezip duruyor. Bunun yolunun 'hiçbir özel çabaya girip, hiçbir şey yapmamakta' olduğunu görmüyoruz pek. Bu, tıpkı 13 yaşındaki bir veletin 18 yaşında gibi davranmak istemesine ve 18 yaşındakileri taklit etmesine benzer. 13 yaşında bir veletin

18 yaşındakiler gibi davranmaya çalışması komik düşer. Halbuki bebe 13 yaşının gereğini yaşayıp, o yaşta yapması gerekenleri yapsa ve 18 yaşındaki gibi olmaya aldırmasa, zaten bir gün bakacak ki 18 olmuş. Ben de şu anda 13 yaşındayım ve 18 yaşının bir gün geleceğini biliyorum. Şu anda 'empati' HAL'inin, ruhumun kalıcı HAL'i olması konusunda yapabileceğim özel bir şey yok, sadece o anlarda sakinleşmeye çalışmaktan başka. Ama sakinleşmeye çalışmak demek, sinirlenmiyorum anlamına gelmiyor. Bilakis acayip sinirleniyorum, ama farklı zararların gelmemesi için kendimi tutuyorum. Ama o yaşadığım hal, öyle bir HAL'di ki, biri sana saldırsa bile içinizde zerre yaprak kımıldamıyor ve sürekli bir huzur hissediyordunuz ve karşıdaki de beklediği tepkiyi alamayınca apışıp kalıyordu. Haa, diyeceksiniz ki, "Eee, öyle bir halde iken, sokakta biri sana bıçak çekse n'apacan?" Evren, kimseyi kimseye boşu boşuna bıçak çektirtmez diye yanıt veririm size. ;) Zaten o HAL'i yaşayan adamın da, kendisini denemek deneyimi haricinde, kolay kolay "ona karşı bıçak çekilmesi" durumu karşısına çıkmaz.

Bir gün biliyorum ki, o HAL, üzerindeki molozlardan arınıp kalıcı olacak. Ama o zaman gelen kadar, içimden nasıl geliyorsa öyle yaşamaya devam ederim. Haa, kıçım sıkıyor ve başımın yasalarla derde girmesini falan, ya da bir sürü tatsız olayı göze alıyorsam, çeker karşımdakine fiilî de saldırırım, ama işte gözün yiyorsa; çünkü onun da eli armut toplamıyor. Mümkün olduğunca kendimi dizginleyerek davranacağımı biliyorum, ama umarım çok yakında o HAL'i sürekli yaşarım; çünkü gerçekten onu çok, ama çok özledim.

Bu 'empati' HAL'i örneği, aslında size "Nasıl uygularım?"ı anlatmak için verdiğim bir örnekti. Şunu bence hiç unutmamız lazım, tekrarlarsam: Hepimiz, her şeyden önce insanız ve insanların da bir sürü bir sürü tepkileri vardır. Eğer davranışlarınızı değiştirmek istiyorsanız, özel bir çabaya girmeyin ve hiçbir şey yapmayın. Olması gereken, nasılsa "zamanı" gelince

olacak ve evreni kendi haline bırakırsanız, her şeyi hallediyor. Zaten aslında evren, bizim "Bir şey olup, bir yerlere ulaşmamız üzerine" değil; "Olduğumuzu deneyimlememiz ve yaşamamız için" kurulu bir sistem.

Sonuçta ben bir insanım ve sözümde duramayabilirim, değil mi? ;

Bölüm 13

Siz hiç "spiritüel papağan" diye bir şey duydunuz mu daha önce? Eh, artık duymuş oldunuz. Peki, nedir bunların özellikleri, ne yer, ne içerler, yeryüzünün hangi iklim kuşağında yaşarlar?

Şu spiritüellikle tanıştım tanışalı en ilgimi çeken şeylerden biri de, spiritüel insanlardaki kasılmışlık, ciddiyet ve 'gülümseyen' gerginlik durumudur. Bir spiritüel grubun toplantısında, içerideki sesi kesin ve şöyle geriye çekilin, bakın. Sanki içeride "Birbirimizi nasıl severiz" gibi bir konu değil de, "Zonguldak ilindeki bakır kalaycılarının bölge ekonomisine katkıları ve gelecek on yıllık kalkınma planları içindeki rolü" konulu Devlet Planlama Teşkilatı paneli dinlenmektedir. Yüzlerinde gülümseme vardır elbet, ama gözlerine bakınca anlarsınız olayın "ciddiyetini". Gerçi sessiz bir ortamda, o gülümsemeyi, "Heeeyt be, bizim peder de kalaycıydı, nasıl da katkısı varmış vatana, millete" düşüncelerinin mutluluğu olarak alabilirsiniz tabii de; sonuçta spiritüel ortama girenin yüzü otomatikman sırıtır. Bazıları gerçekten çok keyif alır, bazılarının şartlı refleksidir bu. Ama benim daha da ilgimi çeken konu, böyle gülümseyerek dinleyen insanların, aynı konferansta fikirlerini söylerken, hele ki karşıt bir görüş varsa, yüzlerinin aldığı tepkidir. Hemen gerilir suratlar ve Haim Revivo'yu Galatasaray'a kaptırmış Fenerliler gibi asılır o gülen yüzler. O an fikir paylaşmaktan öte, bir savunma haline girmişlerdir ve "Benim taktiğimle oynarsan daha iyi seversin" tavrında cümlelerini sıralarlar. Gerçi yine, herkes geriliyor diye bir iddiam yok, ama böyle ortamlarda muhabbete dalan bir sürü "spiritüel papağan" gördüm ben ve cidden üzerinde durulması gereken bir konu bu.

Papağan sevimli bir hayvandır, gagasının yapısından dolayı da yüzü sürekli gülümser. Onu görünce sarılmak, sevmek istersiniz hemen. Ayrıca, bazı türleri her duyduğunu tekrar etme gibi bir özelliğe de sahiptir, ama o kelimelerin ne anlama

geldiğinden zerre kadar haberleri yoktur. Sadece ses titreşimlerini taklit ederler ve böylece konuşuyor gibi görünürler. Siz, o bunu yaptıkça gülümser, mutlu olursunuz; hatta benim gibiler küfrettirmeye da çalışırlar garibanları. Tabii ancak biraz safsanız, papağanın konuştuğunu düşünebilirsiniz, ama o kadar da saflık olabilir canım. Yani boş anınıza denk gelmiştir de, bir hayvanın sizin dilinizdeki kelimelerden anlayabileceğini düşünürsünüz.

Spiritüel papağanlarda, karşınızdakinin papağan olduğunu anlamanız için çok dikkatli bir gözlemci ve biraz da tecrübeli olmanız lazımdır. Onları anlamanız cidden çok zordur; birincisi, karşınızda sizin gibi biri vardır. Kelimelerin anlamını anlayabilir, anlamlandırabilir. Hem de söylediklerini öyle inanarak savunurlar ki, siz "Vay beee!!!" dersiniz. Ayrıca bu kişiler, tıpkı bir papağan gibi çok sevimlidirler ve sürekli gülümseme kapasiteleri de vardır. Karşılarına kendileri gibi biri gelince de tıpkı cennet papağanları gibi öter öter, sonra mutlu olup sevişir dururlar. Ama sonuçta insan da olsa, kuş da olsa, papağan papağandır ve en büyük becerisi sesleri taklit etmektir. Spritüel papağanlarınki ise sağdan soldan okudukları güzel bilgileri "esas anlamlarını anlamadan" birbirine satıp durmaktır. En ateşli tartışmalarda onlar vardır, en kitabî bilgilere onlarda rastlarsınız, en bol referansı da onlar gösterirler. Mesela bol bol, Kryon şöyle dedi, böyle dedi falan derler. Çok şükür dürüstlerdir de, o bilgilerin üstüne yatmaya kalkmazlar. Ama bunu yapmasalar da, o cümleler onların üzerinde öyle emanet durur ki, sanki Ankara Tunalı Hilmi'de cumartesi gezmesine gelinlikle çıkmış genç kız gibi dururlar ve millet de garip garip bakar onlara. Şimdi burada, bir grubu aşağıladığımı, ya da eleştirdiğimi sakın sanmayın. Çünkü, çok çok iyi bildiğim bir şey var ki, bu yola girip de "papağanlık" yapmamış pek kişi yok. Ben de bol bol yaptım, hem de has muhlis kırmızı gagalı Jakarta papağanıydım ben. (En güzel konuşma taklit eden türdür.) ;) Bir nevi spiritüel Robin Hood'dum da aynı zamanda, zenginden aldığımı yoksula verirdim.

Sonuçta elimde hiçbir şey kalmadığı için ve verdiklerimin gerçek anlamlarını yaşamadığım için, ne zengine faydam oldu, ne de yoksula. :) Ama işte bu da yaşanan bir dönem bu yolda ve bu aralar çevremdekileri görüyorum da, mazallah kendimi geniş bir pet-shop'ta gibi hissediyorum. Herkes bir yerden ötüyor da ötüyor, ama kimsenin bi halt anladığı yok birbirinden.

Bu dönemin en güzel tarafı, bilginin oturma döneminin başlamış olmasıdır. Ama şu da var ki, hani boş saksıya toprağı doldurduğunuzda, toprak yerine otursun diye nasıl saksının dibini biraz yere vurursanız, evren de sizin bilginizi yerine oturtmak için, 'dibinizi' öyle yere vurur. Yani bir an her şey 'lay lay lom'ken, birden kıçınız acımaya başlar ve kendinizi kuşkular içinde buluverirsiniz. Bu satırları yazmamın nedeni şu ki, eğer böyle bir dönemdeyseniz, bilin ki, evren içinizdekileri yerleştirmek için 'dibinizle' ilgileniyor ve "spiritüel papağanlar", zaman içinde seslerini kesip yaşamaya başlayacaklar o öttüklerini; ama şu aralar insanın başını şişirdikleri de gerçek. Eh, burada evrenin en sevdiğim ilkelerinden biri çıkıyor karşımıza: "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, hele ki hoşuna gitmiyorsa..." Eğer birisi "bırr bırr bırr" ötüyorsa karşınızda, ya da sayfalarca mail döşenmişse bişey anlaşılmayan, okumak, ya da dinlemek zorunda değilsiniz. Valla ben kendi hesabıma, bu konuda acayip keyfime düşkünümdür ve ne okurum, ne de dinlerim eğer istememişsem. Zaten kendimden başka kimseye de sorumlu değilim kardeşim ve eğer bir şey beni mutsuz ediyorsa, bu, kendime karşı sorumluluğumu sekteye uğratır ve esas o zaman ayıp ederim kendime. Ayrıca "O kişi karşıma çıktıysa, mutlaka konuşmam gerekli" düşüncesine de katılmıyorum pek. Bunlar hep "maksimum kâr" hesapları bence. Arada birkaç kişi de kaçırmış olabilirim, belki de büyük fırsatlar, ama canım sa'olsun.

Ben bu dünyaya ruhumun küpünü doldurmaya değil, yaşamımın keyfini çıkartmaya geldim be. Ulan, bazen diyorum ki, bizi fena dolduruşa getirdiler ve aslında mevcut sistemi önümüze

farklı bir biçimde, farklı bir isimde sundular. Sanırım öyle de... Dünyadaki "Bir şeyleri hak etmen için çalışman lazım" ve "Ne götürürsen kârdır" felsefeleri, “kendini tanıma yolu” adına önümüze sunuldu ve biz de bu kadar güzel süslenmiş bir paketin içindekini anlayamadık maalesef. Daha önce bir şirket için görev yapıp çalışırken, şimdi şirketin adı 'Evren' ve onun adına misyonlar alıp çalışıyoruz, bir de işin daha vahim yanı, bunu hiçbir propagandistin beceremeyeceği ölçüde 'gönüllü ve inanmış' olarak yapıyoruz. Şirket bize para verirdi ve bu parayla da yaşamımızı idame ettirebilecek ve bize mutluluk verebilecek 'maddî' şeyleri alabilirdik, şimdi ise mutluluk ve sevgi vaadediliyor karşılığında... Daha bir sürü bir sürü şey.

"Ulan, hani değişmişti bir şeyler?" demek istiyor insan, ama maalesef değişen bir şey yok. Bu noktada da şu soru geliyor akla: Peki bizi gerçekten kandırdı mı bu bilgiler? Hayır, kandıran kimse olmadı. O bilgilerde "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz, her şey içinizde" gibi çok açık mesajlar veriliyordu; ama bizler spiritüel yaşamı kendi alıştığımız biçimde algıladık ve açıkçası, mevcut sistemin bir yeniden üretimi oldu bu. Temeldeki düşüncelerimiz hiç değişmediğinden, bir şeyleri hak etmek için çalışmayı, kendimize toplumda yer sağlayan mevkiler gibi roller ve misyonları, mevcut maddî alışverişlerin yerine ruhsal takasları koyduk ve yaşamaya başladık. Bunları yaparken dış süslemelerini öyle mükemmel yaptık ve o bilgileri yeniden öyle güzel yorumladık ki, ne yarattığımızın farkına bile varamadık. Ama tıpkı dünyadaki sistemde olduğu gibi geldi ve bir yerde tıkandı bu. Çünkü, bu kadar çabamıza rağmen mutlu değildik, ruhsal tedaviler görmekten bir hal olmuştuk ve evet (!) değişen bir şeyler vardı, ama "İşini bilmeyen çavuşlar, döner kıçını avuçlar" misali, biz de dönüp dönüp kıçımızı avuçluyorduk.

Pet shop'taki papağanlardan farkımız hiç olmamıştı ve sadece ötüp duruyorduk birbirimize. İşte bu noktayı fark ettiğimizde ve "papağan"lığımızı kabul ettiğimizde değiştirmeye

başlayabiliriz bazı şeyleri ve yine bu noktayı gördüğümüz anda, yaşam ırmağının akış enerjisinin önündeki baraj kalkar ve biz hissedebiliriz keyfi. (Amma kafiyeli oldu be, delikanlı adam bu kafiyeyle sürdürür sonraki satırları, heceleri...) Bir şeyi yapmaya çalıştıkça işi beceremediğimizden ve o şeyi çarşafa daha da doladığımızdan defalarca bahsetmiştim, önceki yazılarımda. Tıpkı bataklığa düşünce çırpınmak gibidir bu. Çırpındıkça batarsınız ve kurtuluş yolu, genellikle birilerinin bir dal uzatmasıdır size. Evren bu noktada devreye girer ve size o dalı uzatır. Ama bazen çevrede dal bulana kadar bir süre geçebilir ve bu süre içinde paniklemeyip çırpınmamanız, kendi hayrınızadır. Koskaca evren, etrafta bir dal mı bulamayacak, demeyin. Bazen senaryo gereği, o dalı uzatmak bir süre alabilir, hem sizi defalarca uyardılar da di mi, "Güzel kardeşim oralarda gezme, aniden bir bataklığa düşersin, akşam akşam sakatlık çıkarma adamın başına" diye. "Madem düştün, bari çırpınmadan bekle de çıkartalım seni oradan. Ama nerdeee, zaten sen bana güvenecek olsan, oraya düşmezdin be adam" diye de eklerler ayrıca. Ama neyse ki, evren bize kızmıyor bu konuda ve tıpkı sobaya elini yapıştırıp yaygarayı basan veledin, bir daha sobaya temkinli yaklaşması vakası gibi, biz de bataklıklara düşe düşe öğreniyoruz yolun o kısmında nasıl yürünmesi, nasıl yürünmemesi gerektiğini.

Diyeceksiniz ki, orada niye bataklık var o zaman? Eee, evde soba niye varsa, “kendini tanıma yolu”nda da bataklıklar var. Sobayı sırf elim yanmasın diye evden çıkartırsan üşürsün ve zatürreden ölürsün; bataklığı yoldan çıkartırsan denge bozulur ve bir sürü deneyimden mahrum kalabilir ve başka alanlarda fena çakabilirsin. Her şey olduğu yerde fıstık gibi ve bize düşen, bunlarla nasıl iletişim kuracağımızı öğrenmek işte. Ulan, gene amma parantez açtım haa, nerden gelmiştim buraya, hah!!! Biz de kendi yarattığımız bir bataklığa düştük ve açıkçası bunu fark ettiğimizde de panik yapıp, "Vah vah, ben ne etmişim bunca zaman" diye dövünmeyelim. Hem çocuklar da önce taklit ederek

öğrenirler davranışlarını, sonra hal halini alır bu onlarda. Biz de "kendimizi tanıyormuş"çuluk oynuyoruz şu aralar ve zaman içinde bu hal halini alacak. Haa, bu madem olacak bir şey, neden o kadar uzun uzun anlattım? Birincisi, bazıları "kendimizi tanıyormuş"çuluk kısmına kendini fena kaptırıyor ve bu sefer onların hali “çuluk” kısmında kalmaya başlıyor, onlara hatırlatmak istedim; ikincisi de bir sonraki aşamaya geçerken yaşayabilecekleriniz ve o aşamaya geçtikten sonraki durumunuz hakkında, hissettiğim ölçüde bilgilendirmek istememdi. Haa, diyeceksin ki, "Sen ne kadar geçtin oraya?". Sürecimi tam tamamladığımı sanmıyorum, ama çok da bir şey kalmadı diye düşünüyorum. :)

Bölüm 14

Başlangıçta şaşkın şaşkın yürüyordum, "kendini tanıma yolu"nda. Daha yola gireli birkaç gün olmuştu aslında ve daha önce o caddelerden defalarca geçerken, böyle bir yolun farkına bile varmamıştım ve bir anda şehirdeki tüm caddeleri bitirdiğimi düşünürken, birileri çıktı karşıma ve gülümseyerek işaret etti burasını bana. Girdikten sonra şaşkın şaşkın bakmıştım etrafıma, bildiğim dünyaya benziyordu, fakat daha güneşliydi sanki. Gölgeli ve hafif ıslak caddedeyken, birden güneşli ve insanın içini sıcacık eden bir yolda bulmuştum kendimi. Yerler asfalttı, ama etrafta hiç araba görünmüyordu. yürümeye başladım ağır ve ürkek adımlarla... Sene 1995'ti.

Biraz yürüdükten sonra, karşıma insanlar çıkmaya başladılar. Hepsi güler yüzlüydü ve onlar bu yolu benden daha iyi biliyorlardı diye düşünüyordum. Konuştukça, onların daha iyi bildiğine emin oluyordum. Gerçekten iyi niyetli insanlardı ve bana, "Koşmamız lazım, yetişmemiz lazım O'na ve oraya... Zaten çok zamandır uzağız, hemen kavuşalım ona" dediler ve ben de onlara katıldım. Birlikte, tüm gücümüzle koşmaya başladık. Elimize geçen her şeyi okuyorduk, sürekli toplantılara katılıyor ve tartışıyorduk; sürekli bir aradaydık ve sevildiğimi hissediyordum. Koşmak hoşuma gidiyordu ve diyordum ki, onlardan asla kopamam, kopmayacağım da... Bir süre sonra, bu koşu temel amacımız olmaya başladı ve yürümeyi unutur olduk. Sanki “O” kaçıyormuşcasına, bizi burada bırakacakmışçasına, yolda kalırsak ezilecekmişiz düşüncesiyle koşmaya başladık. Amacımız O'na ulaşmaktı, ama artık keyifle değil, korkuyla koşuyorduk.

Durduramıyorduk kendimizi, hayatımızda başka bir şey kalmamış gibiydi ve ruhum çığlık atmaya başladı, “Birileri beni durdursun” diye. Çok geçmeden yolun kenarında bekleyen bir adam elini uzattı ve ben de o ele toslayıp "doiiinnkk" diye yuvarlandım. Canım acımıştı ve isyan etmiştim o acıyla, demiştim

"Niye?". Halbuki "yol" sesimi duymuş ve isteğimi yerine getirmişti sadece. Hemen kalkıp koşmaya devam etmek istedim, farkında bile değildim nefes nefese olduğumun ve ciğerlerimin patlamak üzere olduğunun. Kusmaya başladım ve bayıldım. Gözlerimi açtığımda, adam hala orada duruyordu. Siyah saçlı, pos bıyıklı ve üzerinde Alman köylülerinin bermudalarına benzeyen bir kıyafet bulunan sevimli bir amcaydı. "Nereye yetişeceksin evlat, neden böyle kendini parçalarcasına koşuyorsun?" diye sordu. "Bunu yapmam lazım ki, O'na kavuşayım. Ben O'ymuşum ve O olmazsam, buralarda böyle zor bir hayatta, kendimi bilmez halde kalırım." "Hımmm" diyerek bıyıklarını okşadı: "Şu eski hikaye, çok tanıdık geliyor. Gel evlat, oturalım seninle şuradaki taşın üzerine ve gözleyelim geçenleri..." Taşın üzerine oturup, gelip geçenleri gözlemeye başladık onunla. Trafiği çok fazla kalabalık olmayan bir yoldu, hatta tenhaydı demek daha doğru olur. Zaten geçenler de sağına soluna bakmadan hızla geçtikleri için, bizi görmüyorlardı bile.

Bizim oralarda bir laf vardı evlat, tabakhanelerle ilgili, ama şu anda tam net hatırlayamıyorum; kısaca, fazla hızlı gitmek üzerineydi. Korku sizin motivasyonunuz, sevgi yakıtınız olmuş, oğlum. Halbuki tam tersi olunca düzenek sağlıklı işler. Sevgi motive etmeli ve korku yakmalı. Böylece, böyle bir tarafına neft yağı sürülmüş it gibi koşmazsınız, O'nu bulacam diye. Hem O bir yere kaçmıyor ki oğlum. Kendimi bildim bileli orada. Bir de şunu bil ki, oyunu çok sever, zamanla oynamayı da. Sizinle ne zaman kavuşacağını çok iyi biliyor ve buna 'tam zamanı' derler. Her şey "tam zamanı"nda olur burada. Sen istediğin kadar koş, sen koştukça mesafe otomatikman kendini uzatır, biliyor musun? Hele ki kendini kasmışsan ille ulaşacam diye, o uzun mesafe bir de işkenceye döner senin için. Her şey "tam zamanı"nda oğlum, tıpkı sevişmek gibi, 'tam zamanı'nı bulunca orgazm olursun. Erken gelirsen de problemdir, geç gelirsen de...

O yüzden keyfini çıkartmaya bak; çevrene baksana, ne kadar muhteşem bir yerdesin. Ben buralara geleli uzuuuun zaman oldu, bir ara yolun öteki tarafına geçip burasını anlatmıştım, duydum ki beni efsane yapmışlar. Gülüyorum buna şimdi buradan.

Daha uzun uzun konuştuk; bu arada, yoldan hırsla koşanlara bakıyordum: Yüzlerinde inanılmaz gergin bir ifade vardı ve çevrelerindeki güzelliklerin farkında değillerdi. Arada kafalarını çevirip gözlerine çarpan manzaralara bakıp, iki-üç saniye "ne muhteşem" diyorlar, ama vakit geçirmeden eski hallerine dönüp koşmaya devam ediyorlardı.

Bunlar, spiritüel yol da denilen “kendini tanıma yolu”na girmiş, ama ilk şaşkınlıktan sonra panikleyen sevgili'lerdir, tıpkı senin gibi. Hemen hepimiz yaşadık bunu, ama maalesef çoğu kişinin aklına durmak gelmiyor; trenin kaçacağına o kadar inanmışlar ki... Bunun nedeni, gündelik hayatlarında trenleri hep kaçırdıklarını düşünüp acı çekmiş olmaları. Burayı kurtuluş yeri olarak görüyorlar. Halbuki burası kurtuluş değil, yaşama yeridir. Kurtuluş, kendini kasıp roket gibi koşmakta değil, burayı yaşamaktadır. Buraya, bazı kitaplarda EV de derler, sen zaten EV'in içindeyken “EV'e ulaşmayı ister misin?”. Komik deme, hepimiz yapıyoruz bunu, taa ki nerede olduğumuzu anlayana kadar. Tabii maalesef bunu anlamamız için, bizi durduracak bir 'çakma'ya ihtiyacımız oluyor, bunun boyutu ve acısı duruma göre değişiyor. Durmayı gerçekten isteyen insanı durdurmak çok kolay oluyor tabii ki, ama bazıları durmak istese bile sürekli durmaktan kaçıyor ve kıvırtıyor. Durmaktan korkuyorlar; çünkü durmak, kendine dürüst olmayı da gerektirir evlat. En azından, hırsla koştuğunu kabullenmek bile dürüstlük yolunda bir adımdır. Ama bazıları, "Neden durayım ki, ben zaten çok mutluyum, ben zaten çok şey okudum ve biliyorum, heh, heh, hee, yihhuuuu" diye bağırır ve onu durdurma çabalarımıza engel olmak isterler. Onları da durdururuz sonunda, ama mesela seninki gibi bir kol olmaz da bu, karşılarına çıkan bir kalasla falan olabilir bazen. Tabii çoğu

bayılır ve kalkınca da çok büyük hayal kırıklığı hisseder ve küser, etrafa kapatır kendini ve bakmaz çevresine. Halbuki ona EV'i göstermek için durdurmuşuzdur onu; istediğini zaten bulduğunu anlatmak istemişizdir; önceden tecrübe etmişler olarak, ama o bizi suçlar. Biz onları yalnız bırakırız bir süre, ama ona uzanabilecek uzaklıkta dururuz ki, bizi çağırınca hemen gelelim. Çok şükür ki, eninde sonunda çağırıyorlar ve biz de zevkle geliyoruz...

Bunları anlatırken, dikkatimi yoldan geçen garip bir grup çekti: Önlerinde bir adam vardı ve hepsi, o ne yaparsa onu yapıyorlardı. Adam, sanırım onların lideriydi ve elleri arkasında kasıla kasıla yürüyordu; diğerleri de onun arkasından kasıla kasıla geliyorlardı. Sonra bir ara, adam bir şeye bastı ve yerinde zıpladı. Grup da onu taklit etti ve zıpladı. Adam ayağını tuttu ve diğerleri de. Sonra adam aksaya aksaya yürümeye devam etti ve diğerleri de. Şaşkın şaşkın onları izledikten sonra, soran gözlerle yanımdaki amcaya döndüm. Kahkaha atmaktan kızarmıştı ve "Hep takılırlar oraya, heeep" diyordu. Kafam daha da karışmıştı. Gülmesi geçince, gülümseyerek anlattı:

Bunlardan burada çok var. Çoğu, bu yola girdikten sonra, geçmişten getirdikleri alışkanlıkların ve güvensizliklerin etkisiyle, kendisine bir rehber arar ve birileri ben rehberim diye ortaya çıkınca da, hemen peşine takılırlar. Çevreyi görmek falan bunlarda da hak getire, hatta bunların gerinerek yürümeleri, “Biz diğerlerinden üstünüz, biz olduk” havasındaysa da, aslında fazla gerilimden kaslarının artık öne bükülememesindendir. O kadar kuralcıdırlar ki, yoldaki adımları sayarlar ve biz de onlarla az buçuk eğlenmek için, yolun o kesimine bir çivi koyduk. Bu çiviye basmayan efendi ve birlikte zıplamayan mürit zor bulunur ki, daha görmedik. Aslında çok sevimliler ve onları çok seviyoruz, sayelerinde çok eğleniyoruz. Hatta “O” bile çok eğleniyor bunların haline ve çiviyi koyma iznini o verdi. Aslında, o çivinin başlangıçtaki amacı bunları uyandırmaktı, ama o kadar kasılmışlardı ki, iki-üç kişi hariç, diğerlerinin anlamadığını görünce, bize de eğlence çıkmış oldu.

"Onlarla böyle eğlenmeniz ayıp olmuyor mu yahu?" diye sordum şaşkınlık içinde. Bana döndü ve bıyıklarını gösterdi: "Sence bu bıyıkları neden bırakmış olabilirim evlat? Yüzüm bunlarla o kadar komik görünüyor ki, her sabah kalkınca böyle bir yüzün bana baktığını görünce, kahkahayı basıyorum ve güne neşeli başlıyorum. Ben kendime bile bu kadar gülerken, bunlara neden gülemeyecekmişim ki, yahu şunların haline baksana. Aynada kendilerini görseler, hallerine kendileri de gülerler ve zamanı gelince gülecekler de. Bırak artık şu yolun öte tarafındaki alışkanlıkları. Burada herkes o kadar sonsuz seviliyor ki, başkasına gülmenin amacı onu aşağılamak değil kesinlikle. Hem kimi aşağılayacağız ki, herkes kimin kim olduğunu çok iyi biliyor" derken, tabanını gösterdi. Tabanında bir çivi izi vardı: "Heh, heh, hee evlat, beni de zıplattılar zamanında..." dedi ve taştan kalktı. "Hadi gel, biraz yürüyelim, sana bir şey göstereceğim" dedi. Ben de hevesle yürümeye başladım, göstereceği şeyin bana çok önemli aşamalar kaydettireceğini düşünüyordum ve yürümeye başladık.

Neşeli neşeli bir şarkı söylemeye başladı. Bildiğim kadarıyla Frank Sinatra'nın bir şarkısıydı. "Grab your coat and get your hat; leave your worry on the doorstep; just direct your feet; to the sunny side of the street..." gibisinden sözleri vardı. İçime farklı bir keyif doluyordu, etrafımda muhteşem bir manzara ve muhteşem varlıklar vardı. Yanımdaki amca o kadar zevk alıyordu ki yürümekten, şarkılar söylüyor; yoldan geçenlerle dans ediyor; bol bol gülüyor; bazen de gözleri hüzünleniyordu. Neden hüzünlendiğini sorduğumda; "Onun adına özlemek derler evlat, hüzün değil ve özlemek de keyif almanın başka bir şeklidir, doğru kullanılırsa. Eğer "Vah anaaam, getti koç gibi günler" diye dövüneceksen, hüzün ve acı doludur; o anları sevgiyle andığında ise o enerjiyi kısa bir süre de olsa hatırlamak için büyük fırsattır ve acayip keyif verir adama" dedi. "Peki, neden gözlerinde hüzün okuyorum" dedim, bana gülümsedi ve dedi ki, "Ben de öğreniyorum evlat; ben de öğreniyorum"...

Uzun süre yürüdükten sonra, kocaman bir muzun yanına geldik. Yani şöyle anlatayım size, tek bir muzla, devletten nemalarını alamamış dört kişilik memur ailesi, rahatlıkla akşam yemeğini geçirir; hatta uyanık vatandaşlarımız muz-döner yapıp satabilirdi. Amca elini muza dayadı ve dedi ki, "İşte sana evrenin en büyük muzu... Nasıl ama...?" Ben şaşkın şaşkın ona baktım ve "Bu muydu bana göstereceğin çok önemli şey?" diye sordum. "Şu anda karşında evrenin en büyük muzu duruyor ve sen önemli mi diye soruyorsun?" Ben hala şaşkındım: "Sen hala anlamadın evlat, işte hayat budur. 'Eşsiz'liği görmek ve ona ulaşmak için yürünen yol. İstersen sana evrenin en büyük karpuzunu, evrenin en parlak çuvaldızını, evrenin en küçük keçisini de gösterebilirim. Hepsi farklı yerlerdedir ve hepsine ulaşmak için yürümemiz gerekir ve hepsinin yolunda da ayrı güzellikler gizlidir ve o yollar da başlı başına 'eşsiz'dir. Tıpkı evrenin Hasan'ı, Ahmet'i, Sabiha'sı ... gibi. Her birinin yolu ve her birine ulaşan yol tek tek 'eşsiz'dir ve bütün bunların toplamı 'eşsiz' bir evreni oluşturur, biz de onun tadını çıkartmaya gelmiş eşsiz varlıklarız."

"Ama her şey zaten 'eşsiz'se, bu muzun 'eşsiz' olmasını sağlayan ne? Peki, o zaman 'eşsiz olmayan' ne?" Kocaman bir kahkaha attı ve muzun üzerine çıktı; bir güzel soydu ve yemeye başladı: "Gel, sen de katıl bana, bu fırsat ele geçmez bir daha, yarın burada başka bir muz olacak, ama şu an bunun verdiği lezzeti vermeyecek, o an farklı bir tat alacaksın. 'Eşsiz' olan, bu muzun sadece büyüklüğü değil, onun evren için ne ifade ettiğidir. Şu anda da önemli olan, benim için ne ifade ettiği ki, kusura bakma, bir daha sorunu yanıtlamayacağım, çünkü o ağzı artık muz yemek için kullanacağım; muz hakkında konuşup durup, sonra da onun karardığını görmek hoş değil. Soyulmuş muzu anında yiyeceksin ki kararmasın, yoksa eline alıp Hamlet'in kafatası muamelesi çekersen ona, tadı kaçar. Ay, halen ne konuşuyorum?" dedi ve muza daldı. Ben ne dediğini anlamaya çalışırken, birden bir şey dürttü beni ve "Başlarım lan muzun evrendeki anlamına" deyip,

muza tırmanıp ben de yemeye başladım. Valla çok da nefisti.

Muz bittikten sonra, şişmiş karınla bir ağacın altına yattık ve uyuduk. Kalktığımda yanımda o yoktu. Bir an paniklediysem de içimde daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyu fark ettim: O âna kadar ben hep düşünmüş, anlamlandırmaya, kontrol etmeye çalışmış, beceremeyince paniklemiş, sürekli olarak, ha babam gerilmiştim. "Kaç muzu yiyemeden, onlara bakarak kararttım acaba?" diye düşündüm bir an, sonra bu düşünceyi de salladım.

Yerimden kalktım ve ellerimi cebime sokup, ıslık çalarak yürümeye başladım yolda... Vaktim boldu, önümde muhteşem bir yol vardı ve O, “tam zamanı” için hep orada olacaktı...

Bölüm 15

Spiritüel yol, ya da "kendini tanıma yolu"na giren kişilerin olmazsa olmazlarından biri de okumaktır. Özellikle bu yolun başlangıcında, insan, ha babam, okur da okur. Bu, bir yandan öğrenecek ne kadar çok şey varmış paniği olmakla birlikte, esasında, "İşte yanıtlar, işteeee" çığlıklarıdır. Yanıtları aldıkça daha fazlasını istersiniz ve sabırsızlanırsınız.

İlk açılış yıllarındaki okuma azmime ve okuduğum kitap sayısına halen şaşarım: İki günde, 400 sayfalık bir kitabı hüüüp diye bitirebiliyordum.

Aslında "Nereden başlamalı?" sorusunun yanıtını çoktan almışsınızdır, eğer serinin bu bölümüne kadar varmışsanız. Siz zaten çoktan başlamışsınızdır, hatta içeri girmişsinizdir bile, eğer kendinizi "Yeni başladım" diye tarif ediyorsanız. Zaten kaşarlanmış diye tarif edebileceğimiz sınıf, çoktan kendi ilk açılış yıllarına gitmiş ve nostalji bile yapıyordur. Bu yazının amacı, size başlangıç için değil, sonrası için bazı önerilerde bulunmak aslında. Zaten başlangıç bilgilerini siz bulmazsınız, o gelir sizi bulur, siz hazır olduğunuzda.

Benim bu yola girdiğim tarih 1995 yazıdır ve o yaz hatırlıyorum, ilk olarak Kuran'ı okumaya başlamıştım baştan. Temmuz ayında, elime "Ölümü Yaşamak" isimli bir kitap geçmişti ve sonra da "Dokuz Kehanet". Tabii sadece kitaplar yoktu. Bir arkadaşımın annesiyle konuşuyordum bu konuları, ki evren sizi genellikle yalnız bırakmaz. Hele ki, artık internet çağında hiç yalnız kalmazsınız bu konuda. (Hiç kimse çıkmazsa bir gece ben çıkarım karşınıza ICQ'da...) ;) O dönem, bu kitapları okurken bir şeylerin değiştiğini hissediyordum, en basitinden beynime bir şeyler oluyordu. Sanki hamlamış kasların hareket etmeye çalışması gibi ağrılar giriyordu başıma, bilgileri okudukça. "Ölümü Yaşamak" yolu hazırlamıştı ve "Dokuz Kehanet" de artık son cilayı çekmişti üzerine. Evren, "çocuğu koymak" ve beni toptan değiştirmeye hazırdı artık.

Bu noktaya gelince, insanın karşısına genelde onu sarsan ve frekansını açan bir kitap çıkar genelde. Gerçi herkesin açılımı farklıdır: Kimisi tasavvufun yolundan gider ve o bilgiler onu açar ve sonrasını getirir; kimisinin dinle alakası yoktur, Zen Budizmi ile ilgili bir kitap okur ve değişim başlar; kimisi Akaşa Yayınları'nın Ramtha, Kryon gibi serilerinde yaşar açılımını; kimisi Bilgi Kitabı gibi kozmik enerji kitaplarındadır vs. Evren sadece kitap kullanmaz, ama mutlaka, hani derler ya "malzemeli geliyor" diye, aynen öyle gelir. Bu, paket eğitim seti programı gibidir. Almayı seçtiğinizde kitabı, eğitmeni, rehberi, deneyimi falan hepsi birden gelir ve adamı neye uğradığını şaşırtırlar. Deyim yerindeyse, "tepeden inme darbe" gibidir bu olay ve siz gak guk edemeden, bir bakmışsınız gelmiş bulmuş sizi ve geri dönüş şansı da yok artık. Ama darbeler her zaman kötü değildir ve n'aparsınız ki, bizim gibi inatçı varlıklara değişim için böylesi şart oluyor ara ara. Neyse, dokümantasyondan bahsedecektik değil mi? :)

Benim açılışımın ilk yılları, spiritüel kitapların da sayılarının artmaya başlamak üzere olduğu döneme denk geliyor. Şimdiki gibi bir sürü kitap yoktu piyasada haliyle ve bir Akaşa Yayınları vardı, bir de Ruh-Madde. Ruh-Madde'nin kitaplarını hiç sevemedim açıkçası, hem sayfa dizgileri iticiydi ve insanda okuma isteği uyandırmıyordu, hem de bilgiler ilgimi çekmiyordu. Ayrıca, çevirileri nedeniyle dili de zor geliyordu bana. Zaten birkaç kitabını denedikten sonra, bir daha Ruh- Madde okumamaya karar verdim ve elime dahi almadım. Tabii, bu noktada şunu hatırlatmam lazım: Buradaki görüşler yalnızca beni bağlar. Şundan çok eminim ki, Ruh-Madde Yayınları'nı veya benim okumadığım bir sürü yayını okuyup da onlardan bir sürü şey kazanmış birçok arkadaşımız vardır. Ben, kendi yolumu anlatıyorum sadece. :) Akaşa Yayınları'nı ise deyim yerindeyse yuttum. Gerçi bu çok anormal bir şey değildir, ki bu yola giren birçok Türk'ün yolu Akaşa Yayınları'ndan geçmiştir: Yayınladıkları kitaplar, onların tasarımları, çevirilerdeki özen vs.

özenlidir. Bir Akaşa kitabına verdiğiniz paraya genellikle pek acımazsınız, çünkü geri dönüşümünün olacağını bilirsiniz. Çok çok konu ilginizi çekmeyebilir, ama pek kimsenin yayınevine küfrettiğini görmedim ben. Bu vesileyle, Akaşa Yayınları'na da hayatıma katkılarından dolayı teşekkür etmek isterim. Benim ve birçok kişinin hayatında yer eden kitapları yayımlamışlardır. (Yaw ben yayınevlerinin tarihçelerini anmak istemiyorum burada derken, yazı oraya kayacak nerdeyse, ama Akaşa'ya selam çakmamak olmazdı.) Neyse, biraz kitaplara bakalım...

Benim ilk açılış kitabım, yani evrenin beni yağlayıp cilalayıp son darbeyi vurduğu kitap, Ramtha'nın "Eşruhlar"ı olmuştu. Ramtha, 1995'li yıllarda spiritüel alemin İlhan Mansız'ı gibiydi. Kardeş zamanında Atlantisli olduğu için de muhtemelen bedenliyken çekik gözlüydü ve İlhan'ı aratmazdı bizlere. Ramtha sert bir öğretmen ve enerjidir, zaten kendisi de kitaplarında belirtir bunları. Herkese iyi gelmeyebilir ve bazı kişiler nefret ederler Ramtha'dan. Ama özellikle ilk açılışta şok tedavisi etkisi yarattığından, özellikle tokatlanarak uyandırılması gereken bazı bünyeler için iyi gelir. Ben kırmızı kitapla başlamıştım, sonra "Gelecek Günler" ve "Tiranların Son Valsi" ni okumuş ve aslında ilk kitap olan beyaz kitabı almıştım. O zamanın spiritüel enerjisi ve bilgileri, şimdiki gibi yumuşak değildi. Tüm kitaplarda "hasat" olayından bahsediliyordu ve spiritüel dünyadakiler titreşimlerini yükseltip az buçuk kıçlarını kurtarma derdindeydiler. Ramtha, direk çözüm önerileri veriyordu o kitaplarda ve duymuştum ki, bazı kişiler, o kitaplarda yazanları uygulamak için dağlara çıkıp kendi kolonilerini oluşturmuşlar... Fakat o günden bugüne çooook şey değişti. Zaman içinde Ramtha'nın içindeki güncel bilgiler de eskidi ve şu anda okumak isterseniz, içindeki evrensel bilgilere dikkat edin, diğer bilgiler kafanızı karıştırmasın lütfen. Haa,okumak şart mı? Zaten gerekliyse karşınıza çıkar, ama Kryon gibi bir seri varken, artık Ramtha misyonunu tamamladı gibime geliyor. Meraklısına...

Kryon serisi sonradan çıkan bir seri ve ben 5'inci kitabından başladım okumaya. İlk dört kitaba ihtiyaç olmadığını okumuştum ve okuyanlardan da öyle sözler gelmişti. İlk başta tereddüt ettim, ama okudukça ve sonra da diğer kitaplara göz atınca, çok doğru bir karar aldığımı gördüm. Eğer hiç okumamışsanız bu seriyi, 5'inci kitap olan "Yuvadan Mektuplar"dan başlayabilirsiniz derim. Ama bence, serinin en muhteşem kitabı, ki spiritüel kitaplar içinde gördüğüm en "baba" kitaplardan diyebileceğim, "Yuvaya Yolculuk"tur. Kryon kitaplarının en sevdiğim özelliklerinden olan, bir konuyu örneklendirerek, mesellerle anlatmadaki başarısının doruk noktasıdır bu kitap ve hiçbir Kryon kitabı okumasanız bile, bunu okumanızı öneririm. Michael Thomas'ın "kendini tanıma yolu" hikayesini anlatır bu kitap ve içinde o kadar muhteşem örnekler vardır ki, sürekli "Vaaayyy!!!" dedirtir. Zaten kitabın sonuna geldiğinizde, başınızın içinde parlayan altından ışıklar görmezseniz, para iadesi garantilidir. ;) Kryon serisinin sevdiğim diğer bir özelliği de budur zaten. Kryon size bilgi vermez sadece, size o bilginin enerjisini de yaşatır. Mesela ben, 5'inci kitabı altı ayda okumuştum; çünkü her elime aldığımda on beş sayfa okuyabiliyordum ve enerjisini çekiyordum hayatıma. Okuduğum bölüm, ertesi gün gündelik yaşamımda bir olayla bedenleniyordu resmen ve benimle bütünleşiyordu. Altı ay içinde, tüm hayatım yeniden yapılanmıştı. Ama sonraki kitaplarda o tadı bulamadım, belki de artık enerjiye alıştığım için olabilir bu, bilemeyeceğim. Şu anda Kryon'u elime aldığımda, genellikle bilgiler için bakıyorum, ama artık pek istekli değilim bu konuda. Bu, Kryon'un kendisinden kaynaklanmıyor, ben artık kendi kitaplarımı yazdığım için olabilir bu, bilemeyeceğim. Ama bu durum, serinin yeni kitaplarının da çok güzel olduğunu görmeme engel değil. Yalnız tabii şu da var ki, Ramtha İlhan Mansız'sa, Kryon da Hakan Şükür'dür. Hakan Şükür, bence Türk futbolunun en büyük golcüsüdür ve çok büyük katkıları olmuştur, ama kendisi aynı

zamanda Türk futbol tarihinin en çok küfür edilen oyuncusudur da. Hakan'a futbol dünyasında nasıl muamele ediliyorsa, Kryon'a da spiritüel alemde o şekilde muamele edilmiştir. Hayatımıza bir sürü şey katmıştır, ama genelde kızılınca ilk küfrü yiyen de o olur: Okuyucuların onu putlaştırıp, sonra evrenin her zaman yaptığı gibi, bir olayla o putun kırılması sonucunda uğranılan hayal kırıklığını tanrılaştırdığı varlıktan çıkarma psikolojisi de diyebiliriz buna ki, bu konuda en çok hakarete uğrayanın bilakis Tanrı'nın kendisi olması da bir vakıadır. Kısaca özetlemek gerekirse, bu serinin ilk okunması gereken kitabı "Yuvaya Yolculuk". Bu kitabı özellikle çevrenizde açılmak üzere olan kardeşlere de verebilirsiniz; eğer, ne okutabilirim diye düşünüyorsanız. Diğer kitapları da okumanız fena olmaz, ama bence 5'inci kitap ve sonrası yeterli.

Benim için en önemli seri, "Tanrı ile Sohbet" serisi olmuştur. Bu öyle mucizevî ve inanılmaz bir seridir ki, beni defalarca gözyaşları içinde bırakmış ve verdiği cevaplar ile birçok konuda ışık tutmuş, hatta şüpheye düştüğüm anlarda bile, bana verdiği yanıtlarla resmen secdeye yatırmıştır. "Tanrı ile Sohbet", resmen konsantre spiritüel bilgidir ve akıl süzgecinden geçirerek, yani az sulandırılarak içilirse, daha lezzetli olur. Bazı yanıtları çok net verse de, bazıları sizin anlamanıza bırakılmıştır ve aslında baştan aşağı kozmik şakacının oyunlarıyla doludur. Tanrı evreni yaratırken, dibine, temeline bol bol mizah anlayışı döşediğini bu kitapta iyice belli eder. Siz her şeyi çok ciddiye alan, acayip kasılmış ve her denilene tahtada yazan fizik problemini defterine geçirmeye çalışan öğrenci modunda bakarsanız, bu kitap sizinle çok eğlenir. Zaten gelen bilgileri izlerseniz, Tanrı'nın yazarla da defalarca dalga geçtiğini ve onunla eğlendiğini görebilirsiniz ki, ilerleyen bölümlerde yazar bu ciddiyet modundan sıyrılmaya başladıkça, kendisi de eğlenmeye başlamıştır. Bu seriyi, hiç baştan başlayıp sonuna kadar okumadım. Ya bir soru sordum, rastgele açtım yanıtı geldi, ya da bakalım karşıma ne çıkacak diyerek, yine

rastgele açtım ve okudum. Hiç tatminsiz bırakmadı bu seri beni. Yalnız 4'üncü kitap olan "Tanrı ile Dostluk"un çevirisine pek ısınamadım; Nil Gün'ün çevirdiği ilk üç kitap gibi sarmadı beni, onu belirtmeden geçemeyeceğim. Ayrıca, "Evreni neden yarattım?" sorusunun en net yanıtını da bu seride bulduğumu söylemem lazım. Hatta, o kadar açık ifadeler var ki, yanıtın bu kadar basit ve aklınıza gelmeyen bir biçimde olması şaşkınlığınızı ve hayranlığınızı daha da arttıyor, yani en azından ben de böyle bir etki yapmıştı. :)

Aslında daha yazacak o kadar kaynak var ki... Haa,bilgi sonuçta aynı, birini okursanız hepsini okumuş gibi mi olursunuz? Ben buna katılmıyorum. Mesela, "Tanrı ile Sohbet" ile Kryon'un 5'inci kitabı birbirini o kadar iyi tamamlayan kitaplar olmuştu ki benim için, resmen barda içilen kokteyl gibi gelmişti; çünkü Kryon, "Tanrı ile Sohbet"teki bilgileri daha netleştiren ve enerjisini bedene demirleyen biz özelliğe sahip, ama mesela, yaratılış konusunu işlemekte o kadar başarılı değil. "Tanrı ile Sohbet"te, birçok "sıkı" kitapta bile bulamayacağınız bilgiler var, ama dedim ya, bunların bir kısmı çok açıkken, bir kısmını da sizin çakmanız gerekiyor ve araya atılmış oltalara atlamamanız da önerilir. :) Birçok kitap birbirini tamamlıyor aslında, haa bunları okumak şart mı? Bence şart değil. Zaten o bilgilere, eğer gözlem gücünüz yerindeyse veya daha da basiti yaşamayı seviyorsanız, siz de ulaşırsınız rahatlıkla. Aslında bunlar, araba kullanma kılavuzu gibiler, arabayı zaten kullanan birisine ne gerek kullanma kılavuzu, değil mi? ;)

Daha bahsedilecek Grup, Omni, Tobias gibi kanallar falan da var, ama sonuçta hepsi aynı mahallenin delikanlıları. Çoğu Manyetik Hizmetler patentli bir sürü kaynak var etrafta, seç-beğen-al. Omni, bu bilgileri iyice madde alemine ve neden-sonuç ilişkilerine bağlamakta çok başarılı bir kitap; Grup, Kryon'la çok benzer faideli bir kanal; Tobias bence Kryon light; Solara okumadım hiç, çünkü dili bana hitap etmedi. Keza Bilgi Kitabı,

Aktif Varoluş gibi kitaplarla da hiç ilgim olmadı, tarzım değiller. Spiritüel romanlardan, özellikle Dingin Savaşçı ve Onuncu Kehanet'i tavsiye edebilirim, ama bu alanda çok güzel bir sürü eser var. Kitapçıları eşelersiniz artık. Haa,bir de bu aralar en büyük yol yardımcım Osho'nun Zen Tarot'u kartları. Merak edenler www.osho.com adresinden inceleyebilir. Sonuçları ve verdiği mesajlar itibariyle, cidden inanılmaz kartlar. Dumurdan dumura girebiliyorsunuz.

Mesajlar sadece kitaplarda gelmiyor tabii. Şarkı sözlerinde, dergi köşelerinde, filmlerde vs. karşınıza çıkıyorlar. Size tavsiye edeceğim, çok ama çok özel bir film var ki, şu aralar Digitürk'te gösteriliyor, ama ulaşamazsanız bile, DVD'sini Amerika'dan getirtmeye kesinlikle değecek ve defalarca izleyebileceğiniz bir film: “Interstate 60”. Bizim "kendini tanıma yolu" diye nitelendirdiğimiz yol, filmde “Interstate 60” adını almış. İnsanın “kendini tanıma yolu”na girmesinden, eşruhunu bulmasına; Tanrı ile sohbetlerinden, yol arkadaşlarına kadar bir sürü olay, muhteşem örnekler ve espriler ile anlatılıyor. Film bittiğinde, kendinizi Kryon'un “Yuvaya Yolculuk”unun film versiyonunu izlemiş gibi hissediyorsunuz. Tek kelimeyle olağanüstü ve mutlaka, ama mutlaka izlenmesi gereken bir film.

Aslında dokümantasyon konusu yaz yaz bitmez, ama benim pilim bitti. Yazılacak da bir konu değil hani, hazır okunacak tüm kitaplar gelip sizi bulurken de... Seride çeşni olsun dedimdi yani... :)

Bölüm 16

Mucizeler, illa göklerin yarılıp altından ışıkların Mersin-Silifke Caddesi'nin ortasına inip kurban kesmekte olan Artvinli Şen kasap Hüseyin'i yerden üç metre havalandırmasıyla oluşmaz. Mucizeler kartopları gibidir... Kimisi minnacık olur, farkına bile varmazsınız; kimisi suratınızın ortasına güm diye iner, şok olur kalırsınız... Serinin bu bölümü mucizelere ayrıldı...

Mucizelerle karşılaşmak için illa herhangi bir yolda yürümeniz veya herhangi bir ritueli tamamlamanız gerekmiyor elbette. Ayrıca mucizeler ve daha da genişletirsek evrenin size sundukları, sizlerin bir şeyleri hak etmek için yaptığınız çalışmaların sonucunda ortaya çıkmıyor. Evren size nasıl oksijeni, güneş ışığını, suyu ve yaşadığınız dünyayı karşılıksız sunuyorsa; sonsuz sayıda güzellik ve mucizeleri de karşılıksız veriyor. En büyük mucize zaten sizsiniz demek istemiyorum, çok klişe olur; ayrıca, var olan her şey bir mucize zaten, neden illa içimizdeki değersizlik duygularını tatmin için "Evet evet, en büyük mucize benim" diye tatmin edelim ki kendimizi? Var olan her şey, sizin de olduğunuz gibi bir mucize ve siz de bu tablonun içinde mucizevî bir varlıksınız. İşin daha da mucizevî yönü şu ki, sokakta küfrettiğiniz ve cehennemlik dediğiniz insanlar da bu tablonun bir parçası. Ama asla, "bu yüzden onları sevmeniz gerek" demeyeceğim, çünkü bu sahtekarlık olur. Hiçbir kuvvet, küfrettiğim adamı çeşitli koşullar öne sürerek sevmemi bekleyemez benden, yapmaya çalışmam sahtekarlık olur; ondan sonra da "Evet, onu da sevmem lazım, ama..." diye başlayan cümleler kuran ve sonunda soluğu bitmez tükenmez Reiki tedavilerinde alan kardeşlerimize benzerim. Ben, kızgınlıklarım ve küfürlerimle Ben'im... :) Eee, bu yüzden herhangi bir ulvî güçten zerre ceza görmüyorum, bilakis destek üstüne destek geliyor; nasılsam, kendimi öyle ifade etmem hususunda...

Mucizeler her an oluyor ve daha da güzeli, herkese oluyor. "Kendini tanıma yolu"nun size sağladığı en büyük avantaj ise bu

mucizelerin varlığını diğerlerine göre daha rahat seçebilmek, seçtikçe size destek olan kuvvetin farkında olmak, size destek olan kuvvete güvenmeyi öğrenmek ve kendini teslim etmek. Bütün bunların sonunda da kendinizin güvende olduğunu bilerek huzurlu ve korkmadan yaşamak. Yoksa evrenin size "Ulan günde iki saat meditasyon yapıyor bu, eee diğerlerinden farklı olmalı canım; ben şuna iki mucize attırıvereyim de ödüllenmiş olsun" gibisinden bir vaziyet sunduğu yok. Öyle düşünceleriniz varsa, bilin ki, siz halen bıraktığınızı düşündüğünüz düşüncelerin etkisi altındasınız ve halen sizi ödüllendirecek bir kurum bekliyorsunuz. Haa,bir de kendinizi diğerlerinden üstün hissettirecek... Eh bunu yaşamanız da normal. Kendilerini aşağı hisseden varlıklar, bunu dengelemek için üstünlük hislerini yaratırlar. Sonuçta orta noktaya geliyorsunuz elbette ve üst-alt sallamıyorsunuz bile nasılsa...

İnsanların en korktuğu durum, belirsizliklerin olduğu ortamlardır. Evren, sizi öyle bir senaryo ile karşı karşıya bırakmıştır ki, yarın ne olacağını bilemezsiniz ve işin daha da renkli kısmı, bildiğiniz hiçbir çözüm, bu duruma çare değildir. Eliniz kolunuz hareketsiz şekilde kalakalırsınız ve yapabileceğiniz hiçbir şey de yoktur. İşte bu anlar mucizevî anlardır aslında. Kendinizi geriye doğru bırakırsınız ... ağır ağır düşmeye başlarsınız ... hiçbir kontrolünüz kalmamıştır ve az sonra kafanızın yere çarpacağından emin, ama buna aldırmaz şekilde düşmeye bırakırsınız kendinizi ... ağır ağır düşersiniz... içinizin garip bir huzurla dolduğunu fark edersiniz ... halen yere çarpmamışsınızdır ... tam çarpma anını beklerken, birden güçlü kolların sizi yakaladığını hissedersiniz... Ne olduğunu anlayamamış biçimde gözlerinizi açtığınızda, bir çift sevimli göz size bakmaktadır... "Hu huu, ben burdayım. Seni yakaladım. Çok şükür kendini bırakabildin. Merak etme, her şey çözülecek..." Siz de sorarsınız: "Peki, bu ana kadar nerdeydin be adam?" O size daha da gülümser... "Hep burdaydım, unuttun mu? Defalarca

seslendim sana, ama duymadın.. Hatırlasana biz, birbirimize güvenme oyunu oynuyorduk ve sen bana güvenmemekte direniyordun. Sana bağırdım da bağırdım, ama sen kasılmış şekilde durdun kaldın. Seni gevşetmemiz gerekiyordu." Siz şaşkın şaşkın "Gevşemem için illa bunları mı yaşamam gerekliydi?" siye sorarsınız. O da muzip biçimde, "Kabız olursan bağırsaklarını yumuşatmak için müshil alırsın. İlk başlarda biraz seni cırcır edebilir, ama sonradan her şey düzene girer di mi? Bu senin cırcır sonrası iyileşme halin. Hem huzuru hissetmedin mi yaf? Daha bungee jumping var sırada, bu ilk adımdı. Bana güven ama..."

Sonra zil çalar ve gözlerinizi açarsınız. Sabah olmuştur. Rüya gördüğünüzü düşünürsünüz ve sonra da önünüzdeki aşılmaz problem görünür. Çaresizlik içinde ne kadar ağladığınız da gözünüzün önüne gelir. İki ev arkadaşınız sizi aniden terk etmiş ve siz bir hafta sonra kirası verilecek evde tek başına kalmışsınızdır. Aileniz sizden ev arkadaşı bulmanızı istemiş, yoksa kendilerinin masrafları karşılayamayacağını söylemiştir. Daha üç gün önce geri dönmesini umduğunuz eski sevgilinizin, iki aydır başkasıyla çıktığını öğrenmiş ve ööle kalakalmışsınızdır. Ama işte sabah olmuştur gene ve kendinizden vazgeçmiş şekilde, rutin olarak okula gidersiniz. Bir saat sonra, artık bir ev arkadaşınız vardır. İki ay sonra da hayatınızın büyük aşklarından biri olacak o kızla karşılaşacaksınızdır... Ve gözlerinizi tekrar onun kollarında açarsınız. Etrafınız parlament mavisidir ve bir sürü yıldız görürsünüz çevrenizde... Size gülümser tekrar... "Daha ne gördün ki... Bunlar 'Demo' sayılır, sen hep güven bana lütfen, hep arkandayım..."

Evet, hep arkamdaydı benim. Üniversite kitapçığına adresimi yanlış yazınca sınav kimliğim başkasının posta kutusuna gitmişti, çok alakasız bir yere. Tesadüfe (!) bakın ki, o posta kutusu, benim lise sonda aşık olduğum kızın oturduğu evin posta kutusuydu ve kimliği getirip bana verdiğinde çok şaşırmıştım. Kitapçık yanlış adres nedeniyle geri gitmişti ve yine tesadüfen (!),

postacının biri geri göndermeden önce paketin içini açıp bakmış ve benim daksille düzelttiğim adresi görmüş, paketi bana ulaştırmıştı. Bunlar, mucizeden bile saymadığımız olaylardır genelde. Hep çok büyüklerini beklediğimiz için, ufakları gözden kaçırırız... İki ay sonra karşıma çıkan ve görür görmez aşık olduğum kıza, ondan hoşlandığımı söylemenin bir yolunu arıyordum, ama bilemiyordum bir türlü. Karşısına çıkıp cart diye söylemek de uygun olmazdı; çünkü bu sefer, bir şeyler olacaksa bile önünü kesebilirdim, ani hareket nedeniyle. Gene akışa bıraktım kendimi ve bir arkadaşım, bana birini ayartmak istediğini ve kızla buluşma ayarladığını söyledi telefonda ve ben de gittim merak edip. Ben zaten diğerinden hoşlanıyordum, ama insan merak etmeden de duramıyor, neyse gittik ve pek ısınamadım kıza. Konuşurken, aniden, yakın arkadaşlarından birinin bizim okulda olduğunu söylemez mi? Bir anda, o yakın arkadaşın kim olduğunu anladım ve o da onayladı. Ben şok olmuştum, ama istediğim fırsat önümde duruyordu. Evren mucizevî bir pas atmıştı ve bana sadece dokunmak kalıyordu, ama bu dokunuş öyle olmalıydı ki, kalenin dibinden topu dışarı diken Hakan Şükür gibi olmamalıydım.

Sana ayarlanmaya çalışıldığını bilen kıza gidip, "Senin arkadaşından çok hoşlanıyorum, bunu ilet ona" dersen, salakça olurdu; ben de onunla normal normal konuşup, muhabbeti "arkadaş" düzeyine getirdikten sonra, o kızdan hoşlandığımı, bunu şu anda platonik yaşadığımı ve ona açmayı düşünmediğimi, ama en azından onu tanıyan biri olarak, nasıl biri olduğunu bana anlatmasını ve bu konuştuklarımızı ona aktarmamasını rica ettim ve konuşturdum. Aslında çok haince bir plandı ve kızların klasik özelliklerinden birini kullanmıştım: Tahmin ettiğim gibi, kız soluğu evde alır almaz onu aramış ve her şeyi bir bir yetiştirmişti. Bir de durup durup, "Bu çocuk saf mı, benim sana anlatacağımı bilmiyor sanki, bir de anlatma dedi" diyormuş. Sonradan, o kız sevgilim olunca, bu durumu birbirimize anlatıp anlatıp bayağı

gülmüştük. Yani anlayacağınız, mucize gelmişti yine. Daha sayabileceğim o kadar çok örnek var ki, irili ufaklı... Ama kısaca şunu söyleyebilirim: Artık hayatımı parlament mavisi, yıldızlarla dolu mucizeleri soluyarak yaşıyorum ve bu artık, evrenle iletişimimize döndü. Bırakıyorum kendimi o güçlü kollara ve yıldızların tadını çıkartmak kalıyor sadece bana... Tek kelimeyle muhteşem...

Şu anda geleceğimle ilgili pek bir planım yok ve neler olacağını da bilmiyorum. Tam bir belirsizlik hali aslında, ama benim içimde çok net belirli bir şey var: Muhteşem güçlü ve güvenli kollardayım ben artık ve mucizeleri soluyup duruyorum; her geçen dakika AN'ıma yepyeni mucizeleri sokup duruyor ve rüyalarımı yaşadığımı görüyorum. Daha ne isteyebilirim ki, her şey hayal ettiklerimden daha "parlament mavisi" oluşur ve daha parlak yıldızlarla parıldarken...

Mucizelere inanın demeyeceğim, mucizelerin varlığını bilin. Belirsizlikler de mucizelerin yetiştiği topraklardır... Bırakın kendinizi arkanızdaki güçlü kollara...

Bölüm 17

Bugün spiritüel yolda yürüyen hemen herkesin karşısına çıkan muhteşem, ama bir o kadar da zorlu bir virajdan bahsedeceğim: Spiritüel Kimlikler ve bunların yansımaları.

Baştan şunu kabul etmemiz gerekiyor ki, insanlık alemi olarak bizler kendimizi itilmiş, dışlanmış, yetersiz, değersiz, sevgiye layık olmayan ...; sevilmek için illa bir bedel ödemesi gerektiğini düşünen; mutlulukların geçici, acıların "gerçek yaşam" olduğuna inanan; kısaca, kendimizi çukurun dibinde hisseden varlıklarız ki, biz kendimizi 'var'lık olarak bile düşünemiyoruz. Hele ki, böyle bir dünyada Türk isen işin iki-üç kat zorlaşıyor. Üç kıtanın enerjisinin birleşme noktasında, sayısız uygarlığın katkıları ve birleşimiyle oluşmuş, resmen var olan dünyanın ufaltılmış bir modeli Türkiye ve buna yüzyıllardır yaşanan "kimlik" bunalımları da eklenince, etraf iyice curcuna oluyor. Biz de bu ortamın içinde dünyaya geldiğimizde, zaten direk olarak bir sürü yükün altına otomatikman giriyor ve daha da dipte hissediyoruz kendimizi. Bu konu, daha uzun uzun anlatılabilir belki, ama en basit haliyle, nasıl adım attığımıza kısa bir hatırlatma olsun.

Büyüdükçe toplumsal yapı, kültürel etkenler, dinsel kurallar vs. gibi faktörlerle kendimizi inşa etmeye başlıyoruz. Çeşitli kimlikler oluşturuyor ve kendimizi toplum içinde bir yerlere koyuyoruz: "Ağabey Hasan", "Üniversite öğrencisi Hasan", "Baba Hasan", "Üniversite hocası Hasan"... diye sayısız kimlik alıyoruz. Fakat bu toplumsallaşma süreci sırasında, Hasan'ın iç dünyasına hiç bakış atılmıyor, çünkü zaten toplum kendini "aşağı"da gören bir yapı, bir de buna maddî güçlükler eklenince, tüm yapı direk olarak "ekmeğini kazan, karnını doyur" üzerine kuruluyor. İnsanlar sabahtan akşama çalışıyor, akşam TV karşısında uyukluyor; haftada bir, çoraplarını bile çıkarmadan seks yapıyor; kültür-sanat işlerini sevenler çeşitli faaliyetlere

katılıyor vs. Zaten "Ben kimim, neyim?" sorularını düşünmek, hele hele yanıt almak hak getire... "Sen Allah'ın kulusun, burası da cennet için hak kazanma sınav merkezi"; bundan tatmin olmayıp gak guk edince, ya "Sus, çarpılırsın!", ya da "Bunları düşünme, üşütürsün!" yanıtları geliyor. Sonuçta, insan denen varlığın Kenya'daki Ulusal Park'ta yaşayan aslandan tek farkı TV izlemesi, biraz daha üste çıkarsan operaya, baleye gitmesi oluyor. Biraz karamsar gelebilir, ama üç aşağı- beş yukarı böyle. Çok çok az bir kesim bundan daha farklı yaşıyor diyebiliriz. Bu toplumsallaşma süreci içinde inşa edilen "kişilik" evi, insanları bir yere kadar idare ediyor, hatta mutlu bile oluyorlar. Fakat bir süre sonra, müteahhidin malzemeden çaldığı gerçeği yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyor. Ama ne çalış!!! Binanın, değil temelinin sağlam olması, altında kocaman bir çukur var ve orayı doldurmak kimsenin aklına gelmiyor. Zaten çok çok az kişi o çukurun farkına varmış. Ev yapılırken, çukurun üzerine çeşitli kimliklerden oluşan kalaslar serilmiş ve temel onun üzerine oturtulmaya çalışılmış. Ama o temel, bir süre sonra evin ağırlığını taşıyamaz hale geliyor ve bu noktada sistem, evin altına yeni kalaslar döşeyip kendini sürdürmeye çalışıyor: Gidip işini değiştiriyorsun, eşini değiştiriyorsun, saçının rengini değiştiriyorsun, psikologlara taşınıyorsun, araba alıyorsun, tatile gidiyorsun vs. Ve bunlar işe de yarıyor. Ama bir süreliğine... Bir süre sonra gene çatırtılar başlıyor ve evin sallanmaya başlıyor. Sen yine kalasları döşemeye çalışıyorsun, bu böyle devam edip gidiyor...

Bir gün, karşına "kendini tanıma yolu", ya da "spiritüel yol" denen yol çıkıyor. Bu yol, resmen ruhun "yapı malzemeleri satan hipermarket"i gibi. İçeriye giriyorsun ve gördüklerin karşısında büyüleniyorsun. O kadar güzel yapı malzemeleri, o kadar güzel araçlar, o kadar güzel rehberler vs. Resmen kendini kaybediyorsun ve çok da heyecanlanıyorsun. Hatta heyecanlanıp, koşup başkalarına da anlatıyorsun, ama onlar sana boş boş bakınca bozuluyorsun da. Sonra evini yeniden inşa etmeye başlıyorsun.

Çatırdayan kalasları yerinden çıkartıyorsun bir bir. Eskimiş kolonlar, sütunlar, paslanmış çiviler, bunca sene ağırlığını çekmiş kirişler... Hepsi, ama hepsi yerlerinden çıkartılıyor ve yepyeni, gıcır gıcır olanlar yerleştiriliyor. Evin tabanında artık yeni "kimlik" kalasları var ve bunlar eskilerinden daha güçlü: "Evrensel insan Hasan", "Işık İşçisi Hasan", "Karşılıksız Sevgi veren Hasan", "Sirius'tan bedenlenmiş Hasan", "Reikici Hasan", "Sufi Hasan", "Tanrı'nın yansıması Hasan", "Kendini seven Hasan", "Her şeyi Bir gören Hasan", "Shaumbra Hasan"... Bunlar böyle devam ediyor ve döşenip gidiyor. Bunlar eskisinden güçlü ve malzemeler de bir o kadar güzel olduğu için, ortaya muhteşem güzellikte ve inanılmaz sağlam görünen bir ev çıkıyor. Siz kendinizden çok hoşnut ve evrene şükreder biçimde, evinize geçip mutlu mutlu oturmaya başlıyorsunuz. Hatta bir süre sonra, evinizin güzelliğini görüp, sizden kendi evi için yardım isteyenlere, "Güzel ve sağlam ev nasıl yapılır?" konusu hakkında tavsiyelerde bulunuyorsunuz. "Alçakgönüllülük" kalasınız nedeniyle, bunu hiç de övünerek yapmadığınız için, karşıdaki de sizin ne kadar "terbiyeli, iyi ve yardımsever" olduğunuzu düşünüp, mutlu mutlu evine gidiyor. Bir süre sonra, o "sağlam" evinizde "Güzel ve sağlam ev nasıl yapılır?" konferansları vermeye, ya da arkadaşlarla toplantıp partiler düzenlemeye başlıyorsunuz. Dünya artık size sonsuza kadar güvenli ve sağlam geliyor. Günlük yaşantınıza da olumlu yansıyor bu ve performansınız da artıyor. Artık herkesin "güzel ve sağlam ev" inşa etmesi için çırpınıp duruyorsunuz da... Haa,yine başka "sağlam ve güzel" ev sahipleri de sizden farklı tavırlar alabiliyor. Mesela bir kısmı, "Eğer güzel ve sağlam bir ev istiyorsanız, mutlaka benim yöntemimle inşa edeceksiniz; diğerleri kesin çöker ve yanlıştır" diyor; bir kısmı, "En güzel ve en sağlam evi ben inşa ederim; bu işin master'ı benim" diyor; bir kısmı da daha terbiyeli olduğu için, "Herkesin evi kendine özel ve güzeldir, ama bizim yöntemimiz, onlardan sanırız biraz daha üstün; tabii ki üst-alt diye bir şey olmadığını biliyoruz, ama..."

(Canlarım benim!!!) diyorlar. Ve ortalıkta aynı hipermarketten alınmış malzemelerle inşa edilen, hepsi birbirinden güzel evler oluyor, ama küçük bir ayrıntı dışında: Tüm evlerin altları halen BOŞ!!!!!!!!

Onlara gidip "Kardeşim, evin iyi, güzel, hoş da, bizim Kandilli'de çalışan bir dayıoğlu var, tüm raporları okumuş, bu evlerin altı boşmuş, yakında çatır çatır çökeceklermiş" dediğinizde, sizi önce "sevgiyle" karşılıyor, sonra öyle cümleler kullanmaya başlıyor ki, evinin "güzelliği ve sağlamlığına ikna hususunda" siz raporları gözlerinizle okumuş olsanız bile, "Lan acaba yanlış mı duydum?" diye şüphe bile edebiliyorsunuz. Orada, aslında o kendini ikna etmeye çalışıyor ve siz de, "ikna edemediği kendisini" temsil ediyorsunuz. Şimdi, o kadar uğraşmış etmiş, bir ev kurmuş, üzerinde o kadar zıplamış etmiş bir şey olmamış, herifin biri çıkıyor bunların altı boş diyor. Olacak şey mi bu? Bir yandan da aklına şu geliyor: "Ulan ben bu kalasları sökerken altlarda boşluklar vardı, hatta oraya fener falan da tuttum, doldurayım bunu diye bir yere de not aldıydım; doldurdum mu acaba, yoksa doldurmadım mı?" Ama bunun hayata yansıması şöyle oluyor: "Aaa tabii canım, herkesin kendi içinde boşlukları var, benim de vardı, ama ben bunları aştım."

”Nah aştın!!! Aha da evinin altında İnönü Stadı'nın Şeref Tribünü'nü yutacak kadar derin bir çukur var. Yakında çökecek bu ev!!!" diyemiyorsun da kızarak, çünkü kızılabilecek bir durum yok ortada. Zamanında kendinin de az evi, hem de en baba spiritüel olanlarından evleri çökertip çökertip durduğunu hatırlıyorsun. Sonra, "Kardeşim, benim derdim senin keyfini bozmak değil, ben de çok çökerttim böyle evleri, altlarını doldurmadan yaptığım için, sadece uyarayım dedim" diyorsun. Karşındaki bir de sana ukalalık edip "Sen boş çukurun üstüne ev yapmış olabilirsin, ama benimkinin altı kaya gibi sağlam, hem de ne kayası, ben ona ruhumun ışığıyla mermerden temel attım" diyor; sen de içinden "İyi, çöksün de gör ebeninkini..." deyip uzaklaşıyorsun. Sonra o

kardeş, gidip kendisi gibi arkadaşlarıyla sizin ne kadar "çokbilmiş" ve aslında "ruhsal açıdan biraz geride kalmış olduğunuzu" söyleyip, onlardan aldığı destekle kendini onaylıyor. Günler böyle geçip gider ve o, evinde keyif sürerken, kulağına bir çatırt sesi ve bir sarsıntı geliyor. Önce yanlış duyduğunu sanıyor, ama içinde şüphe de kalıyor: Hemen arkadaşlarını arıyor, hayret ki, onlar da aynı dertten müzdaripler. Bir şeyler oluyor, ama anlayamıyorlar. Sonra bu çatırtıların sıklığı artınca, büyük bir dehşet içinde saldırıyorlar "hipermarket"e ve destekleyici malzemelere, denizdeki yılana sarılmış gibi sarılıyorlar. Ama ne kadar malzeme koyarlarsa koysunlar, çatırtılar azalmıyor ve hatta artık ev zangır zangır titremeye başlıyor. Bunlar bundaki "hayrı" çözmeye çalışırken, bir gün ev 'gaaaaaaarçççççç' diye çöküyor ve çukurun içinde kayboluyor. O anda, o kişi büyük bir şok ve şaşkınlık içinde bakakalıyor ve büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor: "Bu benim başıma nasıl gelir?", "Tüm bunlar demek yalanmış..." gibisinden düşüncelerle boğuşuyor. Hayal kırıklığı acıyı yaratıyor, acı öfkeyi, öfke tepkiyi, tepki de şiddeti... Bunlar "spiritüel yol"a tepki koyarken, şiddetsel eylemlerini ağırlıklı olarak kendilerine, daha az yoğunluklu olarak çevresindekilere saldırarak gösteriyorlar. "Şerefsizler, salaksın/salaksınız bunlara inanmakla ..., bunların hepsi boş ve yalan" mealinde bir sürü kelam eşliğinde saldırıya geçiyorlar ve çukurun önünde boş boş duruyorlar. Acıları o kadar yoğun ki, aslında o an'ın muhteşem bir fırsat olduğunun farkında bile olmuyorlar. Çünkü çukur cascavlak önlerinde duruyor ve doldurmak için tüm malzeme de az ötedeki markette.

Acısı hafifleyip ağır ve kırgın adımlarla markete girenleri, burada büyük bir sürpriz bekliyor. Daha doğrusu, daha önce gözüne çarpan, ama pek dikkat etmediği bir şey, içeri girer girmez karşısına çıkıyor: Bir paket toprak ve üzerinde "Kendin Ol Yeter" yazıyor. Elinde paketle, şaşkın şaşkın kasaya doğru gidiyor ve kasiyer ona gülümseyerek, "Yeni mi çöktü, hayırlı olsun diyor". Ne olduğunu anlamaya çalışırken kasiyer devam ediyor: "O elinizdeki

toprak yeni falan gelmedi, o bu marketin ilk malıdır ve hep girişte durur. Buraya ilk kez gelenlerin hiç ilgisini çekmez o, çünkü zaten onların gözü -toplumsal alışkanlıklarından olsa gerek- direk 'evin tabanı için gerekli güzel ve sağlam' kalaslardadır. Herkes yanından geçer ve marketteki reyonlardan alışveriş eder, çıkar-gider. O evlerin hepsinin tabanları çukurdur ve o çukurlara tek çözüm, o elinde tuttuğun topraktır. Müessese prensibi olarak, kasaya kadar gelip de sepetinde bu topraktan olmayana tekrar bi uyarı yapmıyoruz; zaten kimse de bize çukurları sormuyor bile. Uyarılar her yerde olmasına rağmen, kimseler sormuyor, soranlar da paketin küçüklüğüne inanmayıp, dalga geçtiğimizi sanıyor ve almadan çıkıyorlar. Dostum, elinde tuttuğun paket çok küçük görünebilir, ama değil bir çukuru, sonsuz bir evreni bile tek başına doldurabilir. Ama istemiyorsan, yeni kalaslarım da geldi, hele bu ara "Kristal İnsan" ile "Pırlanta İnsan" çok revaçta, istersen indirim bile yapabilirim." Eğer olayın farkına varmışsa ve elinden paketi bırakmamışsa, kasiyer daha da gülümsüyor: "Onu alabilirsin, mağazamızda bedel ödemen gerekmeyen tek şey o. Aslında bedel almayı kabul etmediğimiz tek şey. Bu mağazadaki her şey bedava, ama sizler bedel ödemeye o kadar alışmışsınız ki, illa ısrar ediyorsunuz; biz de siz mutlu oluyorsunuz diye sesimizi çıkartmıyoruz. Al bakalım paketi ve gidip o çukura dök. Sonra onun üzerine ne kurarsan kur, asla yıkılmayacaktır. Ama ben, çukuru doldurup da kendine yeni bir ev kuranını görmedim. Olayın özünü anlayınca, kurulan her en güzel evin bile 'ESAS EVİN' üzerinde iğreti bir gecekondu gibi durduğunun farkına varıyorlar ve ev kurmayıp, var olan toprakları dolaşmaya çıkıyorlar. Hadi sen de doldur çukurunu, kararını sonra verirsin. Tebrik ederim, aramıza tekrar hoş geldin..."

Kapıdan çıkarken, kasiyer son bir şeyler daha eklemek istediğini söylüyor ve diyor ki: "Bu sözlerimi okuduktan sonra bazılarının aklına evlerinin altındaki boşluğu nasıl dolduracakları, yani daha net bir ifadeyle, 'Peki, şimdi ne yapmam gerekli?' sorusu

gelecektir. Yanıtım çok basit: Hiçbir şey yapmayın ve çabalamayın. Bırakın ev çöksün; buna akışına bırakmak denir. O, toprak üzerinde hiçbir ev olmayan çukurlarda işe yarar, diğer türlü zaten serpemezsin bile. Bırakın çöksün ve sizin bu çöküşü engellemek için yapacağınız her şey, sürecin akışını engelleyecek ve zamanı uzatacaktır. Canınız mı sıkılıyor, içiniz mi bunalıyor, hayatınız mı sallanıyor...? Bırakın olsun!!! Bir süre acıyabilir, ama bu, geçici bir süre olacaktır. Sonrası, sonsuza kadar sağlam topraklar üzerinde bir yaşam... Eninde sonunda çökecek bir evde kalmak için çabalamak, sizi ekstradan yoracaktır haberiniz ola... Bırakın, ne olacaksa olsun, deprem gerçekleşsin, yıkılacak olan yıkılsın. Sonra, doğru buraya... Paketler sizleri bekliyor. Hadi kolay gelsin."

Paketler bizleri bekliyor... Bırakalım, olacak olanlar olsun... Üzerinde durduğumuz en sıkı spiritüel kimlikler bile yıkılsın; inandığımız ve var gücümüzle savunduğumuz bilgilere inancımız sarsılsın; yüzleşelim o çukurla cesurca ve onu doldurma fırsatını yakalayalım ve kaçırmayalım da... Yoksa bu gidişle, daha çoook evler yapıp yapıp çökerteceğiz biz ve o kasiyer de çok sabırlı bir insana benziyor... :) Sizi bilmem, ama ben sallanan, çatırdayan evleri artık istemiyorum...

Bölüm 18

Dinlerin en temel kurallarından biridir putlara tapmamak. Bu putları birçoğu heykel falan gibi algılar, ama aslında orada verilmek istenen mesaj, içimizdeki putlardır. Bizler putlar oluşturmaya ve sonra da onları ayaklar altına almaya son derece meraklı, bir açıdan da cins bir türüz. En ufak bir olumlulukta gaza gelir, o kişiyi, ya da kavramı omuzlarımıza alırız; en ufak bir olumsuzlukta da yerlere fırlatırız. Genellikle onların ne dediğini dinlemeyiz ve anlamayız. Direk onları yüceltiriz ve bir nev'i aşık oluruz. Gariban orada kıçını yırtar, "Benim sizden bir farkım yok!" diye, inanmayız ve ona dokunmak için birbirimizi paralarız. Söylediği sözleri bir yerlere not eder ve papağan gibi birbirimize tekrarlar dururuz. Onlardan dokunulmaz putlar yaratırız ve yeni bir bilgi bile olsa, mevcut dünyasal sistem içine onu yerleştiririz. Bunlar, bizim gündelik yaşamda kaçış noktalarımız olurlar hep ve başımız dara girdiğinde karşılarına geçer, yardım isteriz. Bunları hepiniz biliyorsunuz, biliyorum; bilmediğiniz şey, benim bu sefer işaret ettiğim put ne Yahudilik, ne Budizm, ne İslam ne de başka bir din. Benim işaret ettiğim yeni putun adı: Spiritüalizm.

Aslında her şey çok saf ve temiz duygularla başlamıştı. Bizler kendilerini arayan şaşkın ve biraz da kafası karışmış varlıklardık. Diğerlerine göre daha farklı deneyimlerimiz oluyordu ve açıkçası çoğumuz korkuyorduk da bunlardan. Sonra karşımıza spiritüel bilgiler çıktı. İnanamadık!!! Çünkü, sorduğumuz tüm soruların yanıtları cascavlak ortadaydı. Coştuk, mutluluktan ağladık, sevgiyle sarıldık, başkalarına koştuk anlatmak için, onlar anlayınca bizi, daha da sevindik, anlamayanları da sevgiyle (?) kabullendik, nasılsa bir gün onlar da anlayacaklar diyerek... Zaman ilerledi ve biz, kısa zaman içinde ne kadar kitap varsa yalayıp yuttuk, bir sürü deneyim yaşadık, birçok insanla tanıştık ve paylaştık, farklı tekniklerle karşılaştık ve bir sürü mucizevî olay oldu hayatımızda... Zaman gene ilerledi ve biz

"uyanalı" yıllar olmuştu, artık bir şeyleri bildiğimizi düşünüyorduk. O eskinin heyecanlı ruhu, yerini gittikçe otoriteye dönüşen ağır bir adama bırakıyordu. Artık birileri de gelip bize bir şeyler soruyordu, biz de bundan mutlu oluyorduk. Hayatımızda iniş çıkışlar vardı, ama bunlar "gerekliydi"; temizleniyorduk; arınıyorduk; dünyaya yeni enerjiler geliyordu... Aslında yeni enerjilerden pek haberimiz yoktu, gelen kanal bilgilerinde söyleniyordu bu. Biz de hemen "Aaa, yeni enerji geliyor" diye bilgiyi sahipleniyorduk. Bir anda gerçeğimiz oluyordu o bizim. Hele güvendiğimiz bir kaynaksa, daha da kolay benimsiyorduk. Ara ara tepkilerimiz oluyordu; bu bazen her şeyden uzaklaşma, bazen de sıkı sıkıya sarılma şeklinde oluyordu. Başımıza gelen her şeyin düzenlemesini "O"na bırakmıştık. Olan her şey, olması gerektiği için oluyordu çünkü ve hayırlısı böyleydi.

Sonra bir gün geldi, işler tersine dönmeye başladı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. O kadar bilgi ve deneyime rağmen, hala huzursuzduk ve mutluyduk. İnsanlar uyanıyor diye çığlıklar atarken, evdeki TV'lerimizde, canlı yayında insanlar bombalanıyordu. O çok sevgi dolu olduğunu iddia eden insanlar, mail gruplarında, ya da başka platformlarda birbirlerine saldırıp duruyorlardı ve bunu da "sevgi" adına yapıyorlardı. Tıpkı birilerinin zamanında Tanrı adına birbirini katlettiği gibi.

Birbirlerine saygıdan, sevgiden kabullenişten bahsediyorlardı, ama en küçük fırsatta birbirlerine geçirmekten geri kalmıyorlardı. Hatta, "Bugün, özellikle bugün öfkelenme" şeklinde temel bir ilkesi olan bir öğretinin takipçilerinin ettikleri kavgalar, Maltepe Pazarı esnafının birbirleriyle ettikleri kavgaların eğitilmiş ve sevgiyle yoğrulmuş versiyonları iken, aslında Maltepe Pazarı esnafı bile bunlardan daha iyi geçiniyordu. Farklılıklara, aslında çok kişinin tahammülü yoktu; çünkü, aslında kimse kendinden tam emin değildi. Emin olduğunu düşünenler ise bu düşüncelere o kadar sıkı sıkıya sarılmışlardı ki, fetva veren tarikat şeyhlerinden farkları kalmamıştı. Çok çok iyi niyetlerle başlanan

spiritüel yolculuk, maalesef diğer tüm öğretilerin zaman içinde uğradığı aşınmaya uğramış ve tıpkı önceki versiyonlarında olduğu gibi, bir din haline dönmeye başlamıştı.

Bu, aslında mevcut dinlerden daha da tehlikeli bir durumdu. Çünkü mevcut dinlerin olumlu ve olumsuz yanları, zaten yüzyıllardır yaşanan örneklerle ortada duruyordu; fakat spiritüel düşüncelerin tarihi -her ne kadar Doğu öğretileri gibi öğretiler binlerce yıllık olsa da- ve yayılımı daha çok yeni sayılırdı. Olayın daha da vahimi, bu yolda olanların durumun farkına varmalarının ve kendilerini bu tuzaktan kurtarmalarının, daha önce yaptıkları ve çoğunun "Dinler bizim için bitti" dedikleri noktada yaptıklarından çok daha zor olduğuydu. Çünkü, önce durumu fark etmeleri gerekiyordu, ama tıpkı sabah çalan alarmlı saati kapatmak için uyanıp etrafa bir bakınan ve sonra da daha derin bir uykuya dalıp işe geç kalan ademoğlunun durumuydu bizimkisi.

Eskisinden daha güçlü ve daha forslu kimliklerimiz ve yeteneklerimiz vardı artık bizim. Konuşmalarımız, okuduğumuz kitapların ve öğrendiğimiz bilgilerin etkisiyle, toplumda çok kişinin hayranlığını kazanacak düzeydeydi. Yılların tecrübesi ve deneyimiyle neyi konuşup, neyi konuşmayacağımızı, karşımızdakiyle nasıl iletişim kuracağımızı bayağı öğrenmiştik ve "Kızmamamız gerekli olduğu için" karşımızdakilerle kolay kolay kavga da etmiyorduk ve toplumdaki değerimiz de gittikçe artıyordu. Hemen hepimizin söyleyecek sözü vardı, ama aslında, kendine ait sözler söyleyen, ya da yorumlar yapan çok çok azdı. Söylediğimiz birçok cümle, aslında kitaplardan alıntılardı ve sadece güzellikleri için birbirimize satıp duruyorduk. Hatta bazıları, buna bile gerek görmeden sadece, "Kryon'un şu kitabında şöyler der..." tarzında cümleler kuruyordu, tıpkı yüksekten bakılan "Abdülkadir Geylani Hazretleri şöyle buyurdu..." diyen kişiler gibi... Evet, yerinde kullanılan alıntılar çok güzeldi, ama söyledikleri her şeyi kitaplardan copy/paste edenler de boldu.

Aslında hepimiz ürkek ve korkaktık. En ufak bir olayda panikliyorduk ve hemen içselleştirmeye çalışıyorduk, "Bu başıma nasıl gelebilir?" sorusunu, "Hayırlısı oldu"; "Böyle olması gerekiyordu"... gibi savunma mekanizmaları kokan yanıtlarla. Halbuki hayatta her zaman "Başka bir yol vardı" ve biz, yaptığımız seçim nedeniyle o yola girememiş ve başka bir yolda, aslında elimize gözümüze bulaştırmıştık isteğimizi. Bunu kabul edemezdik, aslında kolay kolay kimse edemezdi insanlık aleminde... Çünkü bizim yapılarımız, ruhsal dengesini korumak için aklîleştirmeler yapmaya programlanmıştı. Yaptığı yanlış seçimler nedeniyle, aşık olduğu kızın suratına kapıyı kapamasına neden olan adam için, "Böylesi hayırlıydı" cümlesi rahatlatıcıydı, ama o adam, aslında o kızla birçok güzel şey yaşayabileceği bir yolun olduğunu bilmek istemiyordu ve maalesef ki, bu öyleydi. Çünkü, evrende her zaman "Başka bir yol vardı". Ama bunu görmek ve kabullenmek, tüm hayatının sorumluluğunu, hatta evrenin sorumluluğunu kabullenmek demekti ki, her ne kadar "güçten", "ayakları üzerinde durmaktan", "başkalarına örnek olmaktan", "dünyayı kurtarmaktan" bahsetse de bu cemaat, olanlar karşısında "hayırlısı" deyip kıçlarının üzerine oturmaktan da vazgeçmiyordu. Sonuçta oturduğumuz minderlere popomuz alışmıştı ve kim, sıcak bir minder de oturmak varken, dışarıdaki fırtınaya dalmak isterdi ki...

Bizler "Olan her şey mükemmeldir" lafını da başımızla değil, kıçımızla anlaşmıştık. Evet, olan her şey mükemmeldi, ama biz bunu "Olan her şey, evren için en hayırlısı" diye anlıyorduk. Katliamlarla dolu bir insanlık tarihimiz vardı, ama bu "Olması gerektiği için olmuştu", "Zaten evrimleşmenin gereğiydi". Artık geçmiş zaten geri gelemezdi, gelecek için de en hayırlısını diliyorduk. Olması gereken olacaktı nasılsa... Kaderci insanlara tepeden bakarken, aslında onlardan farkımız yoktu. Kendimizi "kendimizden yüce güçlere" teslim etmiş ve her şeyi oluruna bırakmıştık. Biz sıcak minderlerimizde rahattık çünkü...

Bu arada, arada bir farklı yolu ve seçimi kaçırdığımızın farkında değildik, zaten farkında olsaydık, muhtemelen dengemiz bozulacağı için, kaçıracağımız bu sefer aklımız olacaktı. Biz burada böyle mutluyduk ki, aah o minderin altındaki bezelye tanesi olmasaydı...

O bezelye tanesi, bizim hassas popolarımıza çok batıyordu. Bir türlü de bulamıyorduk nerdeydi, ama sürekli, ne zaman keyifle uzansak, batıyor ve rahatsız ediyordu bizi. Önceleri adına ego dedik ve kötüledik onu. Yokmuş gibi davranmaya çalıştık, kabullenmeye çalıştık, üzerinde zıpladık, ışık yolladık vs. Ama o hep orada durdu. Onu hissettikçe kendimizi sorguladık durduk. Bir sürü çatışmayı yaşadık içimizde, bir sürü uzlaşma, bir sürü temizlenme, bir sürü çözülme... Karma dedik bazılarına, didindik kurtulmak için; tıkanıklık dedik, enerji gönderdik açılması için; uygulama dedik, çabalayıp durduk öğrendiklerimizi uygulamak için ... ama ne yaparsak yapalım, o bezelye ordaydı ve hala batıyordu.

Sonra bir gün, yavaş yavaş kafamıza dank etti, neden o bezelyenin orada olduğu. Bizler, bu dünyaya tembellik etmeye gelmemiştik, ama tembelliğe alışmıştık ve o bezelye, oraya "birileri" tarafından konmuştu. Bizim, bu dünyaya gelmeye cesaret edecek kadar "güçlü", ama bir bezelye tanesini bile hissedebilecek kadar "hassas" ruhlar olduğumuzu bilen birileri tarafından, sırf artık minderlerden kalkalım diye. Evet, bu dünyadaki esas amaç "keyif almak"tı, ama keyif almak demek, gün boyu kıçını yayıp yatmak demek değildi. Haa,bundan da keyif alanlar vardı, ama bir işten keyif alan, bu kadar mızmızlanmazdı. Bizler hem yatıyor, hem keyif aldığımızı düşünüyor, ama bir o kadar da mızmızlanıyorduk. İşin daha da komiği, ayağa kalksak ve yürümeye başlasak, aslında istediğimiz her şey gözümüzün önündeydi; bundan daha da güzeli, bir şeyler "üretebilecek" ve bunları diğerleriyle "paylaşabilecektik". Bizler, paylaşmayı da yanlış anlamış ve bunu görev zannetmiştik. Hatta bazıları

paylaşacam diye evini arabasını satıp, sağa sola dağıtmıştı abartıp. Bu paylaşmak değildi aslında... Misyon denen şey, sizin yapma zorunluluğunuz olduğunu düşündüğünüz şeydi ve bunlar bize, salak bir eğitim sistemi sonucunda yerleşmişti. Çocukluktan beri keyif aldığı ne varsa engellenmiş bizler (Hoplama, zıplama, otur yerine ... baban şimdi gelir, koyar gözüne...), büyüyünce o sesleri rehber edinmiş ve gerilmiş durmuştuk. Yaptığımız birçok şeyi, keyif aldığımızı sanarak, ya da keyif almamız "gerektiği" için yapıyorduk. Resmen orgazm taklidi yapıyorduk, ama orgazm ortalıkta yoktu. Aramızdan bazı şanslılar ise bunu yırtabilmiş ve üretmeye başlamıştı. Bu üretimler tamamen keyif üzerine kurulu olduğu için, yaratıcısının ruhunu taşıyordu ve bizler de onları alkışlıyorduk. Aramızda şanslı şanssızlar da vardı ki, bunlar da üretiyor, ama kimselere göstermiyorlardı; çünkü bilinçaltlarında korkuyorlardı, birileri bunlara kızacak diye. Halbuki keyifle ve zevkle yapılan bir iş, "ruhu" taşırdı ve çoğunlukla da alkışlanırdı; alkışlamayanlar bile beğenmeseler de saygı duyarlardı. (Ama yapmış olmak için yapılanlardan bahsetmiyorum ben,)

Durumumuz aslında vahimdi, ama biz kendimize dönüp bakamıyorduk. Baktığımızı zannedip, kendimizi avutuyorduk. Sıkıştığımızda kimliklerimizdeki resimlerimize sarılıyor ve içlerinde sağdan soldan topladığımız bilgileri sakladığımız defterleri öne sürüyorduk. Kendimizi, "bilmeyenlerden" veya "uyanmamışlardan" üstün sanırken, aslında onlardan bile derin bir uykudaydık ve işin daha boktan tarafı, rüyamızı kontrol etmeyi de öğrendiğimiz için, rüyada olduğumuzun farkına varamıyorduk. En ufak tepkide panikliyor, kaçmaya kalkıyor, ya da sevgiyle (!) laf geçirip bünyemizi koruyorduk. Duygularımızı olduğu gibi ifade etme lüksümüz yoktu; zaten onları, "Kızmamalıyız, sinirlenmemeliyiz, kabul etmeliyiz, sarılmalıyız..." gibi bir sürü düşünceyle bastırmış ve ortadan kaldırmıştık. Aslında, dışardan bakıldığında hayatımız diğerlerine göre mutlu ve huzurlu görünüyordu ve öyleydi de ... ama içten içe kan ağlıyorduk. Başkalarını tedavi edenler bile tedavilerden ve hastalıklardan

başlarını kaldıramıyorlardı. Bizleri uyarmak ve yerlerimizden kaldırmak için evrenden gelen tüm mesajları, "Hayırlısı olsun" gibi onaylamalarla içselleştirdiğimiz için, gittikçe çarşafa doluyorduk parmağı ve daha da korkuncu, "sıkıntılar, dertler, üzücü olaylar..." gibi durumları, insanlığın "doğal" hali kabul edip, dünyanın böyle gelmiş böyle gideceğini (?) aklımızda tutarak, diğer seçimleri de gözden kaçıyorduk.

Maalesef, iyi niyetle başladığımız yolda, toplu halde bir çuvallama vakası yaşamıştık ve bu, hemen her yeni düşüncenin dünyadaki ömrü gibi olmuştu. Tepki - kabulleniş - coşku - yüceltme - putlaştırma - itaat - sistematize etme - din. Spiritüel yolu bir din haline çevirdik farkında olmadan ve tıpkı bizden öncekilerin Buddha'nın, İsa'nın, Musa'nın vb. öğretilerine yaptığı gibi... Sekiz senedir, "Uygulamaya geçirelim", "Bir türlü uygulamaya geçiremiyoruz"... laflarını duyduk, ama daha uygulayanına rastlayamadık her ne hikmetse ve bizler uyurken, birileri çoktan ayağa kalkmıştı ve biz onlara gülüyorduk: "Uyuyorlar, şunlara bak diye..."

Artık, durumu kabullenip ayağa kalkmanın vakti diye düşünüyorum. Çoktan geldi demiyorum, çünkü ortada, kaçırılmış koskoca bir tarih var. Her ne kadar, geçmişi değişteremeyeceğimizi düşünsek bile, en azından şimdiyi değiştirip, geçmişin etkilerini yumuşatabiliriz belki. Belki de geçmiş, gelecek diye bir şey yoktur ve "Her şey sonsuz bir AN'dır" lafı, gerçekten her şeyin bir AN'da yaşandığı anlamına geliyordur. Bu durumda tüm hayat değişebilir, çünkü o zaman bizler, mesela Göktürklerle şu anda aynı AN'da yaşıyoruz ve nasıl onların seçimleri bizi etkiliyorsa, bizim şimdiki seçimlerimiz de onları etkiliyor olabilir.

İşte hal böyle arkadaşlarım. Çok karamsar gelebilir size, ama bir an artık dönüp, şu aynaya bakalım derim ben. Bizler hep altın ruhlar, melekler görmeyi bekledik ve gördüğümüzü düşündük ve aslında öyleyiz de ve hatta tüm evren bunların daha

da fazlası olabilir, ama görmemiz gereken, o altın meleğin halen minderin üstünde uyuduğu ve aslında hala potansiyelinin zerresini kullanmadığı... Bu demek değil ki, haydi toplanıp yürüyüş yapalım, ya da gördüğümüze sarılalım, sokak köpeklerine et verelim falan. Bunlar hep denenen, ama faydası olsa, dünyanın zaten bu halde olmayacağı görünen yöntemler. Hem açıkçası, mesela barış adına gidip polisle savaşmak, bir de üzerine bir güzel ağzını burnunu kırdırtmak, hiç de akıllıca gelmiyor bana. Zaten kıçımızı kaldıralım demek, bu demek değil... Daha yaratıcı, uzlaşıcı ve kesin çözümler bulunabilir ve biz de bunlardan acayip keyif alabiliriz. Ama açıkçası "Eee, n'apabiliriz?" sorusunun yanıtlarını, henüz ben de net olarak veremiyorum, ama projelerde ilk aşama sorunların tespitidir, araştırma yapanlarınız bilir. Bu yazıyı da kişisel gözlemlerime ve görüşlerime dayanan bir sorun tespit kısmı olarak görebilirsiniz. (Ama bana hiç katılmayabilirsiniz doğal olarak.) Sonraki aşamaları ben de merak ediyorum, bakalım neler çıkacak. Ama şuna sonuna kadar inanıyorum:

"Olan biten her şeyden biz sorumluyuz ve her zaman başka bir yol vardır ve bizler seçtiğimiz veya seçmediğimiz yolların sorumluluklarını taşıyabilecek, güçlü varlıklarız..." (Spiritüel olanlar değil kastettiğim, BİZ, yani BİZ işte beee; tüm insanlık...) ;)

Bölüm 19

Spiritüel konuların en soru işaretli, en tartışılan, ama en merak edilen ve onları görebildiği düşünülen biri bulunduğunda, anında "Peki ben kimdim?" diye sorulan, kısacası albenisi yüksek, karışık bir konudur, reenkarnasyon. Karışıklığı şuradan peydah olur ki, az sonra görebileceğiniz gibi, "geçmiş yaşamlarını hatırladığını ve başkalarınınkini görebildiğini düşünen birisi" bile, bu yazısında onun aslında anladığımız anlamda olmadığını iddia edebilecektir. Zaten bu konularla ilgili olmayanlar, hepten reddeder bunun gerçekliğini, kabul edenler de pek inanmazlar; Saadettin Teksoy gibilerin de sevdiği konudur, gidip gidip Adana'dan falan "Ben eskiden boyacıydım, aha evim de nah burası" diyen, saçları üç numaraya vurulmuş dazlak veletleri TV'ye çıkartıp durur. Arkadan "dann dunn" efektleri de verilince, zaten ottan boktan ürken halkımız, "Ula bu reninkarnasyon mudur neyse, korkunç bi şi galiba?" diye imaj yaratır. Ondan sonra uğraş dur, bu halka, onun ne olduğunu anlatmak için. Ben reenkarnasyon konusunda bu kitapta da yer alan "geçmişim hayatını" başlıklı yazıda anlattığım şeyleri baştan anlatmayacağım. Ben, olaya farklı bir açıdan bakmak istiyorum.

Spiritüel bilgilerle haşır neşir olan herkesin adından önce bildiği, sürekli marş gibi tekrarladığı ve bu konuda ne kadar bilgili olduğunu başkalarına satmak için "Aaa tabii ki öyleyiz" deyip sırıttığı, ama aslında kimsenin bi bok anlamadığı iki kelime vardır: "Her şey BİR'dir". Şimdi bunu okuyan bazıları, "Eee" diye bakıyor, bazıları "Ay tabii" modlarında ekrana gülümsüyor, bazıları da "Salak, anlamicak ne var işte" diye ahkam kesiyor. :) Hepinizin canı sa'olsun arkadaşlar, ama kusura bakmayın, hiçbirimiz daha bunun ne olduğunu, ne anlama geldiğini veya hayatımızı nasıl etkileyebileceğini anlamadık. Hoş, bu bir suç mu? Yok, değil. Bu, insanlığın binlerce yıldır süregelen bir imalat hatası.

Gözünün önünde olan, gözünün önünde olmasına rağmen, sanki hiç görmemiş gibi davrandığı, görenlerin de devekuşunun safari cipine baktığı gibi baktığı bir durum.

"Eee, sen nerden biliyorsun bunu, hemen yargıladın bizi be kardeş, biz her gece Heybeli'de meditasyon yapar astrale çıkardık; hatta sandallarımız enerji dolar, zevke dalardık da senin haberin yok" gibisinden bakışları da görüyorum buradan. Peki arkadaşlar, şunu sorayım? Kaçta kaçımız karmalarını temizlemeye çalışıyor halen; ya da kaçta kaçımız başkalarıyla ilgili problemlerini çözmeye çalışıyor; kaçta kaçımız halen geçmişine sembol gönderiyor... Hadi toplumsal problemleri bir yere bırakın da, spiritüel öğretilere bakın ve bir de şöyle düşünün: Eğer her şey BİR'se ve aslında OLAN yalnızca BİR'se... Enkarnasyon, BİR'in var olan, yaratılmış tüm her şeye bedenlenmesi olabilir mi? Eğer böyleyse gerçekten, birbirimizden zerre farkımız olabilir mi? Hemen itiraz etmeyin "ÖZ'de aynıyız zaten" diye... Yıllardır o ÖZ'e ulaşmak için kıçımızı yırttık, ama birbirimizin gırtlağını sıkmaktan da geri durmadık. "ÖZ'de aynıyız zaten" diyen hislere, "Evet biliyorum, şimdi sen orada dur, benim boğulacak bir kardeşim" var demedik mi? Peki ya, tüm bunları geçin, birbirimizi "biz ve diğerleri" diye ayrı düşünüp, "diğerleri" ve "kendimiz" arasında problemler, çözülmesi gereken şeyler olduğu düşüncesine inanıp, bunun adına "karma" demedik mi ve binlerce yıldır bu karma denen enerjiyi temizle temizle bitirebildik mi?

Arkadaşlar, bunun kuyruğunu kovalayan kedi olmaktan ne farkı var, görebildiniz mi? Bir de şu var: Bizler geçmiş, şimdi ve gelecek diye bölümlediğimiz zaman dönemlerinde yaşadığımızı düşünüyoruz. Bu yüzden, "Geçmişimde şu vardı, şöyle olaylar yaşadım ve hatta daha da ötesine geçerek, bundan 1000 sene önce ben şuydum ve hatta bugüne şu sorunları taşıdım" demiyor muyuz? Ama halbuki, "Her şey sonsuz bir AN'dır" diye bir söz var ve bunu da söyleyen Einstein adında bir bilim adamı. OLAN demek OL-AN yani AN'da OL'mak demek değil mi?

O zaman geçmiş-şimdi-gelecek diye bir şey yoksa ve sadece AN'daysa her şey ve mesela Romalılar bizimle aynı AN'dalarsa bu durumda kim kimin geçmiş yaşamı? Her şey BİR'se ve BİR'in OLAN her şeye bedenlenmesiyse, kim kim değil ki? Herkes Kleopatra, herkes Napolyon, herkes Hasan, herkes Selçuklu İmparatorluğu'nda nal çakan Konyalı Kör Topal Osman...

Bu durumda, kimin kiminle ilgili ne sorunu olabilir Allah aşkına? Karma diye bir şey olabilir mi? Çünkü herkes BİR. Sen HER ŞEY'sin. Bu durumda ortada çözülmesi gereken ne kalır? Şu da var: Evet, bunların hepsi kalır, karması da, sorunu da, geçmiş yaşamı da... Ama bunlara SEN inandığın ve bunları SEN yarattığın için kalır ve biz bunu yapıyoruz arkadaşlar. Halen BİR'in enerjisini ve aslında ne olduğunu hissedemediğimiz ve anlayamadığımız için, içimizde yarattığımız ayrılık psikolojisinin içindeyiz ve sürekli yeni bir şeyler yaratıp duruyoruz ve hala geliştiğimizi düşünüyoruz. Halbuki biz, henüz bakir, ama sürekli sevişmenin hayaliyle mastürbasyon yapan tipler gibiyiz. Biz bu olaya kendimizi o kadar kaptırdık ki, binlerce yıldır mastürbasyonun sevişme olmadığını da unuttuk ve kendimizi geliştirdiğimizi düşündüğümüz şeyler, aslında mastürbasyondan daha fazla zevk almamızı sağlayan tekniklerden başka bir şey değil. Evet, ruhsal gelişimimizin ilk zamanlarında bu normaldi ve gerekliydi; tıpkı ergenlik çağına yeni giren bir ademoğlunun, fiziksel ve ruhsal gelişimini tamamlayıp, cinselliği deneyimleyecek yaşa gelene kadar doğal bir içgüdüyle sürekli çavuşu tokatlaması gibi. Hazır olana kadar bu sizi idare eder ve ruhunuz için faydalıdır da, ama maazallah, bizler eşşek kadar olduk ve dış dünyadan gelen tepkilerden anlaşıldığı kadarıyla da acayip çekici tipleriz ve millet bizimle olmak için yanıp tutuşuyor; evren bas bas bağırıyor: "Hadi artık hatırla be kim olduğunu da gel sevişelim ve BİR'leşelim" diye, ama biz, hala gözlerimizi kapatıp BİR'lik hayaliyle kendimizi tatmin ediyoruz. Bunun tek bir çıkışı var arkadaşlar, tek bir çıkışı... Gözlerimizi açacağız!!!

Bunu yapabilmek için de hiç öyle ritüellere, bilgilere, meditasyonlara, kendini isteme dualarına, carta curta gerek yok; direk açacağız gözümüzü ve bunu hep birlikte yapacağız!!! Çok fantastik ve alışılmadık değil mi? Çünkü biz hep, "Nasıl yapacağız?" sorusuna takıldığımız için, ömür boyu bir türlü adım atamamış ve birçok şeyi yapamayacağımıza daha baştan inanıp yerinde çakılı kalmış bir neslin evlatlarıyız. Bugüne kadar okuduğum bilgilerin içinde, beni en etkileyenlerden birisi şudur: Tanrı bana gülümsedi ve dedi ki, "Dile benden ne dilersen, onu beyaz bir kağıda yaz ve ruhunun dilek kutusuna at; gerisini bana bırak. Sakın 'Nasıl?' sorusuna takılma, yürümeye devam et; ben senin için 'nasıl'ı zaten hallederim".

Şu anda durun ve adımı atın, gözlerinizi açmak için. Size, bundan daha basit bir reçete sunulamaz sanırım. Hadi!!! Bunun için illa gecenin geç saatlerinde oturup arkadaşlarla birlikte konsantre olmaya gerek yok. Atın adımı ve açın gözlerinizi. Ben bu satırları yazarken yapıyorum ve zorlanıyorum; çünkü acayip korkuyorum; çünkü ne göreceğimi bilemiyorum; çünkü artık alıştığım dünya olmayacak bu; çünkü bilmiyorum ben orasını, korkuyorum gözlerimi açmaktan, lütfen canım yanmasın, lütfen, ama lütfen ... gülümseyen yüzler görüyorum bana, ama çok parlak burası ve gözlerim kamaşıyor ... tekrar kapattım, ama olmuyor artık, ışık içeri sızdı bir kere ... evet sızdı ve karşımdakileri görüyorum ... onlar BEN'im... farklı bedenlerde ve şekillerde de olsalar onlar BEN'im... Bunca zaman başımda beklemişler benim... İnanamıyorum... Sadece ZANnetmişim... Başıma bir şeyler oluyor... Sanki bir şeyler açılıyor gibi... Bir ses duyuyorum beni geri çekmeye çalışan... "Eee, tabii canım, 3'üncü gözün açılıyor, bizde ohooo çoktan açılmıştı..." Bunun, beni geri çağıran karanlıktan geldiğini biliyorum ... kendim yaratmışım... Etraf bulanık ve dalgalanıyor... Ne kadardır böyleydim? Lütfen geri gitmeme izin vermeyin... Ben bunun filmini izlemiştim, sanki Matrix'e benziyor, ama gözlerimi açtığım yer, oradaki dünyadan

daha süper... Lütfen, beni yalnız bırakmayın... Lütfen, geri gitmeme izin vermeyin... Sanırım biraz alışmam gerekecek... "Yanındayız ve yanındaydık hep, bizi rehber ruhların diye düşündün, ya da koruyucuların, ya da meleklerin, ya da yüksek benliğin, biz senin istediğin her şey olduk ve yanındaydık hep..." Gördüğüm her şey tek parça aslında... Evet, ben de bununla BİR'im kesinlikle ayrı değilim... BİR'miş... BİR... BİR... Beyaz BİR'lik şekillenmeye başladı önümde... Direk cisimleştirmeye başladım alıştığım dünyaya benzemesi için... İstediğim her şekli alıyor bu, süppeer... Heh, heh, heh, eğlenceye bak!!! Ne şekil alırsa alsın, gördüm onu... BİR... BİR... AÇ GÖZÜNÜ... HADİİİİ!!!

Bölüm 20

"Bundan yirmi yıl sonra, yaptıkların değil, yapamadıkların için üzüleceksin. Dolayısıyla halatları çöz. Güvenli limanlardan uzaklara yelken aç. Rüzgarı yakala, araştır, düşle, keşfet". Bu sözleri bir anne söylemiş. (Okuduğum kaynakta öyle yazıyordu.) Bu anne kim, oğlu mu var, kızı mı? Bu sözleri söylerken, bir yandan TV'de "Çocuklar Duymasın"a göz atıyor muydu, gibi magazinsel soruları bırakalım ve yazı dizimizin yirminci bölümü için special bir şeyler yapıp bu anne oğluna daha neler demiş, onu aktaralım: Hayat, ya da onun gibi bir şey işte.

Sevgili oğlum,

Hatırlıyor musun, küçüklüğünden beri bana hep sorardın: "Tanrı niye gökte de, biz yerdeyiz anne?", ya da "Madem bizi o yarattı ve biz ondan korkuyoruz; o zaman sen beni yarattın, ben de senden mi korkmalıyım?", ya da "Dua ederken gülersem bana kızar mı?" diye. Sonra yıllar ilerledi ve büyüdün, benim saçlarım da senin büyümeni tasdikler biçimde gittikçe beyazlarken, bu sefer soruların değişti, ama artık bana daha az soruyordun: "Biz neden geldik bu dünyaya?", "Hayatın amacı ne?", "Tanrı nedir?" diye. Sonra karşına, sana bu yanıtları verdiğini düşündüğün bir sistem çıktı, ilk duyduğunda gelip bana da anlattığın... "Tanrı bizmişiz, burada bir misyon için bulunuyormuşuz, amacımız öğrenip gelişmekmiş..." diye bir sürü yanıt almıştın ve tatmin olmuştun bu yanıtlarla.

Ben sessizce oturdum ve izledim sevgili oğlumun büyümesini. Sonra zaman içinde, senin bazen bu bilgilere kendini adadığını ve başkalarına da öğretmeye çabaladığını; bazen onlara küstüğünü ve kızıp küfrettiğini; bazen "Esas şimdi anladım" havalarında, yüzüne olgun bir ifade geldiğini; bazen de tüm bu bildiklerine rağmen, yaşadığın kırıklıklarda, hayal kırıklığı içinde sandalyene çöküşünü, yüzümde bir sevgiyle izledim, sevgili oğlum. Büyüdün ve büyüklerin dünyasına hoşgeldin.

Ama sakın bu dünyayı "yaşı büyüklerin" dünyası olarak algılama, lütfen. Büyüklük yaşa bakmaz sevgili oğlum; ruhundaki cesarete, öğrenme coşkuna, yaşama hevesine ve tüm olumsuz şartlarda, zorlansan bile içinden gelerek ne kadar gülümseyebildiğine bakar.

Tıpkı bir zamanlar aşık olduğum babanın "büyüklüğü" gibi. Onu belki şu anda yüzündeki kırışıklıklar, saçlarındaki beyazlar, olaylara verdiği sert tepkiler ve zaman zaman yaşadığınız atışmalarla tanıyorsun. Onu sevdiğini biliyorum ve onun da seni sevdiğini, ama lütfen, diğer huyları için onu suçlama ve yargılama. Ben onu tanıdığımda bambaşka bir adamdı...

Onu ilk gördüğümde üniversitede, kampüste oturuyordum, iki kız arkadaşımla birlikte. Açıkçası biraz geleneksel tarzda yetiştirdiği için beni deden, pek erkek arkadaşlarım olmazdı benim ve daha çok kız arkadaşlarımla gezerdim. (Bilirsin deden olacak huysuz ihtiyarı; hala kızkardeşine bile karışır.) Çevremdekiler bana çok güzel olduğumu söylüyorlardı ve birçok da arkadaşlık teklifi alıyordum. Ama bunları hafif bir kızarmayla reddediyordum: Taa ki babana rastlayana dek. Baban, deyim yerindeyse okulun en haşarı gençlerinden biriydi; çok hareketliydi ve yerinde hiç duramazdı. Kocaman bir beden içinde, minnacık bir çocuk gibiydi sanki. Gözleri sürekli muzip muzip bakardı ve bir sonraki an ne yapacağını bilemezdin. Benimle ilk tanışmasında bile bu belliydi. Bir cuma günü ders çıkışı, kampüste iki kız arkadaşımla oturduğumu söylemiştim. Az sonra, yanımızda bir adam belirdi ve bizimle, çalıştığı gazete için bir röportaj yapmak istediğini söyledi. Biz de kabul ettik ve "İçel'in Tarsus ilçesinde bulunan Kleopatra Kapısı'nın yöresel turizm için önemi" konusunda sorulan bir sürü garip soruyu yanıtladık. Açıkçası, Kleopatra Kapısı'nın varlığından daha o gün haberim olmuştu ve bunu söylediğimde, "Orayı bilmiyor olmanız bile, yazacağım yazı için önemli" yanıtını aldık ve devam ettik.

Sonra ayrılırken, bizim telefonlarımızı aldı o kişi ve iki gün sonra bir telefon geldi: "Şefim araştırmamı çok beğendi ve özellikle de sizinle yaptığımız röportajı; başka bir konuda daha röportaj yapmak isterim, yarın uygun musunuz" dedi telefondaki ses ve bu röportajlar bitmek bilmedi. Eh, artık sen de biliyorsun ki, babanın kısa bir süre 'sanal' da olsa gazetecilik deneyimi oldu, hatta telefonda bana teşekkür eden haber müdürü, Rauf Amca'ndan başkası değildi.

Babanın haylazlıkları hiç bitmedi; taa ki biz evlenene kadar. Evlendikten sonra baban, babasını kaybetti ve bir anda işler tersine gitmeye başladı üst üste. Çok zor zamanlar geçirdik ve onu tanıdığımdan beri, onun gözlerinde korkuyu ilk defa o günlerde gördüm oğlum. Sonra sen doğdun ve ardından da kızkardeşin... Babanın gözlerindeki korkunun daha da büyüdüğünü gördüm. Artık "sorumluluk" kisvesine bürünmüş korkuların eline düşmüştü. Oğlum, tabii ki, "sorumluluk"larımız var hayatta ve ileride senin de çocukların olduğunda bunu hissedeceksin, emin ol. Ama "sorumluluk" demek, korkudan bir işkence tasması boynuna takıp, benliğini öldürmek demek değildir. Maalesef bizler, "sorumluluk"u bize öğretildiği biçimiyle böyle algıladığımız için, o tasmaların boynumuza geçmesine izin verdik ve sonucunda da korkunun elinde benliklerimizi erittik. Tıpkı baban gibi oğlum, o haylaz çocuktan geriye, erimiş bir "yaşlı" kaldı, otuz beşinde yaşlanmayı başarabilen.

Oğlum, "sorumluluk", gemisinde kendisine güvenen, tayfalarını limandan limana götüren kaptanın, "hayat gemisi"ni kullanma yeteneğidir. Sen tayfalarından sorumlusundur, tıpkı ileride çocuklarından olacağın gibi ve tayfaların da sana güvenir, tıpkı ileride çocuklarının güveneceği gibi... Ve geminin dümeni senin ellerindedir. Bu dümeni, çarşaf gibi denizde bile ellerinin beyazı çıkana kadar tahtaları sıkarak, korkudan titreyerek ve en ufak bir aksilikte panikleyerek, sağa sola bağırarak, çağırarak kullanırsın

Veya bu sorumluluğu zaten kaldırabileceğini bildiğin için, sana bu geminin teslim edilmiş olduğunu içinde hissederek, güvenle ve yolculuğun da keyfini çıkartarak ve bu keyfi tayfalarına da yaşatarak götürürsün. İki kullanım şekli de gemiyi limana vardıracaktır, emin ol. Ama birinde, muhtemelen tayfaların seni sevseler bile, daha karaya ilk adımı atar atmaz senden uzaklaşacaklardır; diğerinde ise sen onları hiç zorlamadan, zaten gemiye kendiliklerinden gelip başka yolculuklara da çıkmak isteyeceklerdir. Sen, bu iki kaptandan biri olabilirsin, ikisinin arasındaki fark "geminin kendisine, onu sürmeye yeterli olduğundan dolayı teslim edildiğini bilmesinden doğan güven" ve bilmemezlikten doğan güvensizlik eseri ortaya çıkan boşluğa verilen "korku"nun ismidir.

Baban, tek başına giderken son derece güzel kullandığı gemisini, bizler onun içine binince panikleyen ve sonucunda da güvenini yitiren bir kaptan gibi. Sakın buradan, kaptanlığı erkeklere, ya da babalara özgü bir şey olarak algılama. Herkes kendi gemisinin kaptanıdır ve o gemiye her şekilde tayfalar biner. Bu tayfalar bazen ailen şeklinde ortaya çıkar, bazen arkadaşların, bazen işin, bazen hayallerin, bazen aşkların, bazen duyguların... Bunlar gemine bindiği andan itibaren gösterdiğin tepkiler belirler yolculuğun geri kalanını. Şunu asla unutma ki, "Sen hazır olduğun ve onlar da sana güvendikleri için senin gemine bindiler". Lütfen hemen panikleme! Üzerinde geminin yüzdüğü o deniz, hiçbir zaman sana hazır olmadığın bir durumu vermez; verse bile, o duruma nasıl hazır olman gerektiğini anlamaya hazırsındır. Baban ilk seferde panikledi, ama ona sakinleşmesini söyleyen tüm sözleri bu panik sırasında duymadığı için paniği yatışmadı. Zaman içinde sakinleşti, ama artık korku onunla birlikteydi ve artık gözlerindeki muziplik ışıltısı gittikçe sönmeye başlamıştı. Çünkü "yetersiz" olduğuna inanmıştı sıkı sıkıya, ama farkında değildi ki, "Gemisi hala onun ellerindeydi"; o, boş gözlerle ufuklara bakarken...

Oğlum, hayatın da bir gemi gibidir ve sen de onun kaptanısın. Hani, bu yeni bilgileri öğrendiğinden beri kafanı kurcalayan sorular var ya: "Kader nedir, hayatım üzerinde nasıl bir etkim var, madem her şey benim seçimim; neden istediklerim anında olmuyor?" gibi... Hani, benim pek yanıtlayamayacağımı düşünerek bunları bana pek sormuyorsun da arkadaşlarınla tartışırken kulak misafiri oluyorum ya... Saçları beyazlamaya başlamış ve gemisini elinden geldiğince düzgün kullanmaya çalışan naçizane bir kaptan olarak, kendi yanıtımı paylaşmak isterim seninle, eğer izin verirsen. Diyeceğim şu ki oğlum: İyi bir kaptan denizle iç içe yaşar; denizin içinde yaşadığını benliğinde her an hisseder; denizle bütünleşmiştir. Onun ne zaman durgun olacağını (Çünkü, bazen deniz senin yatağındaki çarşaftan daha ütülüdür.), onun ne zaman gürleyeceğini (Çünkü, deniz bazen babandan öfkelidir.), onun yolculuk için ne zaman uygun olacağını bilir ve olduğu gibi kabullenir. Çarşaf gibi durgun denizde yelken açıp, küreklere asılıp, kendini zorlamaz. Çünkü birinde yelkenler hareket bile etmeyecekken, diğerinde aşırı yorulacak, ama fazla da yol alamayacaktır; böyle günlerde kaptan karaya çıkar ve karanın tadını çıkartır, ya da teknede balık tutar, uyur vs. O ânı olduğu gibi kabul eder ve yaşar. Deniz gürlerken de yolculuğa çıkmaz ve limanda kalır; limanda değil de yolda yakalanmışsa, hiç denizle mücadele etmez; yelkenleri toplar, gemisini olabildiğince güvenli konuma alır ve fırtına dinene kadar, denizle gemisinin uyumunu kaybetmemeye çalışarak, bekler. Ama tüm bu hallerin denizin doğasında olduğunu ve geçici haller olduğunu bilir iyi bir kaptan ve denizden umudunu kesmez; küfretmez, ya da küsmez. Çünkü bilir ki, deniz ona, eninde sonunda yolculuk için en uygun rüzgarı ve koşulları verecektir. Eğer korkunun esir etmediği bir kaptansan, o anları iyi değerlendirir ve yolculuğa çıkarsın. Yolculuk öncesinde, korkmuş bir sürü kaptan seni sahilde uyaracaktır yola çıkmaman için, ama onları dinleme ve halatlarını çöz. Güvenli limanlar, sadece güvenli bir yer gerektiği zamanlar içindir, sürekli kalınması için değil.

Tıpkı, senin benim rahmimde sonsuza kadar kalmanın imkansızlığı gibi. Madem doğmayı istedin, tabii ki oradan çıkacaksın, çünkü hazırsın. Ama sevgili oğlum, etrafında halen annelerinin rahimlerini arayan ve kendini o rahimlere hapsetmiş bir sürü yürüyen cenin göreceksin, emin ol. Onları sakın yargılama ve kızma, herkes korkabilir ve herkesin de korkmaya hakkı vardır. Bu denizde, tüm kaptanların gemilerini istedikleri gibi kullanabilmeleri için, yeteri kadar yer vardır.

İşte senin sorularının yanıtı burada oğlum: Kader senin gidiş rotandır, pusulan ise içinde taşıdığın NİYET; o pusula seni varacağın yere götürecek ve NİYET'inin karşılığını alacaksındır. Esen rüzgarlar denizin OLAN'ıdır, geminin ana yelkeninin adı da GÜVEN. Yolculuğa çıkma kararın da senin SEÇİM'indir, ama bu seçimi yaptığın anda, havada zerre kadar bile esinti olmayabilir. Ama bu demek değil ki, hava sürekli böyle kalacak, öyle anlarda sahilin ve dinlenmenin tadını çıkart, ama havayı da takip et. Bir sabah rüzgarla uyanacaksın ve o anda OLAN'a GÜVEN, yelkenlerini açıp yolculuğa çıkmaktan sakın korkma. Maalesef sahil, insanı kendine bağımlı kılar ve sahte bir güven hissi verir, sen toprağa bastığın için, bazen de tembelleştirir. Sakın bunlara kapılma ve anında aç yelkenlerini rüzgara ve geminin hızla yol alışını izlerken, birkaç gün önceki umutsuzluklarına gülümse. Birçok kişi, kendini bu umutsuzluklara kaptırıp, birçok rüzgarı kaçırmıştır. Rüzgarı arkana alıp denizde hızlı ilerlerken, dümenin elinde olduğunu bil. O dümeni tutuşun, senin hayata nasıl baktığınının ifadesidir. O, senin elinin altındadır, ama rotayı kaybedeceğim diye paniklersen ve aklında sadece varacağın yer varsa, maalesef parmaklarının bir süre sonra beyazladığını göreceksin, onu sıkı sıkıya kavramaktan. Rahat ol ve çevrendeki manzaranın keyfini çıkart. NİYET'in zaten sana yolunda pusulalık yapacaktır ve bazen, sanki yanında ikinci bir kaptan varmış gibi uyarılarda/önerilerde bulunacaktır. Ama geminin kaptanı sensin; canın isterse, gemiyi doksan derece çevirip bambaşka bir rotaya da dönebilirsin; kimse de sana "Bunu niye yaptın?" demez. Ama

sakın bu seçimleri yaparken o an geminde olan tayfalarla uzlaşmayı da unutma, uzlaşamayacağın bir durumda ise onların gidebileceklerini kabul et.

Sonuçta, dümenin başındaki ve yolculuğun şeklini belirleyecek olan kişi sensin. Seçimlerine sonuna kadar sahip çık, hata yaptığını düşünüyor olsan bile. Çünkü, sahip çıkmazsan ona, sahip çıkana kadar hatayı tekrarlar durursun. Bazen rotandan saptığını veya oraya varamayacağını düşünebilirsin veya umutsuzluğa kendini kaptırabilir ve dümeni bırakıp dizlerinin üzerine çökebilirsin de... Böyle durumlarda, bazen kamarana çekilip geminin kontrolünü artık ikinci kaptanın olmuş NİYET'ine teslim edebilirsin. O, bir süre idare edecektir vaziyeti, ama asla sonsuza kadar değil. Sen kendi geminin kaptanısın ve bunu yapabileceğine olan güvenin bilgisi nedeniyle, bu gemi sana verildi. Hem, gemiyi sürekli ikinci kaptana bırakıp kamarana sığınacaksan ve sadece varacağın yer ile ilgileneceksen, ne anlamı kaldı ki bu yolculuğun... Ayrıca NİYET'in, aslında senin RUH'undur da, MİSYON'undur da, VAROLUŞ NEDENİ'ndir de.. "Neye NİYET edersen o olur" yazıyor ya okuduğun o kitaplar hani, işte o, bence aslında bunu anlatıyor oğlum. Sen, "Ben dünyaya örnek olmaya gelmiş bir kurtarıcı olucam" diye NİYET etmişsen taa en başta; evet! sen o'sundur. (Sana ufak bir sır vereyim: Herkesin kendi gemisini kullanması için yeterince yer ve özgürlük olduğu bir yerde kimi kurtaracaksın, ben oturur izlerim seni. Bu misyonda püf noktası, senin kendi gemini, kendini böyle şartlanmışlıklarla kasmadan, düzgün biçimde ilerletmendir, arkandan gelenlere kafayı takmadan; onlar nasılsa seni izlerler.) "Ben tadını çıkartıcam hayatın doyasıya, aşık olacağım çılgınca" diye NİYET edersen, işte sana Aşk Gemisi kıvamında bir seçenek, ya da "Altıma çekmişim kız gibi gemiyi, gidecek, görülecek yer gani gani; tutmayın beni" (Arkadaşlarınla bu cümlelerle konuşuyordun arabanı aldıktan sonra, hatırlıyorum.) diye NİYET edeceksen de, sen o liman, bu liman gezen bir gezginsin, ya da "Ben buraya gemi kullanmayı öğrenmeye geldim ve her seferimde

daha gelişicem ve ustalaşıcam; böylece kademe kademe olgunlaşıcam" dersen, artık o sensin...

NİYET'in SEN'sin oğlum ve karşına çıkacak birçok kaptan, kendi NİYET'inin aslında tek gerçek NİYET olduğu konusunda seni ikna etmeye çalışacak, ama bunu yaparken, çoğunun çeşitli nedenlerle limandan hiç çıkmamış ve denizi sadece sahilden göründüğü kadarıyla tanıyan kişiler olduğunu göreceksin. Denize açılmış ve onun büyüklüğünü görmüş olsalar, aslında onun ne kadar büyük olduğunu görür ve bu ısrarlarından vazgeçerlerdi; ama vazgeçmemeleri demek, senin NİYET'in olma şansını engellemesin sakın. Halatları çöz, yelkenleri aç, dümenini al, yola koyul ve denizle uyum halinde, ona sonuna kadar güvenerek, bol bol yolculuk et.

İşte sevgili oğlum, benim naçizane görüşlerim bunlar, soruların hakkında. Kaderi yönlendirme çaban, aslında geminin yelkenlerini uygun rüzgarlara açma zamanını bilme yetinden başka bir şey değil. Varoluşun, varlığın, yolun vs. hepsi de NİYET'ine bağlı. Ben saçlarımdaki beyazları kapatma endişesi içinde, limanda bir o yana, bir bu yana koşup, bir yandan da "Bizden geçti artık" diye avunanlardan olmamayı seçtim kendi içimde ve rüzgarı buldukça da çözeceğim halatlarımı. Eh, artık annen alıştığınının dışında davranmaya başlarsa, lütfen paniklemeden önce bu mektubu bir kere daha oku ve sana söylediklerimi hisset. Bu yazdıklarım, senin sorularına kendimce bir yanıt olmakla birlikte, kendi gemisini yüzdürebileceğine inanan bir kaptanın NİYET'i de aynı zamanda. Umarım, babanı da artık limandan çıkması gerektiğini ikna edebilirim, ama bu, eninde sonunda onun da kendi seçimi. Hımmm ne dersin, acaba onunla da bir "röportaj" yapılma zamanı gelmiş midir? ;)

Seni seviyorum, iyi yolculuklar.
Annen

P.S:: Kendini rüzgara bırakacam diye üşütüp hastalanma e mi, oğlum? ;)

Bölüm 21

Önceleri toprak ayaklarımın altından kaymaya başladı, sonra yer sallanmaya...

Bildiğim, tutunduğum, sığındığım, alıştığım her şey, ama her şey gözlerimin önünde birer birer devriliyordu.

Kendimi karaya bağladığım günden beri, limandaki gemim ve etrafına kurduğum tüm dünya yavaş yavaş beni terk ediyordu.

Zamanı gelmişti hareket etmenin ... ve çözdüm halatları zorlana zorlana...

Aslında her şey o kadar yolundaydı ki, bu limana girdiğimden beri.

Güzel bir limandı, beni koruyordu, kendimi güvende hissettiriyordu;

Hem, limandakilerle iyi de dost olmuştum bu kısa zamanda.

Gemim sağlam ve güzel bir gemiydi ve limana pek de yakışıyordu aslında.

Önce, iskeleye birkaç halat daha bağlamıştım sıkı sıkı, ne olur ne olmaz diye.

Sonra çıkmıştım karaya gülümseyerek.

Hayat buydu işte sanırım, sonsuz güvenlik duygusu ve bir avuç toprak.

Kalabilirdim burada sonsuzca...

Bir fırtına atmıştı beni buraya, gemim daha yeni sulara açılmışken.

Hep denizci olmayı istemiştim küçükten beri ve yeteneğim de vardı harbiden.

Okumuştum bol bol deniz hakkında ve öğrenmiştim nice kaptanlardan değme güzel bilgiler.

Hazırdım aslında her an açılmaya, ama ilk fırtına sürüklemişti beni buraya

Ve açıkçası sevmiştim de buraları, yoktu niyetim gitmeye...

Derken geldi bana bir mektup annemden,

Diyordu ki, "Çöz iplerini de açıl denizlere hemen",

Kabul ediyordum, bunu istemiştim ben hep, amma velakin, sanırım henüz cesur değildim, budur kalmama neden.

Benim güvenli bir limanım, sağlam bir gemim, güzel kurulmuş bir yaşantım vardı burada.

Neden terk edilsin ki bu güvenli, güzel dünya?

Evet, bazı geceler aklıma girmiyor değildi, istediğim bu muydu benim gerçekten?

Varken denizlere açılmak, koyulmak yola pupa yelken.

Ömür boyu deniz rüyalarıyla yaşayan ben iken,

İlk fırtınada korkup kaçtım denizden erken.

Evet, limandaki bu süreç bana çok şey verdi,

İyi dostlar, kendini tanıma süreci ve başka başka bir sürü şey.

Ama artık zamanı gelmedi mi?

Derken sustururdu şu ses içimden hemen beni:

"Güvendesin nasılsa, aç değilsin, yaşıyorsun, her şey belli değil mi?

Bu kadar belirli iken her şey, bilinmezliklere atılmak aptallık değil mi?

Rüyalar bir avuç saçmalıktır, otur oturduğun yerde hemen,

Geleceğin burada güvende iken, yarınlarını tehlikeye atmak salaklık değil mi?"

İşte ben bu ikilemler içinde kıvranıp dururken bir gün,

O gün, her zamanki gibi görünse de aslında bambaşka bir gün,

Bir dalga geldi çarptı benim güvenli limanıma...

O dalga öyle büyüktü ki, önce dağıldı tüm liman, koptu gemimim tüm halatları

Ve kalakaldım gözlerimin önünde yıkık dökük bir şehir, altımda hareketsiz kalmış bir gemi.

N'apacağımı bilemiyordum, ağlamaya bile mecalim kalmamışken,

Şok olmuştum, alınmıştı her şey bir anda elimden.

Tüm düzenim, güvenim, güvencelerim, geleceğim kalmıştı o zalim dalganın altında,

Bana kalan tek şey bu gemiydi, bu harap olmuş limanda...

Birkaç gün hiçbir şey yapmadan öylece kaldım, korku dolu gözlerle bakarken etrafa,

Dalgalar geri çekilirken sürüklemişti beni, kalmıştı gemim açık sularda.

Çevremde ne bir kara vardı, ne bir gemi, ne de bir ufak dalga.

Öylece duruyordum akıntıyla giden geminin ortasında...

Kendime geldiğimde, planlar yapmaya başladım hemen,

Gemiyi nasıl kullanacağımı hatırlamıştım birden.

Hareket etmeliydim hemen yeni bir limana,

Bağlamalıydım halatlarımı daha da güvenli kıyılara.

Zihnim saat gibi işliyordu çizerken yeni güvence rotasını hızla,

Nefret ediyorduk onunla bu belirsizlikten, bulmalıydık yeni iskeleler kalkışta.

Sonra bir an durdum ve baktım çevreme,

Ne zamandır görmemiştim kendimi böyle güzel bir denizde.

Koskocaman denizde ufacık bir teknedeydim belki,

Ama o ufacık tekne, ne büyük dalgayı yendi.

Tüm her şeyi bıraktım bir anda ve çektim içime denizin tuzlu nefesini,

Kaldırdım başımı gökyüzüne, izin verdim güneşin tenime değmesine.

Sonra hafif bir rüzgar başladı ve şişti yelkenlerim yavaş yavaş,

Önce koşup düzenlemeyi düşündüm rotamı,

Sonra sabitledim dümenimi ve izin verdim rüzgara, oldu bana dümenci.

Gemim hareket ediyordu hafif hafif, dalgalana dalgalana bu sularda.

Ben uzanmıştım güverteye, izliyordum etrafı keyifle.

Annem haklıymış, sanırım çözmek gerekliymiş ipleri, hem kullanmayı bilirken gemiyi madem,

Bunca bilgi varken karada kalmak ne gerek.

O anda anladım o dalganın bana hediyesini ve bilgeliğini aniden,

Dalga çözmüştü beni hızla, koparmıştı beni limandan, hatırlatmıştı bana kendini evren.

Sonra bir an fark ettim ki, fırsat vardı önümde yaşayabilmem için tüm hayalini kurduğum şeyleri,

Tüm hayallerim, gerçekleşecek fırsatlar olarak önümde birer birer belirecekti.

Ben hiç direnmeden, zorlamadan bıraktım gemimi ruhumun Alize Rüzgarına,

O rüzgar ki, götürmüştü eski çağın gemicilerini yepyeni bir kıtaya.

Ben de vitesi yokuşta boşa almış kamyoncu gibi aldım gemimin vitesini boşa,

Bıraktım tüm kontrolleri ruhumun rüzgarlarına...

Bu pek alışılmış bir şey değildi bilirim, hele ki alışmışken gemiyi hep kontrol altında tutmak gerek;

Sonra fark ettim ki, biz limanın sığ sularında öğrenmeye çalışmıştık gemi kullanmayı,

Hiçbirimiz denize açılma cesaretini göstermeyerek...

Ama deniz kontrol kabul etmiyormuş, bunu anlamaya başladım,

Ona kendini bırakıp sadece ufak dokunuşlar yapmak lazım.

Yüzerken bile kendini kastığında batarsın hemen suya,

Bıraktığında kendini alır götürür seni kucağında bu sudan dünya.

Bu hisler içinde sarkıtmışken ayaklarımı küpeşteden,

Birden yanımdan gemiler geçmeye başladı, uzaktan karalar görünmeye başladı aniden.

Daha onları ziyaret etmedim, ama şunu biliyordum apaçık içimden:

"Benim amacım bir gemiye, bir karaya, bir limana çıkıp sonsuz kadar orada sığınmak değil idi;

Yaşam demek halatlarla iskeleye sıkı sıkı tutunmaya çalışmak değil idi;

Korkumla, sadece ertelemeye çalışıyordum hiç kaçamayacağım kaderimi;

O kader ki, bangır bangır bağırırdı bana gücüm olduğunu, hayallerimi takip etmem gerektiğini."

Ziyaret edeceğim bir sürü yer olacak benim eminim,

Bazılarında kalacağım bir süre, bazılarında daha uzun süre...

Hatta paylaşacağım gemimi diğer gemi sahipleriyle,

Ama bilirim ki Hayallerim, Niyetlerim, Dileklerim benim pusulalarım;

Dürüstlük, açıklık ve doğruluk benim yelkenim,

Deniz benim Evrenimken,

Yolculuktan keyif almak benim yolum, kaderim...

Biliyorum sizler de etkilendiniz o hediyesi büyük, korkunç dalgadan,

Birçoğunuz titriyorsunuz belirsizlik içinde, korkuyu yaşıyorsunuz damardan,

Sizlere naçizane bir hatırlatmamdı bu benim,

Belirsizlikler, içlerinde mucizeler taşırlar, çok çok iyi bilirim...

Bir Kaptan Dostunuz ;)

ORTAYA KARIŞIK

Bu belki de sizin öykünüz…

Buralara nasıl geldim? Bilmiyorum. stedi im hayatı mı ya adım? Gençlik hayallerim bunlar mıydı? Kesinlikle hayır! u anda yetmi ya ındayım ve gençli imden beri ilk defa kafam bu kadar berrak. Yazık, insan hep bir eyleri kaybetmek üzereyken de erini anlamaya mahkum mu?

te yetmi imdeyim. airin hesabına göre yolun sonuna geldik. Reverans yapıp sahneden ayrılmanın zamanı. Gençken seyretti im "Braveheart" isimli filmden bir cümle hatırımda kalmı : "Herkes ölür, ama kaç ki i gerçekten ya ar ki?" te ben de herkes gibi ölüyorum. Maalesef ya amadım.

Dünyaya gelmem sekiz saat sürmü . Ba ıma gelecekleri bildi imden olacak, çıkmak istememi im herhalde. Sonra, sekiz ya ına kadar kre lerde büyüdüm. Ne büyüyü ! E lenceli, ama buruk, sevgiden yoksun. Yoo, o kadar kötü de il. Sana gülen yüzler her zaman vardır, ama ya gerçek sevgi?

lkokul ve ortaokulda içine kapanık bir ya am; insanlardan kaçan a a ılık kompleksli bir insan. Sonra lise, tam anlamıyla metamorfoz. Tamamen dı a dönük, insanlarla ili kilerde rahat, geçmi in izlerini ta ısa da daha güvenli bir ben. Okulun gözde ö rencilerinden.

Sonra üniversite...

Hayat devam etti. Dördüncü sınıfta annemin tavsiyesine uyarak bir kız te ellerken (evlenecek birini bulmak için yapılan çabanın annemcesi), pek'le tanı tım. Çok tatlı bir kızdı. Birlikte mutluyduk. Ben, onu kaybetmemek için türlü numaralar yapıyordum. Küçük kıskançlıklar da oluyordu. Ama ben onsuz ya ayamazdım!

Okuldan mezun olunca muradımıza erdik. pek, gelinliğinin içinde o kadar güzeldi ki...

Annem düğünün en mutlu kişisiydi herhalde. Yıllarca benim evlenmemle mutlu olacağını düşünmüş ve o gün bu mutluluğu yaşamıştı da. Fakat birkaç gün sonra, içinde oluşan boşluğu yeni bir hedefle doldurmuştu: Torun.

Babam zaten Borsa'da kendini kaybetmişti. İşler yolunda gittiği sürece, hiç sorun olmadı.

Yıllar akmaya devam etti. İpek'le ilk heyecanlar gitmiş ve ilişkimiz çok monotonlaşmıştı. Hiç hayal etmediğimiz tarzda bir karı-koca ilişkisine girmiştik.

Sabahtan akşama iş, akşam televizyon, gece çiftleşme şeklinde seks. Artık değişiklik istiyorduk.

Bir 18 Kasım günü, saat 9:30'da Eser dünyaya geldi. Velet, o kadar tarih varken benim doğum günümde doğmuştu. Annesinin yanında, yüzünde bir gülümsemeyle yatarken, yemyeşil gözleriyle bana bakıyordu. "Bu kız çok zeki!" dedim kendi kendime.

Eser'in hayatımıza girişi herkesi değiştirmişti. İpek'le hayatımızın en mutlu anlarını yaşıyorduk. Annem ise çok istediği mutluluğu torunuyla yakalamıştı. (En azından belli bir süre için.)

Eser hızla büyüyordu. Emekleme, ilk adım, ilk "anne" deyişi, doğum günleri, derken bir baktık bizim kız okula başladı. Bu arada da ben göbeklenmeye ve kelleşmeye, İpek de bir Türk kadını olarak kalçalarından yağlanmaya başlamıştı. (Türk kadınlarının genel özelliği.)

İş hayatım fena değildi, arkadaşlarla çekişiyordum. İnsanları lanetliyordum, çünkü onlar kötüydü. İpek, ara sıra kaynanasıyla atışıyordu. Ben, Side'de nasıl yazlık alacağımı

düşünüyordum. Baba sorumluluğu ile Eser'e gelecek hazırlıyordum.

Yalnız, Eser garip bir kızdı. Bize küçükten beri uymuyordu. Sanki hatlar karışmış da o bizim kızımız olmuştu. Sözümüzü tutmaz, hep kendi istediğini yapardı. Onca aşağılama, tehdit, hakarete rağmen tınmadı bile.

Zaten sonradan bizim istemediğimiz, ailemize layık olmayan bir adama gitti. Baba olarak ona yakın olmak istedim, ama başaramadım. Lanet olsun babalık rolüne. Neymiş, kızını dövmeyen dizini dövermiş, Dizimi kırmasaydım da, o derece davranmasaydım. Ona vurmadım, ama sözlerimle beter ettim. Beni seviyordu biliyordum, benden ümitliydi, ama ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

Geçen gün beni ziyaret etti ve "Seni her şey için bağışladım baba" dedi, sarıldı öptü. Eser, bana bu cezayı niye verdin? Ben sana olan kızgınlığımla mutluydum. Neden beni affettin? Biliyorum şu anki berraklığımı sana borçluyum. Beni kendimle iç hesaplaşmaya ittin, iyi mi ettin be kızım?

Eser'den üç yıl sonra Duygu doğdu. Buna çok şaşırmıştık, halbuki çok iyi korunuyorduk (öyle zannediyorduk). Duygu da ablası gibiydi. Demek hatlar karışmamış, ciddi ciddi bize gelmişlerdi. Gerçi bunu şimdi anlıyorum.

Duygu'dan fazla bahsetmek istemiyorum. Biz koca birer aptaldık. Kazayla onu meydana getirdik, kazayla götürdük. Altı yaşındayken trafik kazasında... O âna kadar yolların kralıydım.

Duygu'nun ölümünden sonra İpek'i de kaybettik (Ruhen). Bir garipleşti, sonra menopoza girdi, daha da garipleşti. Evde ceset gibi geziyordu. Bu arada emekliliğime dört sene vardı ve müdürlüğe terfi ettim. Eser de üniversiteye girmişti. Annem, mutlu olacağını düşünerek torununun mezuniyetini bekliyordu.

Babam, hareketli bir seans sırasında Borsa'da kalpten gitti. Cenazesi çok hüzünlüydü. Ne kadar çok seveni varmış?

Sonunda emekli oldum. Günlük yaşantım Migros, lokal, TV üçgeninde geçiyordu. Altmış beşi bulunca, ölüm korkusu başladı bende. Bunu azaltmanın yolunu dinde buldum. Artık bol bol ibadet ediyordum. Bir yandan da beni cennetine alması için Tanrı'ya dua ediyor ve altmış beş yıldır ara sıra aklıma gelen Tanrı'nın, hayatının sonuna gelmiş ve tatmin edilmemiş arzularını cennetteki hurilere saklayan bir kulunu kabul edecek kadar hoşgörülü olmasını diliyordum.

Eser, annemin üniversite son sınıfından birini teğelleme propagandasına aldırmadı ve otuzuna kadar bekar kaldı. Sonra, o ipsiz-sapsız herifle evlendi.

İki sene önce İpek'i kaybettim ve ilk defa bu kadar çok ağladım. Üzüntümden değil, aptallığımdan. Dünyasal yasa yine işlemiş ve bir insanoğlu daha, kaybettiği varlığın değerini sonradan anlamıştı. Oysa, bizim hayallerimiz vardı. Ama yapacak gücü bulamadık, denemedik bile. Onu ne kadar sevdiğimi şimdi anlıyorum. Alışkanlığın ve değişmezliğin o berbat etkileri bizi mahvetmişti.

Şimdi ortaokuldan hatırladığım yalnızlıkla baş başayım. Dünya dönüyor, insanlar kaderin sillesini yemeye devam ediyorlar. "Madem böyle acı çektirecektin, neden beni yarattın?" diye sık sık soruyorum ona: "Ben sana ne yaptım?"

Çocukluğum geliyor gözümün önüne. Çok pırıltılı, eğlenceli bir dünya vardı önümde. İtfaiyeci olacaktım. Tek istediğim şey ilgi ve şefkatti. Hayatım boyunca bunu aramıştım. Ama bulamadım. Annemi eleştirirken, ondan beter şekilde mutluluk aradığımı anlıyorum şimdi. Duygularımı yaşayamadım, hep ayıp olacak diye bastırdım. Keşke rezil olsaydım da onları

özgürce yaşasaydım. Şimdi istesem de yaşayamıyorum. Yetmişinde, yalnız bir adam. Yakında nalları dikecek bir hayal kırıklığı abidesi.

Eser, senden "özür" diliyorum. Beni affettiğini söylediğinde bile, o kahrolası gururumu yenemedim ve bunu sana söyleyemedim.

İpek, hep bunu istedim, ama ben ifade edemedim. Şimdi neredesin bilmiyorum, ama duyacağına eminim: "Seni seviyorum."

Duygu, seni de. Kazayla geldin, kazazede gibi yaşadın, kazayla gittin, ama o tatlı gülüşünü ve sana biberonla süt verirken parmağımı yakalayışını hiçbir şey unutturamaz bana.

Ve yaşam. Ne diyebilirim ki sana? Yine de teşekkürler.

İnsan, kaderini değiştirme fırsatı olduğunda gelecekten haber alır, derler. Siz de yukarıdaki senaryoda kendinizden bir şeyler buluyorsanız ve mutlu değilseniz, durun ve değiştirin. Siz istedikten sonra, tüm evren onun gerçekleşmesi için işbirliği yapar.

Çoğunluğun yaşadığı bu senaryoyu yaşamamanız dileğiyle.

Aşk'tan Bizlere…

16 Mart 1998

Sevgili İnsanlar,

Yıllarca benim peşimde koştunuz; beni anlamaya, beni tanımlamaya çalıştınız; birçok kez beni bulduğunuzu zannettiniz; bana sahip olmaya çalıştınız; birbirinize ve kendinize zarar verdiniz; acı çektiniz. Ama beni hiç fark etmediniz. Evet! Beni hiç fark etmediniz diyorum size.

İki kedinin öyküsünü bilir misiniz? Küçük kedi durmadan kuyruğunu kovalıyormuş. Yakalayamadıkça da sinirlenmiş, daha da hırsla atılmış. Bunu gören büyük kedi, küçük kediye sormuş: "Neden kuyruğunu yakalamak istiyorsun?" Küçük kedi cevap vermiş: "Bana, kuyruğumu yakalarsam mutluluğu bulacağımı söylediler de ondan?" Büyük kedi gülmüş ve demiş ki: "Yıllar önce ben de senin gibiydim, kovaladım, kovaladım, ama yakalayamadım. Bir gün kovalamaktan vazgeçtim ve yürümeye başladım. O benim peşimden geldi".

Benim sırrım burdadır işte. Siz beni kovaladıkça ben kaçıyorum. Çünkü sizden korkuyorum. Siz bana sahip olmak istiyorsunuz; ama ben özgürlükte varım; yoksa var olamam. Bir kelebeğe benzerim. Sizi hazır hissedince gelip konarım. Çoğunuz ilk başlarda benim tadımı çıkartır. İnanılmaz duygular yaşar. Ben de yaşarım, sizin mutluluğunuz arttıkça ben de büyürüm. Taa ki, yaradılışınızda var olan sahiplenme dürtüsü devreye girene dek. O dürtü ki, kelebekleri çivileyip duvarlarına asıyor: Sahip olmaktan haz duyuyor. Bu duyguyu hissedince ben hemen uçarım. Gördüğünüz gibi, ben çok ürkeğimdir. Sahiplenme duygunuzun ve bunun sonucunda oluşan korkularınızın, kıskançlıklarınızın, öfkenizin, kavgalarınızın olduğu yerde ben yokum. Yoo!

Üzülmeyin, onlar bana zarar veremezler, çünkü ben ölümsüzüm; sadece öyle ortamlarda var olamam ve kaçarım. Ve onlar gittiğinde, tekrar gelirim.

Beni en çok "artık içimdeki aşk tamamen öldü", ya da "bir daha aşkı asla yaşamayacağım" gibisinden düşünenler üzüyor. Ben asla ölmem, sadece siz, benim size gelmemi engellersiniz. Korku, endişe, umutsuzluk, sahiplenme duygusu, kıskançlık... Bunlar da sizin duygularınızdır. Hatta biliyor musunuz, bunlar başlangıçta iyi duygulardı. Fakat, çeşitli nedenlerle engellenince asileştiler ve sizle mücadeleye başladılar. Ve yine biliyor musunuz ki, siz beni yaşarken, inanılmaz mutluyken; birazdan bunlar da gelir? Çünkü onlar da mutlu olmayı istiyorlardır. Onlar da sizin yaşadığınız gibi, özgürce mutluluğu yaşamak istiyorlardır. Ama siz ne yaparsınız? Suçluluk hissedip, onlarla mücadele edersiniz? Aklınızda, "Ben şu anda çok mutluyum, neden bunlarla karşılaşıyorum?" düşüncesi vardır. Bastırırsınız, onlar direnir ve sonuçta gerilim gelir ve ben giderim. Lütfen, böyle bir durumda onları serbest bırakın. Nasıl mı? Onları dinleyin, ama direnmeyin. Sadece ne dediklerini dinleyin ve izleyin. Onlar ilk başta ne idiler ve neden bu hale geldiler? Unutmayın, onlar bir zamanlar sizin saf duygularınızdı. Bir şekilde engellendiler ve şu an çok mutsuzlar. Belki de ailenizden veya çevrenizden gelen tepkiyle engellediniz onları, ama artık serbest bırakma zamanı. Onları dinleyin, nedenleri öğrenin ve serbest bırakın. Böylece bana daha geniş bir iniş alanı bırakırsınız.

Bir şey daha beni üzüyor: Beni anlamaya, tanımlandırmaya, ifade etmeye çalışıyorsunuz. Birbirinize "Aşk nedir?" diye soruyorsunuz. Ve "güven, sadakat, paylaşmak, sevgi, kıskançlık, verici olmak" gibi cevaplar veriyorsunuz. Bunlar benim çok yakın arkadaşlarım, ama hiçbir zaman ben değiller.

"Ben, sadece benim!", ya da sizin sorunuza cevapla, "Aşk, sadece Aşk'tır". Ben, evrendeki her var olan gibi kendime özgüyüm ve tekim. Ve her zaman, her şeyleyim. Her zaman sizinleyim, fakat beni beyninizle algılayamazsınız; beni nitelendiremezsiniz; beni ifade edemezsiniz. Dilinizdeki en harika sözcük birliği olan "Seni Seviyorum" bile beni ifade edemez. Ben bakışlardayım, ben sarılışlardayım, ben sözlerdeyim, ben hislerdeyim, ben her yerdeyim. Bütünlüğü hissediyorsanız, ben sizinleyimdir. Ama unutmayın: Beni beyniniz anlayamaz; o, dünyada var olabilmeniz için eğitilmiştir. Ama beni eğitemezsiniz; bana sahip olamazsınız; beni korumaya çalışamazsınız; beni borsaya yatıramazsınız; beni satamazsınız. Benim var olduğum boyutu dünyasal beyniniz anlayamaz. Anlamaya çalıştıkça da karışırsınız; farklı, ama hiçbir zaman ben olmayan tanımlara ulaşırsınız. Lütfen, artık düşünmeyi bırakın da hissedin beni biraz. Sizinle beraber olmak o kadar harika ki...

Bir de beni hep suçluyorsunuz: "Aşk acısı" diyorsunuz buna. Ben size asla acı çektirmem. Siz, sahip olma tutkularınızla kendinize acı çektirirsiniz. Süreç şöyledir: Beraberizdir, bir varlıkta somutlaşmışımdır, mutlusunuzdur, her şeyden büyük zevk alıyorsunuzdur ve birden korkmaya başlarsınız: Ya bu mutluluğunuz gelecekte de devam etmezse... Kendinizi garantiye almak istersiniz, bunun için bana sahip olmak istersiniz; üzülerek sizi terk ederim. Kırgınlık, öfke yaşarsınız; beni tekrar yakalamak için planlar, stratejiler oluşturursunuz; güzel sözler, hoş armağanlar, harika davranışlar kullanırsınız, ama maalesef bu davranışlarınız sadece sempati toplar; beni var etmez. Belki bu davranışlarınızla, somutlaştığım varlığı tekrar kazanırsınız, ama bir şey eksik değil midir? Ben. Onu tekrar kazanana kadar yaşadığınız yürek çarpıntısına ne oldu? İstediniz ve elde ettiniz,

değil mi? Yanlış anlamayın, sizi suçlamıyorum: Siz, içinizden geleni yaptınız ve başarmanın mutluluğunu tadıyorsunuz. Ben sadece size şunu anlatmak istiyorum: Kendinizi ve onu serbest bırakın. Özgürleştirin birbirinizi. Ben sadece özgür ortamlarda var olabilirim. Ve beni tekrar yaşayabilmenin yolu özgür olmak ve özgür bırakabilmektir. Yoo! Kaybetmekten asla korkmayın. Benim tadımı bilen asla kaybetmez. Ve aslında bir gün şunu fark edersiniz, benim A veya B varlığında somutlaşmam önemli değildir, önemli olan tek şey: Sizin beni hissedebilme gücünüzdür... Bir gün fark edeceksiniz, umarım kendinize çok fazla eziyet etmeden yaşarsınız bunu...

Sizlere veda etmeden önce, son bir şey ifade etmeye çalışacağım: Sizlerle beraber olmak harika, lütfen kendinizi özgür bırakın ve sizle beraber olalım. Sizleri seviyorum...

Varlığımla,

Aşk

Aşk'tan Bizlere… (4 yıl sonra)

23 Mart 2002

Sevgili İnsanlar,

Size son mesajımın üzerinden tam dört yıl geçti. Dört uzun yıl... Bu kadar zaman içinde, hanginiz beni gerçekten içinizde, özgürce, koşulsuzca yaşayabildiniz? Merak etmeyin, size kızmıyorum; beni yaşamakta gittikçe daha başarılı oluyorsunuz ve ben de sizinle olmaktan çok mutlu...

Hasan'ın, bundan beş sene önce yazdığı bir yazı vardı; yetmiş yaşındaki bir adamın geçmişle hesaplaşması üzerine ve bir hocası ona, yazıyı okuduktan sonra şöyle söylemişti: "Hasan, galiba bunun alternatifini yazmakta çok zorlanacaksın, çünkü herkes bu paralelde yaşıyor ve galiba bunun olumlusunu yaşamak çok zor." O da hemen itiraz etmiş ve eklemişti: "Bence bu yaşanabilir ve bir zaman gelecek ben bunu da yazacağım." Sanırım zamanı da geldi.

Yıllar yılı, Hasan hep beni yaşamayı istedi, geceleri gökyüzüne bakıp yalvararak. Hatta bir defasında, Yerebatan Sarayı'ndaki dilek taşının önünde bile diledi, "gerçekten sevmeyi ve sevilmeyi deneyimlemeyi". Artık zamanı gelmişti ve ben ona akmaya hazırdım.

O gün, okulun yeni döneminin ikinci günüydü; sene 1997. Hasan'la, çok yakın bir arkadaşı, birinci sınıf dersliğinin önüne geçmiş, kapıdan çıkanları inceliyorlardı. Nam-ı diğer, kendilerine kız beğeniyorlardı. Zaten, Hasan bu konuda önceden sabıkalı olduğu için, onları görenler hin hin gülümsüyorlardı. Aslında onun, kafası kopuk tavuklar gibi kızların peşinde koşmasının tek bir nedeni vardı, kimsenin pek umrunda olmayacağı: "Sevme ve sevilme ihtiyacı". Yıllarca, bu konuda o

kadar kırıklıklar yaşamıştı ki... Sonra birden onu gördü. Tüm masumiyeti, saflığı ve güzelliği ile karşısındaydı: Yıllardır aradığı ve beklediği kişi. Onun o olduğuna o kadar emindi ki, o anda başkalarını incelemeyi bıraktı. Gerçi yanındaki arkadaşları da onu fark etmişti, ama onlara, "Sakın aklınızdan bile geçirmeyin, o benim!!!" demişti. :)

Ben de o anda, ona doğru hızla akmaya başlamıştım. Zaten bu anları ve bu akışı çok, ama çok seviyorum. Hani sizler, su kaydıraklarından hızla ve özgürce, havuza uçar gibi gider ve cumburlop diye suyla bütünleşirsiniz ya, ben de o hızla sizin kalbinize atlarım, cumburlop diye o anlarda. Beni doya doya, her hücrenizde özgürce deneyimleyebilesiniz diye... Ne muazzam andır o, siz ve ben; doyasıya bir arada... Sonrası...

Size iki nehrin hikayesinden bahsetmiştim daha önce sanırım. Ama yine tekrarlamak istiyorum, çünkü bu benzetmeyi çok, ama çok seviyorum. İlişkiler iki nehre benzer. Bazen iki farklı nehir yanyana akar, yaklaşır, ama tam anlamıyla birleşmezler; köprüler kurulmaya çalışılır birleşmeleri adına, ama ne kadar köprü kurulusa kurulsun, onlar tam anlamıyla birleşemezler; çünkü, köprülerin arasında bile büyük boşluklar vardır. Ama öyle mucizevî anlar vardır ki, iki nehir farklı yataklardan gelir ve birleşip aynı yataktan akmaya başlarlar. Köprülere, çabalara, zorlamalara ihtiyaçları yoktur; çünkü onlar BİR'dirler ve beraber, sadece akarlar. Bu, muazzam bir görüntüdür ve kendiliğinden oluşur. Zamanı gelince de iki nehir birleştikleri gibi ayrılıverirler, eğer böylesini evren uygun görürse... Belki bir daha hiç birleşmezler, belki az sonra yeniden, belki de yeni nehirlerle birleşerek yollarına devam ederler. Ama esas bilinmesi gereken gerçek şudur ki: Evren sizi, hangi nehirle akmanız gerekiyorsa, onunla birleştirecektir...

Peki, onların hikayesi n'oldu? Size söylemiştim, özgürce akmayı severim diye ve bu akış sırasında bol bol sürprizler yapıp minik mucizeler de gerçekleştiriveririm. Bu sefer de rahat durmadım pek. Onlara öyle sürprizler hazırladım ki, her seferinde birbirlerine daha da yakınlaşıp aşık oldular ve hiç beklemedikleri bir anda da birbirlerine sarılmış buldular kendilerini... Ben de çılgınlar gibi eğleniyordum...

Uzun ve derin ilişkiler, sizler için çok büyük deneyimler içeren gizemli yolculuklardır. Bir maratoncu gibi dayanıklı ve güçlü olmanız lazımdır; bir tekne gibi dalgalara dayanıklı da ve bir peygamber kadar sabırlı ve affedici de... İki nehir bir akmaktadır, ama karşılarına dümdüz araziler de çıkar, dev kayalar da, hatta uçurumlar da... Ama nehirler, doğanın onların karşısına çıkardığı her koşula uymasını, her güçlüğü aşmasını ve bundan keyif almasını bilirler. Hanginiz şelale gibi çağlamak, menderesler gibi kıvırtmak, ovalarda koşmak istemezsiniz ki... İnanın bana çok keyiflidir ve hayat sizlerin de karşısına, büyük sorunlar gibi görünen büyük fırsatlar çıkartmaktadır, birbirinize daha yakınlaşın ve daha da mutlu akın diye.

Hayatınızda zorlandığınız anlarınız vardır; bir nehrin ilk defa dev bir kayayla karşılaştığı anda yaşadığı gibi ve mutlu anlarınızda;, nehrin kayayı aşıp, akmaya devam ettiği gibi ve bir gün, bu süreci anladığınızda yaşayacağınız bir duygu vardır ki, onun adına "huzur" denir. O, karşınıza ne çıkarsa çıksın, onları aşacağınıza ve evrenin sizin hep yanınızda olacağına dair inancınız ve güveninizdir.

Hanginiz, sabah saat üçte, aniden endişeyle uyandığınızda, sizin yanınızda olan sıcacık bir bedeni reddebilir ki. Ama bu doğada, bazen yalnız, bazen beraber akmanız gerekebilir. Şunu bilin ki, ister yalnız akın, ister beraber, ben her zaman sizi sıcaklığımla sarmalayacağım... :)

Sizden tek istediğim var, dedim ya bu, uzun ve zorlu bir süreç. Bazen istemeden de olsa birbirinizi veya kendinizi kırabilirsiniz. Hatta, hiç istemediğiniz şekilde yaralayabilirsiniz birbirinizi, kendinizi. Ama lütfen, bunun beni gölgelemesine izin vermeyin, daha önce de belirmiştim ya, ben bir kelebek gibiyim; hemen ürkebilirim ve bir süre sanki sizin yanınızda olamayabilirim. Ama o anlarda bile, size konmak için fırsat aradığımı unutmayın. Lütfen kollarınızı sinirli sinirli sallamayın; sallamayın ki, ben de size konabileyim.

Sözlerimi onların hikayesi ile bitirmek istiyorum: İki nehir, uzun ve çok güzel bir doğada keyifli keyifli aktılar. Karşılarına bazen kayalar çıkarttım, aştılar; bazen uçurumlar çıkarttım, çağladılar; hatta ovalarda hızlı hızlı koştular. Şu anda onlar, kendi yataklarında akmaktalar. Muhteşem deneyimler, harika hatıralar, aşılmış zorlukları da kendi içlerinde taşıyarak... Tıpkı nehirlerin taşıdığı alüvyonlar, yapraklar, çakıllar gibi... Ve bir gün, nehirler denize ulaşacaklar, yanlarında taşıdıkları bu parçalarla beraber... Sonra deltalar oluşturacaklar, tüm evren onların yaşadıklarına şahit olsun diye ve ben, o deltalarda onlarla beraber, sonsuza kadar dans edeceğim, mutlu mutlu; onlar yeni yolculuklara çıkarken...

Sizlerin hep yanındayım,

Sevgilerimle,
AŞK

Aşk'a Yanıt…

Sevgili Aşk,

Biliyorum ki seni çok incittim ve seni hiç anlamadım. Seni yaşamak demenin, bir başkasına 'sen'i hissettiğini düşündürmek ve ondan da aynı duyguları hissetmesini beklemek olduğunu düşündüm hep. Eğer hoşlandığım kişi, bana karşı aynı şeyleri hissediyorsa, benden mutlusu yoktu, ama eğer hissetmiyorsa, onu unutmaya çalışma süreci başlıyordu; çünkü onunla beraber olabilme ihtimalim yoktu. Neden kendimi 'zaten olamayacağım biri' için zorlayacaktım ki... Ona olan hislerimi hızla bastırır ve başka arayışlara doğru yol alırdım, kendimi fazla yıpratmamak adına. Ne kadar ilginç değil mi? Senin gibi 'çok güzel' bir duygu adına kendimize zarar vermemiz. Gerçi, bizim daha anlayamadığımız ve adına birbirimize zarar verdiğimiz birçok 'güzellik'ten birisin sen. Eğer bu 'güzellik'leri anlayacak olsaydık, en başta 'Tanrı' adına birbirimizi öldürmezdik.

Bir insanın senin duygularına karşılık vermemesi, "nedense" çoğumuz için çok üzücü ve kabullenmesi zor olan bir durumdur. Bunun, öncelikle bir 'elektriklenme' olduğu ve her insanla da frekanslarımızın tutmayacağı gerçeğini görmezden gelir ve en sevdiğimiz dramalardan biriyle yaklaşırız olaya: Kendimize acımak. Biz zaten, hiçbir zaman yeterince yakışıklı, zengin, çekici olmamışızdır; böyle tepki vermeyenlerin tepkisiyse reddedene olur: Zaten o kız paraya bakar, çok şey kaybetmiştir, kaltağın tekidir vs. Bunları uzatabilmek mümkün. Ama en kısaca söylemek gerekiyorsa Aşk, biz seni cidden bilmiyoruz ve adına birbirimizi ve kendimizi katlediyoruz.

"Sen elmayı seviyorsun diye, elmanın da seni sevmesi şart mı?", ya da "Şirin, Ferhat'ı sevmese, Ferhat ne kaybederdi

Ferhat'lığından?" sözlerini, bana sürekli olarak tekrarlardı sevgili Bülent Özkam. Bana dört senedir sürekli "Oğlum, aşıksan bu senin aşkın, ona sahip çık; o karşılık versin, ya da vermesin; bu, senin aşkın" derdi. Ben, onun söylediklerini yeni yeni anlamaya başlıyorum Sevgili Aşk. Sana yıllar boyu hiç sahip çıkmadım. Karşıdan gelen tepkilere göre, sana iyi, ya da kötü davrandım. Ama şimdi biliyorum ki, önemli olan benim "aşık olabilme gücü"mdü. Sadece birilerine de değil, çevremde gördüğüm her şeye aşık olabilme gücü. (Gerçi bu çok geniş kavramı, sadece ilişkiler anlamında yazmak istiyorum sana.)

Ona öfke duyarken, beni terk etmesine kızarken, aslında hep seni rdddettiğimi ve bastırdığımı fark etmedim. Zaten aslında tüm bu öfkemin 'seni' bastırmam sonucu oluştuğunu göremedim. Seni öyle bir reddettim ve sahipsiz bıraktım ki, hayatımdaki diğer aşklardan da mahrum ettim kendimi ve acımı arttırdım. Bir gün seni ve sana nasıl davrandığımı fark ettiğimde ise, tüm yaşantım değişti.

Artık çok, ama çok mutlu ve huzurluyum. Ona karşı zerre kinim kalmadı; çünkü ben, çok tatlı bir kıza 'çok' aşık oldum ve bunu onunla paylaşmanın mutluluğunu da yaşadım. Artık onunla bunu yaşamamızın, ömür boyu 'sen'siz kalacağımın anlamına gelmediğini de biliyorum Sevgili Aşk. Tamam biliyorum, "Sen bunu bilemeyecek kadar salak mısın?" bakışıyla bakıyorsun bana, ama maalesef, acı çekerken bunu pek fark edemiyor insan.

Şu anda en büyük mutluluğum, seni özgürce, doya doya tatmak. Hiçbir karşılık beklemeden, sadece seni yaşamak istediğim için yaşamak. Gerçi bu duygular içinde, sanırım eski tarz bir kız-erkek arkadaş ilişkisine bir daha giremeyeceğim; keza bundan sonra yaşayacağım ilişkiler için kafamdaki soru işareti "Kiminle?"den çok, "Nasıl?" için olacak; çünkü cidden hayatımın

bundan sonrası, hiç bilmediğim topraklarda, yönümü sadece kalbimle bulabileceğim bir keşif gezisi gibi olacak. Ama asla geri dönmek istemiyorum. Zaten seni özgürce tattıktan sonra, geri dönmek isteyen olabileceğini de sanmıyorum.

Bundan sonra seni asla incitmeyeceğime ve sana hep sahip çıkacağıma söz veririm Sevgili Aşk. Kendimi ve seni bu kadar incittiğim için de özür dilerim, ayrıca bu nedenle incittiğim başkalarından da...

Hadi bakalım, bu kadar hesaplaşma yeter... Şimdi aşık olma zamanı, bakalım nereye götüreceksin beni... Şimdi yolculuk vakti!!!!!! Yippeeeeeeeeeaaaaaaaaa... :))))))

Seni seviyorum,

Sonsuz

Anneannem ve Dedem

Siz hiç, anneanne ve dedenize, 'anneanne ve dede' olarak değil de, sizler gibi birer insan oldukları gözüyle baktınız mı? Onların da genç olduklarını; sizler gibi aşık olduklarını; sizler gibi aşk acısı çektiklerini; ya da en uç
örnekler olarak, sizler gibi cinsel yaşamları olduğunu -en azından isteklerinin olduğunu-; bir zamanlar gerçekleşmesini bekledikleri hayallerinin olup, halen
hayaller kurduklarını; ya da tartıda üç kilo fazla gelince, bunu sadece sağlıkları açısından değil, farklı bir şekilde
önemsediklerini.... Kısaca siz, onları küçüklüğünüzden beri birer idol olmuş ve bayramlarda ziyaret edilen
yaşlı kişiler kimliğinin ötesinde, birer insan olarak gördünüz mü? Ben ilk defa bu sene gördüm, çünkü ilk defa onlarla çok ilgilendim; ilk defa dedemle başbaşa oturup, kız muhabbeti yaptım ve ilk defa, onların geçmişini öğrendim ve ilk defa karşımda Hüsnü ile Münire'yi gördüm. Ve çok, çok mutlu oldum.

Onları ilk ziyaretim Ramazan Bayram'ında oldu. Her bayramda rutin olarak gider ve ellerini öperdik sülalece, ama bu sefer kafamda şu düşünce vardı: "Hasan oğlum, onların tadını çıkart, gelecek bayrama olmayabilirler." 'Kimin ne zaman öleceğini Allah bilir' tarzında muhabbetler vardır, ama seksen beşini geçmiş insanların, bizlerden her an ayrılabileceklerini de düşünmeden edemiyor insan. Neyse, ben eve girdim ve anneannem koştu geldi hemen, "Asistan bey geldi" diye. Zaten, araştırma görevlisi oldum olalı, toplumdaki yerim değişti ve bunu çok ilginç olaylarla deneyimliyorum. Bizim mahallede dükkanı olan bir amca var, beni ilkokuldan beri tanır. Geçen gün, kapının önünden geçiyorum "Ooo hocam, buyur gel" diyor. Ben, Hulusi Amca'dan öyle bir şey beklemediğim için, hiç üstüme

alınmıyorum; yoluma devam ediyorum, arkamdan "Uğur, Uğur" diye dönünce baktım. (İlkokuldan beri, adımın Hasan olduğunu öğretmeye çalışıyorum, ama Uğur kaldı; ben de artık öyle kabul ettim.) :). Velhasılı kelam, özellikle birçok konuğun olduğu bir ortama girince, asistan torunlarının olması, anneanne ve dedeler için gurur kaynağı oluyor. Sonra tabii, klasik aile muhabbetleri falan. Ortam rahatlayınca, dedemin yanına gittim, çöktüm: "Hadi dede, senle biraz karı-kız muhabbeti yapalım, söyle bakalım, var mı yeni çıtırlar?" dedim. O da bana baktı şöyle bir "Efennndiiim!!!". "Çıtır, dede çıtır, çıtır kız yani, dede"; "Ne çıtırı yaaa, senden bize çıtır mı kaldı?" diye cevabı koymaz mı!!! Öyle soruya böyle cevap yani!!! (Ah Dede aaahh, aslında o çıtırlar bizi yiyor da, bakma, erkekliğe sürdüremiyoz.) :) Sonra oturduk, muhabbet etmeye başladık; bir ara, bir fal mevzusu açıldı, dedi ki, "Zamanında, bizim köyde bir çoban vardı; iyi fala bakardı; ben de anneannenle evlenmeden önce ona gitmiştim; 'Aklımda bir kız var Hasan Çavuş, olacak mı?' diye sormuştum; 'heh, heh!!!' olacak demişti" dedi. Bir an kalbim o kadar ısındı ki, onun, o andaki genç hali gözümün önüne geldi. O benim seksen beş yaşındaki dedemdi, ama o da yirmi yaşında olmuş ve benim gibi heyecanlar yaşamıştı. Gerçi, o zamanın ilişkileriyle bu zamankilere bakarsak, her şey çok farklı, ama yine de "aşk, aynı aşk". Zaten bugün anneanneme, "Hiç aşık oldun mu?" diye sordum: "Ben" dedi, "Zamanında bir doktorla anlaşıyordum, adı İhsan'dı, ama babam beni başından atmak için, dedenize verdi. Bak şimdi karşımda, yine söylüyorum, ben dedene hiç aşık olmadan, mecburiyetten evlendim". Dedem de durur mu, "O zaman değildin, ama bak şimdi oluyorsun, sonuna geldik diye mi hanım" diye yapıştırdı lafı. İkisi de güldüler. Ben, dedemin bu kadar hazırcevap olduğunu hiç bilmezdim. Maşallah laflar beş beş!!! Teyzemi öpüyordum, biraz da şakacı bir şekilde "muaaaaahhhh, muaaaaahhh!!!" diye,

ordan cevabı hemen koydu: "Sen böyle muahh muahh diye öpersen, kızlar tabii ki seni bırakır." O kadar gülmüşüm ki... Hemen sarıldım bir öptüm, sevgili dedem benim. Zamanında, beş yaşındayken, yanında "eşşoğlueşek" diye küfredince, şraaaaakk diye tokadı yapıştırıvermişti, Saadettin İlkokulu'nun öğretmeni Hüsnü Kurt. Dört-beş yaşındayken kuzenimle beraber, kokuyor mu diye çorabını koklar ve kaçardık. Ben daha üç aylıkken, kucağında olduğum fotom var ve en doğal halimi, o çıtırlardan önce o görmüştü. :))

Anneannem ise ayrı bir güzellik. Dedem, her ne kadar yaşlandığını belli ediyorsa da, anneannem maşallah cin gibi; gözleri enerji saçıyor. Benim, sevgili balık burcu, saf anneanneciğim, yıllardır çocuklarının o kadar derdini çekmesine rağmen, hala dimdik ayakta ve hala da tüm dertleri o çekiyor. Kendisi çok, ama çok iyi bir insandır. Pamuk nine modlarında falan da değildir maşallah; bir partinin kadın kollarını verin, çekip çevirebilir, bedeni izin verirse. Bana, hep bebekliğimi anlatır görünce: Beni bir koltuğa koyarmış ve yanıma yastıklar dizer, sonra da mutfağa gidermiş. Yanımda teyzem, üniversiteye hazırlanmak için çalıştığından, içi rahat olurmuş. Ama oğlan kurtlu be anam, yerinde durmuyor ki, o gelene kadar ben, ayaklarımı oynata oynata kanepenin kenarına kadar gelir ve tam düşecekken beni yakalarmış. Küçükken ben, anneannemlere giderken o kadar sevinirmişim ki, "Anneneyi cepici, annaneyi cepici" diye şarkı söylermişim. O kadar güzel anım var ki ona dair...

Yalnız, o kadar puşt bir torunları var ki, ikisinin de... Dün telefon açtım anneanneme ve "Biz Mersin Belediyesi'nden arıyoruz; Regaip Kandiliniz kutlu
olsun demek istemiştik" dedim. O da şaşkın şaşkın, "Eveeettt,

yalnız Regaip Kandili geçeli çok oldu" dedi, kibar kibar. "Olsun hanımefendi bu, belediyemizin yeni halkla ilişkiler faaliyeti, biz kutlamak istedik" dedim.
O da "Teşekkür ederim" dedi, tam kapatıyordu ki, "Anneanne yaaaa, tanımadın mı" deyince, "Sen misin Hasaaannn, hay arsız oğlan" diye güldü. Çok sevimliydi yaaa.

Bir defa da, daha üniversiteye yeni girmişim ve Ankara'dan ilk defa geliyorum; top sakal falan bırakıp, şapka takmışım. Anneannemlere gittim, dedem kapıyı açtı, suratıma baktı, baktı: "Eveeet!!!", "Biz Emsan Çelik Tencereleri'nden geliyoruz, size bir tanıtım yapmak istiyorduk" dedim. "Yok almayacağız" dedi ve şaaaak!!! suratıma kapıyı kapattı. Kapıda kaldım mı, öölece!!! Neyse, sonra tekrar açtı ve "Dedee tanımadın mı?" diye üstüne atlayınca, tanıdı beni. Gerçi dedemle öyle vukuatlarımız çok vardır: Tek gözünde katarakt olduğu için, dikkat etmezse tanıyamayabiliyor. Bir defasında da, beni kuzenimin eski nişanlısı zannedip terslemişti. Bayağı bozulmuştum. :))

Özellikle bu sene içinde, onlarla bu tarz, çok sıcak ve bana, onların "anneanne ve dede" kimliklerinin ötesini gösteren o kadar çok olay yaşadım ki... Gerçekten çok, ama çok mutluyum; hem bu yüzden, hem de gerçekten çok güzel ve renkli bir ailem olduğu için. Biliyorum ki bir gün, elini öpmeye gidip, hatun muhabbeti yapabileceğim bir dedem olmayacak (ki babamınkiler öleli seneler oldu); keza, bana muhteşem ıspanak böreği yapan ve kız arkadaşlarımla çok ilgilenen bir anneannem de, ama ne gam, onlar, ben ölene kadar benimle olacak ve ben buralardan onların yanına gidince de sonsuza kadar beraber olacağız.

Sevdiğim insanlarla sonsuza kadar birarada olacağımı bilmek, beni o kadar mutlu ediyor ki... Ne ölmekten korkuyorum,

ne de onları kaybetmekten... Ve fırsatım varken, çıkarabildiğim kadar çıkartacağım onların tadını... Umarım, daha çooook bayramlar görürüz birlikte....

Sevgilerle...
Hasan "asistan torun" Çeliktaş

Eşruhumsun Sen Benim… (mi acaba?)

Evet, bu konuya bir önceki bölümde de değinmiştim, ama dedim ya, karmaşık bir konudur ve üzerinde birkaç kere durulması gerekiyor. Önceki bölümden bazı tekrarlar olsa bile, size bu sefer farklı bir şeyi sunmak istiyorum: "Peki, ben eşruhumu nasıl bulacağım?"

"Eşruhlar" deyince, direk Ramtha geliyor aklıma. Ramtha'nın kırmızı kaplı kitabı. Benim milli olduğum kitap diyorum ben ona. (İlk defa içimdeki Tanrı'yı hatırlatmıştı da…) O kitapta rastlamıştım ilk defa "eşruh" kavramına ve hemen de bir eşruhum olduğuna inanmıştım: O zamanlar ki aşkım Ayça'ydı ve son da olmayacaktı...

Kendimi tanıma yoluna girdiğimden beri, kaç kişiye eşruhum muamelesi yaptığımı, bana eşruhuymuşum muamelesi yapıldığını; kaç kişinin eşruhumu buldum diye hoplaya zıplaya gezdiğini ve daha sonra da ayrıldıklarında "Eee, hani bu benim eşruhumdu?" diye bön bön bakındıklarını gördüğümü hatırlamıyorum bile. Bunların arasında, gerçekten "eşruh" olanlar mutlaka vardır, ama esas sorun şurada: Eşruhlar konusu, romantizm ile algılanıyor ve aşık olduğunuz her kişiyi eşruhunuz olarak görmeye başlıyorsunuz. Hele ki, kitaplardan ve çevrenizden duyduğunuz bu kavram, belli bir süre sonra, "Ben de bulmalıyım, benim neyim eksik?" motivasyonu yaratıyor bilinçaltlarınızda… Halbuki aradığınız tek şey sevmek ve sevilmek…

Aslında eşruh kavramıyla özeş, ikiz ruh gibi kavramlar birbirlerine karıştırılıyor. Açıkçası, ben de çok net bilmiyorum aralarındaki ayrımı, ama şöyle bir örnekle açıklamaya çalışayım:

Bir arkadaşım, İkinci Dünya Savaşı'nda, Ausschwitz

kampında fırınlarda yakılan bir Yahudi erkekti, geçmiş yaşamlarının birinde ve eşruhu da aynı kampta bir Nazi eriydi. O, bu "büyük deneyim"in iki boyutunu da yaşamak için, farklı iki beden ve kimlikte gelmeyi seçmişti dünyaya. Keza yine rüyaya benzer bir olayda ise çok çok uzaklardaki bir galakside bulunan 'kendi'mle karşılıklı oturduğumu hissettim ve o anda dank etti "eşruh"un ne olduğu. Hayatım boyunca hep merak etmiştim, "kendime dokunmak", yani sanki başka biriymişsin gibi dokunmak nasıl bir şey diye ve o anda yaşadığımı hissettim bunu. Onun gözlerinden, 21'inci yüzyılda, dünyada yaşayan kendime bakarken, kendi gözlerimden pembe kristal gezegeninde var olan BEN'i gördüğümüz ve birbirimize dokunduğumuz duygusunu yaşadım. İşin ilginci oradaki gezegende, burada tanıdığım birçok kişinin "eşruh"u vardı. Yani anlayacağınız üzere, "eşruh" öyle pek romantik bir olay değil. İşinizde sürekli didiştiğiniz ve nefret ettiğiniz patronunuz bile olabilir o kişi…

Haaa, eğer soru "Benim eşim kim olacak?", yani "Yol arkadaşım kim olacak?" gibisinden bir şeyse, mesele değişiyor. Bir defa, mutlu ve her anından haz alabileceğiniz bir ilişki için, o kişi illa eşruhunuz olacak diye bir kaide yok ki, muhtemelen eşruhunuzla böyle bir ilişki cidden zorlar sizi. İkincisi, yaw "Ben zaten BEN'im" kardeşim, karşımdaki de benim aynımsa, ne zevki çıkar bu işin, farklılıkları deneyimlemek lazım. Ortak noktalar olduğu kadar, ortak olmayan noktalar da olmalı ki, karşılıklı etkileşim olsun. "Onun ruhunda kendimi görebilmek, benim ruhumda onu görebilmek", cidden süper bir şey de, beni klonlamış gibi karşıma birini getirip koymanız, pek zevkli olmasa gerek. Ulan, zaten günün yirmi dört saatini kendimle geçiriyorum; ben ruhumu paylaşacak başka bir ruh ararken, gelip karşıma ben çıkıyorum. Yani seçerseniz siz bilirsiniz de, ben farklı

bir ruhun gözlerinde kendimi görmeyi tercih ederim. Eh, anladığınız "eşruh" olayı, aşka ters iş.

Peki, "o kişi" kim, nasıl bulursunuz, nasıl anlarsınız vs.? Bir defa şunu çok iyi anlamanız gerekiyor ki, "o kişi"den sadece bir tane yok bu alemde. Sizin için "özel" olabilecek ve frekansınızın tutabileceği birden fazla insan olabilir çevrenizde ve hepsiyle de farklı mutluluklar yaşayabilirsiniz. Burada önemli olan, sizin kiminle olmayı seçtiğiniz. Ben hem tek eşliliği, hem çok eşliliği deneyimlemiş birisi olarak, diyorum ki geçmiş deneyimlerime dayanarak; tek eşlilik gibisi cidden yokmuş yahu. Ama şunu da ekleyeyim, eşinizle mutluyken, bir gün karşınıza sizi etkileyen başka biri de çıkabilir; bundan suçluluk duymayın bence. Bu çok doğal, orada önemli olan, sizin neyi seçtiğiniz. "Ben eşimle mutluyum kardeşim, zaten bugüne kadar fıstık gibi şeyler yaşadım ve daha da yaşayacağım; enerjimi bölemem, sen de hoş insansın, ama bir başka yaşama artık" diyebilirsiniz, ya da "Birader, valla karşıma çıkmışsa yaşamam lazımdır" deyip dalacaksın olaya, ama işte bunun da riskleri var, yersen… Ben her iki seçimi de denedim ve diyorum ki, enerjini başkasına yönlendirdiğin anda, hem oradan kopuyorsun, hem buradan… Ve ortada kalakalıyon öölece ve ne yapacağını da bilemiyon. O yüzden, artık "Evren Bir'se, gönlümdeki de Bir'dir" (sayısal olarak) felsefesini benimsiyorum. Tabii, insanın bir başka insana ilgi duymasının nedenleri sayfalar dolusu yazılabilecek bir konu ve ben girersem ona, bu yazı tövbe bitmez, ama kısaca şunu söyleyeyim: "Ruh, sıkıştığını hissederse, rahatlamak için farklı yollara sapar."

"O kişi"yi bulmak ve kendinize çekmek istiyorsanız, önce siz bir "kişi" olun ki, bir başkası da sizi bulduğunda aynı mutluluğu yaşasın. Bunu şöyle de ifade edebiliriz: "İdealindekini istiyorsan, önce ideal biri ol." Sen aynaya baktığında kendinden

nefret edeceksin, gün boyu suratın asık gezecek, bir şeylere bağımlı olacaksın, kendi eksiklik duygun yüzünden çevrendekileri kısıtlayacaksın, çeşitli şirretlikler yapıp çevrende terör estireceksin ve sonra diyeceksin ki, "Nerde benim 'özeş'im?". Valla hiç kusura bakma kardeşim, seni o halinle bir Tanrı sever, bir melekleri, bir de kendini seni düzeltmeye vakfedip tatmin olmaya çalışan spiritüel kadın kadrosu. (Gerçi bu son kısımla şansın çok fazla, gökte bile bu kadar melek yoktur sayısal açıdan.) Aynı şey kadınlar için de geçerli. Siz ne kadar "o kişi"siniz, sorun kendinize. En temel soru şudur yanıt verilmesi gereken, bu soruya kalbinizden gelerek "Evet!" yanıtını verdiğiniz anda, "o kişi"nin hayatınıza girme süreci başlamış demektir: "Siz, karşınızdakinin yerinde olsanız, kendinizle birlikte olmak ister miydiniz?"

Bunu, üst satırlarda bahsettiğim "eşruh" olmakla karıştırmayın lütfen. Mesela, ben kendime hep sordum: "Sen kız olsan, kendinle çıkar mıydın?" diye. İlk zamanlarda kafamda soru işaretleri çoktu açıkçası, ama son dönemde, "Kız olsam, değil kendimle çıkmak, direk nikahı basar, üç de çocuk yaparım; vatana, millete faydaları dokunur" modundayım. Kendimle olmaktan çok, ama çok mutluyum ve biliyorum ki, bu dünyadan ayrıldığımda, Hasan'ı çok özleyeceğim. Eh, insan bu duygular içinde olunca, yaşadığı aşk da "Onun dünyada varlığını sürdürebilmesi gereken enerjiyi sağlayan bağımlıklardan" tamamen arınmış ve "Zaten çok mutlu olan Ben'e sunulmuş olağanüstü bir armağan. Ay, yaşa onu ve her hücrenle çıkar tadını" moduna giriyor. Bu durumda bir bakıyorsunuz ki o, karşınızda duruyor. (O ânın hazzını anlatacak kelime yok cidden, sadece yaşayan bilir.)

Bu aralar, birçoğunda gözlediğim şu ki, gittikçe daha fazla kişi "o kişi" olma yolunda yürüyor ve o "özel" kişileri hayatlarına çekebilecek duruma geliyorlar. Bunu yaşayalım yahu artık, özgürce ve doya doya, her anımız "aşkla" dolu olsun. Biz bunu sonuna kadar hak ettik. Tüm gezegen "leyla leyla" dolaşsın ve hatta başka gezegenlerden de gelsinler birbirine aşık 'leylalar'. Aşk, onca muhteşem enerjisinden, bilincinden tattığım bu evrenin en en en en "özel" ve en en en en "eşsüz" duygusu. Hele ki, zaten 'mutlu' ve 'huzurlu'ysanız, resmen 'enerji patlaması' etkisi yaratıyor üzerinizde ve hissettiklerinizin karşılıkları yok kelimelerinizde. En güzeli de ne biliyor musunuz: Sınırı ve sonu yok bu duyguların, her bir adımda daha da genişliyor.

Burada bir hatırlatma yapmadan geçemeyeceğim; biz, insanlık alemi olarak, şu noktada cidden çaktık: Bir şey güzel giderken ve haz alarak yaşanırken, mutlaka birileri çıkıp bunun "geçici" bir süreç olduğunu, gerçeklerin er geç karşımıza çıkacağını söyleyerek; bu, 'gerçeklerin karşısına çıkma' realitesini yarattı. Bizler de binlerce yıldır süregelen bir kalıbın etkisiyle, "Güzel şeylerin uzun süremeyeceği ve bizlerin bu mutlulukları hak etmediğimiz" inancına kapıldık ve o realitenin gerçekleşmesine yardımcı olduk. Eninde sonunda da mutluluk uçup gitti.

Arkadaşlar, tüm ruhumla, bedenimle, varlığımla, her şeyimle, her hücremle sonuna kadar inanarak söylüyorum ki, bizler en, ama en iyisine sonuna kadar layık varlıklarız; daha da ötesi, en iyisinin ötelerinin ötelerini bile sonsuza kadar yaşayabilecek gücümüz var. O an çok mutluyuz değil mi, düşünce kalıbımız hemen girer devreye ve "Çıkart tadını çıkart, gördüğün göreceğin bu zaten" deyip, bizi mutsuzluğa çağırır. Bunu hep düşünüp durdum yıllar boyu, "Yaw, bizim özümüzde mutsuzluk var da, biz arada bir mutlu olup sonra geri normal halimize mi

dönüyoruz?" diye. Değilmiş arkadaşlar, değilmiş. Mutluysanız, bilin ki, bundan daha mutlu anlarınız da olacak ve daha mutluları da ve bu sonsuza kadar böyle sürüp gidecek. Her zaman, ama her zaman, her şeyin en güzeline layığız biz arkadaşlar ve koşulsuz, sınırsız ve sonsuz bir sevgiyle seviliyoruz. Bunu zaten biliyorduk hep, ama hissetmek bambaşka. Hem, Tanrı seviyor biliyoruz da, kullarından hayır yok demeyin; emin olun, hiç beklemediğiniz bir anda gözlerinizi kaldıracaksınız ve onu göreceksiniz karşınızda.

Evrene sonuna kadar güveniyorum diyerek bitirmek istemiyorum yazımı, çünkü artık "Evren" ve "Güven" Ben'im!!!

Birbirinizin gözlerinde birbirinizi görebilmeniz dileğiyle…

Geçmişim Hayatını…

Başlangıçta reenkarnasyona inanmazdım, hatta saçmalık derdim ben. Aslında açıkçası ne olduğunu da bilmiyordum ya bu kavramın… Reenkarnasyon diye bir şey varsa, inandığım ve doğru kabul ettiğim her şey yıkılacaktı ve ben koca bir bilinmezle karşı karşıya kalacaktım. Benliğim bunu kaldırabilecek durumda değildi. Hem, nasıl olurdu da bir ruh, öldükten sonra yeni bir bedene geçerdi. Saçmaydı bu, saçma… Aradan sekiz sene geçti ve şu anda, reenkarnasyonun var olduğunu biliyorum. Bu yazı size reenkarnasyonun varlığını ispatlamaya çalışacak, ya da inanmanızı isteyecek bir yazı değildir. İnanıp inanmamanız da size kalmış, zaten kimsenin buna inanıyor, ya da inanmıyor diye, boyu uzayıp kısalmaz. Bu yazı, benim reenkarnasyonu şiddetle reddedişimden, "kendi içimde" bilişime doğru uzanan serüvenin kısa bir özetidir.

Her şey 1995 yazında başlamıştı. Hayatımın en önemli sapağındaydım diyebilirim. O ana kadarki tüm dünyamı kökünden değiştirecek olaylar başlamak üzereydi ve ben, özellikle kendimle ilgili bir sürü sorunun yanıtını arıyordum. Mevcut yanıtlar tatmin etmemeye ve yetmemeye başlamıştı açıkçası ve mutlaka daha "fazla"sı olmalı diye düşünüyordum. Böyle karmaşık bir dönemde, ilk defa ciddi anlamıyla karşıma çıktı "reenkarnasyon". Daha önceleri, TV'lerdeki programlardan duyuyorduk: "Osmaniye'nin bir köyünde ayakkabıcı olduğunu hatırladığını iddia eden küçük çocuk doğru mu söylüyor?" gibisinden haberlerdi bunlar. (Genelde bu olaylar Star TV'de Saadettin Teksoy'da çıkardı ve yine genelde Adana dolaylarında bol bol bulunurdu.) Bu konu hakkında fikir oluşturmaya nasıl başladığımı hatırlamıyorum, ama hiç bilmediğim bir konuyu toptan reddedişim aklımda. Bir de işin şu boyutu var ki, ben dedesi imam olan ve babası namaz kılan bir ailede büyüdüm ve ben de çok dindardım. Hatta o dönemlerde namaz kılar, orucu da

aksatmazdım. Reenkarnasyon, dinin bana öğrettiği "yargılanma, hesap günü, cennet-cehennem" gibi kavramları yıkıyordu. Çünkü, sürekli gelip gidebiliyorsan, bir defa hangi hayatın yargılanacaktı kıyamet gününde, ya da cennet-cehenneme gideceğin nasıl anlaşılacaktı vs. En temelinden, bu doğruysa "kıyamet" diye bir şeyde olamazdı ki, sümmehaşa, düşüncesi bile adamı yamultma potansiyeline sahipti. Eh, bu koşullarda haliyle reddettim. Sonra bir açılış ve kopuş anı geldi ki, hayatımın tamamıyla değiştiği bir andı; ben, aradığım yanıtları farklı kaynaklarda bulmaya başladım. Aslında o gün başladığım yolculuk, "insanın 'gerçek' kendini arayışı" süreciydi. Bunu aslında birçok kişi yaşamıştı dünyada ve yaşıyordu da. Okuldaki derslerimizde bile okuyorduk bunu "tasavvuf" adında, ama aslında neyi anlattığı sadece öğretmenin sesinin kulaklarımızda yansımasıyla sınırlıydı. Sadece tasavvuf mu, dünyadaki tüm dinlerin üst safhalarında bahsediliyordu bu yolculuktan ve üç büyük dine göre daha az kurumsallaşmış Budizm, Şamanizm, Zen gibi inanç sistemleri, tamamen bu yolculuğu anlatıyordu. Sadece din mi, aslında aradan sekiz sene geçtikten sonra dönüp arkama bakıyorum ki, ister bir dine mensup olsun, ister olmasın, herkes bu yolda yürüyebiliyor ve birçoğu, buna isim koymasa bile bu "yol"un yolcusu.

İşte, ben bu sürece girdikten sonra, "reenkarnasyon" bir defa daha çıktı karşıma, ama bu sefer toptan bir reddediş yoktu. Bütün bunlar başlamadan önce, rüya-gerçek arası bir vizyon görmüştüm: 15'inci yüzyılda, Anadolu'da bir köy evi ve içeride yaşlı bir kadın yatıyor. Bu kadın ölmüş ve başında da üç-beş kişi ağlıyor. Ben de tepeden bunları izlerken içimden soruyorum: "Yahu bu kadın ölmüş ve ööle kabuk gibi duruyor, eee peki nerde ruhu?". Yanıtı, içimden anında geldi: "Salak, şu anda ona tepeden bakan kim?" İç sesim diye söylemiyorum, çok iyi anlaşırız, hatta yediğimiz içtiğimiz bile ayrı gitmez ve bana "salak, itoğluit,

koduğumun çocuğu…" gibi hitap etmeye de bayılır. Ben, bu vizyonu ilk başta hiç anlamlandıramamıştım ve zamanla anlamaya başladığımda da şok olmuştum: "Reenkarnasyon" bana kendini anlatmaya başlıyordu…

"Reenkarnasyon", genelde doğu inanışları arasında geçer gibi anlatılır, Batı kaynaklarında. Brahmanlar, Budistler vs.'nin inanışına göre, insan önce taş, sonra bitki, sonra hayvan, sonra da insan olarak gelip giderek evrimini tamamlar en basit anlatımıyla. Buradan bir sürü ayrıntıya gidilebilir ki, gidin bunları kitapçıdan alıp okuyun daha iyi. Ben burada, kendimin reenkarnasyondan ne anladığımı anlatmak istiyorum kısaca. Bunlar, yıllar sonunda benim çıkarttığım, ama "kesin" doğru olarak asla nitelendiremeyeceğim düşünceler. "Kesin" diyememenin iki nedeni var: Birincisi, dünyada neye "kesin" gözüyle baktıysam, hepsinin aslında "kesin" olmadığını ve bir süre sonra yıkıldığını gördüm. (Ayrıca bu, putlaştırdığım her şey için de geçerli. Evren, benim putlarımı yıktı durmadan. Zaten kutsal kitaplardaki "putları yıkın" emrinin de ağaçtan bazı pagan totemlerden çok, esasında insanın içindeki kendi putlarını işaret ettiğini düşünüyorum.) İkincisi ise, herkesin "kesin"i kendisinedir bence. Özellikle konu inançlar olunca, herkes istediğine "kesin" demekte özgürdür. Zaten insanların kendi görüşlerini size onaylatma çabaları da, aslında kendilerine tam inanmamaktan ve çevreden onay alma ihtiyacından kaynaklanır. Ne zaman böyle "kesin"lik tartışmasına girseniz, kendilerini onaylatma ihtiyacı içinde olanlar, önce "toplumsal düzenin sağlanması için 'kesin'lerin olması gerektiği" şartını öne sürerler ki, kısmen haklıdırlar. (Kısmen oluşu şu yüzden: Dediklerine katılırım, ama sözü kullanma niyetleri tuzaklıdır, amaçları, bu onaylatmayı kullanıp size kendi görüşünü kabul ettirip, sizi mat edip, kendisini iyi hissetmektir.) Sonradan da kendi inandıklarının "kesin"

olduğunu, çeşitli metinleri kaynak göstererek ispatlamaya çabalarlar. (Mesela, kutsal kitapları gösterirler. Ama kutsal kitaplar o kadar sembolik bir dil kullanmaktadırlar ki, nereye çeksen oraya gidebilirler. İnsanın algısının genişliği kadar anlamlar kazanır kutsal kitaplardaki sözler ve hatta kitaplar şunu der: "Gören gözler için burada farklı anlamlar vardır.") Uzun bir antiparantez oldu bu 'kesin'lik olayı, kısacası, herkesin 'kesin'i kendinedir.

Ben, hayat denilen süreci, sonsuz boyutlarda bir oyun parkı gibi görüyorum. Sonsuz büyük ve sürekli büyüyen, inanılmaz oyuncaklarla dolu ve bizler yarattıkça yenilerinin doldurduğu, herkesin istediği her şey olabildiği ve aslında tüm amacın "eğlenmek ve keyif almak" olduğu, kocaman bir oyun alanı. Tabii bu hayatı çok kasarak yaşayan, ona büyük anlamlar ve korkular yükleyen bizler için kolayca kabullenilmeyecek bir durum ki, zaten ben o yüklenilen anlamları veya korkuları da reddetmiyorum. Bir bilgisayar oyununu düşünün: Mesela Warcraft'ı. Siz bir senaryoyu seçersiniz ve oynamaya başladıktan sonra, size çeşitli görevler verilir. Siz bu görevi yapmak için çabalarsınız ve çoğu zaman strese bile girebilirsiniz. Oyun çok çok iyiyse, siz o kadar kaptırırsınız ki, dünyadan koparsınız ve onla bütünleşirsiniz resmen. (Sonra bir bakarsınız kambur olmuşsunuz, boynunuz tutulmuş falan.) Peki, aslında neden Warcraft oynuyorsunuzdur? Görevleri tamamlamak için mi; insanları orclardan kurtarmak için mi; aslında ortada tehlike altında olan insanlar var mıdır ki? ;) Tek bir nedenle oynarsınız oyunu: "Sizi eğlendirmesi için…" Benim kendi düşünceme göre de hayat, kendi kendimizi eğlediğimiz koca bir oyun. Yaratanı konusuna girmeyeceğim, onun kim olduğu konusu binlerce yıldır hayatımızı belirliyor. Ama kişisel görüşüm, evet bir Yaratıcı var ve bizler onun parçalarıyız.

Hayat bir oyun parkı gibiyse eğer ve içinde sonsuz sayıda oyun varsa, bizlerin değişik zamanlarda değişik kimliklerle bu parkı ziyaret edip oyun oynamamız, gittikçe daha kabullenilebilir hale gelmeye başladı bende zamanla. Düşünsenize, siz aslında kocaman bir sinema dünyasındasınız ve mesela, Robert De Niro gibi değişik rollere girip oyununuzu oynuyorsunuz. Amcam bir gün polis oluyor, bir gün suçlu, bir gün kral, bir gün dilenci, bir gün aşık, bir gün eşcinsel ve o kadar büyük oyuncu olmasının tek nedeni, her rolünü yaşayarak oynaması. Ama film bittiğinde, o yine Robert de Niro. Reenkarnasyonunda da bu oyunu ve oyunculuğu anlatan bir kavram olduğunu düşünüyorum. Oyun alanında istediğiniz rolü oynamakta serbestsiniz: Seç ve gir içeri. Yalnız bu alanın tek bir şartı var ki, hem rolünü hakkıyla oynayacaksın, hem de aldığın zevki katlayacaksın. Oyuna girerken, daha önceden bildiğin her şey 'geçici' bir süre aklından silinecek, yani unutacaksın. Eh, tabii bu işin riskli yönü de var ki, oyuna fazla kaptırınca, oyunda olduğunu unutup kendi 'matriks'inde dönüp duruyorsun. (Hani boyun tutulması meselesi gibi.) Neyse ki, çevrede sana "oyun"da olduğunu hatırlatanlar var ve bu hatırlayış süreci de zevkin bir parçası bence. ;) Şu anda bazılarınızın, "Hayatı ne kadar hafife alıyorsun?" diye düşündüğünüzü de biliyorum. Düşünün bir kere, hayatta en zorlandığımız ve aslında en ciddi problemimiz olan şey, "hayattan zevk almak" değil mi? Yaşamı seksen senelik bir hücre hapsi gibi yaşıyor çoğumuz ve etrafınıza bir bakın hele, mutsuz, yürüyen ceset ordularına dönmedik mi? Esas ciddi mesele budur bence: "Tadını çıkartabilme". Tabii, hemen birileri "Dışarda millet açken, sen nasıl böyle şeyleri rahat yazıyorsun?" diye atlayacaklardır. Ben, halkımız her gece gidip Laila'da eğlensin gibi bir şey demiyorum. Ayrıca ruhun, o zorlukları yaşarken ne gibi şeyler tattığını da maalesef bu bilinçle anlayamayabiliyoruz. Ama

bu algılayamamamız, onun olmadığı anlamına gelmiyor ki, en zor durumda bile, ayakta dimdik duran ruhlar gördüm ben. Aslında, o kişiler için "tadını çıkartma" olayı daha farklı bir boyutta oluyor, diye düşünüyorum. Robert De Niro'nun zorluklar içinde yaşayan bir adamı canlandırdığı bir rol gibi. Ama şunu da eklemem lazım: Bu "millet aç" söylemleri, bir çözüm üretmekten öte, hoşlanmadığı bir durumda karşıdakini susturmak veya durumu kendi inançları lehine çevirmek için kullanılan bir saldırı silahına dönüşüyor; bu da hoş olmayan ve çok sıkı bir tuzak.

Bol bol araya girip açıklama yapma gereği duyuyorum ki, mümkün olduğunca az boşluk bırakarak çizmeye çalışayım resmimi. Yıllar ilerledikçe, reenkarnasyon kavramıyla ilişkilerim farklılaşmaya ve daha da yakınlaşmaya başladı. Yatakta ölen yaşlı kadın vizyonları gibi vizyonlar, daha sık görünmeye başladılar gözüme ve bunlar rüyalardan öte, günlük yaşamın içinde, yolda yürürken gözümün önüne gelen ve duygularını da sonuna kadar içimde hissettiğim çok gerçekçi görüntülerdi. Ama bunların, benim geçmiş yaşamlarından olabileceğine şüphe ile bakıyordum açıkçası ve okuduğum bilgilerin etkisiyle uydurduğumu düşünüyordum. Bunlardan en çok karşıma çıkanı, 18'inci yüzyılda, Fransa'da bir düelloda öldürüldüğümdü. Bu görüntülerde Fransız İhtilali'ni yaşadığım, ama ölümümün ihtilalden değil, bir kadın uğruna olduğunu görüyordum. Hatta, o kadının ve beni düelloda kılıçla öldürenlerin de şu andaki yaşamımda kim olduklarını görebiliyordum. Ama diyorum ya, ben, bunları uyduruyorum diye düşünüyordum. Sonra bir gece, çok sevdiğim ve az buçuk medyumik yetenekleri olan iki arkadaşım bana geldiler. Muhabbet ederken, laf lafı açtı ve bana, "Hatırladığın geçmiş yaşantın var mı?" diye sordular. Ben de "18'inci yüzyılda Fransa'da yaşadım ve düelloda öldürüldüm, hem de bir kadın uğruna, tam benlik" der demez, bunlar ağlamaya

başladılar. Ama nasıl ağlıyorlar, birbirlerine sarılıyorlar, anlatamam hallerini. Korktum da bir an, "Lan n'oldu?" dedim, kendilerine geldikten sonra anlattılar. Bunlar, kendi aralarında kartlarla medyumvarî aktivitelerde bulunurken, "Bizim, Hasan'la geçmiş yaşantımız var mı?" diye sormuşlar ve gelen yanıt şuymuş: "Ceren'le var. 18'inci yüzyılda Fransa'da yaşadılar ve Hasan bir kız için düello ederken öldürüldü." Tabii, ben de ööle kalakaldım ve uzun süre kendime gelemedim. İnsan "kendini tanıma yolu"nda yürürken, karşısına öyle olaylar çıkıyor ki, kendisi bile inanamıyor.

Bu olaydan sonra yıllar geçti ve ben daha birçok yaşantımı hissettim. Kiminin gerçekliğini hissettim, kimi sadece bir vizyon olarak kaldı benliğimde. Hatta, öyle olaylar yaşadım ki, anlatmaya kalksam bu yazı daha da uzar ve şikayet edersiniz iyice. Ama önemli olan şu sonuçlar kaldı bende, reenkarnasyonla ilgili: Benim için reenakarnasyon "var". Bu kavramın da binlerce yıldır kurumlarca reddedilmesini kabul edebiliyorum, çünkü mesela, Batı'daki Kilise'nin bunu kabul etmesi, tüm varlığını dinamitlemesi anlamına gelecekti. Düşünsenize, binlerce yıldır, halkı korkutarak yönetmişsiniz ve hesap günü korkutmalarıyla istediğinizi yaptırabilmişsiniz, bu kadar büyük bir gücü yok edebilir miydiniz? Ama bu, Kilise'nin "kötü" olduğu anlamına gelmesin. Var olan her şeyin, evren içinde mükemmel bir işlevi olduğunu düşünüyorum ben. (Katılmamakta özgürsünüz.) Reenkarnasyon'un da bir şeyler kattığı bakış açısı, benim dünyayı algılayışımı çok değiştirdi bir kere. Varlığımızın en temel korkusu olan "ölüm korkusu", bir defa daha hafifledi. (Ama gittiğini iddia edemem, üzerimdeki etkisi azaldı.) Ayrıca, hayata daha eğlenceli gözlüklerle bakabilmeyi başarmamda yardımcı oldu. Empati kurmama da yardımcı oldu ki, iyi ve kötü ayrımlarım da değişmeye başladı. Kimseyi de kolay kolay tam anlamıyla

suçlayamaz oldum, geçmiş yaşantılarımda nice canlar aldığımı hatırladığımda, ki başkasını öldürdüğünü hatırlamak en zoru, çünkü o noktada çok büyük reddedişler söz konusu ve kabullenmek, çok, ama çok zor. Bu yüzden etraf Kleopatralar'la, Mozartlar'la, Napolyonlar'la dolu. İnsanların egoları da çok büyük etken oluyor burada. Bazıları geçmişinde sıradan Ahmet Efendi olduğunu hatırlamak istemiyor pek. Ama püf noktası şu: Robert De Niro her rolün adamıdır ve çok büyük bir oyuncudur; ister kral olsun, ister dilenci.

Ha, son olarak da şunu söylemek istiyorum: Diyeceksiniz ki, "Madem var, ben niye hatırlamıyorum?". Buna net bir yanıtım yok, çünkü ben de hiç hatırlamıyordum. Zamanla, içimdeki bazı şeyleri keşfedince ortaya çıkmaya başladılar kendiliklerinden ve gösterdiğim özel bir çaba da olmadı. Bilmiyorum, belki bir gün hatırlarsınız. Asıl önemli olan, kim olduğunuz, ya da kim olduğunuzu hatırlamanız değil, bu kavramın hayata bakış açınıza katabileceği genişlik. Geçmişiniz de Sezar olmanız, şu anda ev sahibinizin evine kılıç çekerek el koymanızı sağlamıyor haliyle, ama aslında her şeyin büyük bir oyun olduğunu hissetmeniz, size bazı streslerin ve zorunlulukların etkilerini azaltma fırsatı verirken, bir yandan da oyunun gidişatını "sadece düşüncelerinizle" bile etkileme şansı verebiliyor. Geçmişte kim olduğunuzu bilmeniz sizi eğlendirebilir, ya da bazı tedavilerde işinize yarayabilir, ama esas olan, şu anda "kim olmayı seçtiğinizi yaratabilme" fırsatını size hatırlatmasıdır. :)

Teveccühünüz Efendim

Kendimden nefret ediyorum. Evet, yanlış duymadınız, kendimden nefret ediyorum ve hatta aynada kendimi görmeye bile tahammül edemiyorum. Sokaklarda yürürken, karşı kaldırımdan, aralarına girmek istediğim insanlar geliyor, ama ben kendimden utandığım için kaldırım değiştiriyorum. Sevgi mi, aşk mı… Onlar da ne? Benim bunlara hiçbir zaman hakkım olmadı ki…

Kendimden nefret etmeye başlamam, ergenliğe girmemle farkındalık kazandı, yanlış hatırlamıyorsam. İlkokuldayken sınıfın en şişmanıydım ve garip biçimde, en "iri" olmak, o zamanlar hoşuma giderdi. Daha sonra ortaokula geldiğimde, bu kilolar bende öyle büyük bir kompleks yaratmıştı ki, yazının girişinde saydığım cümleler hayatımda var olmaya başlamıştı. Şişman bir insansanız, çevrenizden sürekli öğütler alırsınız: "Bu kiloları ver, tığ gibi delikanlı ol, yoksa kızlar seni beğenmez", "Beş kilo daha verirsen fıstık gibi olursun" gibi… Toplumun ilgisi hep üzerinizdedir, hele bir de gözlük takıyorsanız: "N'aber lan gözlük?"; "Senin o göbeğine koyarım"; "Şişkooo, şişkooo" vs. vs. Siz, onların gözünde, filmlerde hep aşağılanan, ama çok da üzerine gidilmemesi için sempatik gösterilen tiplerdensindir. Eh, büyüme çağında bu kadar olumsuz mesajı üst üste alınca, doğal olarak bende, "kendimden utanma" tepkisi doğmuştu. Ama açıkçası, kendimden nefret edişimdeki tek nedeni fiziksel görünüşe bağlamak eksik olur. Çünkü, zaman içinde kilolardan kurtulup fiziğimi düzelttikten sonra bile, içimde bu kendini sevmeyiş devam etti. Kendimi, yıllar ve yıllar boyunca sevilmeye değer bulmadım; hatta, harika kız arkadaşlarım varken bile… Onların beni sevebileceğine inanmıyordum hiç ve söyledikleri "Seni seviyorum"lar, içimdeki taştan duvara çarpıp geri dönüyordu. Aslında birkaç kere, bu duvarı zayıflatma çabalarım içinde

bazılarına inanmayı denedim ve kendimi açtım. Fakat, insan kendisini sevmeyince, bir başkasının onu sevmesine muhtaç hissetmeye başlıyor kendini. Ne büyük paradoks değil mi? Sevilmeye ihtiyaç duyuyorsunuz, ama sevilebileceğinize inanmıyorsunuz. Sevilmek için binbir takla atıp, birilerinin sizi sevdiğini duymak istiyorsunuz, ama onlar size bunu söylediğinde ya inanmıyorsunuz, ya da ona bağımlı hale gelmeye başlıyorsunuz. Onun size "Seni seviyorum" demesi, resmen uyuşturucu gibi geliyor ve sürekli almak ve ilerde de alacağınızı garantilemek istiyorsunuz. Bu yüzden, "Sonsuza kadar benimle ol!" sözünü isteyip, terk edileceğim korkusuyla tir tir titriyorsunuz. Bu arada, o surların içindeki "sen" öyle bir hapsoluyor ki, günden güne rengi solmaya başlıyor. Aynaya hiç bakmıyor, çünkü gözü devamlı olarak surların dışındakinde. Baksa bile, kendini inandırdığı gibi "yetersiz, eksik" görüyor. Hepimizin içinde var olan sevme gücü sayesinde, başkalarını da seviyor o "sen", ama bir türlü kendini sevemiyor. Daha sonra, karşına "kendini sevmek" tarzında kitaplar ve yazılar çıkıyor. Orada, benim pek inanmadığım çeşitli reçetelerle karşılaşıyorsunuz: "Bugün aynanın karşısına geçin, on kez kendinize gülümseyin, ben şöyleyim, böyleyim diye tekrarlayın"; "Yolda yürürken çiçekleri koklayın, mutlu olmak için amuda kalkın…"; "İçinize dönün ve kendinize telkinde bulunun…" vs. Yöntemler say say bitmiyor. Ben, kişisel olarak hayatımda hiç bu tarz teknikler uyguladığımı hatırlamıyorum, çünkü tembelim. Ayrıca, bunlar bana yapay ve havada geliyor. Ne demek lan "İçinize dönün"??? Ben sekiz senedir spiritüel bilgilerin içindeyim, bir türlü bunun nasıl "becerildiğini" anlamadım. Daha doğrusu, bunu doğal süreç içinde, tabii ki her zaman yapabiliyorum, ama püf noktası bu işte: Doğal akış içinde. Hiçbir zaman, bu akşam saat 11'de içime dönecem diye bir şey yapamadım. Denesem bile beceremedim, hatta ben, hayatımda

meditasyon yaptığımı bile hatırlamıyorum. Bu teknikler faydasızdır demek değil bu, bunu böyle yaşamam, sadece kendi doğal yapım sonucu.

Kendimi sevgiye layık bulmadığımdan bahsetmiştim. Bunu yaşamamın tek nedeni fiziksel değildi elbette, çocuklukta yaşadığım bazı olaylar, benim "güzellikler"e inancımı kaybettirmişti. Sekiz yaşına kadar kreşte büyümüştüm ve hiç de hoş olmayan olaylar yaşamıştım. Öğretmenler bize tekme sille girerlerdi ve ben ağlarken, gözümün önünde hep çiçeklerden, böceklerden, güzel resimlerden oluşan döşemeler, perdeler vs. vardı. Ben bunlara bakıp, bir yandan da ağlarken, "Bunlar güzel görünüyor, ama aslında acı veriyor" tepkisini geliştirmişim ve hayattan zevk alma duyumu köreltmişim. Bunları nasıl biliyorsun ve çocukluğunda oluşan bu yargıyı nasıl yok edebilirsin ki derseniz; orada, dışarıdan profesyonel yardım teknikleri devreye giriyor. Her ne kadar psikoloji ve psikiyatri bilimi çok ilerlemişse de ben tedaviyi pek bilinmeyen bir yöntemde bulmuştum: Reiki ile Bilinçaltı Tedavisi, ki bu tekniği de bir önceki bölümde anlattım. Bu tedavide yaşadıklarımı, ayrıntılı olarak bir sonraki bölümde anlatacağım, ama kısaca özetlersem: Tedavi eden kişi, elli dakikalık seanslar süresince, başınıza Reiki veriyor. Ama olay Reiki vermede değil; Reikiyi verirken, sizin bilinçaltıaltınıza, hatta geçmiş yaşamlarınıza kadar gidiyor ve oralarda sizi engelleyen barikatları görüyor. Onları birlikte yok etmeniz için, çeşitli yönlendirmeler yapıyor ve size olumlu telkinlerde bulunup tedaviyi bitiriyor. Tabii, bunların olduğunu siz tedavi sırasında bilmiyorsunuz, sonradan anlatılmıştı bana, neler yapıldığı. Sevgili Bilge, tedavi masasındaki başıma ellerini koymuş ve benim, elli dakikalık bu süreç içinde duyduğum tek ses, onun nefes alışverişleri olmuştu. Bilincim açıktı ve istediğim zaman soru sorabiliyordum. Tedavi bittiğinde ise Bilge neler gördüğünü

anlatıyordu bana. Gördüklerini bana anlattıkça dumura uğradım ve çoğu kez de kitlendim ve ağladım. Bana, her zaman orada olan ve aslında hiç görmek istemediğim şeyleri göstermişti. Evet, ilk duyduğunuzda sizi sarsabiliyordu bunlar, ama ömür boyu bu engelleri taşımaktansa, kısa süreli bir sarsılmayı tercih ederim ki, evrende çok temel bir kural var: Sorunla yüzleşmeden, o kaybolmuyor; çünkü, sizin onu kabullenmenizi istiyor. Kabullenmedikçe engelleniyor ve akamıyor, akamadıkça da birikip gerilim yaratıyor, hatta kararıyor. Böylece, negatif algılanan enerji çıkıyor. Siz ona dönüp baktığınız anda, yüzünüzdeki ışık onu aydınlatıyor ve o "BİR"liğe kavuşuyor.

Bilge'nin yaptığı tedavi, "kendimi sevme" yolunda evrenin bana verdiği bir armağan olmuştu: Siz kendinizi sevmek isteyin, yeter. Bunu sağlama sürecinde, evren size yardımcı olacak yöntemleri nasılsa yolluyor; benim karşıma da bu çıkmıştı. Ama tabii, tüm etkiyi sadece buna bağlayamam. O, artık pişirilmeye hazır bir yemeğin son şeklinin verilme hamlesiydi. Beni etkileyen en büyük motive, içimdeki "Sevmek" ve "Sevilmek" ve buna önce kendimden başlamak arzusuydu. Çünkü, dışarıda sevgiyi aradıkça iyice batmış ve başka da seçeneğim kalmamıştı aslında. Kendi kendime soruyorum bazen, illa hep "Ya herru, ya merru" noktasına mı gelip dayanmamız gerekiyor diye. "Neden illa bıçak kemiğe dayanmadan harekete geçmiyorum ben?", ya da "Neden illa bir yanlışı anlamam için defalarca tekrar etmem gerekiyor?" Buna verilebilecek tek yanıt, "olması gereken oluyor" olabilir diye düşünüyorum, ama ben de pek emin değilim. Bıçak kemiğe dayanınca oluşan motive o kadar güçlü oluyor ki, dünyayı yerinden oynatabiliyorsunuz, ama diğer türlü henüz rahat olduğunuz için pek sallamıyorsunuz. Sanırım, kanımızda var bu bizim. Neyse, öyle, ya da böyle, çıkış yolu buluyoruz nasılsa... :)

Bilge Adında Bir Kadın

Bilge adında bir kadın, benim hayatımı mıncıkladı ve muhtemelen de sonsuza kadar değiştirdi. Tabii ki, aslında tüm değişimi yaratan BEN'dim, ama en baba araba bile stop ettiğinde, yoldan geçenlerin 'bi el atıp ittirmelerine' ihtiyaç duyabilir. Bilge de bana öyle bir el attı ki… Konumuz: Reiki ile Bilinç Terapisi.

İnsanın hayatında dibe vurduğu anlar vardır. Üzerinizdeki basınçtan kımıldayamaz hale gelirsiniz, artık hayatınız sona ermiş gibidir. Ne yapacağınızı, kaybettiklerinizi nasıl telafi edeceğinizi bilemezsiniz; muhtemelen de intihar etmeyi düşünür veya ölmek için yalvarırsınız. Ben bu durumları dönem dönem yaşarım. Ama 2002 Nisan ayında yaşadığım dibe vuruş, o güne kadar yaşamadığım kadar ağırdı. Üst üste yaşadığım iki olay (ki bunları anmak istemiyorum), beni bir ağaç gövdesinin ikiye bölünmesi gibi paramparça etmişti ve ruhum bedenimden çekilmişti resmen. Dünyada yaşayan bir ölü gibiydim ve evrene güvenim sarsılmamasına rağmen, yaşayanlarına güvenim çok ağır bir darbe almıştı. O olayları yaşadığım gece, ICQ'da karşılaştığım dostum Gülüm'e durumu anlattığımda, genelde son derece cool olan o bile kabullenememişti vaziyeti. Ben ciddi anlamda "ölmek" istediğimi söylemiştim ona ve kendimi pelte gibi bırakmıştım. Gece yatarken, evrene şöyle dedim: "Yarın gün doğumunu göreceksem eğer, bu durumdan kurtulacağıma inanacağım, ama eğer beni kurtarmayacaksan, bu gece canımı alabilirsin". Eh, her zaman olduğu gibi sabah uyandım; ruh gibi okula gittim ve derslerime girdim. Akşam 8'de eve dönerken, içimden bir ses, "Hadi Gülüm'e" dedi. Onu aradım; "Az sonra toplu halde meditasyon yapacağız; çabuk gel, seni bekliyoruz" dedi. (Millet altın günü, çay günü yapar; bizimki de böyle ağırlıyor konuklarını…) Ben soluğu orada aldım ve meditasyon başladı.

Ben, hemen hiç meditasyon yapmayan biriyimdir, hele ki bu sırada gelen 'Şöyle hayal edin, böyle imgeleyin' gibilerinden komutları, nedense reddederim ve kendi bildiğimi uygularım. Tabii o gün, meditasyona katılamamamın nedeni bu huyum değildi, artık iyi olmak istemiyordum. İyileşmek istemiyordum ve ööle pelte gibi kalmak istediğimi söylüyordum. (İçimde tabii ki iyileşme niyeti vardı; ama kırgınlığımdan bunu da reddediyordum.) Ben meditatif hale giremedim ve onları takip ettim. Meditasyon bitince Gülüm, "Hasan sen çıkma; sana, özel bir tedavi uygulayacağız" dedi. Ben, zaten oldum olası böyle denemelere bayılırım. Bir defa acayip meraklıyımdır ve sırf bu merakımı tatmin etmek için kobay gibi kullanılmaya bayılırım. Hele ki, ruhsal denemeler varsa… Evrenin bana zarar verebilecek herhangi bir çalışmaya engel olacağını öyle iyi biliyorum ki, karşıma çıkan her şeye atlarım. Bir de mesela köpekten, yüksekten korkarım, ama öte veya ruhsal alemde hiçbir şeyden zerre kadar korkmam, çünkü zarar gelmeyeceğini bilirim. (Tabii birçok kişi, kendi inançlarına göre bana bunun aksini savundular, ama bu da benim gerçeğim işte.) Ben, bu tedaviyi heyecanla beklemeye başladım ve herkes çıktıktan sonra başladık.

Bilge hafif bir müzik açtı ve Gülüm'ün salonundaki kanepenin ucuna oturdu. Ben de kanepeye uzandım ve başımı yastığa koydum. Sonra Reiki aktarmak için ellerini hazırladı (ki ben buna motoru ısıtmak diyorum). Hafif ateş kıvamına gelince de alnıma koydu. Herhangi bir hipnoz, telkin, absürd duruş vs. olmadı. Zaten Bilge çok anaç bir yapıda olduğu için, sanki hastalanmışım da, annem elini alnıma koymuş gibi hissettim. (Bilge'yi görünce, insanın civciv olup onun kanatlarının altına giresi geliyor.) Az sonra da Gülüm geldi ve o da Reiki vermeye başladı. (Bu tedavi için ikinci bir kişi gerekmiyor, kaportam fena dağıldığı için, takviye kuvvet olarak katıldı olaya.) Bu, yaklaşık

elli dakika sürdü. O süre zarfında bilincim tamamen açıktı ve istediğim her an soru sorabiliyordum. Ama enerji o kadar yoğundu ki, sorma ihtiyacı bile duymadım. Benim zihnimde bir sürü görüntü beliriyordu, onları izliyor ve derin düşüncelere dalıyordum. Bu arada bana sadece kendimi rahat hissedip hissetmediğim sorulmuştu. (Kafanı boşalt, derin nefes al ver gibi şeyler de yoktu.) Ayrıca Bilge, durumum hakkında hiçbir bilgi de istememişti. (Zaten, tedavilerden önce hiçbir bilgi istemiyor; gerekli olana ulaşıyorum ben diyor.) Elli dakika boyunca duyduğum tek şey, daha önce de söylediğim gibi, sadece Bilge'nin nefes alışverişleriydi ve tedavi bittiğinde, gülümseyerek, "Sen kendine neler yapmışsın böyle?" dedi. Tabii ilk şok orada başladı. Ben şişkin egom nedeniyle, yüksekbilincimle bağlantı kurulduktan sonra, "Sen ne yüce insansın, çok parlaksın, sen olmasan Alize Rüzgarları bile esmezdi; Hicrî Takvim bile senin yüzü suyun hürmetine işliyor" mealinde methiyeler beklerken, "Sen ne yapmışsın kendine!" dedi bana. Ben tabii şok olduğumu gizlemek için, çok rahat havalarına girdim. Bilge, biraz kendine geldikten ve sigarasını içtikten sonra, gördüklerini anlatmaya başladı ve ben hayatımın şokuna uğrayıp kilitlendim, ööle kalakaldım…

"Seni, önce karanlıklar içinde buldum Hasan. Etrafta yoğun bir karanlık sis perdesi vardı ve sen bir su birikintisi kenarına çömelmiş onunla uğraşıyordun. Yüzünde, bir şeyleri arayıp bulamamanın sıkıntısı vardı. Yanına geldim ve sordum: 'Hasan, burada ne yapıyorsun?' diye. Sen de, 'Kendimi arıyorum, onu mutlaka bulmam lazım, anlamlandırmam lazım' diye yanıt verdin. 'Hasan, ama bunun yolu bu değil, kendini karanlıklara hapsetmişsin ve kendimi bulacağım diye hayatını karartıyorsun; gel hadi, buradan ayrılalım ve uzaklaşalım' dedim ve beraber yürümeye başladık. Biraz ilerledikten sonra, bir kuyuya yaklaştık.

Kuyunun içinden alevler fışkırıyordu. Sen oradan çok korkuyordun ve yaklaşamıyordun. Sana "Hadi yaklaşalım Hasan, korkma, ben yanındayım" dedim ve yaklaştık. Kuyu çok derindi ve "Hadi atlayalım" dedim; sen daha da korktun ve istemedin önce, ama ben zorladım ve ikimiz birden atladık aşağıya. Uzun bir düşüşten sonra, kendimizi bir odada bulduk. Bu oda, korkunç bir işkence odasıydı, hani Ortaçağ'da görülenler gibi. Bir sürü işkence aleti vardı ve Hasan, sen burada kendine işkence ediyordun. Burada, güçlü olduğunu düşündüğün, sert ve acımasız bir Hasan vardı ve seven, bu yüzden de zayıf olduğunu düşündüğün Hasan'a işkence edip duruyordu. Bu işkenceyi gördükten sonra, sana 'Hadi bu işkence odasını yok edelim ve çıkalım' dedim ve birden sağımızda bir kapı belirdi. Kapıyı açtım ve sen yine müthiş bir korku duydun oraya yaklaşmaktan. Aşağısı sonsuz bir uçurum gibiydi ve ben 'Hadi atlayalım' dediğimde, yine çok direndin ve sonra atladık. Düştük, düştük, düştük ve tam yere çarpacakken, orada bir trombolin olduğunu gördüm ve oradan zıplayıp geri odaya döndük. Hasan, sen o kapıyı kurtuluşun olarak görüyordun ve muhtemelen ölüm düşüncen olarak da, ama atladığında da tekrar geri döneceğini ve kurtuluşun olmadığını düşünüyordun. Kısır bir döngü içindeydin ve çıkamadığın için kapana kısılmış gibiydin. Birlikte hem o odayı, hem de o kapının ardındaki uçurumu ve trombolini yok ettik. Sonra birden, bir bahçe içinde yürümeye başladık. Gerçekten muhteşem bir bahçeydi, ama sen hiç zevk almıyordun. 'Hasan, baksana şu çiçeklerin güzelliğine, kokularına, neden bunları hissedemiyorsun?' diye sordum ve sen, 'Onlara inanma, onlar gerçek değil' diye yanıtladın. Ben, yerden bir çiçek kopardım ve sana uzattım. Sen, çiçeği eline alır almaz, resmen acı çekmeye başladın. 'Gördün mü, bunlar sadece acı verir' deyip bağırmaya başladın. 'Hasan, o sadece bir çiçek, sana nasıl acı verebilir ki, hadi koklamaya, onu hissetmeye çalış' dediğimde

rahatladın. Sonra da, bugün için seansı bitirmemiz gerektiğini hissettim ve seni oradaki bahçede bırakıp geldim."

Bunları anlatırken araya hiç yorum katmak istemedim, ama bu cümleleri duydukça, verdiğim tepkileri görmeniz lazımdı. Beynim durmuştu ve yıllardır görmek istemediğim birçok şey, bir anda karşıma çıkmıştı. Lisedeki psikoloğum, bana bir gün sinirlenip bağırmıştı: "Hasan yeter artık, neden kendine bu kadar işkence edip duruyorsun" diye ve ben de yıllardır kendi kendime yakınırdım, kendime işkence edip durduğuma dair. Bu, bilinçaltıaltımda son derece somut bir biçimde çıkmıştı. Bu arada Bilge seans sırasında hem üst bilinçle, hem de alt bilinçle bağlantı kurabiliyor ve hatta etkileri varsa, geçmiş yaşamlara kadar uzanabiliyor. Bakmak istemediğiniz yönlerinize bakmanıza yardımcı olup, onların sizin üzerinizdeki etkisini kaldırdıktan sonra, çok olumlu telkinler yolluyor bilinçaltıaltınıza ve gün içinde, ben Bilge'nin sesini duyabiliyordum mesela. İşkenceden sonra en büyük dumuru bahçede yaşadım. Hayatım boyunca, hiçbir zaman güzel bir bahçeye, ya da ortama girdiğimde zevk alamamıştım. Hatta, hep boş gözlerle bakmıştım ve zevk almaya zorlamıştım kendimi, ama olmuyordu işte. Bunlar geçici, eninde sonunda acı çekeceğim nasılsa, neden güzelliklere kaptırayım ki kendimi diyordu, içimden bir ses. Bu sadece park, bahçe için geçerli değildi. Zevkin çok yoğun yaşandığı cinsellikten bile doğru düzgün zevk alamıyordum ve sürekli engelliyordum kendimi. Haz falan hak getire yani. Ayrıca, o günlerde taktığım bir diğer konuda "Ben kimim?"di. Sürekli kendimi anlamlandırmaya çalışıyordum ve Bilge, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. İlerleyen günlerde üç seans daha yaptık Bilge ile ve beni şok eden ve hatta ağlatan bir sürü şey ortaya çıktı. Ama onları ilk ve son kez duyduğumu biliyordum ve gerçekliklerinden sonuna kadar emindim. En büyük acılarımı yaşadığım kreş hayatıma kadar her

şey ortaya çıkmış ve temizlenmişti.

Yalnız, şunu belirtmekte fayda görüyorum: Tedavinin sonuçlarının hayatınıza yansıması için belli bir süre geçmesi gerekiyor ve bu süre içinde canınız bayağı sıkılabiliyor. Hatta, kendinizi iyice bunalım halinde bulabiliyorsunuz. Çünkü temizlenme sürecinde, temizlenme komutunu almış ne varsa, hayatın içine bir süre yansıyor ve sonra da yok oluyor. Bende yaklaşık bir buçuk ay sürdü bu ve bir gün aniden, her şeyin püfff!!! diye ortadan kalktığını gördüm. İnanılmaz bir hafiflemeydi ve resmen, üzerimden tonlarca yük kalkmıştı. Birkaç ay çok rahat gezdim ve en sonunda bir seans daha yaptık. Bu seans çok sıkı oldu, bunun üzerine bir de yazın yaşadığım değişim ve arınma evresi eklenince, iki ay kadar canım bayağı sıkıldı; ama bu süreç, Eylül ayıyla birlikte, geldiği gibi gitti. Giderken de var olan birçok engelimi birden götürdü. Titreşimimin arttığını sonuna kadar hissediyorum, evrene güvenim sonsuz ve hayatım değişti kökten. Ama şu bir gerçek ki, böyle sıkıntılar, hep yeni bir açılım yaşamadan önce oluyor ve ardından mutlaka yeni bir şeyler geliyor. Muhtemelen ilerleyen dönemlerimde tekrar biraz sıkıntı yaşayabilirim, ama evren bana bu süreci, olabilecek en destekli ve en hafif biçimde atlattırıyor, bunu görüyorum.

Bilge'nin tedavisini, çevremdeki herkese tavsiye edip duruyorum; hele ki psikiyatrlardan çıkmayan ailemin tüm üyelerini teker teker elden geçirttireceğim ona. Benim bilinçaltıaltımdan çıkartılan bu oluşları çıkartmak için, sanırım psikologlara seans seans gitmem gerekecekti. Hele ki, ailemde birçok kişinin yıllardır tedavi olmalarına rağmen, sürekli haplanıp durmalarından ve tekrar tekrar hastalanmalarından pek hoşnut diilim. Cehaletimin mazur görülmesini rica ederek bir şey söylemek istiyorum: Hastalığın nedeni ruhtaysa ve bunu

iyileştirmenin yolu ruhun iyileştirilmesinden geçiyorsa, doktorların verdiği ilaçların geçici çözümler olduğunu düşünüyorum. Sineği öldürmek için Sheltox sıkıyorsunuz, ama bataklık hala orada ve gözlemlediğim kadarıyla, bataklıkları kurutmak her doktora da nasip olmuyor ve çok sıkı uzmanlık gerektiriyor. Ben, Bilge'nin tekniğini -tıbbı reddetmeyerek- farklı bir çözüm olarak düşünüyorum. Zaten bu ve bunun gibi tedaviler, 'Alternatif Tıp' olmaktan öte, 'Tamamlayıcı Tedavi' başlığı altında kabul görüyor Batı'da. Keşke, bu tedaviyi yapabilen daha çok kişi olsa diyorum, en azından sorunlarımıza ve sorunlulara etkili bir çözüm sunmuş olurduk. Tabii şu da var, herkeste aynı etkiyi gösterir mi, bilmiyorum! Ben, zaten iyileşme niyetini içimde taşıdığım ve ruhumu sonuna kadar açık bıraktığım için, bu kadar hızlı bir sonuç almış olabiliriz. Ama duyduğum kadarıyla, diğer hastalarda da çok olumlu etkiler görülüyormuş.

S.ktir Git

Heh, heh, heh, başlığı görünce dumur oldunuz, öyle değil mi? Muhtemelen "Neler oluyor yaw?" diye de sordunuz, kendinize. Eh, bir kısmınız da "hoşgörüyle karşılamayı öğrenmeyi" öğrenmeliyim, diye düşünmüştür. Neyse, sizi fazla merakta bırakmadan açıklayayım bu başlığı: Hayatınızda çok büyük değişim yaratabilecek potansiyelde olan iki kelime bu ve yazım da "S.ktir Git!!!" felsefesi üzerine…

"Hadi lan ordan, öyle felsefe mi olurmuş?" demeyin. Bu sözcükler, aslında insanın "hayır" diyememe rahatsızlığına kadar uzanıyor ve karşıdakine, verdiği anlam açısından küfür değil, bilakis uyarıcı bir etki yapıyor. Yani illa gidip karşınızdakine "s.ktir git" diyeceksiniz diye bir kaide yok, ama bunu kalbinizde hissedince, nasılsa onu kelimelere dökebileceksiniz ve o da "s.ktirip gidecek".

Ben, "hayır!" demeyi beceremeyen bir insandım, "kendimi tanıma yolu"nun başlangıcında. Yurtta kalıyordum ve benim odam tek kişilik bir odaydı. Fakat zamanla tekke muamelesi görmeye başladı ve geceleri yedi ila on kişi arası oluverdik. İlk başlarda hoşuma gidiyordu, çünkü bol bol muhabbet ediyorduk, onlar bana sorular soruyordu; ben yanıtlıyordum falan. Ama zamanla, bundan acayip rahatsız olmaya başladım ve hatta, bazı kişilerin sadece asalaklık yapmak için odamda bulunduklarını anladığımda, cinlerim tepeme çıktı. Odama giriyordum ve yatağımın üzerinde dört kişi oturuyordu, birileri kitaplarımı karıştırıyordu, birileri ayaklarını masama dikmiş keyif yapıyordu ve ben, ağzımı açıp bir kelime bile edemiyordum. Ama bu iş, artık tepeme çıkma moduna gelince, bir yol bulmam gerekti ve sonunda beden dilimi kullanmaya karar verdim. Tüm bedenimle öyle bir hayır demişim ki, diğer gün

odamda kimse yoktu ve artık girmeye çekinir oldular içeriye. Zamanla, bende bir hal olmaya başladı ve bu tarz kişilere karşı bir savunma kalkanı oluşturdum. Hatta, bu öyle bir hale gelmiş ki, insanlar bana yaklaşmaya korkmaya başlamışlar. (Neyse ki, bu hali atlattım çok şükür.) O deneyimim, bana "hayır" demeyi öğreten büyük bir hediye oldu.

Yıllar geçtikçe, "hayır!" deme konusunda çok, ama çok rahatlar oldum. Bunda da en büyük kolaylığı, bana "amaaan, hayır dedim diye sevmeyecekse sevmesin; zaten bir sürü de sevmeyenimiz var, aralarına bir tane daha eklenir" düşüncesi verdi. Siz başkaları tarafından sevilemeyebileceğinizi kabul ettiniz mi, arkadaşlar? İnanın, bunu kabullenmek sizi çok, ama çok rahatlatıyor. Okul, benim için büyük bir deneyim alanı oldu, bu konuda. Sevenim de vardı, nefret edenim de; dedikodum da yapılıyordu, kıskanç bakışlara da rastlıyordum; hatta tacizleri bile yaşamıştım. Tüm bunlar, zamanla sizde "geniş"lik yaratıyor ve hoşgörü kazanıyorsunuz, ilginç bir biçimde. Herkes beni sevecek diye bir kaide yok kardeşim; ben herkesi sevecem diye de bir kaide yok. Ama şu anda biri çıkıp dese ki, "Hadi birini ortadan kaldır; ne cezası var, ne günahı" dese, ortadan kaldırmayı isteyecek kadar nefret ettiğim biri de yok. Hatta, sevmiyorum diyebileceğim biri de... Bu tabii, herkesi seviyorum anlamına gelmiyor, ama en azından nötr olabiliyorum. Bunu nasıl yaptın dersen, özel bir çalışma yapmadım, kendiliğinden gelişti. :)

Başkalarına "hayır" diyebilmek, kendine ve yaşamına olan saygının göstergesi; "s.ktir git" demek ise bambaşka bir zevk. Dünyada iki çeşit insan tipi var: Biri bir şeyler yapmak için çabalayanlar; bir diğeri de bir şey yapmayıp sürekli bok atanlar. Bu bok atanların, bok atmalarının nedeni ise, kendilerinin aslında hiçbir bok olmadıklarının ve hiçbir şey yapmadıklarının ortaya çıkacağı korkusu. Hayatın içinde, birileri bok atma tavrı içindeyse

ve amacı üzüm yemek değil de bağcıyla uğraşmaksa, ona, değil "s.ktir git" demek, "hass.ktir git" demek bile müstahaktır. Kimsenin, kimsenin kaprisleriyle, kompleksleriyle, egolarıyla uğraşacak vakti yok bu dünyada. Seninle uğraşacağıma, eve gider, yatar uyurum, evrene daha büyük katkım olur valla. Ayrıca kimse de kimseyi çekmek zorunda değil ve ruhsal kontratlarımızda da "en az beş psikopatla uğraşmak zorundadır" gibisinden bir madde yok. Aslında, bu psikopatlardan ve sorunlu 'iyileşemez' tiplerden kendini kurtarabilmek, 'kendini sevmek'le ilgili harika bir deneyim bence. Akıllı bir insan, hele ki kendine değer veriyorsa, ondan cidden yardım isteyen insanla, onu sadece oyalayan insan arasındaki farkı görür ve gerektiği yerde, kendisini oyalayana "s.ktir git" demesini de bilir. Bu, ona "Ben kendimi, senin oyunlarınla yormayacak kadar çok seviyorum" demenin biraz değişik, ama patlamalı yönüdür. Bir de sevdiğiniz, ama "hayır!"ınızdan anlamayan insan tipi vardır ki, ne kadar sabırlı olsanız da bir gün ruhunuz sıkışır ve patlayarak çekersiniz "s.ktir git"i. Eh, bu biraz da şok etkisi yaratacağı için, faydalı bile olabilir. Zamanında, lisedeki psikoloğum yapmıştı bunu bana, gerçi küfretmemişti, ama ruhundan anlamıştım ne yapmaya çalıştığını ve bayağı da iyi gelmişti açıkçası. (Tekrarlıyorum, illa küfretmeniz gerekli değil, o etkiyi veren sözleriniz ve tavırlarınız da bu felsefenin içine giriyor.)

Başkasına "Hayır!" diyememenin bir diğer nedeni de "Acaba onu kırar mıyım?", ya da "Yıkılır mı?" gibi korkulardır. Bazı insanlar, size öyle bağımlı hale gelmişlerdir ki, kapınızda salya sümük ağlarlar, "Ben sensiz n'aparım" diye yalvarırlar ve sizin zaten karışık olan kafanızı iyice karıştırıp, kendinizi bok gibi hissetmenize neden olurlar. Aslında farkında olmadan yaptıkları, sizin "iyi"(?) yönlerinizi kullanıp üzerinizde suçluluk duygusu yaratarak, bağımlılıklarını sürdürmektir. Böyle bir durumdaki

insana, defalarca "hayır!" demişseniz ve o hiç duymamışsa ve halen de bu tavrını sürdüyorsa ve siz, demeniz gerektiği halde halen "s.ktir git" diyememişseniz; eh, lütfen bu konuda bir başkasını suçlamayın. Birincisi, şunu bilin ki, ona "s.ktir git" diyebilmeniz, o anda belki de ona ve kendinize yapabileceğiniz en büyük iyiliktir. İkincisi, bu insanlar, siz onları bıraktıktan sonra, size söylediği gibi dağılmazlar veya intihar etmezler. Üçüncüsü, kendini dağıtmayı veya öldürmeyi seçmişse bile, bu onun kendi seçimidir. Bu evrende, her bireyin kendi özgür seçim hakkı vardır ve birisi beni istemedi diye, ben kendimi mahvetmeyi seçmişsem; bu, karşımdakinin problemi değil, benim problemimdir, sizden başka kimse de sizden sorumlu değildir bence, hiç kimse kusura bakmasın. Bu evrende, "evet!" kadar, "hayır!" da var. Bunu kabul etmek zor olabilir, ama eninde sonunda "ipe ipe" kabul edeceğiz hepimiz.

Bir de bunun tersi olan bir durum vardır ki, birinin sizin üzerinizde egemenlik veya baskı kurma vaziyetleridir. Eh, bir de fiziksel şiddet varsa olayın içinde, tabii durumunuz daha karmaşıktır ve açıkçası ben, buna nasıl çözüm bulunur, bilemiyorum. Çünkü deneyimlediğim bir şey değil, ama ruhsal olarak egemenlik çabalarını bol bol gördüm ve burada da, ruhun otomatik "s.ktir git" mekanizmasının nasıl çalıştığını iyi bilirim. En basit örneği sevgililik durumlarında yaşanır. Dün, metroda sarışın bir kız ve erkek arkadaşı tartışıyorlardı, ben de kulaklarımı dikip dinledim meraklı meraklı, mesele neymiş diye. Kızın doktoru ona mail atmış ve arada sırada görüşelim diyormuş, kız da erkek arkadaşına soruyor "Görüşmek istiyorum, iyi bir insan, sen ne dersin?" diye, erkek, elleri cebinde "Hayır, görüşemezsin" diyor. Bu sahne, benim en rahatsızlık duyduğum olaylardan biridir: Kardeşim, sen kim oluyorsun da benim kiminle görüşüp, kiminle görüşmeyeceğime karar verebiliyorsun. Bu dünyaya

gelirken senden mi izin aldım; hem ayrıca, seni seviyor olmam, senin benim hayatım hakkında söz hakkına sahip olabileceğin anlamına gelmiyor ki. Evet, erkeğin şu endişesini çok iyi anlıyorum ve biliyorum ki, kırk yaşında bir doktorun yirmi yaşındaki bir kıza mail atıp "Görüşelim mi?" demesi, pek hayra alamet bir şey değildir ve büyük yaşta erkekler bunu, çıtırlara asılmak için yaparlar ve onun kafasını karıştırıp, niyetleri neyse gerçekleştirmek için tecrübelerini kullanırlar. Ama şu da var ki, eğer bir kız, böyle bir faaliyet sonucu benden ayrılmaya karar verip, başkasına gidecekse "s.ktirsin gitsin" be abi. Hem ben, ömrüm boyunca onun kimlerle konuşup, kimlerle konuşmadığının çetelesini mi tutacam? Eğer benden iyisini bulmuşsa ve onu istiyorsa, kapısına kilit mi vuracam yani, yolu açık olsun. Zaten beni gerçekten isteyen kız, kapısının önüne milyonlarca gül konsa da seçimini yapmıştır ve güller için teşekkür edip, gelip elimi tutar. Ama ben, "Görüşme, yapma, etme..." deme hakkına sahip değilimdir. Sadece, "Bak güzelim, bu adam senin kanına girip kafalamaya çalışacak, haberin ola" diye, olabileceği söylerim; sonrasında, akışına bırakırım olayı. Eh, sonuçta hayırlısı neyse o olur. (Diyeceksiniz ki, çok rahat ahkam kesiyorsun, başına böyle bir olay gelse nah yaparsın. Şöyle söyleyeyim, kelimesi kelimesine geldi ve yaşadım her şeyi. Evet! canım çok yandı; ama her şeyin hayırlısı oldu, bunu biliyorum ve biliyorum ki, aynı durum tekrarlansa, yine uyarımı yapar ve olacakları akışına bırakırım.)

Offf, gene konuyu dağıttım, ruhun otomatik "s.ktir git..." mekanizmasından bahsediyordum. Ruhlar özgürdür ve kendilerini kısıtlayan durumlardan kurtulma yolunu ararlar. O sarışın kız, şu anda sevgilisinin sözünü tutacaktır ki, muhtemelen altı aylık ilişkileri vardı, ama bir zaman gelince, ruhundan şu sesi duyacak: "Bir dakika yaw, sen kim oluyorsun da ellerin cebinde,

benim hayatım hakkında karar veriyorsun?" Bunun hayata yansımaları da, ya kavga olacak, ya yalan, ya aldatma, ya da en temizi ayrılık. Ruh, kendini özgür hissedeceği yolu bulacaktır eninde sonunda; kendi başına bulamazsa bile, evren ona buldurur.

Görüldüğü üzere, bir "s.ktir git" nerelere kadar gidiyor. Tekrarlıyorum bu, insanlara direk söylemeniz gerekli olan kelimeler değildir; bu bir ruh halidir ve kendinize ne kadar değer verdiğinizle ilgilidir. Hayatta hiçbir şeye "zorunlu" değilsiniz bence ve her zaman, kendinize değer verdiğinizi gösterebileceğiniz bir yol da vardır, mevcut seçeneklerin içinde. Bunu görebilmeniz, sizin kendinize değer verme kapasitenizle ilgilidir; bazı yollar canınızı acıtabilir bir süreliğine, ama "bir süreliğine...". Eninde sonunda, olanın en hayırlısı olacaktır bence.

"S.ktir git..." diyebilecek kadar kendinize değer vermeniz dileğiyle...

Şüphesiz Şüpheliyim

Bu kadar senedir "kendini tanıma yolu"nda yürümeye çalışıyorum, onca olay geldi başıma ve mucizevî bir sürü destek ve ispat da… Ama hala, ara sıra kendime sorduğum olmuyor değil: "Bunları yaşadığından emin misin?" diye. Konumuz, bu yolda yürümeye başladığımız andan itibaren yanımıza takılan öğretici bir dost: Şüphe.

Şimdi, "şüphe"yi dost olarak nitelendirmiş olmamı biraz yadırgamış olabilirsiniz. Belki de içinizden, kitaplardan ezberlenen, ama bir türlü içselleşmeyen, "Tabii, tüm duygularımız bize dost değil mi zaten, hepsini oldukları gibi kabul etmeliyiz" düşüncesi de geçiyor olabilir. Neyse, içselleştirilmeyen bilgiyi "sanki biliyormuş ve özümsemişcesine savunmak" konusunu bir başka yazıya bırakıyorum ve "şüphe"ye dalıyorum.

Şüphe ile 1995 yılı yazında tanıştım ilk olarak. Aslında, bu tanıştığımı "ruhsal yol" şüphesi olarak nitelendirmem daha uygun olacak sanırım. Şüphe'nin yüzlerce değişik yüzü olabilir, benim anlatacağım hepsine ışık tutmakla birlikte, "yürünen yola duyulan" şüphe. İlk defa 1995 yılında, bir yaz gecesi tanıştım onunla. Yakın silah arkadaşı korku ile hücum etmişlerdi bana. Hayatımda ilk defa, bir beden-dışı deneyim yaşamıştım ve astral bedenle, bedenin dışında olmanın nasıl bir huzur verdiğini, ilk defa o anda tatmıştım (ama ne yaşadığımı bilmiyordum). Gerçekten muhteşem bir duyguydu, fakat bedenime girdiğim anda, bir anda "Hayır, sen rüya görüyorsun; bunları yaşamadın, uyduruyorsun!!!" düşüncesi hücum etti ve acayip rahatsız oldum. Kalbim küt küt atıyordu ve müthiş korkuyordum. Bu olaydan daha önce de, bedenimin üzerine bir varlık ayaklarıyla basmıştı ve beni yatağa yapıştırmıştı. Üzerimden kalktığında gözlerimi açınca, yine korkuyla ve şüpheyle "Rüya görüyorum" demiştim ve der

demez, aynı biçimde, ayaklarıyla göğsüme basarak beni tekrar yapıştırmıştı. Önce o, şimdi de bu ve daha bunlar hiçbir şeydi...

1995'ten beri, bu ve bunun gibi sayısız olay yaşadım. Yaşadıklarımın bazılarını unutmuşum bile. Ama her zaman ve her zaman "şüphe" benimle birlikteydi. Yıllar geçiyor, ben bir sürü yeni şey deneyimliyor, öğreniyor ve yaşıyordum. Ama hep kendime sorup duruyordum, ara ara: "Ya bunlar sadece hayalse!!!"; "Ya bunları ben uyduruyorsam!!!"; "Ya bunlar dünyanın gerçeklerinden kaçmak için yarattığım ütopyalarsa!!!" vs. vs. Defalarca ve defalarca sorguladım kendimi; hatta bir keresinde tuvaletteyken, "Ulan bunlar doğruysa, şu anda, şuradaki dergiyi çeviririm ve oradan bir mesaj gelir bana" deyip, dergiyi çevirdiğimde, karşıma "İçinizdeki dünyayı keşfedin!" (bir kot reklamının sloganı) çıktıktan sonra bile şüphelenmeye devam ettim. Daha da ötesi, bir gün arkadaşıma, "Acaba bunları biz mi uyduruyoruz, değilse şimdi Tanrı'yla Dostluk'u açarım ve yanıtı gelir" deyip, parmağımı rastgele kitaba daldırıp dokunduğum yerde, "Bunları kendinizin uydurduğunu düşünüyorsanız, beni aşağıya çekersiniz" yanıtını gördükten sonra bile şüphelerim oldu. Evren bana, şüphelendiğim her şeyi çürütecek deneyimler yolladıkça bile vazgeçmedim şüphe etmekten... Zamanla şüphelerim ayrılmaya başladı bir bir benden... Önce yaşadıklarımın hayal veya uydurma şeyler olmadığını kabullendim; bir süre sonra, daha derinlerde olan şüphelerim ayrıldı benden.

Buraya kadar, yazdıklarımı güzel güzel okudunuz, şimdi, içinizden "Eee, bunları herkes yaşamıyor mu zaten, neden benim gözümün aklarını meşgul ediyorsun, bu saatte söyleyecek yeni bir şeylerin yoksa be kardeş? Hem, şüphe dost dedin, açıkla bakalım da öğrensin cümle alem" demeniz gerekiyor, belki demişsinizdir bile.

”Şüphe” üzerine kendi içime dalmışken ve neden bunlarla doluyum, bana ne faydası vardı bunların diye düşünürken, birden jeton düştü. “Şüphe”, bana yıllar boyu koruma görevinde bulunmuş ve her yeni halimde, düşüncemde ve enerjimde, bana bu yeni oluşumla “uyumlanma” sürecinde yardımcı olmuş güçlü bir araçtı. Her yeni oluş, yeni bir enerji getirir ve her yeni enerji de bedenlerimizi etkiler. Bu enerjiyi cascavlak almak bizi rahatsız edebilir, tıpkı güneşin ışınlarını, ozon tabakası filtresi olmadan alırsak öleceğimiz gibi. “Şüphe” de bana, uzun yıllar ozon tabakası görevi yaptı. Gelen enerjileri, oluşumları, düşünceleri özümseyerek ve zararsızca almam ve onlara alışmam için filtre görevi yaptı. Ama her yeni adımımla da gittikçe inceldi ve aradan çekilmeye başladı. Tabii, bu arada en büyük filtrem, bir peçe biçiminde halen içimde duruyor ve onu açmaya hazır olmamı bekliyordu. Zamanla, yürüdüğüm yolla ilgili şüphelerim azaldıkça, sıra en büyük ve temel şüpheye geldi: Kendinden şüphe...

Aslında kendimizden şüphe etmemizi ve uzun yıllar boyunca kendi gücümüze, varlığımıza inanmadan, onu peçeler içinde gizlememizi anladığımı düşünüyorum. Sonuçta bizler, dünyaya gelmeden önce zaten muhteşem varlıklardık ve birçoğumuzun ne karması vardı, ne de temizlemesi gereken bir şeyleri; hatta, birçoğumuz burada ilk defa bulunuyoruz... Eh, olduğumuz gibi gelseydik, anında yallah geri giderdik, ya da bedeni cayır cayır yakardık diye düşünüyorum. (Beden durup dururken yanar mı demeyin, TV'lerde belgeselleri bile var.) Tabii bu arada şu var ki, yaşam denen süreç, kendi kendimizi, kendimize tanıtma süreci ve taaa en başta, bir parçamızı bir güzel sardık, sarmaladık ve kendimizi içine gizledik. Yaşadıkça da bu paket adım adım açıldı ve en sonunda, kendimize dokunacağımız noktaya kadar geldik. İşte o paket kağıtlarına “şüphe” diyorum ve

her duygumuz gibi, o da görevini mükemmel şekilde yaptı ve yapmakta... Haklı çıktığında sizi koruyor; haksız çıktığında size öğrenme fırsatı yaratıyor ve inceldikçe de BEN'liğinize alışmanızı sağlıyor. Eh, güneşe çıktığınızda da sağlıklı bronzlaşmak için güneşyağı sürüyorsunuz değil mi? "Şüphe"nin de böyle bir etkisi var hayatımızda; hem faydalı, hem sağlıklı güzelleştiriyor... Ama yağı bol sürerseniz, bedeniniz vıcık vıcık olur hatırlatırım... :) Sonra temizlemesi zor oluyor...

Çok ilginçtir, sarılmakta zorlandığım onca duygum varken, şüpheyle kolkola girmek çok kolay oldu benim için. Hatta, kendimi onunla kırk yıllık canciğer kuzu sarması dost gibi hissediyorum. Bunda bir gariplik olduğundan şüphelenmiyor değilim aslında… Şüphelenmeli miyim acaba? Ya sizce? ;))))

Kariyer ve İş Korkusu

Korku, neredeyse her kaynakta karşımıza çıkan bir enerji ve bizlere sürekli onu yenmemiz, ışığa kavuşturmamız, kabullenmemiz vs. söyleniyor. Ama açıkçası, bunun "nasıl" yapılacağı üstünkörü geçiliyor. "Korkularınıza sarılın" deniyor, ama siz, nasıl yapacağınızı bilmeden, bu bilgiyle, elinde bilet olduğu halde stadyum kapısında kalmış futbol taraftarı gibi, bakınıp duruyorsunuz öölecene. Kendi hesabıma şunu söyleyebilirim ki, "Korkuma sarılmam" demek, benim bir korku imgeleyip, ona o imgelem içinde sarılma yöntemim şeklinde başarılı olamadı hiç; çünkü, bir süre sonra, onun gene orada olduğunu gördüm. Her ne kadar bu çözüm bir süreliğine işe yaramış olsa bile, aradan bir zaman geçtikten sonra, sarıldığım şey gene karşımda “aslanlar gibi” duruyordu. Çünkü, ben ona aslında sarılmamıştım, içine bakmamıştım, kabul etmemiştim. Sadece evcilleştirmiş ve bir süreliğine ertelemiştim. İşte bu yazıda ben, bir yandan kendimi deşerken, bir yandan da sizlere içinden çıkanları sergileyeceğim, belki işinize yarar diye. :)

Önce "Korku"dan başlayalım. Bir kere "Korku" nedir? Şimdi, bir sürü tanımı vardır, anlatımı vardır, hiç uzatmaya gerek yok arkadaşlar. Benim tanıdığım "Korku" şu: Bilginin olmadığı yer. Bu bilgiyi, bilimsel bilgi falan sanmayın. Korku, benim bilmediğim yerlerim. Buna ister ışığın ulaşmadığı yer deyin, ister ruhun değmediği vs. Ama orasının karanlıkta olmasının nedeni, ora hakkında hiçbir şey bilmediğimden ötürü orada oluşan boşluk. Bu noktada şunu da diyebiliriz ki, o bilinmeyen hakkında öğrenmeye ve bilgilenmeye başladığın anda, o boşluk dolmaya ve korku adı verilen karanlık

ortadan kalkmaya başlıyor. Bu bilgilenme süreci ise kişiye bağlı oluyor. Genellikle bizlerin içinde korku oluşturan travmalar, içlerinde pek de görmeyi istemediğimiz şeyler barındırdıkları için, "bilinmez" halde karanlıkta duruyorlar; cesaret edip oralara baktığımız ve gördüklerimizi anlattığımızda "bilinme" durumuna geçtikleri için, boşluklar doluyor ve korku ortadan kalkıyor. Haa, bu noktada, "Korku" ile "Karanlık" arasındaki ufak bir nüansı belirtmek lazım: "Karanlık", "Korku"nun görünen hali, yani görsel imajı. Ama "Korku" bilinçli bir enerji, çünkü o da sizin enerjiniz; yani, ruhunun bakmadığın veya kabullenemediğin yönleri, kabullendiğin yönleriyle aynı enerjiyi kullanıyor. O yüzden, sen ne kadar zekiysen, sen ne kadar akıllıysan, sen ne kadar güçlüysen, o da o kadar öyle... Haa, kalıcı bir enerji mi? Sen ne kadar çok tarafına bakabilirsen ve doldurursan boşlukları, o da o kadar azalır. Ama şu da var ki, "Korku"yu şeytan gibi senin düşmanın olan bir varlık olarak algılaman da ciddi bir sorun; çünkü o senin parçan ve sensin. Onu reddetmek, eşittir kendini reddetmek. Bazı kaynaklarda yazan "Korku siz değilsiniz"in anlamı da "Korku, sizden ayrı bir varlıksal enerjidir" değil, "O sizin boşluklarınız, ama sakın kendinizi boşluklarınız sanmayın" bence. "Korkuna sarılmak" da, onun içine bakıp boşluklarını doldurmak ve gittikçe kendinin daha fazlasını tanımak bence. Sonuçta, karanlığın aydınlık hale gelmesinden, "Korku"nun hiçbir şikayeti olmaz, çünkü her halükarda O, SEN'sin.

Benim gözlemlediğim, hayatın en en en temelinde iki motivin olduğu: Bilmek ve Bilmemek. Peki, neyi bilmek ve bilmemek? En temelinde evrendeki varlığını, değerini, gücünü, sevilebilirliğini vs. Biz bu noktada devraldık bu yaşamları. Neredeyse tüm insanlık tarihi bu motive üzerinden yürüdü. Bilinmezlik korkuyu yaratır ve temeli korkuya dayanan yaşam

biçimini görmek için, dünyaya bakmak yeterli. Fakat, bir de bunun gelişmiş hali var ki, işte bence şimdiki dönem, bu dönem: Bilinme dönemi ve peşisıra gelen güven, değerli hissetme, güç ve en önemlisi sevgi. İşte benim gördüğüm, bu iki odak üzerinde dönüyor tüm dünya, belki de evren. Bizler, bu zamana kadar bilinmezliğin odağında yaşadık ve "Korku" hakimi bir dünya kurduk; fakat, artık yaşamlarımızın odağı değişiyor ve "Bilinme"ye giriyoruz. Ben, çok net bir biçimde bunu hissediyorum kendimde, özellikle de son günlerde yaşadıklarımdan kaynaklanan gözlemlerimde ve bu seri de aslında "Korku" odağı ve yansımalarının "Bilinme" haline dönüşümünün ifadesi içimde. Şimdi, bakalım neymiş bunlardan ilki?

Aslında, "Korku"ları ayrı ayrı incelemek zor bir durum: Temeli aynı köke dayandığı için, her şey birbirine öylesine bağlı ki... Mesela, "Kariyer ve İş Korkusu"na girince olay; başarısızlık korkusu, toplum tarafından kabul edilmeme korkusu, sevilmeme korkusu, yalnızlık korkusu, güvende olamama korkusu gibi, bir sürü çeşitlenmeler bununla paralel gidiyor. Şimdi, bunların hepsine birden girersem, işin içinden çıkamam. Ben kendimde yakaladıklarımı aktarayım sizlere...

Ben bir fakültede, bir süre araştırma görevlisi olarak çalıştım. Öğrenciliğim zamanında çok faal biriydim ve tüm fakülte tanıdıyordu beni. Bir sürü faaliyet yapıyordum ve bunlar beğeniliyordu. En sonunda mezuniyet geldi çattı ve okul yıllarım sona erdi. Bu arada, okulu, orada bir sene daha olmak adına kasıtlı olarak uzatmıştım. Okulu bitirmiştim, ama aslında ne yapmak istediğimi tam olarak bilmiyordum. Suya itilmiş ve yüzme bilmeyen birinin, gördüğü ilk şeye (dal falan gibi) atılması gibi, hemen karşıma çıkan ilk işe atladım ve bir reklam ajansına metin yazarı olarak girdim. Orada bir ay çalıştım, ama metin yazarlığını yapabilsem bile, bunu istediğimi pek hissetmiyordum. Sonra

oradan ayrıldım ve ne yapacağımı bilmeden kaldım. O noktada evrene, "Sen en güzelini bulursun bana nasılsa" dedim ve işten ayrıldıktan bir süre sonra Ahmet Taner Kışlalı öldürüldü ve ben okula gittim. Gidiş o gidiş... Cenaze töreniymiş, medyanın karşılanmasıymış, panoların hazırlanmasıymış vs. vs. Hepsini birden bana verdi hocalar ve ben bunları keyifle yaptım. İşe öyle vermiştim ki kendimi, ölüme ağlamaya bile fırsatım olmamıştı. (Sonra tüm işler bittiğinde, tam sekiz saat susmadan ağladım.) Cenaze toprağa verildiği gün kararımı vermiştim, okulda kalacaktım. Şimdi geriye dönüp baktığımda, iyi bir karar verdiğimi düşünüyorum, ama bir yandan da korktuğumu görüyorum.

Okul bir rahimdi ve beni koruyordu. Evet, çok güzel bir ortamdı, ama ben, rahimden çıkmak istemeyen bir bebek gibi davranıyordum. Bir de işsiz kalma korkusundan, hemen atlıyordum gördüğüm ilk dala. Çünkü, bir yandan da anne ve babamı hayal kırıklığına uğratma korkum vardı. Çünkü, o zaman sevilemezdim; hem işsiz kalırsam, küçükten beri babamın sürekli söylediği gibi, "Sürünürdüm ve sokaklarda sap gibi kalırdım"; toplumun sürekli söylediği gibi, "Beni kızlar almazdı; çünkü beş kuruşsuz adama kim ne verirdi (kızı anlamında)?". Hem artık iş güç sahibi olup, hemen bir düzen kurulmalıydı, ayrıcana işe yaradığımı da görmem gerekiyordu; dışardaki hayat zordu, vahşiydi, acımasızdı, korkunçtu, güçsüze yer yoktu, hemen yerimi almalıydım ve topluma ve çevreme, işte ben buyum diye göstermeliydim.

Daha da önemlisi, kendimi güvene almalıydım. İş güven ve güvence konusuna geldiğinde, "devlet memuru" olacaktım. Arkamı sağlama dayayacaktım. Bu konu öyle önemliydi ki, bir rock starımızın ailesine "Oğlunuz rock starı oldu ne düşünüyorsunuz?" diye sorulduğunda, "Öğretmen olsaydı keşke;

hem devlet memuru olurdu, hem de yılda iki ay tatili". Ulan herif rock starı olmuş ve malı götürmüş resmen, anne babası hala güvence derdinde. Bu güvence arayışı öyle ciddi bir şey ki, mutlu olmasanız bile, eziyet çekseniz bile, size katlanma gücü veya zorunluluğu veriyor ve işyerinizdeki tüm tavırlarınızı da belirliyor. Çünkü yapmazsanız, kapıda aslanlar gibi bir güvensizlik bekliyor; güvensizlik bilinmezliği getiriyor ve bu bilinmezliğin adına daha önce "Korku" demiştik zaten. O kapıyı geçip bilinmezliğe dalmak için de, resmen g.t istiyor. Dünya tarihindeki "Keşifler Çağı"nı, bilinmezliğe yelken açan cesur denizciler nasıl başlattıysa, "Ruhun Keşfi"ni de bu cesareti içinde bulan ve "Güvence" illüzyonunu yenen kişiler yaratacak. Bu kişiler arttıkça dünyanın odağı da değişecek, ama oraya gelmeden, kendi içimizde, kendimiz için gerekli bir şey bu. Çok açık ve net bir şey var ki, eninde sonunda bu illüzyonun ötesine geçmek zorunda kalacak herkes. Ama bazıları şimdi başaracak bunu, bazıları belki birkaç yaşam sonra.

Neyse, konuyu fazla dağıtmadan, hikayeme döneyim. Ben, bir senelik bir kadro bekleyişinden sonra, okula girdim. O bir sene içinde, az önce saydığım tüm korkuları da deneyimledim; çünkü işsizdim, işsiz olmakla birlikte, öğrenci de değildim, yani toplumda hiçbir kimliğim yoktu ve en sonunda psikologluk olmuştum. Psikolog, beni dinledikten sonra, "Senin ne işin var ki burada, sen yarın işe gir, toplumdaki yerini gör, her şey düzelir" dedi ve düzeldi de. Ama şimdi görüyorum ki, böyle bir temel üzerine inşa edilmiş bir kimlik de çarpıkmış. Çünkü, yarın bir gün tüm kimliklerini, tüm biriktirdiklerini, maddî olan her şeyini bir anda kaybedebilirsin ve hayat bunu sana özellikle de yapabilir... Peki, o durumda sen kimsin ve nesin? İşte okuldan ayrıldım ve çok da faydasını gördüğüm bir kimliğim gitti, peki ne eksildi? :) Haa, bunları zaten bilmiyor muydun diyebilirsiniz, ama bunları

bilmekle, enerjisini yaşamak bambaşka şeylerdir ve bu, her ne kadar basit bir şeymiş gibi görünse de, var olan bir duygu. Tamamen kendimi bilmememden ve aslında reddetmemden kaynaklanıyor. Reddediyorum, çünkü o zaman tüm sorumluluk üzerime binecek birden; suçlayabileceğim hiç kimse kalmayacak hayatımda ve aslında bu cümleyi yazarken bile, suçlayacak kimsenin olmadığını biliyorum. Çünkü, bugüne kadar yaşadığım her şeyin, ama her şeyin benim isteğim dahilinde, hem de öyle hiç bilinçsizce değil, bilinçlice istenmiş olduğunu biliyorum. Hatta ara sıra yaşadığım kaotik durumunların da. Paragrafın başında, araştırma görevlisi olarak çalıştığımı söylemiştim. Ama ben araştırma görevlisi olmak istemiyordum. Ben, okulda uzman veya öğretim görevlisi olmak istemiştim, ama kadro olmadığı için, böyle oldu. Bu kadro da benim hayatımın amaçları ve stili dışında olan özellikler istiyordu.

En başta tez, doktora gibi şeyler ki, benim akademisyen olmam, kaleci Rüştü'nün çıkıp forvet oynamaya çalışması gibi bir şey. Haa, zorladın mı oynarsın ve gol de atarsın, ama mutlu olduğum ve istediğim şeyler farklı benim. Okula girme amacım olan, okulun organizasyon ve halkla ilişkiler işlerini yapmakta başarılı oldum ve o işlerde büyük de keyif aldım. Okula yepyeni bir ekip kazandırdım ve o ekip, bir süre sonra halkla ilişkiler birimine dönüşecekti; birkaç sene içinde de okulun yepyeni bir çalışma atölyesi olacaktı. Ama bu çalışmalar için okulda kalmam ve dolayısıyla da doktora yapmam gerekiyordu ki, açıkçası hiç istemiyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yandan da ayrılmaktan acayip korkuyordum; çünkü burası güvenceliydi, fakat ruhum bana hep şunu soruyordu: "Senin istediğin bu mu?". Bir uzman veya öğretim görevlisi olsam okulda kalabilirdim; çünkü o zaman doktora falan gibi şeylerle uğraşmaz, kendimi sadece istediğim çalışmalara verirdim. Açıkçası, dediğim gibi

büyük de keyif alıyordum bu işlerden ve grubum öyle büyüyordu ki, TRT gibi kurumlarla ortak çalışmaya başlamıştık organizasyon alanında. Ama bunu yapmak için ödemem gereken bedel büyüktü ve resmen kilit durumunda kalmıştım ve sürekli bu durumdan kaçıyordum.

İşin, işsel ilişkiler anlamında diğer bir boyutu daha vardı. Ben, bankacı bir ailenin çocuğuyum ve doğal olarak, tüm yaşantım bir banka şubesi içindeki ilişkileri gözleyerek geçti. Devlet dairelerindeki insanlarda gözleyebileceğiniz en net duygu "Korku"dur. Özellikle de üst-ast ilişkisi sırasında çıkar bu. Üstünün karşısında el pençe divan durmak ve yalakalanmak dizboyudur; çünkü herkes, başına bir şeyler gelmesinden çekinir. Benim kendi fakültemin memurlarında da görüyordum bunu çok net olarak. Üstleri gelince, hepsinin yüzünde yapay bir gülümseme beliriyordu ve bu gülümseme, "Ben sizden korkuyorum" diyordu. Gerçi bunu yaratan üstlerin kendisiydi açıkçası ve bu güçlülük hoşlarına da gidiyor. İnsan sonra düşünüyor, "iş verimliliği" veya ne biliim, "Bir insanın diğer insan karşısında hissettiği korkular ve ezilmişliklerin adaleti" gibi konuları. Gerçi bu noktada, "Eee, hayat böyle n'aparsın, iş dünyası" denilebilir ve reddetmem de. Ama reddettiğim bir şey var: "Böyle gelmiş böyle gider" durumu. Yani bir şey böyle diye, onu öyle kabullenip, en azından üzerinde biraz düşünmeden yaşamaya devam etmek ve bunu "yaşam" olarak adlandırmak, bana ters geliyor. Bir yerlerde bir şeyler kırılmalı. Haa, bu bir anda olmaz, ya da bir kişinin çabalarıyla da belki, ama bir kişiyle de olsa zincir bir yerlerden kırılmalı ve yeniliklere yer açılmalı. Haa, bu demek değil, illa gidip üstünle kapış, ama farklı bir bakış gerekli iletişime. Ben bunu becerdim mi? Hayır. :) Beni okula alan ve benim de üstüm olan hocamla, kadrolu olmadan önce nefis bir ilişkimiz ve iletişimimiz varken, okula girdikten sonra bu, bozulmaya başladı. Açıkçası, bu durumda ne yapacağımı

bilemedim ve korktum. Öğrenciyken her şey rahattı tabii, ama iş ortamına gelince, bir anda bocaladım onunla ilişkimde. Buna bir de "Korku" eklenip, onun zaten biraz sert mizacından gelen tepkiler de işin içine girince, iletişimimiz bozulmaya başladı. O noktada bilinmezlik başladı bende ve bunu aydınlatmak için, gidip onunla konuşamadım. Haa, bu olayda tabii daha grift şeyler vardır, ama korktum işte ve iletişimimiz bozuldu. Bir de buna küçüklüğümden beri söylenen, "Kulağından tuttuğu gibi atılırsın" gibi laflar eklenince, korkum arttı. Eee, bir de okulda hiç olmak istemediğim bir kimlikte yer almaya çalışınca, birden kendime güvenimde sarsıldı ve "Ben ne arıyorum burda?" şekline döndü olay. Kendimi en iyi hissettiğim vakitler, herhangi bir organizasyon ya da halkla ilişkiler
çalışmasının olduğu dönemlerdi; çünkü işte o, bendim. İstediğimi ve sevdiğimi yapıyordum ve başarılı da oluyordum ve büyük de keyif alıyordum. Böyle bir
çatışma içindeydim işte ve hayat bana bir koydu, pir koydu.

Önce tezim reddedildi, sonra bu işte kalıp kalmayacağım soruldu bana. Kadrom değişmeyecekti, çünkü başka kadro yoktu ve kalmam için önce tezimi bitirmem, sonra da doktora yapmam şarttı, ya da kendime yeni bir iş bulacaktım: Şok olmuştum, tüm güvenli dünyam yıkılmıştı ve öölece kalakalmıştım. Ama çok şükür ki, şunun farkındaydım bu sefer, bu benim için aslında nefis bir fırsattı ve en önemlisi, hayatımın odağını "Korku"dan, "Kendi"me çevirmem için müthiş bir imkandı. Korktum, inanılmaz korktum ve halen de ne yapacağım, ya da başıma nelerin geleceği konusunda pek bir fikrim yok, ama şunu biliyorum ki, bu olay, olabileceği en güzel şekilde oldu ve beni bilinmezliklerimle karşı karşıya bıraktı. Bıraktı ki, şu anda korkuyu size yazabiliyorum, çünkü daha net görebiliyorum şimdi durduğum yerden. Bu, benim korkularımın bittiği anlamına

gelmiyor, ama size anlatırken, bir yandan da onu tanımış ve "Bilinme" haline getirmiş oluyorum. Bugün, kendimi incelerken fark ettim ki, korkunun bir yüzü olan "iş ve kariyer korkusu", benim hayatımı çok etkileyen bir motive ve açıkçası, güzel ilişkilerimi bile baltalıyor. Her ne kadar iş ayrı, dostluk ayrı gibi bir durum söz konusu ise de "iş korkusu"nun çıktığı yerde, bir anda dostluklarımın da yapaylaştığını veya korkuyla bozulduğunu gördüm. Ayrıca, "çıkarcı" bir tarafım olduğunu da yıllardır biliyorum.

Mesela, bir kalabalık ortama gireyim ve çevrede pek tanıdık olmasın ve etrafımda tanıdığım, ama çok çok az muhabbetim olan birini göreyim, gider o anlık onunla acayip yakınlık kurarım, ama gece bittikten sonra, bir daha da aramam onu, gibi. Bunun temelinde, "yalnız kalma korku"mun olduğunu biliyorum, eee bir de buna "iş korkusu" olayı girince, daha önce kan kardeş kadar yakın olduğum biriyle, araya "iş" mevzuu girince, birden yapaylaştığımı gördüm ve rahatsız oldum açıkçası. Haa, bunda ne gariplik var, ya da rahatsız olduğum ne? O kişi benimle zaten yakın ve beni zaten seviyor; sevdiği için yardım teklif ediyor, bense aniden, ya o bu teklifi, beni yarın sevmez ve bir daha yapmazsa korkusuyla panikliyorum ve kendimin dışında davranıyorum; ne biliim olduğumdan daha ilgili davranıyorum falan ve onunla konuşurken, önceki gibi dostluk değil de onunla ilişkimi garantileme durumu daha ön planda oluyor. Bu beni insan olarak rahatsız ediyor, kendi dürüstlük ve tutarlılık ilkelerim açısından rahatsız ediyor ve en önemlisi kendime şunu sorduruyor: "Senin bunlara ihtiyacın var mı?". Bana yeni bir işi sunacak olan, kendi yaratıcı gücüm ve evren mi, yoksa o arkadaşım mı, ya da o olmasa sanki başka bir araçla karşıma çıkmaz mıydı bu? İşte bu noktada şunu görüyorum ki ben, "İş ayrı, dostluk ayrı" lafını öyle kıçımdan anlamışım ve iş

dünyasından öyle korkmuşum ki, kitabı çıkacak kadar yazı yazmış ve kelam etmiş ben, iş dünyasına girerken varlığımı ve benliğimi kapının dışarısında bırakıp, korkudan tirtir titrer halde içeri girmişim. Kafamda "evren ve yaşam" ayrı bir yerde, "iş dünyası" ayrı bir yerdeymiş. İkisini bir araya getirmeyi başaramamışım. "İş dünyası" denen sürecin yaşamın bir parçası olduğunu ve aslında dünyada varlığımı sürdürmemin, "İş"imden önce "yaşamla iletişim"ime bağlı olduğu gerçeğini gözden kaçırmışım. "İş yaşamı" öyle konumlanmış ki kafamda, onda bir sorun olduğunda "yaşam"ım sona erecek ve ben "Sürüneceğim"; "Kötü bir hayat yaşayacağım"; "Mutsuz olacağım" vs. En önemlisi de "başarısız" ve "reddedilen" bir kişi olacağım. Eh, önüne bir şey kocaman bir dağ olarak dikilirse ve sen o dağla ilgili korkutulur ve korkularla beslenirsen, olacağı bu. Bu noktada kimseyi suçlamıyorum. Sistem böyle olagelmiş, ama bu demek değil ki böyle olagidecek. :) Herkes kendi içinde bir şeyleri kırdığı zaman, zaten otomatikman sistem dönüşecek. :)

İşte bunlar, benim yakaladığım temel noktalar. Daha derine inilebilir, daha da ayrıntılandırılabilinir, ama olayın özünü anladık sanıyorum. Ayrıca, bu satırları okurken korkuyla nasıl karşı karşıya gelindiği ve nasıl ona sarınıldığı ile de ilgili bir teknik sumak istedim size. Kabul etmek ve itiraf etmek, bunu dürüstçe yapmaya çalışmak, benim için işleyen bir yöntem.

Olabilirliğin Olabilirliği

Hayatımda en nefret ettiğim şeylerden biri de, birinin karşıma geçip öğütler vermesidir. Hele ki, sağdan soldan okuduğu bilgileri bana satmaya çalışan orta yaş bunalımında, teyze kıvamındaki bilgecikler, bende kaşıntı, deri dökülmesi, pullanma falan yapar. Aslında söyledikleri şeyler güzel ve doğru şeylerdir, ama kendileri beceremeden başkasına sattıkları için, enerjisini karşıdakine veremezler ve siz de ayıp olmasın diye sırıtmak zorunda kalırsınız. Bunun bir ileri aşaması da inandığınız, güvendiğiniz bir rehberin size sunduğu bilgilerde yaşanır. Ondan gelen bilgilere pek 'menopozlu teyze' muamelesi yapmazsınız, ama genelde, ya o anda anlamadığınızdan, ya da çeşitli başka nedenlerden, içinize sindiremediğiniz için ,yine sırıtır kalırsınız. Bir yandan "Lan bunun dedikleri hep çıkıyor, şimdi de güzel bişey dedi sanırım; onaylayayım da bari salak pozisyonuna düşmeyeyim" diye düşünürken, bir yandan da "Acaba ne dedi?" diye düşünürsünüz kafanızda. Üçüncü seçenek ise rehber olarak seçtiğiniz kişinin de, bunu size içinde hissetmeden satmış olmasıdır, bu da delikanlıyı bozar.

"Olmazları çıkarın hayatınızdan" lafını, işte ilk defa bu duygular içinde duymuş ve ööle mal mal bakmıştım. Aslında ne kadar kolay ve açık görülüyor değil mi? Zaten, o anda ne kadar spiritüel şahsiyet varsa çevremde, "Allahım, Allahım ne güzeeeel, ne dooooğru cümle, tüüüü, tüüü, tüüüü" modlarında tepki vermişlerdi, benim de mallığım artmıştı. Aradan yıllar geçince anladım bu cümlenin ne demek olduğunu ve insanın hayatını kökten değiştirebileceğini. Ama benim yaşadığım şey 'olmazları kaldırmak' değil, hayatıma 'olabilir' ifadesini sokmaktı. Bu sihirli kelime, hayatımı sonsuza kadar değiştirecekti…

Telefonu kapattığımda, en büyük şokumu yaşamamın nedeni, artık tamamen terk edilmiş olmam değildi. O beni terk edemezdi; birbirimizden ayrılamazdık; biz birbirimizi sonsuza kadar sevecektik ve daha da önemlisi, o bana daha dün, beni çok sevdiğini ve asla ayrılmayacağımızı söylemişti. Ama olmuştu işte ve işin daha korkuncu, asla olmayacak diye düşündüğüm bir faktör de vardı işin içinde. Her ne kadar başka sebepler de olsa, sonuçta bir başka erkeğin varlığı, süreci hızlandırmıştı. Üç yıllık kız arkadaşım, bana el sallayıp gitmişti ve ben öyle kalakalmıştım. Bunlar olamazdı…

Bunca senedir ruhsallığın içindeydim ve kendimi çok yetiştirdiğime inanıyordum. Sevgi doluydum, hayatı seviyordum vs. Evren beni seviyordu ve beni korurdu. Ama evren, evimin önünde silahla tehdit edilmeme ses çıkartmamıştı. O kadar çok korkmuştum ki, etkisini yıllar boyu atamamıştım. Nasıl olurdu da, ben bu kadar güçlüyken ve sevgi doluyken ve evren için çalışırken, o benim tehdit edilmeme ses çıkartmamıştı. İnanamıyordum…

Nefesim daralıyordu ve dünya çevremde dönüyordu. O, benim dünya üzerinde en güvendiğim insanlardandı ve beni arkamdan vurmuştu. O kadar ağır bir hayal kırıklığı yaşıyordum ki, o anda ölmeyi çok istemiştim, zaten her şey üst üste gelmişti ve bu son vuruş beni yıkmıştı tamamıyla. Evrene halen çok güveniyordum, ama insanların hangisine güvenebileceğimi bilmiyordum…

Duyduğumda kıskançlıktan kudurmuştum, o kadar kötü hissetmiştim ki kendimi, anlatamam. O benim yıllardır aşkımdı ve şu anda başkasının kollarındaydı ve tesadüfen onu orada yakalamıştım telde. Nasıl olabilirdi bu? Ben ne yapmıştım da bunu yaşıyordum???

Örnekleri o kadar çok çoğaltabilirim ki, daha sürer gider.

Hayatımda bir sürü, bir sürü "olamaz" var(dı) benim ve bu "olamaz"lar günlük hayatımda karşıma "Nah olamaz, öpe öpe olur" şeklinde karşıma çıkınca da, tüm makinam altüst oluyordu. Bir gün şunu fark ettim ki, ben "olamaz" diye düşündükçe, bir şeyleri engelliyordum ve bu aşırı basınç yapıyordu kalbimde. Ama bunu boşaltmak, hiç de öyle kolay değildi.

Bir sürü kitap okudum ve içlerinde bir sürü öneri vardı. Çok açık ve net söylüyorum: Bana önerilen hiçbir şeyi yapamadım, beceremedim ve sadece yapmışçılık rolü oynadım. Bilgiler ve öneriler çok güzeldi, ama n'apiim işte ben de böyle mongol bir taraf var. Ben meditasyon bile yapmam; kitaplarda önerilen çeşitli meditasyonları okumadan geçerim. Fakat şu var ki, tam olması gerektiği zamanda, o yapılması önerilen şey gelip beni bulur ve bir anda, sanki suyun kaldırma kuvvetini baştan keşfetmiş gibi mutlu olurum. İşte "olabilir" kelimesi de ilk defa beni duşta yakaladı.

"O, seni terk edebilir Hasan ve biliyor musun ki, sen onsuz da yaşayabilirsin, hem değerinden hiçbir şey kaybetmeden. Ayrıca bu olayı sonradan sevgiyle hatırlayabilirsin ve en güzeli de bu hayatta her şey olabilir, Hasan." Duşta kaynar suyla haşlarken kendimi, bir anda bunlar pıtt diye içimden çıkıp benliğimi sarıverdi. Bir anda, o kadar rahatlamış hissettim ki kendimi, anlatamam. Gerçekten "olabilir"di. Bunların hepsini ve daha fazlasını yaşayabilirdim ve aradan zaman geçtiği için, çok daha rahat görebiliyorum ki o, bana muhteşem bir armağan daha vermişti. Asla ayrılamayacağımı ve onsuz yaşayamayacağımı düşündüğüm birisi hayatımdan aniden çıkmıştı ve ben, onsuz ayakta durabilmiştim; hem de ne duruş… Sanırım o olaydan sonraki gelişimlerimi ve en basitinden bu yazıları yazmamdaki motivasyonu tetikleyen, o terk ediliş olmuştu.

"Ondan ayrılmayı bile başarabildiysem, artık beni hiçbir şey yıkamaz" demiştim kendi kendime, ama yıkabilirdi ve yıktı da… ;)

Çok güvendiğin birinden gelen ihanet, çok acı bir şeymiş; bunu tattım ve yaşamak istemedim; artık kimseye güvenemezdim, ama güvenebildim; hem de eskisinden daha güçlü, çünkü hayatımda ihanetler de olabilirdi ve bu en yakınlarımdan bile gelebilirdi ve işin daha da ilginci, ben onları zamanla affedebilirdim. (Nasıl zincirleme gidiyor görüyor musunuz, tıpkı çorap söküğü gibi.)

Ben, milyonlarca güzel kelime ve bilgece satırlar okumuş olabilirim; milyonlarca güzel söz de işitmiş, milyonlarca kez de 'öyle davranmama' konusunda uyarılar almış ve yine milyonlarca yıldızdan daha büyük bir ruhum da olabilir. Ama ben, şu anda bir İnsan'ım. Sevdiğim kadar nefret edebilirim de, herkesi sevsem bile sevilmeyebilirim de, sevgiyle sarıldığım insanlar, bir gün beni itebilir de ve ben onlara kırılsam bile zamanla affedebilirim de (ama kin tutma hakkımı saklı tutabilirim de), çok öfkelenebilirim, ayrıca bol bol küfredebilirim de (zaten ediyom), gülümsediğim kadar somurtabilirim de ve hatta, mutsuz olmaya da hakkım var benim. İnsanları sevdiğim kadar şımartılabilirim de, ayrıca ego yapıp kıçı kalkık kalkık gezebilirim de, hatta başkalarına tepeden bakmaktan zevk alıyorsam, bunu yapabilirim de, size bunlar ters mi geliyor? İnanın, bunlar size ters gelebilir ve benim umrumda olmayabilir de… Evrene sonuna kadar güvendiğim halde, yarın işimden olabilirim ve aylarca işsiz gezebilirim de, hatta kapımın önünde silahla tehdit edilebilirim de. (Aslında olan her şeyin nedenini iyi biliyorum, ama bazen düşünmek istemeyebilirim de.) Ay, sıkıntı geldi di mi? Tamam kesiyorum, anlamışsınızdır… :)

Ama tekrarlıyorum arkadaşlar, siz bir şeyleri yapmaya çalıştıkça batıyorsunuz ve beceremiyorsunuz. En basitinden birilerini "affettim" demekle affedilmiyor, onu sadece içinizde bir yerlere tıkıyorsunuz ve affetmiş rolü yapıyorsunuz. Zamanı gelince affedebiliyorsunuz cidden ve bir bakıyorsunuz, kızgınlığınızdan eser bile yok, ama püf noktası cümlenin başında: "Zamanı gelince". Tüm bu tecrübelerimden aldığım şey şu oldu: Bu dünyada her şey, ama her şey cidden "olabiliyor". Bunlardan gerekli dersleri çıkartıp, almamız gerekeni alalım gibi bir laf da etmek istemiyorum; çünkü burası bir okul değil, sınav da yok. Sadece deneyimliyoruz, tıpkı öpüşmeyi deneyimlediğimiz gibi, ya da sevişmeyi. Siz, sevişmenin sadece belli bir cinsel aktivite olduğunu düşünmüyordunuz umarım. Siz hiç "ihanet" kavramıyla seviştiniz mi? Az buçuk tecavüz gibi oluyor, ama o da size tensel, tinsel duygular yaşattırıyor. Ayrıca tüm sihir, evrenin kurulu olduğu şu iki kelime üzerinde: "Zamanı gelince…"

O zaman gelene kadar doya doya sevin, kızın, küfredin, oynayın, yerinizde durup homurdanın, içinizden geliyorsa ve kıçınız yiyorsa saldırın vs. vs. Ama "zamanı gelince" her şeyin olabileceğini ve yine "zamanı gelince" her şeyin uçup gidebileceğini göreceksiniz.

Madem bu kadar kolay, neden kendimizi kasıp duruyoruz bir şeyler yapacağız diye. Eh, canınız sa'olsun; kendinizi kasabilirsiniz de, bizlerin her şeye ve her şeye hakkımız var. (Kıçımızın yediği oranda…)

Ben Değersizim

Kabullenmesi zor bir durumdu benim için bu duygu, açıkçası. İlk defa çok açık ve net biçimde yüzüme söylenince de sarsıldım. Hani kitaplarda okuruz, birileri söylerken "tabii, tabii" diye onaylarız, orada olduğunu hep bilgi olarak biliriz de … karşınıza çıkıp gözlerinizin içine bakınca, inanın söylediğiniz kadar kolay duramıyorsunuz o duygunun karşısında. Hele bir de size sarılmak istediğinde, onu bile reddedebilecek kadar "değersiz" hissettiğinizi düşünün. (Olaya bak "ben değersizim" size sarılmak istiyor ve siz, kendinizi buna değer bulamıyorsunuz…) Hayatımda kendimi hiç bu kadar çıplak, çaresiz ve acı dolu hissetmedim, itiraf ediyorum…

Bugüne kadar beni hep bu duygunun yönettiğini kabul ediyorum ve tüm çabalarım, aslında bu düşünceyi bastırmak, ondan uzaklaşmak ve öyle olmadığımı kendime ispat etmek çabasıydı. Gerçi bir bakıma çok iyi sonuçlar da aldım ve ortaya bir sürü şey çıkartmam da çok büyük bir motivasyon oldu benim için, ama artık inatçılığı bırakmam ve bana sarılmak isteyen onca duygu, düşünce, kişi ve ruha kucağımı açmam ve sarılmam lazım doya doya. Bunu gerçekten çok istiyorum ve hissediyorum da… Ben, bugüne kadar kimsenin bana sarılmasına izin vermemişim…

Hayatımda en büyük karmamı kızlar ile olan ilişkilerimde yaşadım ben. Hep birilerinin peşinde koştum, uygun birini görünce ilk olarak hep "Acaba bu o mu?" diye sordum. Sonra onunla iletişime geçmek için çabaladım ve bana karşılık verip "beni kabullenmesi"ni umut ettim hep. Hep birilerine "ruhumu açmayı ve paylaşmayı" arzuladığımı söyledim durdum, ama yine itiraf ediyorum ki, ben birilerinin bana dokunması için yırtınırken, meğer ki kendime dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyormuşum. Her seferinde birinden red cevabı alıp, içime

daha da kapanırken ve "Ya, işte gördün mü Hasan, sen değersizsin ve sevilmeye layık değilsin" onaylamasında bulunurken, aslında evrenin bana "Oolum bak, sana dokunacak esas kişi SEN'sin, başkası değil, gör bunu artık" cümlelerini gözden kaçırmışım ve bilakis, kendimi suçlayıp acımışım. Kendime öyle sıkı bir sahte dünyalar, inançlar ve değerler zinciri yaratmışım ki, bir süre sonra kendimi "bulunmaz hint kumaşı" olduğuma inandırıp mutlu olmaya çalışmışım ve her reddedilişimde de bu sahte dünyanın yıkılışına tanık olup, yeni savunmalar ve duvarlar sistemi oluşturmuşum. Kendimle karşılaştığımda ve kendime sarılmak istediğimde, karşılaştığım yegane his şuydu: "Hayır, hayır, ben bunu hak etmiyorum; ben buna değmem; ben çok çirkinim ve zaten şişkonun tekiyim ve çirkinlerin ve şişmanların bu dünyada yeri yoktur; ben sevilemem." Neredeyse tüm evren birlik olup, benim ne kadar değerli ve sevilebilir olduğumu bana ispatlamak için sıraya girip, Çankaya Belediye Bandosu'nu tutup, bir de tepeden zeplin geçirerek "Sen çok değerlisin" diye çığırtkanlık yaparken, ben, eşine az rastlanır bir inatla bunları reddediyorum. Bu nasıl derin işlemiş bir inanç, inatçılık ve korkuysa, cümle alem beni ikna edememiş. Bununla yüzleşmek ve çırılçıplak karşısında kalmak, cidden çok zor bir olay.

İş yaşantımda, aşk yaşantımda, gündelik yaşantımda hep bu değersizlik düşüncesi egemen olmuş: Mesela işimde, "Beni burada istemeyecekler"; "Ben yapamıyorum"; "Nasılsa atacaklar, bari ben ayrılayayım" cümleleri hakim. Aşk ilişkilerimde, daha ilk ufak terslikte, "Biliyorum beni sevmeyecek ve istemeyecek"; "Ben zaten onu hak etmiyorum ve o benden daha güçlü"; "Aha yine terk edilecem" diye düşünüyorum. Ev yaşantımda, "Ev sahibim beni kovarsa ne bok yerim?"; "Sokakta kalır sürünürüm"; "Apartmandakilerle iyi geçinmeliyim, yoksa kovulurum"; "Allahım ya gürültü yaptıysak ve şikayet edilirsek" fikirlerini

kafamdan atamıyorum. Ders anlatırken, "Arkadaşlar, şimdi ebulujjjuuupppp" (dilim dolanıyor ve espriyle geçiştiriyorum, arada kekeliyorum, ama yine espriyle geçiştiriyorum), hala kendime güvenmiyorum. En ufak ters giden bir olayda panikleyerek, "İşte işte, yaa böyle iştee, zaten bu olmayacaktı ben biliyorum; salak, ben yine çaktım; bitti artık, tövbe olmaz" demekten, hemen her olayda, sürekli bir karamsarlıkla ve kızgınlıkla, "Bak işte gene haklı çıktım, ben zaten biliyordum bunun böyle olacağını" diye düşünmekkten kendimi alamıyorum. Spiritüel muhabbetlerde, "Gözümün önüne şöyle görüntüler geliyor, ama tam emin değilim, yanılıyor olabilirim ve yanılmam çok mümkün" (gözümün gördüğüne bile inanmıyorum); "Tabii siz daha iyi bilirsiniz; ben zaten tahminde bulundum" (yine inanmıyorum kendime); "Ben mi, ben n'aptım ki?" ifadeleri ile değersizlik duygum tavan yapıyor. Beni sevdiklerini söylediklerinde, refleks tepkiyle, ama hiç içimde hissedemeyerek, "(gülümseyerek) Ben de seni…" dedikten sonra, birisi beni övdüğünde, bilinçaltımdan "Hadi lan oradan, ben mi?" diyorum, kendime hiç inanmadan... Ayrıca, sürekli bir yanılmaktan, hata yapmaya korkmaktan, salak durumuna düşmekten, yanlış ata oynamaktan korkma hallerim de var; çünkü bu durumlarda, kurduğum o sahte duvarlar yıkılabilir ve dünyaya ve kendime tanıttığım "bulunmaz hint kumaşı" kimliğim zedelenebilir.

Hep karşımdakine yönlenmiştir benim kameralarım. Hep "sizi" düşünürüm ve değerli bulurum, hep "sizin" için çalışır, çabalarım. Hep karşıdakilere yardım etmek içindir benim hayatım, ama birisi benim için bir şey yaptığında, şaşırırım. Sevişirken bile hep karşımdakinin mutluluğu için uğraşırım, ama bana dokunulduğunda kasılır kalırım; biraz izin verdikten sonra, ani manevralarla kontrolu gene elime alırım ve karşımdakine dönerim; benim mutluluğum, hep karşımdakini "tatmin etmiş

olma" duygusu olmuştur, ama ben, acaba kaç kere tatmin oldum??? Bu yüzdendi, benim bu kadar çok seks muhabbeti yapıyor olmam. Çünkü, hiç tatmin olmuyordum; çünkü, kimseye izin vermiyordum bana dokunması için; çünkü kendimi buna "değer" bulmuyordum, ama bir yandan da ruhum çığlık çığlıyaydı, "Değerli olduğumu hissetmek istiyorum" diye ve birileri bana dokunsun diye yalvarıyordum ve onlardan karşılık gelmeyince de yıkılıyordum… Mesaj hep şuydu: "Sizi" bırak artık Hasan, "BEN"e ve "BİZ"e dön. Sen kendine dokunmadığın sürece, kimse de sana dokunmayacak ve bunu yapmadığın sürece de kuyruğunu kovalayan kedi gibi, hep bir şeylerin peşinde koşup duracaksın. Kendi kendime sorup duruyordum, "Neden hep aynı şeyler başıma gelip duruyor yıllardır?" diye. Görmem gereken buymuş. "Bunu zaten bilmiyor muydun?" diyebilirsiniz, ama inanın, bilgisini bilmekle onu yaşamak öyle farklıymış ki…

Tüm kıskançlıklarımın, tüm öfkemin, tüm sinirlenişlerimin, tüm yargılamalarımın, tüm tavırlarımın, tüm fırtınalarımın, tüm huzursuzluklarımın altında bu düşünce yatıyordu ve ben bunu destekleyecek deneyimleri kendime çekip duruyordum. "Ben değersizim", "Ben değersizim", "Ben değersizim"… Aslında her deneyimim onunla karşılaşmak ve kucaklaşmak için bir fırsattı, ama ben onu reddetmeye bayılıyor ve bataklık kumu üzerine kale inşaa etmeye bayılıyordum: Temelsiz, sadece görünüşte güçlü, ama tek bir darbede surların üstündeki her yeri sallanmaya müsait. Kalenin ortasında da kimseye göstermek istemediğim, kollarını kendine kavuşturmuş, başını kollarının arasına yummuş ve sürekli olarak "Gidin, gidin etrafımdan; beni yalnız bırakın, ben bunlara değmiyorum" diye ağlayıp sızlayan ve sürekli ezik duran BEN vardım. Buna o kadar inanmışım ki, kollarımı çözmeye çalışmakta bile çok zorlanıyorum, kalenin yıkılmış surları arasında cascavlak kalmış

halde bile, kollarım kasılmış kalmış ve karşımda bana sarılmak isteyen onca BEN varken, bir türlü açamıyorum onları (çünkü hala korkuyorum).

Aynada, ilk defa kendi gözlerime çok derin bakmaya cesaret ettim ve kendime parmağımı uzatıp dokunmaya çalıştım. İnanın bu, bugüne kadar yapmaya çalıştığım en zor işti: İnsanın kendine dokunmaya çalışmasının bu kadar ağlatan ve bu kadar zor bir deneyim olması da evrenin "eşşek şakası" gibi. Keza, kendinize rahatlıkla "Değersizsin, boktansın…" diyebilip, "Sen çok değerlisin ve her şeyin en güzeline … layıksın" gibi çok güzel cümleleri söyleyememek de… Değersiz, dışlanmış, istenmeyen vs. olduğuma dair inancım sanki genlerime işlenmiş gibi ve sanırım genlerle oynamak, bunları değiştirmekten daha kolay. Ama şunu da biliyorum ki, ben bu süreci başlattım ve belki de binlerce yıldır kapalı duran kollarım adım adım açılacak ve kendini aynada görmeye cesaret edecek. Bunu kendim için yapacağım ve ben de buyum zaten. "Değerli, sevilen ve çok çok özel bir varlık." (Yazarken bile kollarıma kan gittiğini hissediyorum.)

Ruhum, arada bir test sürüşleri yaptırıyor bana ve bu süreç sırasında hissediyorum, "ben değerliyim"in hayatımı nasıl değiştireceğini… Bu satırları yazarken bile bir şeyler değişiyor. Sanki ruhum altındanmış gibi parlıyor ve bugüne kadar "BEN" olarak düşündüğüm hiçbir şeyin artık olmadığını, onları terk ettiğimi hissediyorum. Tüm olumsuz ve negatif duygulardan artık eser yok, sadece altından parlayan ve bedenimin ve ruhumun her zerresinde hissetttiğim SONSUZ olan bir BEN var ve sürekli kendime şunu hissettiriyor ve söylüyor:

"Ben, çok, ama çok değerliyim…"

Cesaret

Son zamanlarda konuştuğum birçok kişiden ah'lar, vah'lar yükseliyor ve ne kadar zor durumda olduklarını belirtiyorlar. Hayat, sanki bize birkaç haftalığına bir demo yaptı ve biz de bu demoya aşık olup mevcut kalelerimizi terk ettik. Ama dışarı çıktıktan sonra, bir anda nerede olduğumuzu şaşırdık ve ışık görmüş tavşan gibi kalakaldık. Şu anda konuştuklarımın çoğunda şunu algılıyorum ki, kendilerine sorup duruyorlar: "Acaba yanlış mı yaptık?".

Ben de aynı durumdayım. Muhteşem şeyler yaşadım, ama bir anda, geldiği gibi gitti. Bir anda, "Ne yaşadım, bu neydi, acaba sadece demo muydu?…" gibi tepkilerle kalakaldım ve açıkçası kendimi kırgın ve sinirli hissettim. Bir yandan da yetiştirmem gereken çalışmalarım var ve bunu yapmazsam işsiz kalırım. Ayrıca, vücudumda çeşitli ağrılar da var. Ama en büyük sızı kalbimde… Karşıma geçmiş, kaleme dönmem için seçenekler çıkıp duruyor; bildiğim, denedeğim, tanıdığım, alışkın olduğum yollar, ama bu sefer seçimim bu değil. "Buralara kadar geldim madem, sonuna kadar gideceğim o zaman" kararındayım. İşin daha da sevdiğim tarafı, bütün bu tantanalı dönemi aştıktan sonra, aslında bu dönemde bana ne muazzam hediyeler kazandırılmış olduğunu fark edeceğim ki, çoğunu aslında şu anda hissediyorum. Daha da güzeli kendime, "bilinçli ve farkında olarak" hediyeler vermeye başlama yeteneği kazanıyorum...

Diyelim ki en zor sonuçlar oluştu ve ben işimden atıldım, yalnız kaldım veya öldüm. Eh, ölüm konusu çok yeni bir deneyim olmayacak, daha önce defalarca tecrübe ettim nasılsa… İstediğim kadar gelme hakkım da baki… Ayrıca, önemli olan ne zaman öldüğün değil, o zamana kadar 'ne kadar yaşadığın'dır. Ben, yirmi yedi senelik yaşantımda, hiç de fena sayılmayacak şeyler yaşadım.

Zaten henüz öleceğimi de hiç sanmıyorum. Yalnız kalır mıyım? Hayatıma her gün en az üç yeni insan girerken mi? Aşksız mı kalırım? Güya geçen seneyi aşksız geçirecektim; hayatıma kaç kişinin girdiğini ben de bilmiyorum. Haaa, bunlar kısa süreli aperatifler miydi? Ana yemeğin servise hazırlandığını iyi biliyorum; çünkü, burnuma kokuları geliyor mis gibi. Sadece sabretmeyi öğrenmem gerekiyor; çünkü, şu anda hazırlanması bitmedi ve çiğ çiğ de yemeye niyetim yok. İşsiz mi kalırım? Benim yeteneklerimde bir adamın işsiz kalacağını hiç düşünmüyorum; hele ki, Tanrı gibi bir menajerim olduktan sonra... Okuldan mezun olduktan sonra işsiz kaldığım gün sayısı sadece on, o sürede de dinlenmeyi seçerken "Tanrım, sen nasılsa bana en uygununu ayarlarsın" diye, işi menajerime bırakmıştım. Eee, geriye ne kaldı? Hepsinden öte, Tanrı karşıma çıkıp, "Sen bana bırak kendini ve işin keyfini çıkar, geri kalanı hallederim" demişken ve bunu herkes için de yapabileceğini söylerken ve "güven" kavramı artık benim ÖZ'üm haline gelmişken mi yıkılacağım?

Evet, şu ara bir sallanma dönemi geçiriyorum, ama bu dönemin bile aslında devre arası olduğunu görmeme engel değil bu. Sahada maçtayken, kaslarınızın ne kadar zonkladığının, ne kadar yorulduğunuzun ya da kolunuzu çarptığınızda aldığınız darbenin aslında ne kadar acıdığının farkına varmazsınız. Devre arasında, soyunma odasına girince ya da maçtan sonra anlarsınız bunları ve maç yapa yapa, zamanla bu tarz sorunların daha da azaldığını ve artık devre arasında odaya girdiğinizde kaslarınızın zevkle titrediğini hissetmeye başlarsınız. Ama sahaya ilk defa çıktıysanız, tabii ki şişip kalma şansınız çok yüksektir. Bizler, pek bilmediğimiz, ama oynamak istediğimiz bir spor dalında, deplasmanda sahaya çıkmış acemi takım oyuncuları gibiyiz. İşin daha da ilginci, bu spordaki takım sayısı çok az ve biz sevdireceğiz diğerlerine. Bugüne kadar, bu oyunla ilgili nice donanıma sahip

olduk ve çalıştık. Eh artık sahaya çıkıp oynama vakti, tam her şey hazırken, kıçını büküp tribünlere oturmak olmaz değil mi? Ben, bir tarihe kadar halı sahalarda maçları sadece tellerin arkasından izlerdim; çünkü, bu işi beceremeyeceğimi düşünüyordum. Şu anda telefonum sürekli olarak, maçlara çağıranlar tarafından meşgul ediliyor ve okuldaki turnuvanın en iyi kalecilerinden biri pozisyonundayım. Eh, aynı yeteneğe hayatta da sahibim. Kryon da yazıyordu: "Kim zorlukları, bu zorlukları aşmak için gerekli donanıma sahip bilge insanlardan daha rahat aşabilir ki...". Gerekli her türlü donanımımız var artık.

Şu anda, kendimi uzun ve çok keyifli bir yolculuğa çıkmış hissediyorum. Zorluğu, daha önce pek keşfedilmemiş bir coğrafya olması, ama ben gerekli her türlü donanımla birlikte, içimdeki eşruhum ve Tanrı gibi muhteşem yol arkadaşlarına sahibim. (Sanki birbirimizden ayrıyız ya, peahh!!!) Yaşayacağım, yaratacağım ve kendime hediye vereceğim çok şey var ve daha cümbüş yeni başladı benim için. Bu yolda sinirlenme, küfretme veya üzülme haklarına da sahibim; ama bunlar bile aslında bana karanlıkta kalmış yönlerimi ışıkla BÜTÜN'leme fırsatı veriyor. Eee, ben bu kadar muhteşem şeylere sahipken, dönüp artık eskimiş ve 'sahte' güvenlikler sunan kaleme geri dönersem yazık olur ve başta kendim olmak üzere, beni bu yolculuğa hazırlamış herkese yazık etmiş olurum. İstediğim her şeyin, tahayyül edebileceğimden daha muhteşemini mönüme koyduğumu biliyorum. İhtiyacım olan şeyler: Sabır ve Cesaret. "Sabır", süreçten tad alma dönemiyken; "cesaret", kendine aslında ne kadar değerli, güçlü ve donanımlı olduğunu hatırlatma süreci benim için.

Cesaret hakkındaki sözlerimi nereden mi biliyorum? Sizce, o muhteşem demo'dan sonra neden böyle bir dönem yaşıyoruz ki... ;) Artık ışığı görünce paralize olan ya da kaçan bir tavşan olmadığımı biliyorum, ayrıca benim için gün ağarıyor ve etraf ışık içindeyken, geçici bir ışık kaynağı beni "o kadar" etkileyemeyecek, çünkü her yer ışık zaten benim için...

"Cesur olun, güneş görmeyen yeriniz kalmasın" derim ben, çıplaklar kampındaki turistler misali...

Ayrılık Acıtır

Hayatımda ilk büyük terk edilişimi 1998 Şubatı'nda yaşamıştım. Benim için çok ağır bir dönemdi ve ilk olmasına rağmen, son olmayacaktı kesinlikle. Günlerce ağlamıştım, ama o günler, bana harika şeyler de kazandırdı. Konumuz, hemen hepimizin yaşadığı ve yaşamaya korktuğu bir olay: Terk edilmek ve sonrasındaki ayrılık acısı…

Aslında konuya direk ayrılık acısı olarak dalacaktım, fakat sonradan, aslında bu acının birçok şekilde yaşanabileceğini gördüm. Bir yakınınız ölür, ailenizden uzağa taşınırsınız, sevdiğiniz dostunuz iş nedeniyle tayin olur vs. Fakat, benim değinmek istediğim konu, "sevgilim" dediğiniz insanın sizi terk etmesi sonucu yaşadığınız ayrılık acısı ve ben bu acıyı çooook iyi bilirim…

Evet, ilk büyük terk edilişimi 1998 Şubatı'nda yaşamıştım. O zamandan önce de kız arkadaşlarım ve ayrılışlarım olmuştu, ama bu bambaşkaydı. Bir kere, karşımdaki insana aşıktım ve ilk defa uzun süreli bir ilişkim olmuştu. (Uzun dediğim de üç ay) Kendimi fena kaptırmıştım ve gidiyorduk. Sonra bir gün, "Hasan, seninle bir şey konuşmamız lazım" dedi. Zaten bir kız size böyle bir cümleyle geliyorsa, bilin ki altından hiç iyi bir şey çıkmayacaktır ve yüzde 95 de ayrılacaktır. Eh, bu aynen böyle oldu ve ilişkimizin yürüyemeyeceğini söyledi ve ayrıldı. Bombok kalakalmıştım. Eve ağlaya ağlaya gelmiştim ve odama kapanıp saatlerce ağlamaya devam etmiştim. Vücudum karman çorman olmuştu ve mide kaslarım, kasılmaktan haraptı. Durumu öyle kabullenemiyordum ki yatakları, yastıkları dövüyordum. Gece uyumaya çalışmıştım, ama böyle ağır bir ayrılık yaşayınca, uyusanız bile, bir şey sizi sabahın 4'ünde uyandırır ve "Artık o yok hayatımda, ben ne yapacam şimdi?" sorusuyla uykunuzu kaçırır.

İşin daha zor kısmı, ikinizin aynı okulda okuyor olmanız ve daha yıllarca birbirinizi görmek durumunda olacağınızdır. Diğer gün okula gittim ve onu görür görmez ağlamaya başladım, fena yıkılmıştım. Evren, anında desteğe başlamıştı bana. Okulda yakın dostum olan bazı hocalarım, bana aylar boyu büyük destek verdiler de ayakta kalabildim o süre zarfında…

İkinci büyük ayrılığımı ise 2000 yazında yaşamıştım. Zaten her şey üst üste geliyordu o dönemde ve "Kader kısmetten çıkarsa, dert Bağdat'tan gelir" lafını doğrularcasına, bir yıkımı da o ayrılıkta yaşamıştım. Sonra tekrar birleşmiştik, ama bu sadece ayrılık sürecimizi bir sene daha ertelemişti ve Ekim 2001'de de onunla kesin olarak ayrılmıştık ki, bu olay bana çok büyük acı ve kırgınlıkla birlikte, muhteşem armağanları da getirmişti…

Bu üç olayı hızlıca anlatmamın nedeni, yazının bundan sonraki kısmını bu üçünde yaşadıklarımı birarada anlatmak isteğimden kaynaklanıyor. Üçünde de büyük acılar yaşadım. Üçünde de felaket ağladım ve yıkıldığımı hissettim. Ama üçünde de görmeyi reddettiğim bir nokta vardı: her üç olayda da aslında ayrılmayı ben de çok istiyordum, ama maalesef bunu yapmaya cesaret edememiştim ve hatta reddedip, kalbimin derinliklerine atmıştım. Ama hani Kuran'da der ya "o kalbinizdekileri görür ve bilir". Bu evrenin çalışma prensibidir. Siz ne kadar reddederseniz reddedin, evren gönlünüzdeki esas niyet neyse ona göre veriyor arkadaşlar.

Ayrıldığım kişiler hakkında asla kötü sözler söyleyemem; çünkü onlar, benim içim "özel" olan, birçok "özel" şeyi paylaştığım "özel" insanlardı. Zaten ayrılışlarımız birilerinin kötülüğünden değil, ilişkinin enerjisinin bitmesinden kaynaklandı ve eğer ben kalbimi dinlemeye direnmeseydim, bu kadar acılı da olmazdı bu süreçler. Aslında, şu düşünceyi

öğrenebilsek, ölüm acısı dahil hiçbir acı kalmayacak hayatımızda: "Her şey akan nehirler gibidir, zamanı gelince birleşir, zamanı gelince de ayrılırlar; ama sonuçta, tüm nehirler aynı coğrafyadadırlar". İlişkilerde de öyle. Birbinize çekiliyorsunuz, harika şeyler yaşıyorsunuz ve bittiği zaman da ayrılıp, yeni nehirlerle buluşmaya akıyorsunuz. Ama maalesef, hayatımızı etkileyen ve bize bu acıları yaşatan "Korku" isminde bir kardeşimiz mevcut. Bu kardeşimiz, ilişkinin hemen başında konuşmaya başlar ve bittikten sonra bile susmaz; bir sürü de şekle girer: "Hişşşt sana söylüyorum, bu kız seni seviyor ve seni hep sevmeli de. Zaten seni seven fazla yok bu dünyada, ona sahip olmalısın ve garantilemelisin; hadi bir söz al da, ikimiz de rahatlayalım"; "Ohhh sözü verdi, ama bak, dost acı söyler, acaba doğru mu söylüyor, ya 'diğerleri' gibi yalancıysa; zaten bu dünyada kimseye güvenemezsin, güvenmemelisin güçlü olmak istiyorsan, sırtını kimseye dönmeyeceksin demişti baban; o senin büyüğün, dinle babanı. Onu kontrol etmelisin, garantilemelisin. Evet, çiçek götür çiçek, o seni hep sevmeli…"; "Hıh kıza bak, niye onun hayatını kontrol etmeye çalışıyor muşsun? Tabii ki kıskanacaksın, hem sevildiğini başka şekilde anlamaz bu kadın milleti. Ayrıca, çevrede o kadar adam da var, ya ona birileri takılırsa. Yooo karşılık vermez değil mi, aldatmaz seni"; "Zaten oolum, ben sana hep derdim sen yetersiz, sevilmeye layık olmayan pisliğin birisin diye. Daha fazla çabalamalıydın; bak işte, kız gitti elinden. Şimdi başka erkekler alacak onu. Sen zaten neyi hak ettin ki bu dünyada"; (aynı anda başka bir ses) "Bırak oolum ya gitsin karı, o kaybetti. Sen onun için o kadar şey yaptın, kendi düşünsün peahhhh"; "Bundan sonra bunların hiçbirine güvenme, hatta sadece yat ve fırlat at, bu kadınlara, bu müstahak"; "Neee başka biriyle mi, demek adam kandırdı onu ha! O adama bunu ödetmelisin. Nasıl olur da dokunabilir senin 'olana' ha" vs vs vs.

Eh, bunların sayısız versiyonu var. Her birine de kişilerce verilen ayrı ayrı tepkiler. Kimisi bu sesi bastırmak için içmeye gider ve içine atar; kimisi kıza telefon açar ve görüşelim mi der, kız reddedince de telefonda ağlayıp sızlar; kimileri geri dönmesi için planlar yapar; kimileri araya aracılar sokar; kimileri dua eder; kimileri saldırganlaşır… Ama görülen o ki, çok ekstra durumlar hariç, ayrılma kararını vermiş birinin üzerine gitmek, onu, bu kararında daha da sabitleştirecektir ve hatta, ne kadar haklı olduğunu düşündürecek kanıtlar ortaya sürecektir: Bir defa, kararından hemen dönmeyi 'kendisine saygısızlık' gibi algılayacağı için, bir süre "döneceği" varsa bile direnecektir. Hatta tecrübeyle sabittir ki, çabuk dönüşlerin, çabuk ayrılışları da olabilir. Aslında en iyi ilaç, her zaman en zor ilaç olan "zaman"dır…

Farkında değil misiniz ki, son zamanlarda ne kadar sık tartışmaya başlamıştınız, birlikte olduğunuz zamanların 2/3'ü asık suratla geçiyordu. Sürekli içinizden "Ben bunları çekmek zorunda mıyım?" sorusunu tekrarlayıp duruyordunuz. Birlikte, mutlu olduğunuz zamanların sayısı gittikçe azalıyordu. Reddetseniz bile, aklınız, iki gün önce tanıştığınız o kız veya adama kayıyordu, bir de üstüne bu suçluluğu yaşıyordunuz…. Ayrılmanız, aslında size, ilişkinize ve sevgilinize, evrenin koca bir armağanı olabilir mi?

Ben, her ayrılık dönemimden sonra muazzam atlamalar ve gelişimler yaptığımı görüyorum, geriye dönüp baktığımda. 1995 yılında bir kızın beni terk etmesi, beni içsel yolculuğuma başlatan son damla olmuştu; 1998'deki olay, bana büyük dayanıklılık kazandırmış ve sonra gelen büyük aşkım için yol hazırlamıştı. 2000'de yaşadığım ayrılık, "zaten tıkanmış" ilişkimize yeni bir soluk getirmiş, ama o da en fazla bir sene daha sürmüştü; 2001'de yaşadığım ayrılık ise bana evrenin en büyük armağanıydı. Zaten, o dönem sonrasında yaşadıklarımı yaz yaz bitiremiyorum.

Şimdi diyeceksiniz ki, "Ulan, senin ruhun da kıçına tekme yemeden çalışmıyor, hep böyle olacaksan, sen bir kızı beş seneden fazla göremezsin". Ne diyeyim, haklısınız. Bizim kasa eski model TV'ler gibi, vura vura düzeliyor ancak. Tabii bu biraz acıtan bir gelişim yolu, ama n'apsın evren, herkese uygun bir yöntem seçiyor. Kimini seve seve, kimini öpe öpe…

Son ayrılışım sırasında deneyimlediğim ve o kişiye, sırf böyle davrandığı için sonradan teşekkür ettiğim bir durum var ki, özellikle terk eden tarafsanız, lütfen dinleyin. Daha önceki terk edilişlerimde, hep karşı tarafın kararsızlıklarıyla karşılaşmıştım ve zaten dalgalarda salınan sandal gibi olan ruhum, kayalara çarpa çarpa iyice yaralanmıştı. Karşı taraf, terk etmekle iyi mi yaptığını düşünürken, bazen size yakınlaşır ve siz de anında umutlanırsınız; sonra birden uzaklaşır ve siz kırılırsınız. Terk eden tarafın yapabileceği en büyük kötülük, bu kararsızlıktır. Siz zaten sahibinin ona atacağı bisküviyi bekleyen İrlanda Seteri gibi, onun gözlerinin içine bakıp en ufak umut kırıntısını aramaktasınızdır. Sözlerinin, tavırlarının her kelimesinden bir mana çıkartmaya çalışırsınız ve arkadaşlarınıza, "Şimdi, o bununla neyi kastetti?" diye sorarsınız, sonra o sizi telefonla arar ve sizi hala çok sevdiğini söyler ve siz dağılırsınız. Hele ki, onun kararsızlığı bu sözlere yansırsa, iyice umutlanırsınız; sonrası gaaarrçççç…. Son terk edilişimde, ayrıldığım kişi bu kararında öyle bir kararlı bir tutum gösterdi ki, bana hiçbir şekilde bir umut vermedi ve hiç sürüncemede bırakmadı. Hatta, ben onun tavırlarından bir şeyler umut ettiğimde bile, kesin ve net olarak "Bir daha olmayacak!!!" dedi. Tabii bu, "Seni her zaman çok seviyorum, gel bir daha deneyelim" sözlerini bekleyen ruhunuzu fena acıtıyor, ama tentürdiyot da yaraya ilk sürüldüğü zaman fena acıtır; faydası sonradan çıkar. O kararlı tutum sayesinde, gitgide "beklentiler"im çözüldü ve zamanla, o benim için, sadece "hayatımın bir

dönemindeki güzel şeyleri paylaştığım özel biri" haline geldi. Zaten, ona bu konudaki teşekkürlerimi hep ilettim. Ama terk ettikten sonra, bir anda kendini yalnız hissedip, halen acı çeken ve "sevilme hissi garantili" eski sevgilisini arayıp, onu karman çorman edenlerin de öğrenmesi gereken şeylerin olduğunu düşünüyorum. Evet, acıya dayanmak cidden "büyük" güç isteyebiliyor, ama yine derler ki, "Allah herkesin gücüne göre güçlük verir".

"Peki, bu terk edilme acısı için ne yapabiliriz?" diye sorarsanız, derim ki: Acıyacak, maalesef bunu engellemenin yolu yok. Aslında kendimizi sevdiğimiz ve sevme-sevilme adına birine ihtiyaç duymadığımız, sevgiyi koşulsuzca ve özgürce yaşadığımız, sahiplenmelerin olmadığı, her iki tarafın da "kendi benliklerini ifade edebildiği" ilişkiler düzeyine varınca, acı falan kalmayacak. Ama maalesef, bu düzeye henüz varamadığımızı düşünüyorum. Zaten, bu acıları çekmemizin nedeni, "Kendimize olan sevgi eksikliğimiz". Kendi içindeki sevgi pınarından doya doya yudumlayan bir insanın, başka pınarlara ihtiyacı kalmaz (heeeyt be, ben de böyle cümleler kurabiliyormuşum demek), ilişkisinde karşısındakine kendi pınarından ikram eder; onun pınarından tadarken... Ama kendi suyuna bakmayıp, karşındakinden beklersen, susuzluktan kavrulur, acı çekersin. Evren de sana, "Bak ulan hıyar ağası, sende de o pınardan var; hem de şişeleyip şişeleyip satsan bile bitmez" demek için, binlerce deneyim hazırlar ve sen de bu dersi alana kadar gider gider gelirsin (enkarnasyon anlamında).

Ne diyorduk, acıya nasıl dayanacağız? Maalesef, elindeki yara nasıl caart diye hemen geçmiyorsa, bu acı da hemen geçmeyecek arkadaş!!! Sen onu hafifletmek için içersin, dostlarınla olursun, küfredersin falan filan, ama eninde sonunda yalnız kalacaksın ve onunla yüzleşeceksin. Bu yüzleşme sürecini

uzattıkça, acının süresi de uzayacak: Bırak acısın ve bol bol ağla. Ama diğer gün kalktığında, hala aynı şiddette acıyorsa ve sen de bunu, "kendine acıyarak" daha da kanatıyorsan, kimseyi suçlama arkadaş. (Ama bil ki, sen kendinden vazgeçsen bile, evren senden asla vazgeçmez.) Ayrıca şunu söyleyeyim: Ben, her terk edilişimde kendime acayip acıdım, yetersiz hissettim, aşağıladım vs. ve diğer insanların yüzlerine baktım; bana, yine her zamanki Hasan'mışım gibi baktılar. Varlığımdan hiçbir şey eksilmedi, Hasan yine aynı Hasan'dı ve onların gözünde, "Hasan sevgilisinden ayrılmıştı" sadece. Bunu şunun için söylüyorum, bir gün, ben de ayrılan arkadaşlarıma aynı gözle baktığımı fark ettim; hatta aradan zaman geçince, çok çok iyi insanlarla tanışacaklarına emindim. O anda anladım, Nazım'ın "Şirin Ferhat'ı sevmeseydi; Ferhat ne kaybederdi Ferhat'lığından" sözünü. Şunu tekrarlıyorum, acı için en iyi, ama en zorlayan ilaç "zaman"dır. Ben hiç, "zamana bırakmayı" beceremedim hayatımda. İlla gidip kurcaladım; çünkü, bir şeylerin hemen olmasını istedim. Bugüne kadar istediğim her şey oldu, ama hiçbiri benim planladığım gibi olmadı. Benim planladığımdan daha mükemmel bir biçimde geldiler bana ve aslında, hepsi de olması gereken zamanda. Odamda duvarımda yazan bir söz var, muhteşem bir şey: "İstediğim hiçbir şeyi elde edemedim, ama ihtiyacım olan her şey bana geldi" mealinde. Ama kendimi tam akışa bırakmayı hala tam olarak beceremiyorum; çünkü, KORKUYORUM ULAN, KOR-KU-YO-RUM… :)

Bu konuda, daha sayfalarca yazabilirim ve sonraki günlerde de yazmaktan hiç bıkmayacağımı biliyorum. Eh ama, bir yerde durmamız lazım değil mi? Yazımı, size bir kıyak yaparak bitirmek istiyorum; hem de çok somut bir destek olur, eğer acı çekiyorsanız.

Yaşadığım ilk büyük terk ediliş acısı sırasında, karşıma Peter Lauster adlı bir adamın "Olgunlaştırıcı Yönüyle Aşk Acısı" isminde, adı bile o anda beni dumura uğratan bir kitabına rastlamıştım. Bu kitap, o süreç içinde bana o kadar büyük yardımda bulunmuştu ki, her satırı, her kelimesi, benim yaşadıklarımı anlatıyordu ve bu kitap sayesinde, evrenin o anda bana sunduğu armağanları görebilme fırsatım olmuştu; gözlerim yaşlarla dolu olsa bile. Biliyorum, acı çekerken kolay kolay kimse okuyamaz ve hatta kendine bir şeyler önerenlere tepki de duyar. Ama bu kitap, daha girişinde yazdığı cümlelerle sizinle öyle bütünleşecek ki… (Kitap şu anda, düğününden bir gün once nişanlısından ayrılan kuzenimde olduğu için, giriş satırlarını yazamıyorum,) Acınızı hafifletmenize destek olabilir diye umuyorum.

Her ne olursa olsun, ben tüm bu deneyimlerimden şunu öğrendim: "Ben, sevmeyi ve sevilmeyi sonuna kadar hakediyorum ve çok şükür ki evren, benim bunu özgürce ve doya doya yaşayabilmem için muhteşem fırsatlar yaratıyor ve yaratacak da, taaa Sonsuz'a kadar…"

In God We Trust

Her şey, 29 Mayıs 2000 gecesi ev sahibimin aramasıyla başlamıştı: "Evi satmayı düşünüyorum, boşaltın lütfen" dedi telefonda bana. Donakalmıştım ve ardından gelecek olaylar dizisi, bana hayatımın belki de en zorlandığım günlerini yaşatırken, bir yandan da koca bir deneme içine girecektim. Bu denemenin sonucunda çok büyük bir armağan kazandığımı, ancak şimdi, geri dönüp baktığımda görebiliyorum. Konumuz, hepimizin hayatını toptan değiştirebilecek bir güç: Evrene güvenmek…

2000 yılının enerjisi kadar kasıcı ve zorlayıcı bir enerji hatırlamıyorum hayatımda. Daha başlar başlamaz, 1 Ocak gecesi, annemin intihar girişimiyle sarsılmıştım. Annemle babam ayrılmak üzereydi ve o benim yanıma, Ankara'ya gelmişti. Ağır bir bunalım geçiriyordu ve sonunda da denemişti, ama başaramadı çok şükür. Ben okuldan mezun olmuş ve üniversitede kalmak için çabalayan bir işsizdim. Sürekli okuldaydım ve parasız, kadrosuz çalışıyordum; ne öğrenci, ne de hoca olduğum için, ortalık malı gibiydim ve bu belirsizlik beni çok yıpratıyordu. Harika bir kız arkadaşım vardı, ama bu belirsizlikler ve sıkıntılar, onunla olan ilişkimizi çok olumsuz etkiliyordu. Sürekli kavga ediyorduk ve ilişkimiz gittikçe monotonlaşıyordu. Bir sene önce, evimin önünde silahla tehdit edildiğim için, artık evimde de huzursuzdum ve evin enerjisi resmen tıkanmıştı. Gitmek, ayrılmak istiyordum, ama korkuyordum: Evsiz kalmaktan, sokağa atılmaktan, sürünmekten ve acı çekmekten korkuyordum. Küçüklükten beri, çevreye uyumlu davranmazsam eğer, başıma bunların geleceğine dair ailemden aldığım telkinler meyvelerini veriyordu ve ben tir tir titreyerek, tıkanmış enerjilerle yaşıyordum.

O kadar tıkanmıştım ki, artık bildiğim tüm ruhsal bilgileri sallamaz hale gelmiş, sürekli öfkelenen ve kendini sevmeyen, stresli biri olmuştum. Ayaklarım sanki boşluğu dövüyordu. Belirsizlik ortamından nefret ediyordum ve tam ben bunları yaşarken, senaryonun ikinci perdesi oynanmaya başlandı…

Ev sahibimin telefonu, benim büyük bir korkumu ortaya çıkartmıştı: Evsiz kalma korkusu. Sonuçta ben, ailesinden uzakta yaşayan biriydim ve hemen her şeyi de tek başıma hallediyordum, ama kiramı babam ödüyordu ve uygun kirayla bir yer bulamazsam, ya da ev arkadaşım olmazsa, evsiz kalırım diye korkuyordum. Ben o telefondan sonra, sanki hayatım sona ermiş gibi davranmaya başladım. Benim yaşamaya hakkım yoktu sanki ve tüm kaderim ev sahibimin iki dudağının arasındaydı. (Ne kadar komik ve saçma geliyor değil mi, ama işte korku böyle bir şeydir.) Ben panik olmuştum ve bu duyguları daha aylarca yaşayacaktım. "Ev Meselesi" diye bir mesele yaratmıştım ve onun ağırlığı altında eziliyordum. İşte bu dönemlerde, ilk defa kullanmaya başladım, "Evrene kesinlikle güvenmiyorum" lafını. Evet güvenmiyordum. Beni bu zor durumdan kurtarmıyordu; beni evsiz bırakacaktı ve ben nereye gideceğimi bilemiyordum. Ev arıyorduk, ama bir türlü uygun bir şey çıkmıyordu. Eski ev arkadaşım pek sallamıyordu ve o acayip rahattı. Ev sahibiyle kavga edip duruyordum, çünkü çıkmaya direniyordum. Adamın, aslında daha yüksek kira almak için bizi evden çıkartmak istediğini öğrenince, iyice dellenmiştim; eve bakmaya emlakçılar geliyordu ve benim kök çakram o kadar tıkanmıştı ki, paralize olmuştum resmen. Tam bu sırada, ikinci korkum çıktı karşıma. Bu kadar tantana arasında, ilişkim iyice yıpranmıştı ve bir pazar sabahı, kız arkadaşım telefon açtı ve ayrılmak istedi: Şok oldum resmen, inanamadım; ben ev yüzünden dağılmışken, birden o da çekildi

yanımdan ve ortada kalakaldım. Çöktüm… Artık evrenden nefret ediyordum. İçsel sesimden bir hayır yoktu, resmen tüm kapılar kapanmış ve ben yapayalnız kalakalmıştım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve ağlamaya başladım…

Hayatımda iki defa Tanrı'ya, "mucizeni göster" diye yalvardım. Birincisi, yine Ankara'daki evimle ilgiliydi: İki ev arkadaşım de haber vermeden evden ayrılmışlardı; kira vermeye bir hafta kala ve ben yine çökmüştüm. Babam, "Ben kalp hastası bir adamım uğraşamam, kendin çözmelisin" demişti ve bana iyice yük binmişti. Bir gece yarısı, umutsuz bir durumda, ağlayarak, Tanrı'ya, "mucizeni göster" bana diye yalvardım. Bunu istedikten bir gün sonra, bir ev arkadaşı buldum ve dört gün sonra da ikinci ev arkadaşımı. İşin ilginci, onları tanımıyordum bile, onlar gelip beni bulmuşlardı. İkinci yalvarışımı ise, üst paragrafta bahsettiğim ağlama krizinde yaşadım. "Bana mucizeni göster ve onu bana geri getir" diye öyle ağlamışım ki, annem en sonunda iki tane sinir hapı vermişti ve resmen doğal parkta iğneyle uyuşturulmuş gergedana dönmüştüm. (Ulan hap minnacıktı, ama iki gün kendime gelemedim.) Ben bu halde evime döndüm ve kendimi bıraktım. Aslında bu yıkılış hallerinde sevdiğim bir yön vardır: Çaresizlikten, kendinizi akışa bırakırsınız ve hiçbir şeyi kontrol altına almak için çabalamazsınız. Olaylar mucizevî şekilde çözülür. Eh, mucize istedik ya Tanrı'dan, bilin bakalım akşama kim aradı: Ertesi gün bana dönmüştü. Gerçi, döndükten sonraki bir aylık dönem içinde dört defa daha ayrılmıştık ve çok acı olmuştu bu dönem, ama sonunda tekrar birleşmiştik.

Neyse, evimi kaybettim, sevgilimi kaybettim ve sırada ne vardı tahmin edin. Ta ta ta taaaa… Ev arkadaşımın tayini Mersin'e çıktı. Duruuun, daha bitmedi: Ev sahibim, cep telefonumu her gün arayıp, tehdit ettirmeye başlamıştı beni. Ben artık, yaşayan

ölü gibi geziyordum ve aklımda tek düşünce vardı: “Evren, sana asla güvenmiyorum ve sevmiyorum.”

Ama evren beni seviyordu ve beni hiç yalnız bırakmıyordu. Evet çok zorlanıyordum, ama bunda esas sorumlu olan benim direnişimdi. Ben, o evden ayrılmam gerektiğini, burasının bana zarar vereceğini zaten hissediyordum ve ayrılmak istiyordum; ayrıca evren, içsel hislerimde bile evden çıkmam konusunda uyarılar yollamıştı. Ben, bu mesajlara direniyordum. İlişkimden çok sıkılmıştım ve bir enerji birikimi boşalmasını istiyordum, ama cesaret edemiyordum kesinlikle ve direniyordum. Ev arkadaşım iyi bir çocuktu, ama onun da iş nedeniyle gideceğini hissetmeme ve onun iyi bir işi olmasını istememe rağmen, başkasını bulamam diye korkuyordum. Aslında, bunların hepsinin olmasını ben istemiştim, ama bunları kendimin istediğini reddediyordum; çünkü, hepsi beni belirsizliklere sürükleyecekti ve belirsizliklerden nefret ediyordum. Sonuçta tüm suç, aslında benim isteklerimi yerine getirmekten başka bir şey yapmayan o güce kalmıştı: Evren'e…

Bu sürecin devamında, çok sevgili arkadaşlarım Ahmet ve Barış beni evlerine davet ettiler (ki halen orada oturuyorum). Ben de onlara taşındım. Tabii ilk başta alışamamıştım ve kabullenememiştim, ama aradan aylar geçtikten sonra, bu eve taşındığıma şükrettim. Bir defa eski evimden kat kat iyiydi ve ben eski evimden daha güzelini bulamayacağıma, kendimi çok fazla inandırmıştım. Ayrıca Ahmet ile Barış harika ev arkadaşlarıydı. Sevgilim de geri dönmüştü. Üç aydır yaşadıklarım takır takır düzeldi mi birden ve ardından da okuldaki kadrom da çıktı mı!!! İnsan, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bu tıkanıklıkların aniden çözüldüğünü görünce de şok oluyor. O dönemlerde de iyi ki

bunları yaşamışım demeye başlamıştım, ama hala evrene güvensizliğim sürüyordu.

"Bana güven, ben hep senin yanındayım ve hep olacağım, olan her şeyde bir hayır vardır ve her şey olması gerektiği gibi oluyor." Bu sözleri, birçok kaynakta defalarca okumuşuzdur ve çoğunlukla da kulak ardı etmişizdir. Çünkü, yetiştirilme tarzımız pozitiften çok, negatifi alma yönündedir: "Başınıza felaketler gelecek, uzaylılar inip ananızı yiyecek…" tarzında mesajlarla karşılaşıp, tüm hayatımızı paralarken, bize sevgi, güven, umut verenleri es geçmeye programlanmışız maalesef. Aslında bunun tek nedeni, o kelimelerdeki tınıyı duymamıza engel olan kulağımızın içindeki pislikler. Eh, o pislikler temizlenirken bile, sonuçta kulağınıza bir şeyler "giriyor"; ruhunuz temizlenirken de böyle bir şeylerin hayatınıza "girip", canınızı az buçuk acıtması doğal sanırım. (Ruhsal bilgiler tarihinde böyle bir anlatım tarzı yoktur herhalde.) :)

Evrene henüz tam güvenmiyordum ve kalan pisliklerin temizlenmesi için, son bir round daha gerekiyordu. Bunu da geçtiğimiz sene yaşadım. Yine hemen hemen aynı senaryo, daha hafifletilmiş bir şekilde karşıma çıkmıştı. Ev arkadaşım Barış evlenecekti ve bu, benim ev arkadaşsız kalmam demekti. Bir de Barış, gerçekten çok iyi biriydi. Ben yine paralize olmaya başlamıştım, ama geçen seferden tecrübeli olduğum için, daha dirençliydim. Ve ben bununla yaşamaya çalışırken, sevgilim beni ikinci kez, ama bu sefer toptan terk etti. Senaryo, iki sene önce yaşadığıma o kadar benziyordu ki, hatta içimden, "birbirinizi çok olgunlaştırdınız ve artık başka deneyimler için ayrılmanız gerekiyor" gibisinden mesajlar alıyordum ve daha önce de yaptığım gibi, bunları görmezden ve duymazdan geliyordum. Bir yandan, aslında ben de istiyordum ayrılığı, ama bunu kabullenemiyordum. Şimdi, geriye dönüp baktığımda,

ayrılmamızla birbirimize ne büyük armağanlar verdiğimizi görüyorum. Aslında, birbirimize hep büyük armağanlar verdik. Beni kapımın önünde silahla tehdit eden adamın, bana sırf "hayatımın ne kadar değerli olduğunu hatırlatmak" için bunu yapan büyük bir ruh olduğunu; o kadar tartıştığım ve hala, bazı yaptıklarını kabullenemediğim eski ev sahibimin, bana bunları yaparak, aslında ne büyük iyilik ettiğini; eski sevgilimin beni terk etmekle, bana ne büyük bir gelişim şansı sunduğunu; hatta, 2002 yazında beni sıkıntıya sokan sert enerjinin, bana, korkularımdan arınmak için ne büyük yardımda bulunduğunu; patronluktan anlamayan eski patronumun, iş hayatında da sonuna kadar evrene güvenebileceğimin dersini almam için bana fırsat yarattığını; "sonradan" da olsa anladım. Zaten, öldüğüm vakit eminim ki, bu insanların hepsine kocaman kocaman sarılıp teşekkürler edeceğim ve daha bilmediğim birçoğuna da…

Konuyu dağıtmadan devam edeyim: Barış gidecekti ve sevgilim de artık başkasıyla birlikteydi ve ben yine kırgındım. Ama bu sefer, öncekilerden farklı olarak, yanımda çok büyük bir gücü hissediyordum: Evren'i. (Aslında bu güce Tanrı, Allah, Yaratıcı, Üst benlik vs. de diyebilirsiniz, ama bunları kullanmak kafaları karıştırıyor, o yüzden 'Evren' kelimesini seçiyorum. Kapsayıcı, kabul edilebilir ve az karıştırıcı.) Bir gece (rüyamda) gözlerimi açtığımda, kendimi Tanrı'nın kucağında buldum; başımı okşuyordu. Muhteşem bir ışığın içindeydim ve tüm kırgınlığımla, çırılçıplak önündeydim: "Merak etme sevgili Hasan, istediğin her şey, tahmin ettiğinden daha mükemmel hallolacak, bana güven" dedi. O kadar canlı ve muhteşem bir vizyondu ki, kendimi ona bırakmıştım. Aradan aylar geçti; birçok 'özel' insan hayatıma girip çıkıyordu ve ben, evrene daha fazla güvenmeye başlamıştım artık. Ama hala ev arkadaşı olayım net değildi ve işin açıkçası, Barış'tan sonra, anlaşabileceğim birilerini

bulamamaktan korkuyordum. Bir ara şunu diledim: Gelecek olan, n'olur benim gibi bilgisayar düşkünü olsun da, eve network kurup oyun oynayalım. Eh, bir süre sonra, aniden (?) Akın'la tanıştım ve şunu söyleyeyim size, ev arkadaşımın benden daha fazla oyun cd'si var ve bol bol da oynuyoruz; ayrıca, çok çok iyi bir çocuk. Barış'ı uğurlarken zor olmuştu, ama evren, söz verdiği gibi, olayları düşündüğümden daha mükemmel çözüyordu.

Sevgilimden ayrıldıktan sonra, uzun süre kırgın ve yalnız gezmiştim ve bu karışık dönemimde, bazılarının kalbini, istemeden de olsa kırmıştım maalesef. Aslında evren yine bana, "Oolum bak, biraz kendinle kal, kendini bırak, illa birileri olsun diye uğraşma" mesajları veriyordu, ama ben, yalnız kalma korkusuyla hareket ediyordum. Eh, uzun süredir de kimseler yok hayatımda ve yeni ve çok güzel bir aşk bekliyordu beni, emindim.

Artık ruhsal dünyamda, iş hayatımda, günlük yaşantımda, kısacası hayatımın her anında, artık benimle olan bir cümleyi tekrarlıyorum sürekli: "Evren, sana sonuna kadar güveniyorum ve her şeyi sana bırakıyorum, hayırlısı neyse o olsun."

Aşık Olma Zamanı

Kulağımda, Aerosmith'ten "I don't wanna a miss a thing" çalıyor, bu satırları yazarken... Benim için çok özel ve çok anlamlı bir şarkı... Bu şarkı eşliğinde çok özel şeyler yaşamıştım zamanında ve şu anda, onu dinlerken hissediyorum ki, gene çalmaya başladı benim için aşkın çanları ve tekrar aşık olmak üzereyim...

Ben, hayatımda derin izler bırakmış ilişkilere, hep yoğun bir aşk ve tutkuyla adım atmışımdır. Hani, iyi bir arkadaşız vardır, zamanla ilişkiye döner falan, ben de bu olmadı, daha doğrusu yaşadıklarımda da kısa sürdü; çünkü ben, içimde o yoğun aşkı ve tutkuyu hissetmezsem, ilişkiye devam edemeyenlerdenim. Benim için bu iki duygu, güvenlik ihtiyacından da, karşılıklı saygıya dayalı bir ilişkiden de vs.'den de önce gelir. Ben, altmış yaşıma gelince, Hasan Bey ile ..... Hanım'ın, birbirlerine tutkulu olmadıkları, ama birbirlerine saygı duyarak birlikteliklerini yürüttükleri bir ilişki türünü yaşamayacağım. Eğer yaşamak isteseydim, çoktan evlenmiş gitmiştim bile. Ama seçmiyorum bu yolu ve seçmeyeceğim de... Benim seçimim, her zaman "the dream"den yana olacak...

İnsanların karşısına, ilişki konusunda genelde iki tercih çıktığını gözledim ve gözlüyorum da: Birinci yol, güvenli yol; karşınızdaki insan size güvenli ve garantili bir gelecek sunuyordur: Size aşıktır, ya da seviyordur; siz ona tutku duymuyorsunuzdur, ama seviyorsunuzdur; onunla birlikte zaman geçirmek mutlu ediyordur sizi; onun sizi terk etmeyeceğinden veya aldatmayacağından eminsinizdir; iyi aile çocuğu olduğu için, aileniz de memnundur ve en kısa zamanda sizi evlendirmeye çalışırlar falan filan. Bu, deyim yerindeyse, "kıçını sağlama aldığın" bir ilişki türüdür ve hemen uzanıp alabilirsin; çünkü,

çevrede bu tarz ilişkiyi yaşayabileceğin insanlar da boldur... Askerliğini yapmış, eline ekmeğini almış, artık birini bulup evlenme vakti gelmiş delikanlı/ev kızı modelinin çeşitli düzeylerde yansımalarıdır bunlar.

İkinci yol ise tehlikeli ve cesaret isteyen bir yoldur: Bu, "tutku"nun ve "the dream"in yoludur. Bu yolda karşınıza çıkacak kişiyi, öyle elinizi uzatınca bulamazsınız. Bu yol, ne kadar uzun olacağını kimsenin bilmediği ve aslında birden çok insanın karşınıza çıkıp, her biriyle muhteşem deneyimler yaşayabileceğiniz ve tepeden bakıldığında, "the dream"in yolun kendisinin olduğunu görebileceğiniz bir yoldur. Her an, her şey başınıza gelebilir ve hatta, uzun bir süre yalnız da seyahat edebilirsiniz. Karşınızdakiyle birlikte olma garantisi yoktur, ama olduğunuzda da tadına doyum yoktur. Onunla öpüşmek sizi mutlu etmez, birinci yoldakinde olduğu gibi, ruhunuzu bedeninizden havalandırıp, resmen Concorde gibi uçurur. Kulaklarınıza kan hücum eder, dudaklarınızı hissetmez olursunuz ve bitmemesi için de elinizden geleni yaparsınız. Elele tutuşup, bugün nereye gidelim diye sormazsınız; çünkü, elele tutuşmak bile yetiyordur birbirinize. Göreviniz olduğu veya ilişkinin sürmesi için yapmazsınız hiçbir şeyi, içinizden gelir ve sürekli yeni şeyler üretirsiniz onun için... Bunun adına "aşk" derler ve bu, evrenin en muazzam duygularındandır: İnsanın dişlerini parıldatır; boyunu uzatır; saçlarını dimdik eder; gözlerini mayıştırır... Benim aşkım sonradan oluşmaz; daha ilk anda, onu görür görmez fitili ateşlenir ve fitilin sonuna gelince de yoğun bir sevgi ona eklenir. Sabahları erkenden kalkarım ki, onun güzelliğini izleyip, tekrar tekrar aşık olayım ve ateşleyeyim o fitili...

İki yolun da avantajları ve dezavantajları vardır. Benim en istemeyeceğim şey, çevrenin ve korkularımın gazıyla birinci yolu seçmek ve iyi bir kızla ömrümü geçirmeye kalkmaktır; çünkü,

bir sabah uyanıp, yanımdaki kişiye karşı insansı bir sevgiden öte, bir kadına duyduğum tutkuyu hissetmediğimi gördüğüm an, "Ben ne yaptım?" diyerek kendime sormak, hem kendimin, hem de onun hayatın,ı hiç hak etmediğimiz bir şekle sokacak bir durumdur. O zamana kadar onu aldatmamış olsam da, bu soruyu soracağım bir hal bile, ikimiz için de çok üzücü olur; çünkü eminim ki, o yanımdaki kişi de muhteşem bir insandır, ama “aşk ve tutku” bambaşka bir şeydir.

İkinci yolda ise işte böyle eşelenir, aranır durursunuz ve milletin diline düşersiniz, "Eee, halen bulamadın mı?" diye... ;) Eh, nasılsa gelmek üzere, gelince hepsinin acısını çıkartacam valla. :)))

Ben seçimimi yaptım çoktan ve onun gerçekleşmesi modunu da hissetmeye başladım Aerosmith eşliğinde. Şu anda tanıdığım hiçbir kadına karşı yoğun bir aşk ve tutku hissetmediğime göre, henüz tanımadığım ve çok yakında tanışacağım biri... Haa, bir de şu var ki, benim seçimim, ikisinin arasında açtığım üçüncü bir yol. ;) Eh, o kadar kuracalayınca bu işleri, belediyeyle de aran iyi oluyor. Ben iki yolun karmasını seçiyorum: "The dream"in yoğun aşkını ve tutkusunu, birinci yolun da uzun boyutunu... İkisi olur mu? Bal gibi de olur. Ama bunun için ikisini de deneyimlemiş olmak gerekli diye düşünüyorum. Çünkü ikisinin de, "Tamam artık, dibini buldum; bundan sonrası ne olacak?" dediğiniz bir noktası var.. Hayırlısı olsun, ne diyelim...

Bu yazıyı yazmamdaki amaç, sadece kendi hislerimi aktarmak değildi; konuştuğum birçok kişi, aynı ikilemi yaşıyor, görüyorum. Çoğu da tutku duymadıkları, ama sevdikleri sevgilileriyle, ne yapacaklarını düşünüp duruyorlar.

Bilmiyorum, hiç aşk ve tutku duymadığım biriyle ömür geçirmeye çalışmak düşüncesi, bana uzak geliyor. Ayrıca şu da var ki, böyle "sevgi ve saygı dolu" "biri"yle olmayı siz seçersiniz, ama siz, "aşk ve tutku"yu seçtiğinizde, o "biri" gelip sizi gelip bulur; bir bakmışsınız ki uçuyorsunuz. O noktada da, "Uçma sakın, çakarsın sonra' diye, sizi uyaracaklar çıkacaktır. Eh, ister dinleyin, ister dinlemeyin, siz bilirsiniz; sonuçta uçan da, çakan da sizsiniz... Bırakın, neyi yaşayacaksanız, bari köküne kadar yaşayın.

Cesur seçimler dilerim sizlere...

Don't wanna close my eyeeessss

Don't wanna fall asleeeeepp

Cause i missed you babe

And i don't wanna miss a thing...

Siz romantik aşka inananlardan mısınız?

Ben, romantik filmlerden sonra yüzünde tatlı bir tebessüm, kalbinde, filmin sonundaki aşkı kendi hayatında da yaşayacağına inanan ve acılarla yoğrulmuş kalplerine bakmaktan kaçtıkları için, realist kimliğine bürünmüş tiplerin, "saf ve hayalperest" olarak nitelendirebilecekleri bir tipim. "Pretty Woman"ı defalarca seyretmiş ve her seferinde de bir daha seyretmekten vazgeçmemiş; "Ghost"ta hüngür hüngür ağlamış; "The Majestic"i bilgisayarının arka planına duvar kağıdı yapmış; "10 Things I Hate About You"da Julia Stilles'ın duruluğuna ve doğallığına tapmış, "The Lord of the Rings"te Arwen'i, "Dragonlance"de Laurana'yı görünce bir “Elf prensesi” ile evlenmeyi kafaya koymuş; "Only You"da Marisa Tomei ile dansetmiş ve okulda derslerde o filmi her seferinde anlatmış; "I will always love you" şarkısını dinledikçe başka diyarlara uçmuş ... ve tüm bunları hayal olarak nitelendirmeyip, o hissettiklerinin gerçekliğine sonuna kadar inanmış ve bu hislerin birçoğunu deneyimlemiş ve deneyimlemeye devam edeceğini de bilen biriyim. (Elf prensesi olayı biraz zorlayacak beni, ama...) Romantizme, romantik aşka ve romantik aşkın yaşanabileceğine sonuna kadar inanıyor, hatta inanmaktan öte biliyor ve bazen tek başıma da olsa, sonuna kadar yaşıyorum: Yaşamaktan da çok büyük keyif alıyorum, tabii bunun doruk noktası, karşılıklı olunca bulunuyor açıkçası...

Kızların romantik oldukları ve romantizmi sevdikleri söylenir durur hep, ama ben bunu söyleyen kişinin, herhalde Venüs gezegenindeki kadınları anlattığını düşünüyorum. Çevremde gördüğüm kızlar -ki illa sevgililerim olması şart değil, gözlemlediğim bir sürü kişi var-, romantik falan değiller kardeşim. Yani tamam, hemen hepsi romantik sözler duymaktan,

hediyeler almaktan vs. mutlu oluyorlar, ama kızların bu noktadan sonra en büyük eksiklikleri çıkıyor ortaya; karşılık vermesini bilmiyorlar. Şimdi, karşılık verme deyince, birkaç kişi gevrek gevrek gülüp "Eee, vereceklerini veriyorlar ya kardeşim" muhabbeti yapacaktır. Hayır kardeşim, ben nasıl, onlar için, onlara “özel” bir şeyler yaratıyorsam, onlardan da, beni bana anlatacak "özel" şeyler bekliyorum. Gülümseyip teşekkür etmesi en kolayı, hatta sevişmek daha da kolayı... Ben, bana özel bir şeyler istiyorum. Aşık olduğum kişiyle, saçma sapan dünyasal güç oyunlarına girmek yerine, bizi yaratıcılığımızın doruk noktalarına vardıracak ve ruhumuzun IQ'sunu sonuna kadar zorlayacak şeyler yaratmayı istiyorum. Tabii bu, annemlerin zamanından kalma gül kurutma, sağdan soldan sözler araklayıp "Dudaklarını kalbimin içinde sonsuza kadar taşıyacağım" gibisinden kartpostal cümleleri de değil. "Bana" özel, "ona" özel, "bize" özel... Romantizm bu işte benim için... Piyasada bulunan gülleri, kalpleri tüketmek yerine; "ona" özel ve dünyada sadece bir tane olacak, "eşsiz" bir şeyi yaratma motivasyonu benim için... Tabii, karşımdaki de bana bu ilhamı verecek biri olmalı bu durumda; zaten o ilhamı alamıyorsam, kılımı bile kıpırdatmam ve ilişkinin getirecekleriyle yetinirim. Diyeceksiniz ki, o zaman neden birlikte oluyorsun? Eh, insan her zaman sırılsıklam aşık olamıyor, değil mi? Bazen, farklı ilişki türlerini de deneyimlemek durumunda kalabiliyorsunuz. Ama şunu söyleyeyim ki, sırılsıklam aşık olmak ve onun da size aynı şekilde hissettiğini bilmek gibisi yok şu alemde. Kendimi resmen atın üstündeki jokey gibi hissediyorum: Atımın adı "yaratmak"; onunla zaten güzel anlaşıyoruz, ama onu hızlandırmak için bir kırbaca ihtiyacım oluyor: İşte o kırbacın adı "aşk". O olmadığı zaman tırıs veya biraz daha hızlısını koşuyoruz birlikte, ama "aşk kırbacı" gelince, dörtnala koşuyoruz ve neler yaratabildiğime ben de şaşıyorum.

Ama lütfen, artık bu kırbacı almamda vesile olandan da az buçuk icraat göreyim yahu. Tamam, varlığı bile yeter, ama o nasıl böyle bir şey de mutlu hissediyorsa kendini, aynı şekilde hissetmek benim de hakkım değil mi?...

Eski kız arkadaşlarımdan birine hep şunu derdim: "Lütfen bana, 'seni seviyorum'dan farklı bir şey söyle ve bu, bana 'özel' bir şey olsun. Evet, bana 'seni seviyorum' demen de bana özel bir şey, ama farklı bir şey duymak istiyorum yahu!!!". Yanlış hatırlamıyorsam olmadı, sadece onda mı, birçok kişi de gördüm bunu. Maalesef yaratmak konusunda tembeliz, ama aslında bu konuda, tembellikten öte inançsızlığımız da başrolü oynuyor. Aşkın varlığına ve onu dolu dolu yaşayabileceğimize pek inanmıyoruz; çünkü, kendimizi sevilmeye değer varlıklar olarak görmüyoruz bile. Tutturmuşuz bir "hayatın gerçekleri" zincirini, gidiyoruz; acı çekmekten deli gibi korktuğumuz için zincirliyoruz kendimizi ve hareket edemiyoruz. Bu evrenin mucizelerle dolu olduğunu, özünde sevgi bulunduğunu ve görünen her şeyin ötesinde koskocaman bir ruhun olduğunu bilenler bile vazgeçmiyorlar o zinciri çıkartmaktan... Küçükken masallarla renkli rüyalar gören ve onların gerçekliğinden zerre kadar şüphe etmeyen bizler; artık masallara küfredip, onları lanetler konuma gelip, kalbimizi toptan kapatıyoruz. Halbuki, evrene en açık olduğumuz zaman çocukluğumuzun zamanıdır ve algıların en yoğun olduğu devir de... Algılarımız en yoğunken, evreninin masallar ve rüyalardan oluştuğunu hisseden bizler; algılarımız köreldikçe, evrenin "gerçekler" adı altındaki kırıklıklar ve acılar yumağı olduğunu düşünüyor ve çocukları "büyüyeceksin ve gerçekleri göreceksin" diye yetiştiriyoruz. Haaayıır!!! Eğer büyümek demek kendini acılara zincirlemek, dünyayı gri algılamak, yaşadığın hayatı hücre gibi görüp, ölümüne kadar gün saymaksa ve bu hayatın içinde aşk olmayacaksa ... ben büyümeyi

reddediyorum arkadaş!!! Ama sorumluluklarım varmış, ama vatana millete hayırlı olacakmışım, ama yuva kurup çocuk yapacakmışım, ama gerçekleri kabul etmem lazımmış... Hepsine koca bir "f.ck off!!!" Hatta Türkçesi ile koca bir "hass.ktiiirrr!!!". Benim kendime hayrım olmayacak, vatana millete olacak ha; kendim mutsuz ve umutsuzken, bir de utanmadan çocuk yapıp, onun da hayatını karartacağım ha; sorumluluk diye bana verilen yanlış anlaşılmış hayat cümlelerini yüklenecekmişim ha; bir de bunların hepsi gerçeklermiş, bak bak bak!!! Hass.ktiiirrrr!!! Al o gerçekleri kendin yaşa derler adama... Kendi inançsızlıklarını, bana gerçek diye yutturmaya kalkma lütfen, ben kendi gerçeklerimi yaşıyor ve yaratıyorum ve bunlar sadece kendim için, başkaları için yaşamıyorum. Haa, beğenip örnek almayan isteyen olursa (örnek almak=annelerimizin beğendikleri dantel modellerini değişme işi gibi), paylaşmaktan zevk duyarım, ama hep şunu hatırlatarak: "Bu benim gerçekliğim ve kendi deneyimim; sen kendininkileri yazacaksın. Ayrıca, bu evren, kendi gerçeklerimizi yaratmamız için sana da, bana da hayda hayda yeter..."

Ben romantik aşka inanıyorum, inanmaktan öte biliyorum arkadaş. Bunu paylaştığım insanlar da oldu; kimisi sadece ilham verdi; kimisi sadece teşekkür etti; kimisi de bana aynı yaratıcılıkla karşılık verdi, ama o da çok çok kısa sürdü. Ama ne kadar sürerse sürsün, ben onun varlığını biliyorum ve rüyalara veya masallara konu olabilecek bir aşkı karşılıklı olarak yaşayabileceğimi ve yaşayacağımı da...

İşte sevgili arkadaşım, bu benim gerçekliğim... Sen kendi gerçekliğini yaratacaksın... Az önce de söyledim: Bu evren, kendi gerçekliklerimizi yaratmak ve yaşamak için sana da, bana da hayda hayda yeter... ;)

Romantizme ve aşka... :)

Seni Seviyorum Diyebilmek

Ömür biter, benim kadınlar (özellikle de Başak burcu kadınları) ve aşk hakkında diyeceklerim bitmez. Ama bu sefer, kameramın yönü başka tarafa bakıyor. Siz hiç annenize, ya da babanıza, ya da ailenizin herhangi bir ferdine "Seni Seviyorum" dediniz mi?"

"Seni Seviyorum" diyebilmek, bir alışkanlık ve antrenman işi. Bunca yıldır, bu iki kelimeyi kullanma tecrübelerimden sonra, bu kanıya vardım. Dilinizde bir kas var, "Seni seviyorum" deme işlevini gören ve bu kas ne kadar çok işlerse, o kadar rahat söyleyebiliyorsunuz bu sözleri. Dildeki bu kaslar gerek söylemenin, gerekse de öpüşmenin etkisiyle, sevgiliye karşı daha kolay işliyor sanırım, ama iş aileye gelince, TV karşısından bir sene kalkmamış oturak (yatalakın diğer cinsi) izleyici gibi davranıyoruz. Ama şunu da düşünüyorum ki, bu alışkanlık ailede kazanılıyor...

18 Kasım 1976'da doğdum ve "Seni Seviyorum" sözleri, hayatımda ilk defa, 14 Aralık 1992'de ağzımdan çıktı. Hayatımın ilk on altı senesinde, bu iki kelimeyi hiç kullanmadım, çok iyi biliyorum; çünkü, kullanıyor olsaydım, 14 Aralık'ı, "Hayatımda ilk 'Seni Seviyorum' dediğim gün" olarak ilan edip, her yıl kutlamazdım. Gerçi, ondan sonraki on bir senede bu eksikliği fazlasıyla giderdim, hatta gelecek iki hayatıma yetecek kadar çok "Seni Seviyorum" dedim; ama benim niyetim, gelecek iki yüz hayatıma yetecek kadar çok "Seni Seviyorum" diyebilmek ve bu sözleri kalbimden söyleyebilecek insanları bulabilmek... (Çok şükür ki, bu konuda evren bana karşı çok cömert.)

On altı sene beklememin en büyük nedeni, sanırım ailemde bu iki kelimeyi hiç duymamış olmam. Yooo, çok büyük bir sevgi mevcuttu, ama kimse kimseye, bu sözleri kullanarak

ifade etmiyordu bunu. Hatta, benimki gibi az buçuk kavgalı bir ailede, annenizin babanızı, babanızın annenizi sevdiğine bile emin olamıyordunuz, bu durumda. Hal böyleyken, dilinizdeki "Seni Seviyorum" kasları da çalışmıyor tabii ve paslanıyor... Kendi hesabıma, aile içinde ilk "Seni Seviyorum" kaslarını çalıştırma aktivasyonunu ben gerçekleştirdim ve ilk defa kendi ailemde, bu sözleri kendi dudaklarımdan duydum. Ama açıkçası, insanın annesine gidip "Seni Seviyorum" demesi, aşık olduğu kıza söylemesinden daha zormuş, bunu kabul ediyorum. Bunda kasların hareketsizlik alışkanlığının yanında, sanırım elde hissedilen, kaybedilmeyeceğinden emin olduğunuz bir sevginin de etkisi var. O nasılsa orada ve biz ne yaparsak yapalım sevecek bizi... Eee, niye endişe edelim ki, endişe duyabilecek daha bir sürü kişi varken, bizi sevip sevmediklerine dair... Ben her gün, telefonda sevgilime beş posta cayır cayır "Seni Seviyorum" diyeceğim ve sıra anneme gelince, mezarından yeni kalkmış zombi gibi ağır ağır ve düşüne düşüne yürüyeceğim (zombi düşünmezdi sanırım), sonra da dilim zorlana zorlana, boğazım tıkana tıkana bu sözleri söyleyeceğim... İnsanoğlu ters varlık, tamam kabul de, bunda cidden bir gariplik yok mu yahu? Var, ya da yok, ama benim ilk seferim böyle oldu... Gece zorlanarak annemin yanına gittim, ama içimden sürekli, "Evet, bu sefer yapacaksın; haydi olacak" diye zorlayarak. Ulan, sanki olimpiyatlarda silkmede yüz kırk beş kilo halter kaldıracağım da kendimi gazlıyorum. Sonra, annemi uyandırdım kolaylıkla. Sa'olsun, o da karşı apartmandaki komşu tuvalette osursa, gürültüsünden uyanacak kadar derin (!) uyuduğu için, hemen gözlerini açtı ve dedim ki ona zorlanarak: "Anne, Seni Seviyorum." O da bana, "Ben de Seni Seviyorum" dedi ve sarıldık. Üzerimden nasıl bir yük kalktı, anlatamam. Sonra bu iş acayip hoşuma gitti ve ailemdeki herkese söylemeye başladım.

Onların da bana tepkileri aynı oluyordu. "Ulan madem seviyordunuz, bu zamana kadar neden söylemediniz, güya ailede küçük olan benim" diye düşünmedim değil hani. Babam, kardeşim, anneannem, dedem, derken sülaleyi sıraya dizdim. Sonra, garip garip şeyler olmaya başladı. Bir deli kuyuya taş attı misali, yıllardır susan insanların birbirine "Seni Seviyorum" demeye başladığını fark ettim, ama tabii kaslar hamlamış ya, ağır ağır ... zorlana zorlana... Mesela, babamın bana, ya da anneme, ya da kardeşime "Seni Seviyorum" derken çıkan ses tonunu, acayip iyi biliyorum. O ses tonu, sanki sana ait değil gibidir; sanki içinde hava titreşimi yoktur. Diyaframından kendiliğinden çıkıverir; hatta kendini, karnından konuşuyormuş gibi hissedersin. Kelimeler havada süzülürken bile, kafanda "Acaba yapmasa mıydım?" diye endişeler taşırsın. Karşındakinin kulak zarları, "Seni Seviyorum"un ilk titreşimlerini almaya başladığında, hafif hafif utanmaya ve kızarmaya başlarsın. Sanki RTÜK (Ruhsal Tabular Üst Kurulu) "Seni Seviyorum"u yasaklamıştır ve az sonra, kollarında nah böyle işaretler olan adamlar gelip seni kapatacaklardır. Ama bir bakarsın, karşıdaki de sana aynı tepkiyi verir ve gene kızarırsın... Bu sefer de "Nasıl tepki vereceğini bilmediğinden"... Hadi sevgilide alışkınsındır, sana bunu söyler ve öpüşürsünüz, sarılırsınız falan filan. Ama zaten annenize, ya da babanıza kaç kere sarılmışsınızdır ki, zorakiler haricinde, sevgiyle. Kardeşinize kızıp, tepişirken, kaç kere ona onu ne kadar sevdiğinizi ifade etmişsinizdir ki... Anneannenizi, ya da dedenizi, bayramda eli öpülecek yaşlıların ötesinde görüp, onların, seksen senelik hayatları boyunca bir kere bile bu sözleri duymadığını, kaç kere düşünmüşsünüzdür ki... Ya da duysanız, duysalar bile, kaç "Seni Seviyorum", başına veya sonuna "ama, fakat..." gibi takılar almadan, saf olarak havada titreşmiştir ki...

Bir süre önce kaybettiğim dedem için, bu şekilde bir eksiklik hissetmiyorum; çünkü, ikimiz de birbirimizi ne kadar sevdiğimizi ifade etmiştik. Bir gün anneannem de ona katılacak, orada da eksiklik hissetmeyeceğim; sonra ailemdeki diğerlerinde de... İlla ölmeleri değil olay, yaşarken bunu ifade etmemek bile bir eksiklik. Evet, tabii ki aşkla sevdiğin kişiye bunu söylemek, hele ki hayatında, kalbinde olan tek kişinin o olduğunu bilerek söylemek kadar güzel bir duygu çok çok özel ve inanılmaz; ama ailendeki bir kişiye bunu söylemek de inanılmaz ve daha da ötesi, onları nasıl değiştirdiğini görmek inanılmaz. "Seni Seviyorum"suz geçen onca uzun yıldan sonra, bir gün cep telefonunuzda, babanızdan veya annenizden gelen bir mesajda bu iki kelimeye rastladığınızda, yüzünüzdeki gülümsemenin, sevgiliden aldığınızdan hiç aşağı kalır yanı yok. İnanmayan denesin ve görsün, sorun çıkarsa getirsin, yenisini veririz...

"Seni Seviyorum"u kullanın bol bol. Sadece sevgilinize değil, ailenize, yakınlarınıza, dostlarınıza, kimi seviyorsanız ona. (Ama lütfen, sadece içinizden gelen kişilere ve içinizden geldiği anda. Yoksa enerjisini yollayamayacağınız için, çok sahte ve yapay durur. Tıpkı alışkanlıktan söylenenler gibi...)

Eğer zor geliyorsa o anda onu söylemek, alıştırma olsun diye "Seni Seviyom"la da alıştırmalar yapabilirsiniz. Aradaki "-ru" hecesi çok şeyi değiştirir. Bazen karşınızdakine sevginiz öyle yoğun ve güçlüdür ki, karşınızdaki bu güçlü sevgiye o kadar hazırlıksızdır ki, "Seni Seviyorum" ağır gelebilir; bazen de sizin için söylemek zor olabilir. Bu durumlarda "Seni Seviyom", her ne kadar bozuk Türkçe olarak duruyorsa da, ruhunuz için düzeltici olabilir, aklınızda bulunsun. (Bazen de bu etkilere ihtiyaç duymadan, sadece sevimli durduğu için kullanabilirsiniz; hisseden kalp daha ne "Seni Seviyom"lar icat eder, kelimeler mi dayanır bu kahraman millete bee!!!)

Sessizliğin Seni Seviyom'lara; Seni Seviyom'ların, Seni Seviyorum'lara; Seni Seviyorum'ların, Ben de Seni Seviyorum'lara dönüşmesi dileğiyle...

Minik bir aşk hikayesi

"Beni bir daha aramanı istemiyorum."

Bu cümleyi duyunca, vücudum zangır zangır titremeye başlamıştı; ne diyeceğimi bilememiştim. İlk defa birisine karşı bu kadar özel duygular beslemiştim ve o, benim onu aramamamı istiyordu. "Peki!" dedim ve telefonu kapattım.

Sene 1995'ti.

Üniversite'deki ilk yılımdı. Aile yaşantısından kurtulmuş ve ipini koparmış Mersinliler gibi Ankara'ya dalmıştım. Mersin'de rahatça yapamadığım ne varsa, burada yapıyordum; çünkü, kontrol eden yoktu. Okul dersen, apayrı bir alemdi ve ben o alemde kız peşinde koşacağım diye, dokuz dersin sadece ikisinden geçebilmiş ve yedisinden bütünlemeye kalmıştım. (Geçtiklerim de Beden ile Müzik'ti.) O zamanlar, en yakın dostum Ezgi'ydi. Ezgi'yle yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi; hatta o kadar beraberdik ki, herkes bizi çıkıyor zannederdi. Sonunda da, benim bu yakınlaşmam duygusallaşmaya dönüşmüş ve Ezgi'ye evlenme teklif etmiştim. Burada bir parantez açmak istiyorum. Özellikle 18-24 yaş arası gençler için bir "evlenme" saplantısı var; bu çok açık. Çevremdeki hemen herkes, bu muhabbeti mutlaka yaşamış, ya da yaşamakta. Bizler, evliliği çok kolay bir şey sanıyoruz zannımca ve rahatlıkla da teklif ediyoruz. Ayrıca, bu niyetimizin ne kadar "ciddi" olduğunun da göstergesi oluyor, heh, heh, heh. :)) Ben bile bu halimle, iki kere kendi çapımda söz yüzüğü taktım ve sonradan, bunun ne kadar gereksiz olduğunu anladım. Sevdiğine, onu sevdiğini göstermenin yolu, illa yüzük takmak olmadığı gibi, yüzük takmış olmak da her şeyi düzeltmiyor. Maalesef bizim ilişkilerimiz, geçmişin acıları ve geleceğin endişeleri arasında sıkışma ve bu sıkışıklıktan kurtulma çabaları arasında yaşanmaya çalışılıyor.

Kendimize sürekli olarak, mutluluk getirecek, güvence verecek ve acı çektirmeyecek ilişkiler arıyoruz ve bunu garantilemek içinse "evlilik teklifi"ni kullanıyoruz. Ama, acaba kaçımız gerçekten evlenecebilecek olgunluktayız, buna evliler de dahil; ya da kaçımız bir başkasıyla aynı evi paylaşmaya hazırız? Çoğumuz değil, ki buna ben de dahilim. Ayrıca tüm problemlerin kaynağında, o AN'ı, o sıkışıklıklar nedeniyle doya doya yaşayamamamız duruyor. Nasıl yaşarız, diye sormayın bana, çünkü bunun bir reçetesi olduğuna ve size başkalarının tarif edebileceğine inanmıyorum pek. Yaşamak lazım... Buna bir de şunu eklemem lazım: Zamanında, sakallı bir hocam bana şunu söylemişti: "Siz gençler, ilişkilerinize isim koymaya o kadar meraklısınız ki, isim koyma çabasından ilişkiyi yaşamayı unutuyorsunuz." Parantezi kapattım.

Ezgi, teklifimi hemen kabul etmişti. Ben de mutlu olmuştum. Sonra yaz tatili geldi ve o İzmir'e, aile dostlarının yanında kalmaya gitti. Aile dostlarının bir kızı vardı, ismi Ayça ve Ezgi, onunla çok yakındı. Bu arada ben de Mersin'e gitmiş, bol bol İzmir'i arayıp telefon faturalarının içine ediyordum. Aradan biraz zaman geçince ben, Ezgi'ye şunu sordum: "Ezgi, biz madem evleneceğiz, niye çıkmıyoruz allahaşkına?" Ezgi'den öyle bir cevap gelmişti ki, kalakalmıştım. "Bak Hasan, sen her kızın evlenmek isteyebileceği birisin; ben de bunu istiyorum, ama o zamana kadar, başka insanlar olmak zorundayız. Sen de ol, sonra zamanı gelince yaparız." Elimde ahize, dumur olmuş kalmıştım. Hayatımda ilk defa "İstemem, yan cebime koy" muhabbeti yapılıyordu ve bu, kadın milleti sayesinde yaşayacağım dumurlardan sadece biriydi. Ben, yanıt olarak "Dalga mı geçiyorsun yaw" demiştim ve Ezgi'nin bitmesine karar vermiştim. (O zamanlar. karar verince uygulayabiliyormuşum demek yahu; hey gidi Hasan hey, insan zamanla akıllanır; sende süreç tam tersine işliyor.) :)

Bir gece, şeytan bana şööle okkalı bir parmak attı. "Yarın sabah kalk da bir Ayça'yı ara, biraz kurcala bakiim neler çıkacak?", diye. O parmak, sabahın 4'ünde öyle bir atılmıştı ki, uykumdan fırlamıştım. "Yaw, ben arayıp ne diyecem?" falan diye düşünürken, içimdeki ses "Sen ara yavrucum, ara dediysek bir bildiğimiz var!!!", diye ekledi. Sabah kalktım ve hemen Ayça'yı aradım. Biraz dertleştik ve bana, daha sonra ayrıldığım kızların arkadaşlarından defalarca duyacağım bir muhabbeti yaptı: "Senin değerini bilemedi, hayırlısı oldu." Ben de kendimi teselli ederken, Ayça'nın sesinin hoşuma gitmeye başladığını fark ettim (bak bak bak!!!)... Tabii, o zamanlar ICQ icat olunup mertlik bozulmadığı için, sanal aşklar ancak telefondaki seslerle yaşanıyordu. Benim de içim bir hoş olmuştu. Daha sonraki günlerde de aramaya devam ettim. Karşı taraftaki ses tonundan onun da, benimle konuşmaktan memnun olduğu izlenimini alıyordum. Hatta sonra, bana iki-üç tane mektup yolladı (ki o mektupları hala saklarım ve aklıma geldikçe de okur, mutlu olurum). İlk konuşmamızdan yirmi iki gün sonra biz, birbirimizi görmeden çıkmaya başlamıştık. Ben o kadar mutlu olmuştum ki, kuzenlerime baklava ziyafeti çekip, evde klimayı tamir eden amcaya kola ısmarlamıştım. Artık benim de, kız arkadaşım diyebileceğim birisi vardı (ki o âna kadar olmamıştı, zaten sonra da ipin ucu kaçtı, yalama olduk). O günden sonra birbirimizi bol bol arıyor ve aşk ilan ediyorduk. Tabii ortada bir gariplik vardı, yolda birbirimizi görsek tanımazdık. Bu yüzden, Ankara'ya döner dönmez buluşmaya karar verdik.

6 Eylül 1995 günü tanıştık, o günü çok iyi hatırlıyorum; çünkü, Türkiye-Macaristan futbol maçı vardı ve Hakan'ın golleriyle 2-0 almıştık maçı hem de. Ooof offff, bir gün bu yazıyı Ayça okursa, kesin bana, "Hıyar herife bak, buluştuğumuz günü maç yüzünden hatırlıyor" der. Haklıdır da... Neyse, o gün öğlen Dost Kitabevi'nin önünde beklemeye başlamıştım.

Sırf onunla buluşmak için iki günlüğüne geldiğim Ankara'daki ilk günümde, hanımefendinin dersane işleri yüzünden buluşamamış ve ben de mosmor kalmıştım (Bu arada, ben üniversite ikide iken, o lise ikideydi henüz). Dost'un önünde heyecanla beklerken, bir sürü tip gelip geçiyordu ve ben ne çıkacağını bilmemenin heyecanıyla, her gelen geçeni değerlendiriyordum. "O değildir umarım, ooof keşke bu olsa..." gibi, tamamen dış görünüşe göre değerlendirmeler. Şimdi burada, hanım arkadaşlar beni sadece dışa bakıp değerlendirmek yapmakla itham edecekler; haklılar da. Ben, dünya nüfusunu oluşturan erkeklerin büyük çoğunluğuna dahil olan biri olarak, dış görünüşe bakarım arkadaş! Kadınların, bizim statümüze ne kadar bakma hakları varsa, biz erkeklerin de dışa bakmaya hakları var. Hem, bizleri suçlayan o hanım arkadaşlar değil midir ki, güzelleşmek uğruna bir sürü parayı bir sürü yere yatırırlar... Sen git, bir sürü para harca güzelleşmek uğruna, sonra bakınca da suçla ve "önemli olan iç güzelliğidir" diye ahkam kes. Ulan, hayatımda ilk defa gördüğüm kadına da "Sizdeki bu hoşgörü, bu iyi niyet bende olsa, Türkiye Cumhuriyeti kulum kölem olurdu" diye de iltifat edilmez, di mi yahu. (Bana haddimi bildirmek isteyen amazonlara bir hatırlatma: Hayat bana haddimi bildireceği kadar bildirmiş zaten, siz kendinizi hiç kasmayın, kasarsanız da canınız sa'olsun) :)

Birden, biri bana doğru yürümeye başladı ve resmen dilim tutuldu. Daha ne olduğunu anlamadan, o gördüğüm harika kız bana sarıldı ve kalp atışlarını bedenimde hissetmeye başladım. O kadar hızlı ve heyecanlı atıyordu ki... Az sonra, benim kalbim de ona eşlik etmeye başladı ve ikimizin kalbinin tek bir ritimde atmaya başladığını hissettim. İnanılmaz bir duyguydu, hatta olağanüstüydü ve bu kadar güzel bir şeyi ilk defa tadıyordum. Sonra, geri çekilip ona baktım.

Ela gözlerindeki masumiyeti gördüm, saçlarına aşık oldum (ki bende kumral, düz saç fetişliği vardır), güzelliğine vuruldum, o an cennete çıktım ve geri indim. Bir daha sarıldım; sonra, sarılarak yürümeye başladık. Yollarda bol bol gördüğüm ve imrendiğim, bu sarılarak yürüme olayını da ilk defa yaşıyordum, gerçekten çok hoşuma gitmişti. (Gerçi sonradan, bu yürüme stilinin dezavantajlarını da keşfetmedim değil; mesela, yokuş çıkarken falan acayip zorlanıyorsun.) Onunla, sarmaş dolaş Etnoğrafya Müzesi önündeki parka geldik. Ben burayı, opera izlemeye geldiğim zaman keşfetmiştim ve kendi kendime bir söz vermiştim: "İlk sevgilinle buraya geleceksin." Orada, aşağıya doğru inen çıkmaz bir merdiven vardır, üstünde kocaman bir ağaç olan. Oraya oturduk ve hayatımda yine ilk (ve sanırım son) defa, bir kızın ellerinden tutup, gözlerine bakarak ona şiir okudum. Kız da vermesi gereken tepkiyi verdi ve uçtu. (Öğretilmiş Aşk Tepkisi 1: Sevgilin elinden tutup, gözlerinin içine bakarak şiir okursa, yamul...) Sonra, beraber Resim Heykel Müzesi'ni gezdik. O akşam eve döndüğümüzde, ikimiz de uçuyorduk.

Günler günleri kovaladı ve bizim ilişkimiz başladığı gibi, telefonda devam etti. Bir gün ansızın, "Seninle konuşmamız lazım" dedi. Her ne kadar bu muhabbetle ilk defa karşılaşıyor olsam da, içgüdülerim "Oolum Hasan, şimdi s.çtın" tepkisini verdi, daha sonraki yıllarda, hayat deneyimlerim sayesinde bu tepki, "Aha ayrılıyoruz!"a dönüştü. Şimdi bazı iyi niyetli hanım kardeşlerimiz "Kız belki de sadece konuşmak istiyordur" tepkisini vereceklerdir. Ben de onlara derim ki, bir kız "Konuşmamız lazım, ama telefonda olmaz" der ve sizi bir cafeye götürürse, nedeni yüzde 99 sizi şutlayacağındandır. Zaten Ayça da bana bir güzel degaj attı, ben karşı kaleyi gördüm. :)

Nedenini şimdi hatırlamıyorum, ama yazımın başında belirttiğim konuşmayı çok net hatırlıyorum. "Beni bir daha arama..." ile başlamıştı. O anda ne yapacağını bilemiyor insan. Telefonun başında bok gibi kalakalıyorsun.

Sonra günler geçmeye başladı ve elime Ramtha isimli bir kitap geçti. O kitapta, "İnandığınız her şey gerçek olur" diye bir sav vardı ve ben, "Eğer bu doğruysa, Ayça beni arar ve aşık olduğunu söyler" diyordum kendi kendime, pek de inanmayarak. Ama olan oldu ve Ayça, bana "beni arama" dedikten altı gün sonra, beni arayıp ne kadar aşık olduğunu söyledi. Ben, yine dumur vaziyette kalakaldım. Yıllar sonra, çok değerli bir hocamın vereceği öğüdü o zaman bilseydim, belki biraz daha farklı davranırdım: "Kadın milletine ipini sakın kaptırma, kaparlarsa bir oraya çarparlar, bir buraya..." Zaten, kadınlarda bu oraya buraya çarpma meselesi, genlerden geliyor güzelim. Neyse, bu yazının amacı, dünyanın en güzel varlıklarının dikenlerini eleştirmek değil, ama n'apiiim elim kayıyor. :)))

Ben, bu mutluluğu yaşadıktan sonra Ankara'ya geldim ve bir daha buluşmak için onu aradım. İki gün önce bana aşkını ilan eden kız, şimdi buz gibiydi ve dört buçuk ay boyunca da benimle hiç buluşmak istemedi. Bu dört buçuk ay boyunca yaşamadığım üzüntü, yapmadığım şey kalmadı. Hatta, sık arayıp rahatsız etmemek için gün sayar ve onbeş günde bir arardım. Sonra, bir gün yurda geldiğimde, bir kızın sürekli olarak beni aradığını ve mutlaka aramamı istediğini söylediler. Ben de salak salak nota bakarken Ayça ismini gördüm ve bir kez daha dumur oldum. Doğum günümde bile aramayan kız, beni aramıştı. Hemen telefon açtım ve hiç olmadığı kadar içten bir ses tonuyla, beni ne kadar özlediğini ve buluşmak istediğini söyledi. Sonradan, bu içtenliğinin de sırrını öğrendiğimde, hayat bana kadınlar konusunda bir ders daha verdi: Beni, Dost Kitapevi'nde, yanımda

başka bir kızla görmüş ve o an, onunla hala çıktığımızı hatırlamıştı. Tabii, ortada başka bir kız olunca da iyice celallenmişti. Aynı muhabbeti, seneler sonra, zamanında beraber olmayı çok istediğim, ama beni istemeyen ve kız arkadaşımla gördüğü vakit bana aşık olan ve bunu bana itiraf eden bir kızla da yaşamıştım. Bu arada yazı çok uzamış yahu, tamam bitiriyorum.

Tekrar buluşmamız ayrı bir cinslikti benim için. Çünkü, onun yüzünü unutmuştum ve bu arada, o taş gibi hatun, dört ayda on beş kilo birden almıştı. Yanıma geldiğinde tanımamıştım ve o buna çok bozulmuştu. (Ama n'apim kendi kaşındı.) O gün beraber "Braveheart"ı izlemiştik, yine çok güzel bir gündü. Daha sonra, yurda gidince beni yine aradı ve tekrar buluşmak istedi. Uçuyordum ve çok şaşkındım. Tekrar buluştuk; sonra bu yine soğudu ve uzaklaştı ve bir gün bana telefon açtı, "Konuşmamız lazım, Hasan" dedi. Kafamda timpaniler çalıyordu. Bu arada, şu anda takmakta olduğum küpeyi de ilk defa Ayça bana taktırmıştı: "Sana çok yakışacak, emin ol" demişti. Harbiden de iyi oldu, çok seviyorum o küpeyi... Buluştuğumuzda, ayrılmamız gerektiğini söylerken, hayatım boyunca unutamayacağım bir laf etti ki, o, hala bana çok büyük bir derstir: "Hasan, sen beni aslında hiç sevmedin; sen, bende gördüğün seni sevdin" dedi ve asla unutamayacağım bir dumur yaşadım: Doğruydu. Ben ona değil, kafamda yarattığım Ayça'ya aşık olmuştum. Onu tanımamıştım bile. O, benim için sadece bir sesti. Zaten aylarca görmediğin kıza da ancak böyle aşık olursun. :) O sözden sonra her şeyin bittiğini anlamıştım ve masadan beraber kalktık. Bir daha da hiç buluşmadık.

Hikaye bitti mi? Hayır. 2000 yılıydı sanırım. Kız arkadaşımla Kızılay'da simit yemeye oturmuştuk. Bir an gözüm sıradaki bir kıza takıldı. Zayıf, kumral saçlı bir kızdı ve bir yerden tanıdık geliyordu. Bir an bana döndü ve gözgöze geldik; "Aman

Allahım, bu ne güzellik ve ben bunu tanıyorum, ama nerden" derken, bir anda anladım: O Ayça'ydı, o da beni tanımış ve aynı ifadeyle bana bakıyordu. Biz birbirimize bakarken, kız arkadaşım da ikimize bakıyordu. Sonra bir anda, yanındaki arkadaşı ona, "Hadi Ayça, gel oturalım" deyince, ben iyice kalakaldım. Sonra içimden eski aşkımı selamladım ve bakışlarımı yanımdaki aşkıma çevirdim. Ona durumu anlatınca, beklediğimden daha anlayışlı davrandı ve zaten bir daha da Ayça'yı görmedim.

Bazen geceleri, ICQ'da onun ismini aratıyorum; bir yerde, mucizevî bir şekilde onunla tekrar karşılaşmayı diliyorum. Karşılaşırsak ne diyeceğimi bilmiyorum, ya da ne konuşacağımızı da. Aslında sanırım hiç karşılaşmamamız çok daha iyi; çünkü, en azından başkalarına anlatabileceğim ve ben ölene dek içimde yaşayacak küçük bir aşk hikayem var. Ve ben ölürken de onu beraberimde götüreceğim. Çünkü, sonuna kadar haklıydı; ben, onda gördüğüm beni sevmiştim ve o Ayça, her zaman benimle...

Sizlerin de, ölürken yanınızda götürebileceğiniz minik aşk hikayeleriniz olması dileğiyle...

Birdirbir

Esasında bu konuya nasıl gireceğimi veya dallandırıp budaklandırmadan nasıl anlatabileceğimi, tam olarak bilemiyorum. Bu benim en zorlandığım, en geniş kapsamlı, belki de en karışık yazım olabilir. Elimden geldiğince basit anlatmaya çalışacağım, ama hatırlatmam gerekiyor önce; burada yazacağım her şey, benim kendi gerçekliğimdir, katılıp katılmamakta sonuna özgür olduğunuzu zaten hatırlatmama gerek yok. Konumuz: Yaratılış…

Hayatımda "Ben kimim?"; "Biz niye burdayız?" gibi soruları, ilk defa ne zaman sorduğumu hatırlamıyorum. Ama ilk aldığım yanıtın, daha ben soruları düşünecek durumda değilken geldiğini biliyorum: "Allah bizi, ona kulluk edelim diye yarattı ve burada bir sınavdayız; iyi olursak cennete, kötü olursak cehenneme gideceğiz." Bu yanıtı, şu anda bu yazıyı okuyan hemen herkes çok iyi biliyordur ve hatta bazıları da "Eee öyle zaten" diye onay veriyordur. Benim gerçekliğimin yanıtı da yıllar ve yıllar boyu bu oldu, taa ki bir gün "Ben kimim?" ve "Neden buradayım?" sorularını içimde hissedene dek.

İnsanlar var olduğundan beri, bu sorular süregelmiştir ve verilen her yanıt, bir inanç sistemi olarak gezegene yansımıştır. Bu konuda sonsuz sayıda kaynak vardır ve ben de doğduğum coğrafya, aile ve zaman itibarıyla, bu yanıtı almıştım ilk olarak. Ayrıca, daha fazla sorgulamamam için de, "Aman ha, başka şey düşünme, soru sorma; ya kafayı yersin, ya da Allah sana günah yazar, çarpılırsın" ketleri vurulmuştu bilinçaltıma. Ama kim sallar hain ketleri. Bir gün, o engellerin de yıkılacağı zamanlar gelecekti elbet ve o zamana kadar, "Gelirken seçtiğim yaşam tarzına uygun" olarak, o ketler bana yön gösterecekti.

Hayatımda en büyük sarsılma anımı, Ramtha'nın 'Eşruhlar'ının kapağını açtığımda yaşayacaktım. “Sizler Tanrılarsınız” yazıyordu kapakta ve o cümleyi görür görmez, dönüşü olmayan bir yola girdiğimi hissetmiştim kendim için. Bu öyle bir yoldu ki, yol arkadaşlığımı her zaman farklı rollerle yapmış olan Tanrı, maskesini çıkartmış ve bana onun altındakini göstermişti: Oradaki, çoğunuzun tahmin edebileceği gibi BEN'dim…

Tanrı, daha sonraki uzun yolculuğumuz sırasında, bana birçok maskesini tanıttı ve bu maskelerin bana kazandırdıklarını, neden onları yol arkadaşı olarak seçtiğimi ve evrende o maskelerin ne gibi işlevleri olduğunu anlattı. Bunları anlatırken öyle güzel rol yapıyordu ki, günlük yaşantımın içinde sahneleri yaşarken, aslında yolda bir taş parçasına oturmuş, yol arkadaşımın sergilediği performansı unutuveriyordum ve her seferinde de olay bittikten sonra beni dürtüyor ve “Hasaaan, Hasaaan; yine kaptırdın kendini, yolumuza devam etmemiz lazım” diyordu. Ben kendime gelmediğim zamanlarda ise, oyunun içine giriyor ve çeşitli “tatlı-sert” yöntemlerle uyandırmaya çalışıyordu beni. Bazen kapımda beni tehdit eden silahlı bir adam oluyor, bazen terk eden bir sevgili, bazen ağır bir hastalık oluyordu; bazen de evimde gezen ruh… Ama beni uyandırmak için elinden geleni yapıyordu. Her uyandığımda da “N'apim çok güzel oynuyorsun”” sözüme, “Sen de mükemmel eşlik etmesen, solo performansımın ne özelliği kalır” diyordu gülümseyerek. Arada sırada ortadan kaybolduğunu görüyor ve korkuyordum; çevreme bakıyor, ama bir türlü göremiyordum onu ve panikliyordum. Sonra ortaya çıktığında ise, soruyordum endişeli endişeli “Nerelerdeydin?” diye. Bana gülümsüyor ve “Benim de arada seninle bütünleşip oyuna SEN olarak girme hakkım olsun, değil mi?” diyordu. Ben bunu hiç anlamıyordum açıkçası.

Maskesini çıkarttığında onun BEN olduğunu görmüştüm, nasıl oluyordu da zaten o, BEN'ken, BEN olarak oyuna dalmak istiyordu; karışıyordu kafam. Bir gün bunu sordum ona ve gülümseyerek dedi ki: "Bir gün bu yolda yürürken, yanında benim olmadığımı göreceksin; çünkü, ben seninle bütünleşmiş olacağım. Şu anda tek başınalığı yalnızlık gibi algıladığın için, böyle ikili bir yol arkadaşlığını oynuyoruz. Ama arada seni tekliğe alıştırmam lazım ki, yolun bir gün diğerlerinin yollarıyla birleşince, diğer BİR'leşmiş varlıklarla birlikte yürümeye devam edelim, keyfini süre süre." Anladığım kadarıyla, kendimi yalnız hissettiğim zamanlarda aslında o, beni kendime alıştırıyordu ve zamanı gelince, "kendine alışmış" diğerleriyle birlikte kocaman caddelerde, bulvarlarda yürüyecektik, oyunlara dalmadan. Peki, neden bu yolculuğa daha dar bir yolda ve böyle bir arkadaşlığa ihtiyaç duyarak başlamıştık, onu sordum. Yine her zamanki dinginliği ve sevimliliği ile gülümsedi ve yanıtladı: "Bunun yanıtı, sana Yaratılış'ın sırrını verecek Hasan, hazır mısın?" dedi ve anlatmaya başladı:

- Bu yolculuğa çıkmaya karar vermeden önce, kendimi sınırsız topraklara derin derin bakan biri gibi hissediyordum. Düşündüğüm ve istediğim an, tüm manzara anında değişiyordu, sonsuz ve sınırsızca. Bir gün, o manzaranın içine adım atmaya karar verdim ve her şey başladı. Toprağa ilk adımı attığımda yaşadığım şaşkınlığa inanamazsın. Bir anda, kendimi bir beden içinde buluverdim ve birçoğunun sandığı üzere, uzun uzun düşünmeden oldu bu. Sadece adımımı attım ve OL'du. Sonra, ikinci adımımda çevreme bir baktım ki, benden, sayamayacağım kadar çok var ve hepimiz de birbirimize şaşkınlıkla bakıyoruz. O ânı sana anlatamam Hasan: Kendimi ilk defa gördüğüm o AN, hepimizin gözlerinden birbirimiz yansıyorduk. Kendimin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum.

Daha doğrusu bu, bilgi olarak her zaman vardı içimde, ama bilmekle yaşamak bambaşka şeylermiş. Döndüm ve yanımdaki BEN'e baktım bir an ve o da bana ve yine ilk defa bir şey oldu: Üzerimde bir ıslaklık hissetmeye başladım ve sonradan buna ağlamak adını verdik. O an hissettiklerim(iz) o kadar anlatılamazdı ki, en temel, en derinde, en 'en son' ulaşacağımız duygu olarak yer aldı içimizde. Sonra hepimiz, verdiğimiz ortak bir kararla önümüzdeki patikaya doğru yürümeye başladık, ama içimizden yayılan bir söz de o anda duyuldu ruhlarımızda: "Bu patikaların her biri bizleri farklı yerlere götürecek, ama zamanı gelince, hepimiz burada buluşacağız ve o ilk anda hissettiklerimizi, bu sefer "uzun yolculuğun deneyimiyle dolu" olarak yaşayacağız ve o andan sonra da patikalar birleşip, sonsuz genişlikte tek bir cadde olacaklar ve biz bu sefer, elele yürüyeceğiz o yolda, "artık kendini bilen ve yaşamış" BİR olarak sonsuza… Taa ki, uzaklara bakan biri olmaya dönmeye karar verene dek ve bu dönüşümde, artık "biliyor" ve "yaşamış" olacağım kendimi, Hasan. Ben, kendimi yaşamayı seçtim Hasan ve yaşıyorum da…

- Söylediklerinden çok etkilendim ve içimde sonuna kadar hissettim de Tanrım; benim bunların içindeki yerim ne? Madem bu senin deneyimin, peki ben ne arıyorum burada? Bana "BEN SEN'im", "BİZ BİR'iz" deme gene, çünkü düşmüyor jeton bir türlü ve anlayamıyorum da… lütfen bana farklı, ama anlayabileceğim bir şeyler söyle Tanrım; o kitaplarda yazan cinslerden değil.

- BEN SEN'im ve BİZ BİR'iz Hasan dedi (Gülümseyerek "şaka şaka" diye ekleyerek). Aslında bu kadar basit bir gerçeğin, enerjisini bu kadar yitirmiş olması ne kötü: Sanırım, defalarca tekrar edile edile etkisini yitirdi bu siz de…

- Ya da en azından ben de…

- Hayatında ilk defa ne zaman seviştiğini hatırlıyor musun?

- Teoride mi, pratikte mi? ;)

- (Kocaman bir kahkaha atarken) Senin bu yönünü seviyorum işte. Yaratanına kurban olayım demek isterdim, ama sanırım öyle bir şansım yok. Sorunun yanıtı, aslında her ikisini de kapsıyor. Sen sevişmenin teorisini, uzun yıllar boyu biliyordun zaten. Sevişme hakkında her şeyi, ama her şeyi okumuştun kitaplardan, ya da arkadaşlarından, çevrenden duymuştun. Ama taa ki, ilk defa sevişmene kadar öğrenememiştin, "gerçekten" sevişmenin ne demek olduğunu, değil mi?

- Bunun nereye varacağını cidden merak ediyorum.

- (Gülümseyerek) İnsan tek başına sevişmeyi öğrenemiyor değil mi? Bir de partnere ihtiyaç duyuyor. Sen de benim partnerimsin, senin aracılığınla "gerçekten" sevişmeyi, yani burada mecazladığım anlamıyla yaşamı, yani tam anlamıyla kendimi öğreniyorum...

- Bunu anladığımı sanmıyorum Tanrım, kusura bakma; kendimi pek iyi bir şeymişim gibi hissettirmedi bana.

- (Bu sefer cidden çok, ama çok güldü.) Sen olmasan, ben bu hayatı deneyimleyemezdim Hasan. Patikada yürürken şunu hissettim: Evet, ben bastığım toprağı, soluduğum havayı, çevremdeki ormanı görüp hissedebiliyorum, ama hala eksik olan bir şeyler vardı ve bu eksiklik yüzünden, bir şeylerin tadını tam olarak çıkartamadığımı hissediyordum. Derken, bir anda yanımda SEN beliriverdin. O kadar şaşırmıştım ki, anlatamam. Aslında, bir şeylerin eksik olduğu duygusunu, sen ortaya çıktıktan sonra fark ettim. Senin bana yolda eşlik etmenle birlikte, yolculuğum

muazzam bir haz haline dönüştü. Sana ilk dokunmamla birlikte anladım, hiçbir şeyin asla eskisi gibi olmayacağını. Sen benim, ben olduğumu unutmuş halimdin. Gözlerini ilk açtığında etrafa şaşkın şaşkın baktın ve "Neredeyim ben, sen de kimsin?" diye sordun, işte o andan beri sana, senin kim olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum sürekli olarak. Bunun için sayısız kılığa girdim, sayısız sahne yarattım ve sayısız kereler seni uyandırmaya çalıştım daldığın derinliklerden. Her uyanışında da, kendini hatırlamaya bir adım daha yaklaştığını gördüm. Aslında bu süreç, senin kendini hatırlama sürecin değildi; olan halin, zaten gözünün önünde bütün olarak duruyordu. Ben sana kendimizi hatırlatmaya çalışırken, aslında kendimizle ilgili bildiğimiz her şeyi yaşayıp, tadını çıkartıyorduk. Ben bilen taraftım, sense unutan. Bilen, unutana hatırlatırken yaşıyordu kendini. Seninle artı ve eksi olarak sevişiyorduk Hasan ve sonucunda da bildiğimiz her şeyin "gerçekten", ne muhteşem hazlar verdiğini deneyimliyorduk. Biz BİZ'i, birbirimizle sevişerek öğrendik. Ben senin üst benliğin oldum, sen de benim alt benliğim; ben senin Tanrı'ndım, sen de benim kul'um; ben senin Ruhun'dum, sen de benim beden'im… Ama aslında, sadece kendiyle sevişen bir bütündük biz ve birimiz olmadan, diğeri bilemezdi sevişmenin muhteşemliğini…

- Hatırlıyorum… Resmen dağıldım Tanrım…

- Hadi, biraz dinlen istersen, çok uzun bir süreçti bu ve artık biliyorsun… Biraz dinlen de konuşuruz sonrasını, aklından ne geçtiğini iyi biliyorum.

- Ben de biliyorum… ;) Devamını sonra konuşacağız…

- Seni seviyorum..

- Ben de seni seviyorum… Şeyyyyy!!!!

- Sevişmek seni acıktırır, di mi? Biliyorum, söyleme… ;)

Yaşadım Diyebilmen İçin…

Okulumuzda Reklam Atölyesi'nde öğrencilerle mülakat yaparken, onlara hep sorduğumuz bir soru vardır: "Bir bebek maması reklamı yapmak durumundasınız, ama öğrendiniz ki, bu mama, içinde bebeklere zararlı maddeler içeriyor. Bu maddenin reklamını yapar mıydınız? Haa, şunu unutmayın, çok iyi bir işiniz var ve reklamveren de ajansın önemli bir müşterisi. Yapmayı reddettiğinizde, reklamverenden veya işinizden olacaksınız?" İlk bakışta yanıtlanması kolay bir soru olsa bile, aslında bunu net olarak yanıtlayabilen sadece birkaç kişiye rastladım: Buna hoca tayfası da dahildir. Çünkü, bu sorunun yanıtı, sizin hayata duruşunuzu belli eden bir durumdur. Açıkçası ben de, şu yaşadığım son döneme kadar bu sorunun yanıtını net veremiyordum. Çünkü evet, bir noktada zararlı bir ürün var, ama sigara da zararlı ve reklamı yapılıyor, ama diğer yanda da işiniz var, ki o da sizin "güvence"niz dünyada... ;)

Yine beni etkileyen bir başka durumdan daha bahsedeyim size, daha doğrusu bu bir sahne ve bir kitapta rastlamıştım: Adam Nazi toplama kampında ve çırılçıplak olarak gaz odasına doğru gidiyor. Üzerinde hiçbir kimlik yok artık ve az sonra öleceğini de biliyor. O artık ne bir eş, ne bir patron, ne bir dost, ne başka bir şey... Az sonra ölecek bir insan o ve annesinden nasıl doğduysa öyle yürüyor o odaya ve o noktada kendine şunu soruyor: "Ben Kimim?"

Üçüncü olayımız, "Meet Joe Black" filminden esinlenerek oluşan bir durum ve sürekli soruyorum bunu insanlara, ama daha kimse net bir yanıt veremedi: Filmde Anthony Hopkins, dünyada sahip olunabilecek her şeye sahip bir insan; harika bir ailesi var, çok mutlu, süper zengin, toplumsal olarak en üst seviyede ve Brad Pitt'e diyor ki, "Artık isteyebileceğim bir şey kalmadı, ölebilirim".

İşte o noktada, kafama şu soru geldi. Diyelim bu noktaya yirmi yaşında geldiniz ve artık dünyasal olarak da peşinde koşabileceğiniz bir durum yok. Her şeyiniz var ve biliyorsunuz ki elli yıl daha ömrünüz var: Bunu nasıl yaşardınız? :)

İşte size üç tane farklı sahne ve yanıtlarından sonsuz kombinasyonların çıkabileceği, her kombinasyonun bir "yol", bir "duruş" olarak belireceği bir durum. Hayat da böyle değil mi zaten? Karşınıza bunun gibi bir sürü sahne çıkıyor ve sizin verdiğiniz yanıtlar, sizi oluşturuyor. Peki, sizin verdiğiniz yanıtlar, acaba gerçekten sizin verdiğiniz yanıtlar mı...? Yoksa...?

İş hayatımda haftalar önce karşılaştığım durum ve benim oradan ayrılacak olmam, işte beni bu noktalara getirdi. Olay, benim işimi değiştiriyor olmamdan daha öte bir anlam taşıyor benim için. Hayatımda ilk defa bu kadar net olarak, ne istediğimi biliyorum; ilk defa bu kadar net olarak yukarıdaki sorulara yanıt verebilirim ve yine ilk defa kendi yanıtlarım var, hayata duruşumu belli eden.

Bu son cümleyi, hayata "karşı" duruş olarak da yazabilirdim, ama fark ettim ki bu, bana öğretilen bir şey. Hayat mücadeledir; hayat, ona karşı durulması gereken bir zorluktur; hayat direnmek, yılmamak yıkılmamaktır... vs. vs. Peki, yahu ben bunları kabul ettim diyelim de, bu dönem bende şu duyguyu da uyandırdı ve bunu tüm varlığımda gittikçe daha net hissediyorum: Hayata karşı değil, hayatla "birlikte" durmak.

İşte, insanoğlu olarak öğrenmemiz gereken ve tüm dünyayı değiştirecek enerji bu bence. Çünkü, bugüne kadar öyle çok mücadele ettik ve direndik ki ve bu dirençlerimizden öyle bir sistem yarattık ki, şu anda bulunduğumuz noktaya vardık. Ama bir yandan da, bazılarımız bir şeylerin değişmeye başladığını hissediyoruz içimizde. Çok güvendiğimiz, çok inandığımız

ailelerimiz, hocalarımız, dostlarımız sürekli olarak bize, hayata "karşı" durma hissini aşıladılar ve bunu bizim iyiliğimiz için yaptılar; bundan sonuna kadar da eminim. Ama bir yandan da şu vardı ki, bunun alternatifini bilen de yoktu çevremizde. Bundan yedi-sekiz sene önce yazdığım ilk yazıda, bir hayat senaryosu çizmiştim, son derece karamsardı ve Hıncal Uluç o yazıyı, "Bu belki de sizin öykünüz" diyerek köşesinde yayımlamıştı. O yazı, aslında bir isyandı benim için. Çünkü, çevremde birçok kişinin bunu yaşadığını görüyor ve aynı senaryoyu yaşamaktan korkuyordum. O yazıyı yazarken değiştirmiştim kaderimi. Bir hocam, bana şunu söylemişti: "Yazdıkların çok doğru, ama bunun alternatifini yazabileceğine inanmıyorum, çünkü böyle bir şey yok." İşte bu düşünce bizim temelimizde oluşuyor ve tüm hayatımızı yönlendiriyor. Alternatifini bilmediğimiz için, ruhlarımızın o kısmında kocaman boşluklar doğuyor ve biz de o boşluklara "Korku" adını veriyoruz.

Okullarda okuyoruz, ama okuduğumuzdan bir şey anlamıyoruz doğru düzgün, ama okumamız gerekiyor; üniversitelere gidiyoruz, ama niye orada olduğumuzu da tam bilmiyoruz. Öğrenmekten daha çok, hayatta bize garantiler sunacak sağlam meslekler edinmek için, resmen bu sürece hızlıca itiliyoruz; tam olarak ne istediğimizi, neyin bizi mutlu ettiğini, kim olduğumuzu bilmeden. Suçlanacak kimse yok, çünkü mevcut sistem böyle ve çevrede alternatifini bilen de pek yok. Bilenlerinki de bilgi olarak duruyor, ama uygulama yok; çünkü, bu da büyük cesaret istiyor: Tanıdığınız kaç kişi, mevcut güvenli yuvasından çıkıp, bilinmezliklerle dolu bir maceraya atılmaya hazır ki???

Üniversite bitiyor ve direk işlere saldırıyoruz: Ne yapmak istediğimizi bilmeden!!! İşin kötü tarafı, neyi sevdiğimizi tam bilmediğimiz için, üniversite hayatımızda da boş boş oturuyoruz ve sadece okulu bitirerek iş sahibi olmayı ümit ediyoruz. Eee, yine

bilgisiz bilgisiz saldırıyoruz işyerlerine ve birilerinin bizleri alıp, "güvence" sağlaması için bekliyoruz günlerce. Yaptığımız işleri sevmiyoruz, ama yaşam bu işte ve o işler sağlıyor bize "yaşamımızı". Orada başımıza gelecek bir şey, bizi "güvence"siz, apaçık bırakır: Parasız kalırız, toplumda yerimiz olmaz, kimse bize kız vermez vs. O kadar bağlamışız ki kendimizi, köşeden dönünce, bizi bekleyen daha iyisinin olabileceğini düşünmüyoruz bile. Zaten en ufak teşebbüsünüzde de çevrenizdekiler hazır sizi engellemeye: "Salak mısın oğlum, otur oturduğun yerde; bak işte ne güzel yerdesin, geleceğin garanti altında, daha ne?" Ama onlar da bilmiyorlar bunun alternatifini ve sizin iyiliğinizi istiyorlar. Siz zaten bu dakikaya kadar, "Ben kimim, ne istiyorum, hayattaki yerim ne?" gibi sorulara net yanıt bulamadığınız için, kabul ediyorsunuz bu sözleri ve kös kös dönüyorsunuz güvencenize. Bu, sadece iş için geçerli değil; evde, aşkta, yolda yürürken hep böyle: "Oolum, fıstık gibi hatunu bulmuşsun işte; sana deli gibi aşık, daha ne?" Siz, ona aşık olup olmadığınızı bilmiyorsunuz bile, bilseniz de diyemiyorsunuz, "Ben ona aşık değilim, başkasını istiyorum" diye.

Zaman böyle akıp geçiyor ve eninde sonunda, bir gün suratınıza bir tokat çarpılıyor, sizi uyandırmak üzere. Size somut bir örnek vereyim isterseniz, bu tipe. Geçtiğimiz haftaların birinde, Ahmet isimli biriyle karşılaştım, bir arkadaşımın evinde. Arkadaşım, bir barın yöneticiliğini yapan, genç ve güzel bir kızdı ve bu da arkadaş ayağına ona gelmişti. Gerçi niyetini anlamış olmakla birlikte, görmezden geldim ve muhabbete daldım. Kendisinden bahsetmeye başladı. ODTÜ'den mezunmuş, ailesi çok soylu bir aileymiş, ASELSAN'da müdürmüş vs. vs. "Kendime ve aileme uygun kız bulamıyorum, herkesi reddediyorum. Beni herkes istiyor, ama ben, uygun bulmadığım için herkesi reddediyorum" falan diye, kendine aşırı bir güven içinde

konuşuyordu. O bunları söylerken, ben onun satır aralarına ve ruhunun gerilerine bakıyordum. Sonunda şunu söyledim: "Ahmet, bu senin görünen yüzün, ama görünmeyenin ötesinde söylemediğin çok şey var ve sana şunu söyleyeyim, kız olsaydım, seninle ASLA çıkmazdım". Bu, suratıma bakakaldı ve şok oldu: "Nasıl yani, neden reddedeceksin ki beni?" diye sordu, şaşkın şaşkın. (Eee kolay değil, adam hayatının ilk reddedilişini yaşıyor. Ama komik olan şu ki, onu reddeden bir erkek) :)))) "Çünkü sen yoksun ortada Ahmet, bana sürekli kimliklerinden bahsedip duruyorsun; ailenden, aldığın eğitimden vs., ame sen ortada sen yoksun ki??? Hoş bir herif olabilirsin, toplumsal gücün de yerinde olabilir, ama eğer bir gün, benim gibi düşünen bir kız çıkarsa karşına yandın, çünkü ortada SEN yoksun" dedim. Bu, öölece kalakaldı ve gözleri büyüdü. "Hadi, bana en büyük hayalini anlat" dedim. Bu durdu, düşündü ve dedi ki, "İşimde en iyi olmak". "Ahmetcim dedim, bu gidişinle, bundan on sene sonra, ben senin yanına ancak randevuyla gelebilirim; o zaten olacak bir şey. Sen bana hayallerinden bahset". Gene yanıt veremedi, bir iki şey söyledi, ama yoktu, hiçbir hayali yoktu. Bana şunu söyledi: "Bu aralar dışarıda, barlarda takılıyorum; cinsel ilişki için kız arkadaş buluyorum; bu, birkaç sene boyunca böyle sürecek; sonra bana uygun birini bulunca evlenecem". "Sen kimsin Ahmet, bunun kararını ver. İşinle ilgili her şeye sahip olacaksın emin ol, ama onun ötesinde kendinle ilgili hiçbir şey yok geride" dedim ve dumur olmuş bir vaziyette kalktı ayağa.

Ahmet uç bir örnek olabilir, ama aslında birçoğumuza da yansıtıyor. Bizlerin bir sürü kimliği var ve bizlere öğretilmiş bir sürü de bilgi. Fakat yarın, bir dalga gelip hepsini götürdüğünde ve çırılçıplak sahilde yatar halde bulduğumuzda kendimizi, biz kimiz; siz kimsiniz? Bunu düşündünüz mü hiç? Keza, bu soru spiritüel bilgiler için de geçerli. Kendimiz olmayan bir sürü

bilgiyle eğleniyor birçoğumuz; birçoğumuz da kendi sözlerini yalanlayan tavırlarda bulunuyorlar; rahatlıkla ahkam kestikleri durumlar gerçekte başlarına geldiğinde. "Söylediğiniz sözlere çok dikkat edin" demişti birileri zamanında ve biz bundan da korkmuştuk, "Ulan her dediğimiz olacaksa, ya kendimize felaket yaratırsak" diye. Kendinden korkmak, başlı başına bir yazı konusu ve onu da yazacağım hazır olduğumda, ama bu noktada, yukarıdaki cümle için şunu söyleyebilirim: Felaket gibi bir durum karşısında bile, söylediğimiz sözlerin arkasında duracak cesaretimiz olmalı. İşte buna deniyor "bildiklerini uygulamak". Kıçımız rahattayken konuşmak çok kolay, "Aaa tabii, evrene güvenmek lazım canım, o hep yanımızda. Bilinmezliklerden korkmamamlıyız, içlerinden ne güzel mucizeler çıkar, hah hah haaaa (kupadan da çek bir fırt kahve)". Ama tam bilgisayarınızın başında bu cümleleri yazarken, şefiniz "Müjdeeee, işten atıldın, evren sana ne mucizeler hazırlıyordur kimbilir, tebrik ederim" diye birden geldiğinde, manda boku gibi kalınca, görüyoruz ahkam kesmenin halini. Haa, hoş böyle bir durumda hiç kimse, ilk başlarda "Yaşasıııın, macera başlıyor" benim için demez ve açıkçası, ilk zamanlar kıçınızda, güvenlik endişesinden resmen basur çıkar. Ama zaman içinde, eğer daha önceden de evrenin senaryolarını ve "yaşam" denilen sürecin akışını biraz hissedebilme görünüz olmuşsa, ilk şok dalgasından sonra, aslında fark edebilirsiniz nelerin döndüğünü... Neden bu dalganın gelip size böyle koyduğunu... İlk başlarda isyan edersiniz belki de, ama kendim de dahil bunu yaşayan herkeste gözlediğim bir şey var: “Bunun olmasını biz istemiştik, ama bir türlü adım atmaya cesaret edememiştik." Tıpkı, havuza girmek için havuzun kenarına gelip, suya ayağını değdirip de girmeye korkan küçük kızı arkadan birinin suya itmesi gibi bir durumdu bu. İlk şoktan sonra, eğer çırpınmazsak, suyun bizi kaldırdığını ve keyifle yüzebildiğimizi

görecektik. Ama açıkçası çırpınmamak bile büyük cesaret ister; fakat daha büyük cesaret isteyen, en azından "yüzmeyi istediğimizi" fark etmemiz ve havuzun kenarına gelmemizdir.

Buraya kadar çizdiğim senaryo ayrıntılandırılabilinir, ama yazıyı daha da uzatır, anlatmak istediğimi anladığımızı düşünüyorum. Peki, bunun alternatifi, yani verilemeyen yanıtlar nedir? İşte o noktada, tepedeki sorulara dönüyoruz.

İşimden ayrılma kararını aldığımdan beri, sürekli bir değişim ve dönüşüm içerisindeyim aslında ve sürekli içimdeki motivleri gözlemliyorum: Boşlukta ve belirsizlikte kalma korkusu, güvencelerini kaybetme korkusu, bir yerlere acilen tutunma ihtiyacı vs. Ama ilk defa tüm bunları gözlüyorum ve korkulara izin veriyorum. Evet, korkmaya izin veriyorum, belirsizliği kabul ediyorum ve geleceğime dair bir şeyi bilmemeyi de. Evet, üniversitede çalışan bir devlet memuruydum ben sonuçta, ama burada kalmak için, sevmediğim bir sürü işi yapmak durumundaydım. Okulda kalmayı, sevdiğim işleri yapmak için seçmiştim; çünkü okulda faaldim, ama sevmediğim işler, sevdiklerimin önüne geçmeye başlamıştı ve açıkçası gitmek istiyordum, ama yukarıda saydığım nedenlerden dolayı da adım atamıyordum. Sonra dalga geldi ve resmen sahilde çıplak kaldım: İşte o noktada başladı, "yaşam"ın benim için ne olduğunu anlama süreci. "Geleceğim" ne olacak diye düşünüp endişe ederken, kafama çok sert bir top çarptı sahilde yürürken ve bana, "İşte senin geleceğin bu, her şeyi kurdum derken, bir top gelir çarpar ve ölürsün. Hani, nerede gelecek?" dedi. "Güvence" nedir diye düşündüm, karşıma hemen, "Gerçek güvence Devletin 657 sayılı Kanununda mı; ya da bilmem ne ajansın yöneticiliğinde mi; yoksa içindeki SEN'de mi?" sorusunu soran durumlar geldi ve o içsel ses ekledi: "Sen kendinde olanı yaşa, gerçek 'Güvence'nin, 'güvence' diye sarıldığın tüm o illüzyonların, senin önünde

sıralandığını göreceksin." "İş" diye düşündüm ve yanıt geldi: "Seçimin bol, ama şunu düşün, sen neyi yapmayı seviyorsun? Yaşamak için mi para kazanacaksın, para kazanmak için mi yaşayacaksın? Diyelim çok büyük paralar kazandın, onları yaşamında nasıl harcayacaksın? Kendi sevdiğin işi yaptığında, kendine değer verdiğini gösterirsin evrene ve bu yüzden, para sana akar; sen paranın peşinde çabalamazsın; yeter ki bu yolu seç." Tüm bunlar, günler geçtikçe karşıma çıktı ve ben gözledim. Seçimimi şu yönde kullandım hep: "Ben oyun alanındayım ve açıkçası, her şeyi net göremiyorum ve yarın nelerin olabileceğini de. Bana, oyun alanına yukarıdan bakan birilerinin desteğini istiyorum. Tüm evrene en faydalı olabilecek yaşamı yaşayayım ve bu yol bana huzur, güven, sevgi, mutluluk ve keyif getirsin." Seçimimi yaptım ve bıraktım. Bu seçimi sadece iş için değil, tüm hayatım için yaptım ben. Bugüne kadar hep direnmiştim kendimi bırakmaya ve kasılıp durdum, çırpındım ve panikledim. Hayatımda ilk defa, bu çırpınmaların azaldığını ve suyun beni kaldırdığını net olarak hissediyorum ve işin en güzel yanı da, tüm bunların ötesinde, hayatla "birlikte" durma konusunda bir şeyleri "uygulayabildiğimi" görüyorum ve tüm bu süreç, "korku" temelli "bilinmez" bir yaşamdan, "güven" temelli bilinen bir yaşama geçiş süreci oluyor, ama iş burada bitmiyor, bunu da hissediyorum. "Güven" aslında, şu ara bana destek olan bir kabuk. Onun ötesinde, yani tüm kabukların kalktığı, "kabuksuzluk" halini hissediyorum ve işte orada "BEN" varım. Orada "SONSUZ" var ve işin daha da güzeli, gündelik yaşamın alışıla gelmiş akışının kırıldığını hissediyorum, yani bu enerji, tüm dünyayı değiştirecek bir enerji: Çok zorlu ve adamı basur ediyor, ama bana, BEN'imi bulma gibi, binlerce enkarnasyona eşdeğer bir hediye sunuyor. Ve şu anda, başta sorduğum üç sorunun yanıtını verebileceğimi hissediyorum:

Hayır, işin ucunda işimden olmak olsa bile, inanmadığım, hele hele zararlı olacak bir ürünün reklamını ASLA yapmam. Ömür boyu sürecek bir pişmanlıktansa, bir süre işsiz kalmayı seçebilirim. Evren her zaman yanımda ve "iş"im benim yaşantım, patronum da hayatım üzerinde söz sahibi bir kişi değil. Kendi üzerimde BEN söz sahibiyim ve "yaşam"ın, benim yönlendirmelerimle gerçekleşen "Kendimi oluşturma süreci" olduğunu, artık biliyorum ve bu süreçte, "Başkalarına bile bile zarar veren bir faaliyet içinde olmayacağım".

Tüm kimliklerimden arındığımda, gaz odasına giden ben, gerçekten BEN'im. İçimde, henüz tamamlanmamış boşlukların olduğunu biliyorum, ama tıpkı Nazım'ın dizelerinde olduğu gibi, "Hasta yatağında yatarken ve az sonra öleceğini bilirken, hissetmemek mümkünse de erken gitmenin acısını, yine de gülebileceksin anlatılan Bektaşi fıkrasına". İşte BEN burada varım. Gülümsemede ve kederde bile gülümsemede. Bunu, bu sene defalarca yaptım ve yapabildiğimi gördüm... Gülümsedim... Hayat bir gülümseme benim için, keyif dolu bir gülümseme... Ben gerçekten BEN'im ve ben, 'Gülümse'nin kendisiyim...

Üçüncü sorunun yanıtını ise şu satırları yazarken buldum. Evet, yıllardır aradığım sorunun yanıtını şimdi kavradım: Dünyada tüm bilinenlere sahip olduğun ve artık peşinde koşacak bir şeyin kalmadığı noktada başlıyor aslında esas yaşam ve yeni dünyanın yaşama biçimi bu olacak. Bunun adı "Yaratmak". O noktada, safkan yaratıcı güç olduğunu hissedecek insanoğlu ve artık bilinen şeylerin ötesinde, hiç bilinmeyen şeyler yaratıp onların tadını çıkartacak. Ve içindeki yaratıcı güçle birleşmek için, yukarıda bahsettiğim şekilde, kendini bilmek ve gülümsemek gerek. Çünkü, ne yaratacağını hissedeceksin kendini bildiğinde ve bir yandan da yaşamın nabzıyla birlikte akacaksın ki, buna da akışına bırakmak deniyor.

Sonra da yarattıklarının keyfini çıkartıp, bol bol gülümseyeceksin... Yanıt: Yaratmak... ;)

Evet, yazının başlığında, "Yaşadım diyebilmen için..." diye bir soru vardı? Aslında en temel soru o, ama en sonunda soruyorum, tüm yazımı kendimin yanıtları olarak sunarken: "Peki ya, yaşadım diyebilmen için...?"

SPİRİTÜEL KADINI NASIL TAVLARSINIZ?

Spiritüel Kadını Nasıl Tavlarsınız? (1)

Spiritüel kadın, görmüş geçirmiş ve halen ders alamamış kadındır. Bunların kontratı, sürdürülebilir gelişim ilkeleri doğrultusunda yazıldığı için, ha babam tecrübe yaşayıp, ders çıkartıp dururlar. Tabii, bu arada bol bol da kazık yerler ve kalpleri kırılır. Spiritüel kadın, iyi niyetinden dolayı az buçuk saf, bu saflığın suiistimali sonucu kalbi kırık, bu kalbi kırıklıklar sonucu da özünde mutsuz bir kadın tipidir. Bu yüzden, sürekli mutluluk arayışı içindedir. O yüzden nice nice kitapları devirir; herkese mutluluk öğretmeye çalışıp mutlu olur; fırsat buldukça vaaz verir; ortam yavşayınca da ciddiyete davet eder. Kendisi, özünde mutsuz olduğu ve mutluluğu böyle faaliyetlerde arayıp, aslında pek bir şeyi "enjoy" etmediği için de, siz orda eğlenip hayatın tadını çıkartırken, sizi ciddiyetsizlikle suçlayabilir. (Bunların bir üst modeli ise sürekli kuşlardan, çiçeklerden falan bahseder; zaten erkek milletinin şanlı evlatları olarak onlara hiç yaklaşmadığınızı varsayıyoruz.)

Spiritüel kadın, diğer kadınlardan farklı bir imaj çizmekle birlikte, sonuçta kadındır. Dünyadaki bir kadında görebileceğiniz süslenme, dırdır etme, dedikodu, kapris yapma vs. vs. gibi birçok özelliği, yumuşatılmış ve biçim değiştirmiş olarak bu modelde de görebilirsiniz. Ayrıca, bu modelin en büyük özelliği, kendisinin asla kalıba koyulamayacağını ve böyle sınırlamalar içinde anlatılanların kendisi olmadığını, üstüne basa basa vurgulamaktır. Bol bol gülümser; etrafa az buçuk ürkek ve biraz safça bakar; ying yang sembollü dövmelere bayılır; siz erkek olarak binbir şebeklik yapmanıza rağmen, lotus pozisyonunu beceremezken, bunlar annelerinden lotuslu gelmişlerdir; çoğunluğu ortalamanın üstünde güzelliğe sahiptir (birçoğu da taş gibidir); hızma gibi şeylere hastadırlar; sigara içmeyeni yoktur; kavga ortamında lafları beş beş geçirirler; büyük çoğunluğu üniversite mezunudur; bir e-mail grubuna moderatör olunca, mutlaka bir erkeğin yardımına ihtiyaç duyarlar falan…

Aralarında psişik yetenekleri olanlar çıkar. Bunlar, genelde medyumluk yapıp otomatik yazı yazarlar; birçoğu da geleceği görebilir, astral seyahat yapar. Allah'tan, telepat olan nerdeyse hiç yoktur, eğer çıkarsa da ondan çekinmeyin; açık olun iyice, zaten o ana kadar her haltınızı bilip halen karşınızda oturuyorsa, sizden hoşlanıyordur. Reiki'ye, nerdeyse yüzde 90'ı bulaşmıştır ve güzel kızların çoğu Reikici'dir. Hele kanka bir master'ınız varsa, yaşadınız. (Gerçi bu teoride, bizimkinin bir faydasını göremedik henüz, huuuuu kime diyommmm.)

Şimdi masaya oturdunuz ve o gün buluşacağınız okul arkadaşınız Şermin, yanında taş gibi bir afet getirmiş ve sizin içiniz eriyor bir anda, eee n'apacaksınız? Öncelikle şunu bilin ki, gerçek hayatta, arkadaşınız Şermin'in yanında afet gibi bir hatun getirmesi ihtimali, Moğolistan'ın Avrupa Birliği'ne girme ihtimali kadardır. Diyelim ki oldu, Şermin'in sizi önceden bilgilendirmesi veya ayarlayacağı ihtimali de, Ramtha'nın Genç Parti'den Muş milletvekili adayı olma ihtimali kadardır. Diyelim ki, bunların hepsi oldu ve Şermin size kızı ayarlayacak, o zaman bu yazıyı okuma be güzel kardeşim. Bu yazı sana, tek başına kaldığında yardımcı olacak, bir hayatta kalma rehberidir. Nerde kalmıştık? Hah, kız karşınızda oturuyor. Şu anda, onun spiritüel aleme ilgisini bilmiyorsunuz, ama varsayıyorsunuz. Öncelikle, böyle bir kızla iletişim kurabilmek için, altyapınızın çok iyi olması şarttır. Akaşa Yayınları'nın tüm serisini okumuş olmanız, Tanrı ile Sohbet'leri hatmetmeniz, Kryon'u tanımanız (mümkünse Lee'yi şahsen), birkaç ruhsal deneyim yaşamanız, ruhsal aktivitelere aktif biçimde katılmış olmanız, ama en önemlisi astrolojiden az buçuk çakıyor olmanız gerekmektedir. Dünya üzerinde, nerdeyse hiçbir kadın burç muhabbetine dayanamazken, spiritüel kadında, bu olay aşılmıştır. Bunların bazıları artık burç uyumlarını, yükselen burç olaylarını falan aşmış, doğum haritalarına göre falan konuşmaktadır. Gerçi, erkeklerden pek bir şey ummadıklarından, az buçuk bilginiz bile yetecektir.

Burç muhabbetinden girebilirsiniz olaya. (Ufak tavsiye: Akrep ve Aslan kadınıysa karşınızdaki, iki kat dikkat; biri çok ateşlidir, ama sinsice aazınıza s.çar; diğeri direk aazınıza s.çar, ateş mateş hak getire.) (Şimdi, bu yazıyı okuyan tüm kadınlar, bu noktada kendi burçları hakkında yorum yapılmamasına bozulmuşlardır, eminim.) Tabii, bu arada tüm bu tavsiyeler, sizin spiritüalizmden ne kadar çaktığınıza bağlı. Spiritüel kadınlar, genelde çok zeki ve sezgileri çok kuvvetli olurlar ve ortalamanın altında bir performans vermeniz, onun entelektüel ilgisini çekmeyeceği için, şansınız zayıflayacaktır (her şeyin başı eğitim yani). Eğer bu konularda bir şey bilmiyor da, böyle bir kıza aşık olmuşsanız ve bu konuları öğrenmek istiyorsanız, derneklere falan takılın. Hem belki kazayla açılırsınız, iç yolculuğunuz başlar da, faydası dokunmuş olur kızın size. Hele sırf bu yüzden bu çabaya girmiş bir erkeği görmek, spiritüel kızı uçuracaktır. Bu garibanlar, genelde hep kendilerinden bir şeyler verdikleri ve karşılığında da havayı aldıkları için, kendileri için bir şey yapıldığında, acayip mutlu olurlar. (Bir kısmına da, bu dozaj fazla gelebilir birden ve bir anda algılayamayabilir; vazgeçmeyin sakın, zavallı kıza kendini o kadar değersiz hissettirmişler ki, alışması zaman alabilirb) Gerçi o kadar da küçümsemeyelim, ortalama bir kadına göre, kendilerine güvenleri çok daha fazladır. Bazılarının eril enerjileri çok uyanmıştır ve resmen kodumu yamulturlar. Ayrıca, zeki oldukları için, mizahı algılama yetenekleri de çok gelişmiştir, ama hepsi aynı ölçüde mizahla karşılık veremeyebilirler. (N'apalım artık, bu da onların 'bug'ı)

Diyelim ki, burç muhabbetine girdiniz ve onunla iletişim kurdunuz; peki, nerden anlayacaksınız onun spiritüellikle alakası olup olmadığını. Böyle durumlarda, lafı dolandırıp mistik muhabbetlere getirin konuyu: “Ya, geçen gün uyurken, kendimi bedenimin dışında buldum; rüyaydı sanırım, çok korktum; size de oldu mu?” falan gibisinden dalın muhabbete. “Hey koçum hey, o dediğine astral seyahat derler, biz gidip geliyoruz” mealinde bir cevap verirse, bilin ki, karşınızdaki konuya hakimdir ve

açığınızı bulursa sizi yer. Ama "Yaaa, bizim arkadaşın da başına öyle bir şey geldi" falan diyorsa, istediğiniz kadar bilgi satıp hava atın. Bu konuda az bileni tavlamak daha kolaydır, ama ruhsal evrimin henüz başında olduğu için, ilişki, beklediğiniz gibi olmayabilir. Evriminde yükselmiş kızların hem enerjisi çok yüksektir, hem tavırları çok farklıdır ve resmen "tadından yenmez"ler, ama onlar da her kula nasip olmazlar.

Bu bölümlük dersimiz bu kadar… Derslerimiz devam edecek...

Spiritüel Kadını Nasıl Tavlarsınız? (2)

Spiritüel kadın hakkında bilmeniz gereken gerçeklerden biri de şudur: Bunlar, nerde psikopat, manyak eskisi, sadist, sorunlu tip varsa, gidip onları bulup aşık olmakta, eşine rastlanmayacak kadar tutarlı bir tavır içindedirler. Siz, onu tavlamak için amuda kalkıp, ayak baş parmağınızla, havada Reiki'nin 3'üncü sembolünü çizmeyi başarabilseniz bile, onlar sizi çok iyi bir dost olarak görüp, gidip psikopatın tekine vurulmaktan vazgeçmeyecektir. Kadınların evrensel 'bug'ı olan "Ben nasılsa onu düzeltirim" havaları, bunlarda öyle yoğunlaşmış bir misyon halini almıştır ki, Hıristiyanları sünnet ettirip İslamiyete döndürerek cennete girmeyi bekleyen Müslümanlar bile, bunların yanında "cola light" kalır. Öyle mazoşistlerdir ki, herif ağızlarına s.çar; yerden yere vurur; bunlara bana mısın demez. Bir de herif bunları terk ettikten üç sene sonra bile, bazı geceler onu düşündüğünü söyleyip, sizi fitil ederler. Aslında, böylelerine bu tipler müstahak demekten başka bir şey demek gelmiyor içimden. Bunların bir üst modelleri, gidip bu hastalarla evlenirler; akılları o zaman başlarına gelir, ama iş işten geçmiş olur. (Bazılarının ikinciden sonra bile aklı pek başına gelmez ya…)

Peki, bunlar neden böyledir? Evrensel "seveni s.kersin, s.keni seversin" kuralı ve kaçan kovalanır ilkeleri dışında, spiritüel olanlar birilerini düzeltmeyi kendilerine misyon edinirler. Aslında, karşıdakini düzeltmek falan değildir dertleri; birilerini düzelttiklerini ve "hakkın yolu"na kavuşturduklarını düşünüp, kendilerini tatmin etmektir olay. Ama bu amaç öyle güzel maskelenmiştir ki, kendinizi bir an Florence Nightingale ile karşı karşıya bulduğunuzu düşünürsünüz. Sonra anlarsınız ki, karşınızdaki Steve Wonder'dan daha kör; Avarel Dalton'dan daha saf; Hazerfan Ahmet Çelebi'den daha idealist bir tiptir. Eğer böyle birini tavlamaya niyetliyseniz, "Sakın ha!!!" derim size. Onu kendi haline bırakın ve sessizce uzaklaşın. Nasılsa evren onun aklını başına getirecek yolu bulacaktır; arada siz de heba olmayın.

Çünkü, bir de gidip ona yardımcı olmaya kalkmak gibi idealistlik yaparsanız, kendinizi bir anda aşık olduğunuz kadının psikopat sevgilisiyle yaşadıkları sorunları çözmeye çalışan iyi arkadaş rolünde bulabilirsiniz. Bu da zamanla insanda mide bulantısı, kusma, ishal gibi sorunlar yaratabilir; uyarmadı demeyin.

Pekiiii, diyeceksiniz ki "Ulan amma genelledin, hepsi mi böyle?". Ben de derim ki, daha bir tanesini görmedim ki bunları yaşamamış olsun. Toplu sözleşme yapan işçi sendikası gibi bunlar. Sanki gelmeden tüm kızların kontratına bir zorunlu madde konmuş, "En az bir kere olmak şartıyla, bir psikopat düzeltilmeye çalışılacak" diye. Arada nice koçyiğitler heba olmuş, umurlarında mı? Erkek dediğin kiloyla mı sanki, di mi???

Diyelim, harbiden klas bir tanesi çıktı ve bir önceki yazıdaki taktikleri de uygulayarak, onun ilgisini çekmeyi başardı; bundan sonra ne olacak? Ne yapabilir diye düşünüyorsunuz… Cevabı basit: Yazının devamını okuyun…

Kadın adı verilen hayat formunun en temel özelliklerinden biri de, "Kolay kadın olarak algılanma korkusu"dur. Bu yüzden, size karşı ne kadar istekli olsa da bir 'kanırtma' devresi yaşatacaktır. Biz erkekler, duygularımıza kolayca kapılıp, kendimizi akışa hemen bırakma konusunda 'sabırsız' davranabilirken, kadınlar en delice aşk durumlarında bile, kendilerini tutmayı başarabilirler. Ortalama bir kadın, bu 'kanırtma' evresinde 'naz yapmak' olarak algılayabileceğimiz tavırları sergilerken, spiritüel olanlar karmalarını, kendi iç hesaplaşmalarını, dünyada yeni var olan enerji değişimlerinin kendi ruhsal titreşimlerine olan etkilerini, ruhsal kontratlarını vs. ortaya süreceklerdir. Siz, karşıdakinin size sunduğu bu bahanelere kendinizi kaptırır da, oyununa girerseniz s.çtınız; töbe gözüne giremezsiniz onun. Çünkü, bunları öne süren kızımız, size aynı anda da, "Bakalım beni anlayabilecek kadar zeka ve anlayış kırıntısı taşıyor musun, o hoş suratın altında.

Eğer bana layık olabilecek bir şeyler varsa, direk bunların ardındaki 'sevilmeyi isteyen' kadını görürsün; yok oyunlarıma gelirsen, aylarca karmalarımla uğraştırır dururum seni; taa ki beni anlayabilecek birini bulana kadar" demektedir. Valla spiritüel tür oldukça zeki ve yediği kazıklardan bayağı tecrübe sahibi olduğu için ciddi emek, sabır ve zeka isteyen kadınlardır; "kanırtma" evresini aştığınızda ise çok sağlam bir aşkınız olacağına emin olun. (Gerçi, siz en iyisi gidip 'camia' dışından birilerini bulun; hem kafanız da rahat olur. Zaten sürekli spiritüelliğin içinde yaşayıp duruyoruz, evde bunlardan uzak bir kadınla olmak, sizi yeni deneyimler için şarj edecektir) ;)

Eğer spiritüel konulara uzak bir erkekseniz ve hoşlandığınız kızın böyle konulara ilgisi çoksa, emin olun, zamanla istemeden de olsa bu camiaya dalacaksınız. Spiritüel kadın milletinde en illet olduğum şey: Konuya ilgisiz sevgililerini, hemen olayın içine sokma çabalarıdır. Ulan bırakın artık yahu, şu birilerini değiştirme işini. Hıristiyanı Müslüman yapsan, ne değişecek. Onu Hıristiyan olarak sevsene be kadın, ne diye uğraşır dururdun, kendi istediğin forma sokmak için. Ondan sonra da, hüngür hüngür ağlarsın sağda solda, "Beni bir türlü kimse anlamıyor, sevmiyor" diye. Sen kendini düzeltememişsin ki, gidip başkasını düzeltecen: Senin, bir kere bir insanı olduğu gibi sevme; sadece o olduğu için sevme becerin yok ki, karşından bekliyorsun. Neymiş, "Ben bunlara ilgiliysem, o da beni anlamak için bunları bilmeliymiş". Ondan sonra, zavallı adamlar gelip şaşkın şaşkın bakarlar toplantılarda, "Bunlar ne diyor?" diye. Bir de üstüne üstlük, garibime yorum falan yaptırırlar, kız da gözlerini herifin üzerine öyle diker ki, vatanımın asil evladının dili damağı kurur. O, kendini değiştiremeyip, zavallı heriflere kabir azabı çektiren kadıncıklara, hep şunu demek istedim: S.ktir lan, sen önce kendin ne denildiğini anla da, sonra herifin tepesine çök!!! Oh beeee, rahatladım… Valla yıllardır içimde birikmiş bu olay, o kardeşlerimizin acılarını da dile getirmiş oldum. :)))))))

Yaw, amma olumsuz gittin be kardeş, hiç mi yok şöyle tadından yenmeyecek bir ilişki, spiritüel female'lerle derseniz, "Vardır tabii" derim de … bu işin "de" eki var. Açıkçası, ben bugüne kadar, bir defa çok büyük bir aşk yaşadım ve o kızın da bu olaylarla zerre ilgisi yoktu, hatta korkardı bile. Ondan ayrıldığımdan beri 'spiritüel female' arkadaşlarım oldu. Gerçekten, harika kızlardı her biri, ama o tadı hiç bulamadım. :) Gerçi bunun spiritüellikle falan ilgisi yok. Aslında, tüm bu deneyimlerimin bana öğrettiği bir şey oldu: Karşındaki insan dünyanın en güzel, en zeki, en etkileyici, en enerjik, en bilmem ne kişisi de olsa, ona aşık olacaksın diye bir olay yok; çünkü, aşk bambaşka bir şey. Hele, benim gibi "tutkularıyla" yaşayan biri iseniz ve aşk, her sabah uyandığınızda yanınızdaki kişiye tekrar tekrar, taa en başındaymış gibi hissedilen bir duygu ise, tamamen bambaşka bir şey. O ruhsallık, başarı, zaman, durum vs. dinlemiyor. Geliyor, 'çotank' diye sizi buluyor ve daha onu görür görmez anlıyorsunuz. (Yani en azından ben de böyle olmuştu, gerçi bir daha da olmadı ama…) Ayrıca, gerçek aşk hiçbir taktiğe ihtiyaç duymaz; zaten taktiğe ihtiyaç duyan kişiyle de işiniz pek olmasın derim, ben.

Ulan burada güya komik bir yazı yazacaktık, yine ciddileştik; bir de üzerine asabiyet yaptık, iyi mi? Neyse, burada kesiyorum. Tüm bu konuştuklarımızdan almanız gereken dersi tekrarlayarak yazımı bitiriyorum: "Spiritüel mipirituel hikaye; kadın, dünyanın her yerinde kadındır… O kadar!!!" :)))

Spiritüel Kadını Nasıl Tavlarsınız? (3)

Benim bu yazı dizisi de film serilerine döndü. Yakında "Spiritüel Kadının İntikamı, Spiritüel Kadının Sonu, Spiritüel Kadın-Diriliş..." diye devam edecek bu gidişle. Neyse, bu yazımızda erkek alemini bilgilendirme misyonumuzun odak noktası şu: "Eee birader, öyle güzel anlattın ki, biz de isteriz bir tane de, nerelerde bulunur bu spiritüel bacılar; ne yerler; ne içerler; istesek verirler mi? vs."

Eh, bu son cümle, bu yazıyı okuyan bazı kardeşlerimizi rahatsız edebilir, ama şu çok acıdır ki, insanlık tarihi boyunca erkek-kadın ilişkilerinin çok büyük bir oranı, bu soru temellidir: Geri kalan her şey, bu temeli örtmek için, üzerine kurulmuş çiçekli parklar gibidir. Evet, bunu baz almayan birçok ilişki de var, ama hepimiz biliyoruz ki, bunların oranı Muş ilimizin yüzölçümünün, Türkiye'nin yüzölçümüne oranı kadardır. O yüzden, sadede geleceğim bir paragraf olacak yazıda.

Bir defa, spiritüel bir kadınla tanışmak istiyorsanız, işinizi büyük yerden halletmeniz gereklidir, öncelikle. Büyük yer derken, espri yaptığınızı sanarak, "Cumhurbaşkanına mı başvuracam, hah, hah, hah" diye gülümsüyorsanız, derim ki size, "Hah, hah, hah ne komik, ama biraz daha yukarı çıkmanız lazım". İşin özü şu güzel kardeşim, bunlarla karşılaşmayı ayarlayan kuruma “evren” denir ve buralara düşmeden önce “evren”le bir kontrat yaparsınız. Bu kontratınızın değişmeyen maddeleri vardır; değişebilen maddeleri vardır: Değişebilen maddelerini düzenlemek için, adına "yüksek benlik" denen bir menajeriniz vardır ve sizin adınıza, tüm dokümantasyon işlerini o halleder. Buluşmaları ayarlar; ne yaşayacağınızı belirler; bazen seçim yapma fırsatı tanır vs. Eğer, “evren”le olan kontratınızın değişmeyen maddeleri arasında, "Bu iti ne zaman oraya yollasak sağa sola saldırıp duruyor; bu hayatında, spiritüel sinek bile görmeyecek" gibi bir madde varsa, s.çtınız, sineği bile göremezsiniz.

Eh, böyle biri olsaydınız eğer, bu yazı karşınıza çıkmazdı nasılsa. (Heyt be, arada kader dersi bile attırdım.) Değişken maddeler arasında, "Spiritüel kadınlarla bir araya gelmesinde mahsur vardır/yoktur" gibi bir durum varsa ve siz durumdan emin değilseniz, menajerle kontak kurmanız lazım. Eh, günümüz koşullarında bu daha basit olsa bile, sizin spiritüel muhabbetlerle sadece çıtır yemek için ilgilendiğiniz varsayımından giderek, bunun için en kolay yolun dua etmek olduğunu söyleyebiliriz. Ama mümkünse, dua ederken araya "Beni ıslah et, beni kendime hatırlat" gibi cümleleri de eklerseniz, size bu kadar yardımcı olan bu yazı serisi için küçük bir bedel ödemiş olursunuz. Kontratınızın değişmez maddeleri arasında, "Spiritüelliğe bulaşmış herkesle, istediği muhabbete girebilir" gibisinden bir madde varsa, zaten bu yazıları okuyan değil, yazan biri olursunuz; o da eğlenceli bir şey olsa gerek. (Deneyimleyen varsa bana mail atsın, merak ediyom nasıl oluyor) ;) Kısacası, anlamanız gereken, bunlarla karşılaşmanızın sizin taktiklerinizden çok, evrene bağlı bulunduğudur. Barlara marlara giderek, çok fazla kontrata gerek kalmadan bir sürü insanla tanışabilirsiniz, ama bunların soyu böyledir. Eğer siz, zaten spiritüel aleme karışmış biriyseniz, "Dağ dağa kavuşmaz, ruhsal ruhsala kavuşur" sözü işleyecek ve sizi dünyanın öbür uçlarından bile gelip bulacaklardır.

Tamaaaam, bir şekilde yüksek benliğinizle konuştunuz, o da size dedi ki: "Sen kafanı yorma, ben sana birilerini bulurum", bu durumda n'apacaksınız? En güzeli, oturup beklemektir. "Gökten kafamıza mı düşecek bunlar?" diye düşünmeyin; evrenin işi bu, belli olmaz; yarın, Kızılay'da yürürken damdan atlayan bir kız kafanıza düşer ve -eğer yaşıyor olursanız- birbirinize aşık bile olabilirsiniz. Evrende buna "kozmik şakacı" derler. Bu fırlamanın çocuğu işinize burnunu soktuğunda, kıçınıza derece sokan hemşireyle sizi karı-koca eder.

"Eee birader, güzel hoş da ben evden çıkmayan bir tipim, bunlar evime giremezler ya; evrene yardımcı olmak için bir şeyler yapsam diyordum" derseniz, eh peki, elimizden geleni yapalım.

Bunları en yoğun bulabileceğiniz mekanlar, dernekler veya ruhsal gruplardır. Buralardaki spiritüel kadın yoğunluğu, AKP'ye Karaman ilinden oy verenlerin yoğunluğundan fazladır. Bağda bekleyen üzümler gibi yirmisine, otuzuna birden rastlarsınız. Gerçi, çoğu teyzeniz yaşındadır, ama aralara serpiştirilmiş gençler de bulunabilir. Ayrıcana tecrübeyle sabittir ki, bu teyzelerin çoğunun güzel kızları vardır. Hele hele, siz onların gözüne girdiğinizde, sırtınız yere gelmez. Kadın milleti, bir diğerinin referansıyla yaşar. Bir erkek hakkında söylenen olumlu sözler, hele bir kadından, hele ki annesinden geliyorsa, daha başlarken sizin hanenize bir artı yazılır. Tabii, burada şöyle bir problem vardır ki, yine tecrübeyle sabittir; bu kızlar dernek ortamına çok az uğrarlar ve orada yakaladınız yakaladınız; yakalayamadınızsa menajerle görüşmeniz gerekir. (Gerçi, kaç tane dernek teyzesinin kızıyla oldun diyeceksiniz: Hiiiç, ama o zamanlar bu yazıları yazabilecek tecrübede değildik. Şimdi olsa, kaçının elini kaynanam diye öperim be.)

İnternette de bol bol bulunurlar, ama sanal alem bir yarının, diğer yarıyı götürme çabalarıyla fazlasıyla dolu olduğu için, burası biraz zorlu bir alandır. Bir defa, her şeyden önce sanal alemi iyi tanımanız gereklidir. Bu da, burada birkaç kelimeyle geliştirilebilecek bir konu değil, başlıbaşına bir kitaptır nerdeyse. Tecrübe şarttır ve bunun için de bol bol zaman harcamış olmak. Ama birkaç tüyo verebilirim size: ICQ, bu konuda stabil bir ortamdır. IRC'de binlerce kız rolü yapan erkek veya sapık adam varken, zaten genelde spiritüel kadınlar bu ortama takılmazlar. ICQ white pages'ın hobbies kısmından, spritüelliğe ilgi duyanları aratabilirsiniz. Ama şunu baştan bilin, ICQ'daki "female"ler kolay kolay yanıt vermezler size, hele ki olaya "selam" ile girerseniz havanızı alırsınız. Kızımıza zaten bir sürü mesaj yağdığı için,

aralarından farklı olduğunuzu belli eden bir olta atmanız gereklidir. Eh, bu oltayı atabilecek kadar beceriniz de yoksa, boşuna spiritüel kadın aramayın; bu türün zekası ve sezgileri oldukça gelişmiştir ve sizin selamınızdan, niyetinizi çakarlar. Haa, bu arada kendinize düzgün bir nik bulmanız çok önemlidir. "Yakışıklı34, SeyitBattalGazi, RomantikPrens, GecelerinAdamı, Eros134..." gibi nikleriniz varsa, internette spiritüel kadın arayacağınıza, bari porno site gezin, hiç değilse verdiğiniz elektrik ve telefon parası karşılığında bir şeyler alırsınız. Eğer aklınıza bir şeyler gelmiyorsa "Kryon, Ramtha..." yazın gitsin, cevap alma olasılığınız çok artar. (Bilmeyenler için söylüyorum: Kryon, Nepal'de bir şehrin adı, Ramtha da spiritüel kadınların çok tükettiği ve sadece özel dükkanlarda bulunan bir yiyeceğin adıdır; eğer sizi sınamak için sorarlarsa, bu yanıtları verebilirsiniz onlara, böylece o da "BİZden" birini bulduğu için çok sevinecektir, bu kıyağımı da unutmayın) ;) Size yanıt verdikten sonra, muhabbeti geliştirmek size kalmıştır. Bir de e-mail gruplarında rastlayabilirsiniz onlara; tabii bunun için, spiritüel konu bazlı grupları bulmanız gereklidir. Eh, adamakıllı muhabbetlerle ortamda tanınırsanız, yanıt olma olasılığınız çok yüksektir. Ama bu ortamlardaki kızlar, genelde çok ciddidirler ve bilgisayarın başına geçen çoğu kadın gibi kasılırlar ve kasıldıkça da düşünceler arasında boğulur kalırlar. Çoğunun, size attığı mail'lerden pek bir şey anlamazsınız; zaten anlayacak olsanız, kadın gelirdiniz dünyaya ki, kadın gelenlerin çoğu da kendinin ne dediğini anlamaz; erkeğin onu anlamasını bekler. Siz de takımı ikinci ligden bir takıma yenilmiş süperlig teknik direktörü gibi, boş boş bakarsınız. En kolay yolu, “he” deyip geçmektir. Gerçi, "Bu herif beni dinlemiyor" gibisinden bir tepki alırsınız bu şekilde, ama zaten dinleyince de bir şey değişmiyor pek; kadın cinsi, bir yerlerden bir şeyler çıkartma konusunda, nev'i şahsına münasır bir cinstir. Çok iyi dinler, anlamak için kıçınızı yırtarsınız; sonra da "Sen benim en iyi dostumsun, beni anlayan tek insansın, seni hiç kaybetmek istemem" der, ardından oturur, onun erkek

arkadaşlarıyla problemlerini dinler durursunuz, dişlerinizi sıkarak...

İnternetteki muhabbetlerin diğer bir ayağı da, dışarıda gerçek hayatta buluşmaktır. Eh, burada artık ne çıkarsa bahtınıza. Her ne kadar, kızlar sanal alemde "ruhun", "paylaşmanın" önemli olduğunu falan söyleseler de, çoğunlukla onlar da sizin tipinize bakarlar. Ama tipten daha önemlisi ruhunuz ve ağzınızın laf yapmasıdır. Tabii, bu ağzı laf yapmayı, bazı arkadaşlarımız salak salak sırıtıp, Cem Yılmaz'ın esprilerini kıza satmak olarak algıladıkları için, çoğunlukla mosmor kalırlar. Kızların çoğundan duymuşumdur: "Tipi çok hoştu, ama keşke konuşmaya başlamasaydı" gibi. Eh, moronsanız biz n'apalım. Kendini yetiştirseydin be kardeş. Hem senin spiritüel kızlarla işin ne? Bence şansını başka alanda denemeye bak; buradakiler sana kokusunu bile vermez, kusura bakma. Haa, bir de bunun tam zıt ucu vardır: Kendinin zeki, ağzı laf yapan vs. olduğunu ispatlamak için, Stephen Hawking'in teorilerini, karşısındaki kızla konuşup, tartışma açmak isteyenler... Eh, onlar da havalarını alırlar, ya da karşısındaki kız da kendisi gibi psikopat çıkarsa, saatlerce konuşurlar, ama o masada çiçek miçek falan varsa, solar gider. Çünkü bu muhabbetler, karşınızdakini B-A-Y-A-R. Hele hoşlandığınız kıza, "Seninle yarın ki buluşmamızda, şu kitabı tartışmak istiyorum" gibi bir girizgah yaparsanız, şeyinizi avuçlarsınız (her anlamda). Ben, hayatımda ilk aşık olduğum kızın yanına gidip, ne konuşacağımı bilemediğim için, "Sırplar Makedonya'ya girerse, ne savaş çıkar be" demiştim de, kız biraz açık sözlü olduğu için "Çok sıkıcısın be Hasan" demişti de, ordan biliyom. Şimdi yazarken bile, tüylerim diken diken oldu valla. Ulan, sen git lise ikideki kıza, Makedonya'daki savaştan bahset. Boşuna değil, benim lisede hiç sevgilim olmadı. :))))) (anlayacağınız üzere bol bol da avuçladım ... Kendimi…)

Üçüncü seçenek ise, onların gelip sizi bulmasıdır. Eh, böyle gelen bir kız, zaten kontrat usulü size geleceği için, çok yüksek oranda "özel" biri olacaktır. Eğer hıyar değilseniz, bu "özel"liği piç etmezsiniz ve çok güzel şeyler yaşayabilirsiniz. Zaten, böylelerine aşık olma potansiyeliniz yüksek olacağı için, bu seriye pek ihtiyaç duymazsınız. Ama şu da var ki, her kontratın bir süresi vardır ve hiçbir kontratın geçerlilik tarihi kısmında "sonsuza kadar" ibaresi bulunmaz. ;)

Gelelim beklediğiniz sadede: Kardeşim iyi diyon, güzel diyon da, bunlar verir mi, vermez mi? Bunun yanıtı çok açıktır: Dünya üzerinde, vermeyecek kadın yoktur; yeter ki, erkek istemesini bilsin. Gerçi "vermek" biraz kaba kaçıyor, ama buraya da en uygun bu oluyor be. Biz erkekler, doğal ilkel güdülerimiz gereği, olabildiğince çok dişiye tohumlarımızı saçmak isteriz ve ilkel dürtülerimizi medenîleştirdikçe de, içimizde tek eşlilik dürtüsünü hissetmeye doğru yönleniriz. Tıpkı, ilkel toplumların geliştikçe tek Tanrı'ya gittikleri gibi. Eh, siz zaten o tek eşe doğru gidiyorsanız, “Verir mi, vermez mi?” derdiniz olmaz ve zaten siz ruhen o derece medenîleştiyseniz, size vermeyecek de bulunmaz. (Bayılırım evrenin işleme prensiplerine.) Kadınlarda da "Ulan bu bebeğin babası kim?" dürtüsüyle başlayan tek eşli olma ve medenîleştikçe de "ben özelim"e doğru giden bir gelişim süreci vardır. Eh, ona ne kadar "özel" olduğunu hissettirirseniz, şansınız da o kadar artar. Ama bunu sürekli bir şeyler alarak, ya da her yerde bulunan sözlerle sağlayamazsınız. Öncelikle, sizin "özel" birisi olmanız lazımdır. Yok, ortalama biriyseniz, gidin kendinize IQ'su seksen-doksan düzeylerinde birilerini ayartmaya çalışın. Onlar da "özel" olmak isteyecektir doğal olarak da, en azından standartları daha düşük olacaktır. Ama şunu hiç unutmamak lazım: Erkeklerde ne kadar cinsellik varsa, kadınlarda da o kadar var ve biz ne kadar istekliysek, onlar da o kadar istekli bu konuda. Sadece, onlar yapıları gereği bunu daha çok örtüyorlar. Bir de cinsellik tüü-kaka bir şey değildir;

eğer siz kafanızda, bunu tüü-kaka diye nitelendirip, bir de üstüne karşınızdakiyle konuşmalarınızda, "Benim kötü bir niyetim yok" gibi cümleler kullanıyorsanız, yüksek IQ'lu kadınlarda yine s.çarsınız. Çünkü, o anda o kadının aklından "Ama benim var ve sen bu niyet için fazla zayıfsın be güzelim. Bana kendiyle barışık bir herif lazım; bir de senin suçluluğunla mı uğraşacam, abazan herif" gibi cümleler geçiyor olabilir ve o kadın sizi üslubuyla sepetleyecektir. Eee, çok açık sözlü olmak lazım mı; o da batırır. Hiçbir kadının "Şimdi, seni yatırıp şööle bi güzel ..."le başlayan konuşmalara olumlu bakacağını sanmıyorum. En güzeli, olayı olduğu gibi kabullenip, kendinizi reddetmeden dürüst olmak; zaten gerisi kendiliğinden gelir.

Spiritüel Kadını Nasıl Tavlarsınız? (4)

Neymiş be bu spiritüel kadın da, sırf tavlama taktikleri bile dört yazı sürdü demeyin... Orta boy bir kadını tavlama taktikleri bile, Hürriyet'in verdiği Temel Britannica'nın 23'üncü cildinin ilk üç fasikülü kadar yer kaplarken, spiritüel kadın gibi daha grift ve zorlu kadınınkinin "özetinin özeti" bu kadar sürmüş, çok mu? Hem, bu çabaların sonucunda ulaşılacak ödül bu kadar değerliyken, değil mi? ;) Buyrun bakalım, gene neler sallayacağız... :)

Erkek cinsiyetinin asil evladı olan değerli kardeşim, Biliyorum ki, serinin ilk üç yazısında anlattığım taktiklerin hepsini harfiyen uyguladın ve karşındaki kadını da cidden istiyorsun, ama ne yaparsan yapmış ol, karşındakinden tek bir 'tık' bile olmadı. Senden gıcıklandı ve ters davranmaya bile başladı demeyeceğim; çünkü spiritüel kadın, diğer kadınların aksine 'ters davranamaz' bir yapıdadır. Bunların çoğunun kafası, okuduğu 'sevgi dolu' bilgilerle karışmış olduğu için 'Hayır!' demenin, ya da içlerinden gelerek ters davranmanın bir çeşit 'günah' olduğunu düşünürler ve 'Onu da sevmem lazım, mutlaka bana bir şey öğretecekti veya ayna olacaktı ki, bunları yaşadık' düşünceleri içinde boğuşurken, size 's.ktir' çekmeyi bir türlü beceremezler. Aslında, onun için son derece büyük bir dezavantaj olan durum, senin için son bir umut olabilir. Ama şu da var ki, sana "s.ktir" çekmek durumuna gelmiş, ama beceremeyen bir kadının senden hoşlanmasını sağlamak mı kolay; 1635 yılında İspanyol Engizisyonu'na Reiki'nin yararlarını anlatmak mı kolay dersen, orada biraz durup düşünmek lazım derim ben -ki Engizisyon üyelerine "Reiki şeytan işidir" demek, kızdan vazgeçmekten daha kolaydır-. Hem güzel kardeşim, bu iş olmadıysa olmaz; çevrede daha onun gibi bir sürü kız var ve her biri de birbirinden farklı ve güzel özelliklere sahip, yani eğer olmayacaksa ve vaziyet, kuyruğunu kıvırıp kıçının üzerine oturmanı gerektiriyorsa, daha fazla debelenmeyeceksin. Bu satırların sahibi az kıçının üzerine

oturmamıştır; hem de 'şşşraaaaak' diye bir ses eşliğinde. O ses var ya, o ses... Kıçında acısını hissedersin birazcık, ama debelendikçe desibeli artar ve daha da debelenirsen kıçında bin beş yüz watt çıkışlı bir hoparlörden çıkacak yükseklikte bir 'şşşraaaaak' duyarsın ki bu, adamda basur memesinin üzerine süs biberi sürülmüş gibi bir acı yaratabilir. O yüzden, zamanında bırakmak en iyisi. Ama illa gözünü karartmışsan ve kız da henüz senden 'tiksinecek' duruma gelmediyse, ki spiritüel olsa bile, herkesin bir sınırı vardır, sana birkaç öneride bulunabilirim, gidişatı kurtarmak adına...

Diyelim ki, kızla uzun süredir muhabbet ediyordunuz ve onun sizden hoşlandığını da düşünüyordunuz, siz zaten ondan deliler gibi hoşlanırken... Sürekli birbirinizi arıyordunuz, güzel mesajlar çekiyordunuz, manalı konuşmalara dalıyordunuz, falan filan. Ama gün o gün oldu ve ona açıldınız... Siz vaziyetten eminken, kızımız birden, "Ama ben seni öyle görmemiştim ki..." muhabbeti çekti ve deyim yerindeyse, o an, kurban bayramında kesime götürülürken şehir içinden geçirilen koyunun boku gibi yapıştınız asfalta. Ne yapacaksınız? Bir defa şunu söyleyeyim ki, karşınızdaki kız daha ilk günden beri, sizin ondan hoşlandığınızın farkındadır. Hele spiritüel kızlar gibi, sezgileri birbirine kahve falı bakmaya yetecek kadar olan irili-ufaklı normal dünya kızlarından daha gelişmiş olanlar, hemen çakmışlardır vaziyeti ve bunu kelimelerde reddetseler bile, içlerinde, sizinle yaşadıkları bu süreçten çok da keyif almışlardır. Biraz sert olacak belki, ama sizin bu duygularınıza karşılık vermeyeceğini bile bile, sırf egosunu okşadığı için sesini çıkartmamış ve bir nev'i de sizi kullanmıştır. Ama işin biraz 'ciddi'ye bindiğini görünce, tası tarağı toplamıştır. Şimdi bu noktada, onun bu 'hoşlanma' hissi, bizim onun ruhuna girişte bir 'arka kapımız' olacak. ;) Size bu muameleyi çeken kızın, sizden hoşlanmasını sağlamasını becerebilme ihtimaliniz vardır ve bu da engizisyon olayından daha da kolaydır; fakat, çok büyük bir sebat ve kullanacağımız taktiğe göre, biraz 'pislik' olarak

nitelendirilmeyi kabullenebilmeyi gerektirir. Bu taktiği anlatmadan önce, yasal uyarımı yapayım ki, seçim size kalsın. O uyarı da şudur: Taktiklerle elde edeceğiniz kızla çok olağanüstü şeyler beklemeyin bence; çünkü, en güzel ilişki kendi içinde gelişendir. Evet, bazen ufak tefek taktikler de işe yarayabilir ve çok da şık durabilir, ama gözünüzü karartmış durumda girişeceğiniz bir olaydan, daha büyük zararla çıkabilirsiniz, haberiniz ola. Şimdi yazacağım taktik, uygulanma durumuna göre, içinde çok büyük bir 'Onun bunun çocukluğu' içermektedir, ama n'aparsınız ki, atom bombası da büyük bir 'Onun bunun çocukluğu'dur; fakat, nasıl yapılabileceğini internetten öğrenebilirsiniz. ;) Madem gözünüzü kararttınız ve illa o diyorsunuz ve bu yolda her şeyi de göz aldınız...

Birinci kural, sizi reddettikten sonra ASLA üzerine gitmemeniz gerektiğidir. Bir daha, bu meseleyi 'zamanı gelene' kadar ASLA açmayın; üzerinde konuşmayın; tartışmayın. Sebatla, kabul etmiş gibi davranın ve esas duygularınızı örtün. Ona, "Böyle bir olayın sizin aranızdaki o 'çok özel' iletişimi asla bozamayacağını ve dost olarak kalabileceğinizin mesajını" verin. Bunu çok daha inandırıcı oynayabilmeniz için, bu düşünceye siz de inanın. Hem inanın ki, taktikler elinizde patlarsa, en azından elinizde bu kalsın. Sonraki muhabbetleriniz, hep 'seviyeli' ve önceki duygusallıkları hiç hatırlatmayan biçimde olsun. Oturup Kryon'un son kitabından, o gün karşınıza çıkan özel deneyimlerden, e-mail grubunda kızdıklarınızdan, Irak'ta nasıl barış sağlanır, falan gibi gündelik hayattan klasik muhabbetleri yapın ve onun en yakın dostuymuş gibi olun. Bu arada şunu da bilin ki, siz ne kadar sahteyseniz, o da o kadar sahtedir; o yüzden rahat olun. Çünkü, o da size 'dostça' davranırken, aslında içinden, "Oh be, fazla kırmadan atlattık vaziyeti" diyerek, vicdanını rahatlatmaktadır. Spiritüel kadınlarda, gelişmiş bir vicdan ve aslında içinde, “Onu reddettim diye, ya beni de reddederlerse” düşüncesinin yattığı, korkuyla karışık suçluluk duygusu var

olduğu için, vaziyeti en uygun şekilde kurtarmaya çalışırlar. Dediğim gibi, bunlar yapıları gereği, sana tekmeyi basıp kıçını dönüp gidebilen dünya kızları gibi değildir. Adam, bunu kazığa bağlayıp işkence etmiş olsa bile, terk edene kadar canı çıkar; terk ettikten sonra da uzun süre suçluluk duyar. Böyle mazoist bir türdür spiritüel kadın. :) O yüzden, gönül rahatlığıyla rolünüzü oynayabilirsiniz. Haa, karşınızdaki sizin yakınlığınızdan cidden hoşnutsa, bu da artı bir avantajdır ve aslında o noktada durmanız hiç de fena olmayacaktır, ama işte n'aparsınız, siz bir defa gözünüzü kararttınız... Bu dostluğunuz sürerken, tüm bu stratejinin temel dayanağını oluşturan en vurucu silahınızı yavaş yavaş devreye sokmak için, ortamı hazırlayın. Bu silah ki, karşısında kolay kolay hiçbir kadın dayanamaz: Başka bir kadın!!!!

Spiritüel olsun olmasın, hemen hemen tüm kadınların devrelerinin bozulduğu ve kontrollerinin ellerinden kaçtığı an; başka bir kadının hayat yolunda karşılarına çıktığı an'dır. Hani, iki dişi kedi birbiriyle karşılaştığı anda, ortada 'challenging' bir durum varsa, birbirlerine haşin haşin bakıp tıslarlar ya; işte bunlar da yüzleri gülse bile, birbirlerine aynı şekilde bakarlar. Hele ki, ortada bir erkek varsa ve o erkek, zamanında ondan hoşlanmışsa; hiç aklından geçirmemiş olsa bile, bir anda kendini mücadele içinde hissedebilir bu kadın ve sizin de en büyük avantajınız bu olacaktır. Bu noktada sizin yapmanız gereken şey, 'diğer kadın'ı ayarlamanızdır ki, ne kadar 'Onun bunun çocuğu' olduğunuz, burada ortaya çıkar. Çünkü istediğinizi elde etmenin garantiye en yakın yolu, başka bir kızla cidden yakınlaşıp ilişkiye girmek ve olaya 'yakın dost'unuzu katmaktır. Hele ki bu kız, diğerinden hiç aşağı kalır değil, bilakis bazı artıları da varsa, size sadece geriye çekilip olanları izlemek kalır. Bu, kadınların doğal yapısında olan bir 'arıza'dır ve temelinde, “En iyi dölü kapmak için, benim en iyi olmam lazım” güdüsü yatar. “En iyi döl” kavramı, uygarlığın gelişmesiyle birlikte değişime uğramış ve

“En sıkı herif benim olmalı”ya dönüşmüştür. Siz ne kadar 'sıkı' olursanız olun, sizi 'en iyi' durumuna sokabilecek en temel ölçüt, bir başka kadının referansıdır. Daha önce de söylemiştim, kadın milleti birbirinin referansıyla yaşayan bir türdür ve herkesin bildiği gibi, yakınında güzel bir kadın olan erkeğe, "Ulan, bu herifte demek iş var" gözüyle bakılır. Siz, çok güzel veya artıları çok olan bir kızla yakınlaşıp, bunu da o çok sevgili "yakın dost"unuza aktarmaya başladığınızda, kızımızın bilinçaltında, "Demek bu herifte iş varmış da, ben bir şeyleri gözden kaçırmışım; bir daha göz atsam fena olmaz" duygusu gelişecektir. Gelişmezse, o kız cidden sizi istemiyor demektir, ama açıkçası, ben daha gelişmeyenini, en azından, ilişkiye girmese bile, bakışlarıyla yanınızdakini kendisiyle kıyaslamayanına rastlamadım. Peki, burada 'Onun bunun çocukluğu' nerede? Nerede olacak, diğer kızla olan ilişkinizde. Siz, 'yakın dost'unuza hayali bir varlık da anlatabilirsiniz, ama olayın kopacağı an, ikisini karşı karşıya getireceğiniz zaman olacaktır; bunun için de kanlı canlı bir kızın olması şarttır. Bu kız, diğerinin hiç bilmediği yakın bir arkadaşınız olabilir ve anlaşıp rol yaparsınız, ama kadın milleti bu konuda tazı, spiritüel kadın ise resmen afgan tazısı gibi olacağı için, vaziyeti çakmaları çok olasıdır. Bu durumda, gerçek bir ilişki yaratmanız şart olacaktır. Aslında, madem öyle güzel bir kız bulabilecek potansiyeliniz var; bulabildiyseniz, onunla devam edin derim ben; ama yok, illa psikopata bağladıysanız hatları ve hırs yaptıysanız, 'yakın dost'u elde etmek için, siz bilirsiniz derim ben. Ulan, spiritüel kadın için bunca takla attım; diğeri için kaç takla atmam lazım diye düşünmeyin; diğeri için işiniz daha kolay olacaktır; çünkü, kalbinizde başka biri olduğu için, etrafınızı pek sallamaz duruma geleceksiniz ve bu da sizi diğer kadınların gözünde çekici yapacaktır. Zaten niyetiniz de belli olduğu için, evren size bu niyete uygun birini büyük ihtimalle yollayacaktır. (Tabii olaylar bittikten sonra, bu senaryoda yer alanlara katkılarından dolayı teşekkür etmeyi unutmayın, e mi?) Yani anlayacağınız, birini bulma ihtimaliniz çok yüksek. Böyle birini

bulduktan sonra, onu böyle bir amaç için kullanmak, cidden 'Onun bunun çocukluğu'dur, ama zaten siz bu noktadaysanız, bunu düşünmezsiniz bile. Ayrıca şu da var ki, benim bu nitelendirmeyle nitelendirdiğim faaliyet, çoğu kadın için çok doğal bir davranış biçimidir ve erkekleri birbirine düşürüp kırdırmak, onlar için çok normaldir. Sonuçta, doğa belgesellerinde bir dişi için kapışan bir sürü erkek görüyorsunuz nasılsa, bu da böyle bir şey işte. Hem, tüm bu süreçler sırasında, spiritüelliğin sağladığı güzel bir savunma mekanizması da size acayip destek olacaktır: "Demek ki yaşanması gerekiyormuş." :) Sıkıştığınızda bunu öne sürebilir ve karşınızdakini susturabilirsiniz; hatta, buraya kadarki satırları okuyup kızan bazıları, bu cümleyi görünce yumuşamışlardır. ;) Spiritüellik çok olumlu yönleri olduğu gibi, yanlış ellerin elinde çok tehlikeli bir silah haline de gelebilir. Farklı niyetlerde kullanıldığında vazelinlenmiş tecavüz hali gibidir ki, karşıdaki, aradaki vazelin nedeniyle tecavüz edildiğinin farkına bile varmayabilir; hatta, hoşuna da gidebilir ve hatta, bu vazelinin öyle uyuşturucu bir tarafı vardır ki, tecavüze uğrayan bağıramaz bile. Bu hale düşmemek için, aklını çok iyi kullanmak gerekir, ama o aklı da en iyi çalıştıran yol, en az bir kere, bu muameleye maruz kalmış olmayı gerektirir; birden fazlası ise alışkanlık yapmıştır; o insana "Allah seni ıslah etsin" denilir... :))

Pekiii, her şeyi göze aldık ve 'diğer kadın'ı ortaya sürdük; olayın sonrası nasıl gelişir, ne yapmak gerekir? Valla, açıkçası mucizevî biçimde hiçbir şey yapmanız gerekmez; çünkü, her şey kendiliğinden gelişecektir ve bir süre sonra kendinizi kendinizin bile inanamayacağı muhabbetlerin içinde bulmanız muhtemeldir. Hele ki, bu satırların sahibinin deneyimlediği gibi, 'yakın dost'unuzun en yakın kız arkadaşıyla aşk yaşamak gibi bir durum, sizi, o 'yakın ve sizi istemeyen dost'unuzun, "Bunu bana kasten mi yapıyorsun?" sorusunun muhatabı bile kılabilir. (Gerçi, o zamanlar acayip saftım ve taktiklerden zerre haberim yoktu ve cidden aşık da olmuştum...) Yazarın, daha sonraki yıllarda yaşadığı ve

kendisini reddetmiş ve nerdeyse hiç görüşmek istemeyen bir kızın, yazarın sevgilisiyle gözgöze geldikten sonra, birden 'yazara' aşık olduğunu fark etmesi de, ilginç bir durumdur. (Bu satırları gülümseyerek okuduğunu biliyorum ve bunu, itiraf ettiğinizi de hatırlatırım hanımefendi.) Sadece bu kadar mı? Yazar, bu durumu defalarca, farklı şekillerde deneyimlemiş ve her seferinde de dumurdan dumura uğramıştır. (Tecrübe konuşuyor anlayacağınız.) ;)

Kısacası "Sevdim, sevilmedim; seveni sevemedim" durumunu, biraz akılcı ve insafsız taktiklerle "Sevilmeyen sevildi, diğer sevenden ötürü" pozisyonuna sokabilirsiniz. Bu arada, şunu aklınızdan hiç çıkartmayın: Sizin 'vicdan' yaptığınız noktalar, çoğu kadın için gündelik bir yaşam biçimidir ve kadın eşittir vicdanını rahatlatma ve kendini rahatlatma hali, denilebilir. Mesela, siz ICQ'da ondan resim isterken size, "Önemli olan benim fiziğim değil, ruhumdur" muhabbeti yapan bir kadın, üç gün sonra "Önemli olan ruh(!)" değilmiş gibi, sizden rahatlıkla resim isteyebilip, siz ona üç gün önceki sözlerini hatırlartınca "O zaman başkaydı :))))))))))" gibisinden bir yanıt atabilmektedir.

Bir diğer vaziyet ise, istediğiniz kadının erkek arkadaşının olması durumudur ki, bu nokta aslında üstteki duruma göre daha kolay bir durumdur. Yani gidip bir başka vatan evladının kız arkadaşını ayartmak delikanlıyı bozarsa da, illa kafaya koyduysanız, aha da size işe yaradığı bizzat görülen bir taktik. (Hiç uygulamadım onu söyleyeyim, farklı şekillerde gözledim.) Öncelikle, her zaman olduğu gibi, niyetimizi karşımızdakine ASLA belli etmiyoruz. Bu niyetini belli etmeme olayı, her yemekten önce sebzeleri, meyveleri yıkamak, namaz öncesi abdest almak gibi bir şeydir. Kadınların, 'niyetini' belli eden erkeğe karşı kullandığı ve temelinde “Kolay elde edilebilir kadın değilim” mesajı vermeyi amaçlayan otomatik bir savunma mekanizmaları vardır ve bu yüzden, önce yumuşak adımlarla yaklaşmanız gereklidir.

Hele ki, sevgilisi olan bir kıza, ASLA bismillah deyip dalmamanız gerekir. Uygulamanız gereken yöntem, resmen İngilizlerin "böl ve yönet" politikası gibidir. Siz ona dostça yakınlaşıp, kızımızın size güvenmesini sağlamalısınız önce. Spiritüel kadında ise bol bol onu dinleyin; bırakın, size Reiki falan yapsın, dertlerini anlatsın ki, bu türün derdi, zaten hiç bitmez... Siz, hep onun yanında, ona destek olan olun. Size yeterince güven duyduğu süre sonunda kendiliğinden, size erkek arkadaşıyla olan ilişkisini anlatmaya başlayacaktır. Her ilişkide çeşitli problemler olacağı için, size anlatmasının niyeti, erkek gözüyle yorum yapmanız falan olacaktır. Bu noktada, artık harekete geçme zamanı gelmiştir ve o hiç çakmadan, erkek arkadaşıyla olan ilişkisini ona sorgulatacak tohumları ekmeye başlayabilirsiniz. Asla, "O herif zaten sana yaramaz" gibi, onu savunmaya itecek sözler sarf etmeyin; dedim ya, kadın milleti kendini sürekli onaylama çabası içindeki bir türdür diye; anında savunmaya geçer. "Bu çocuk çok iyi birine benziyor, ama herkesin çeşitli sorunları olabilir; bunları birlikte aşabileceğinize inanıyorum şahsen, ama n'aparsın ki, bazen aradaki uyum çok iyi olsa bile, bazı noktalar tutmayabiliyor ve ileride bunun dönüşümü çok ağır olabiliyor; şimdiden bunları tespit etmek lazım, ama dilerim ki, hep mutlu olursunuz" gibisinden bir cümle, onu tavana vurdurup, "Canım yaaa sa'ol, sen çok iyisin" gibisinden bir cevabı beraberinde getirecektir. Yalnız, şunu da belirteyim ki, bu yol sabır isteyen yoldur ve biraz uzun sürebilir. Size iyice güvendikten sonra, daha fazla ötmeye ve daha özel şeyleri açmaya başlayacaktır. Siz artık, o noktadan sonra, akıllıysanız tarla gibi sürersiniz karşınızdakini. Bu arada, erkek arkadaşı da zaman içinde durumdan kıllanmaya ve size sinir olmaya başlayacaktır. Nasıl olur demeyin, kadın milleti bu; sevgilimle her şeyi paylaşmalıyım düşüncesiyle, her şeyi yetiştirecektir ona. Yalnız, yine bir noktayı hatırlatayım ki, tüm bunları yaparken dozajı kaçırıp, kadınının sizi 'cinsiyetsiz' olarak algılayacağı bir konuma koyarsanız, s.çtınız; töbe hayır gelmez artık. Akıllı adam, dostluğu kurallarına

göre oynarken, "Bak kızım, karşında aslanlar gibi bir adam duruyor" mesajını da, arada onun bilinçaltına itelemeye başlayandır. Siz bu muhabbeti yaparken, sık sık onunla dışarıda falan buluşma daveti yapın ki, erkek arkadaşı daha da kıllansın. Hele kavga ettikleri zaman, kızımız ağlarken, tüm işiniz gücünüzü bırakıp onun yanına gidip, sarılıp destek vermeniz, kızın dibini düşürecektir. Erkek arkadaşının kıllanma düzeyi arttıkça, artık sizinle görüşmelerine kısıtlama getirmeye çalışacaktır ve bunu yapması için, her gece duaya çıkın derim ben. Çünkü o noktadan sonra, artık kızın size gelmesine bir adım kalmıştır. Spiritüel kadın, özgürlükçü bir kadın modelidir ve kısıtlanma çabalarına anında tepki gösterecektir. O, bu dünyaya kendi seçimiyle gelmiştir ve karşısındaki kim oluyordur ki, ona karışabiliyordur. Bazıları, ilk başlarda bunu kabullense bile, çevresinin de gazıyla iyice isyan edecektir ve bir anda, karşısında iki seçenek bulacaktır. Bir yanda, kendisini sınırlamaya çalışan, anlayışsız, sürekli tartıştığı Metecan; diğer yanda, her kötü anında yanında olan, anlayışlı, onunla 'dost olabilmiş' Ayhan. Metecan'la okkalı bir kavga ettikten sonra, eli direk telefona gider ve Ayhan'a der ki; "Hafta sonu için buluşma teklifin halen geçerliyse, geliyorum", ya da siz teklif etmemiş bile olsanız "İşin yoksa buluşalım mı?"... Artık o noktadan sonra, ipler tamamen elinizdedir ve Metecan'a istediğiniz gibi (ama akıllıca) yüklenebilirsiniz. "Bugüne kadar sana söylemek istemiyordum, seni düşündüğüm için, ama bu herif zaten sana layık değildi" muhabbetini, çok iyi seçilmiş kelimelerle yapmanız ve o âna kadar kafasında oluşturduğunuz "anlayışlı, akıllı, güçlü erkek" imajı, onun size tıpış tıpış gelmesini sağlayacaktır ve o noktadan sonra, salaklık edip yanlış adımlar atmazsanız (mesela, anında maskenizi çıkartmak gibi), "yeni sevgiliniz hayırlı olsun" derim ben size...

Dünyada, binlerce ömre yetecek kadar kız var ve açıkçası hiçbirisi de "en özel" değil. "En özel" olabilecek birden fazla kişi var ve açıkçası ben, taktikle elde edilmiş bir ilişkiye pek inanmıyorum. Aslında birçok kişi de bilinçsizce yukarıda

anlatılanları yaşıyor ve buna da 'süreç' deniyor. Zaten süreç ile taktiğin arasındaki fark, aradaki “bilinçli eylem” hali. En güzeli, her seferinde tekrarladığım gibi, olayı akışına bırakmak ve evrenin size zaten 'en uygun'uyla buluşturacağına sonuna kadar güvenmek. Ama gözünüzü kararttıysanız ve illa "o olacak" diyorsanız, kendiniz bilirsiniz. Benden günah gitti. :)

Spiritüel Kadını Nasıl Şutlarsınız? (5)

Aslında tavlamak kısmından, şutlamak kısmına geçmek biraz abes görünse de, ben yaptım oldu işte... Yani insan ister istemez soruyor tabii, hani nerede bunun 'spiritüel kadınla güzel ilişki kurmak' kısmı falan gibi önerilerin olduğu bölüm diye. Ama biz, önce başını ve sonunu yazılım ki, Yaratan aradaki boşlukları doldurmak için güç versin. İşte karşınızda, spiritüel kadın nasıl şutlanır?

İlk önce şunu açık söylemek gerekir ki, "Spiritüel kadın nasıl tavlanır?" serisini, ağızları yayık ayran modunda mutlu mutlu okuyan kadınlarımız, bu yazıdan biraz rahatsız olabilirler. Kadın cinsinin en temel gereksinmeleri, egolarının sürekli okşanması ihtiyacı ve ilişkide bulunduğu erkeğin, ona sürekli olarak onu sevdiğini hatırlatmasıdır. Siz ona kasa kasa çiçekler de götürseniz, Türkkuşu Hava Gösteri Ekibi'ni tutup gökyüzüne 'Seni Seviyorum Ruhumun Nurlu Işığı" da yazsanız (ki bunu yazacam diye, en az iki pilot şehit olur), sevgili kızımız bir saat sonra durur durur, "Beni seviyor musun, Ruşen?" diye sorup, Ruşen'in sigortalarını resmen attırır. Tabii Ruşen, aşık modunda olduğu için, "Ulan buna sevdiğimizi ispat için yüz bin dolara jet ekibi tuttuk, iki de adam öldü; halen bunu soruyor, elinin tersiyle bir tane geçirecen" diye geçirse de aklından, "Tabii ki canım, hem bunu sana her şekilde ispatlarım, tıpkı bugün olduğu gibi aşkım" der. Kızımız da aldığı yanıttan memnun, sonraki saati bekler. Buraya nerden geldik? Haa, ne diyordum, kadınlarımız rahatsız olabilirler; çünkü, ilk dört yazıda ruhları bayağı okşanmıştı kızlarımızın ve mutlu olmuşlardı, şimdi ise işin diğer tarafını görecekler. :)

Onu tavlamak için kıçınızı yırttınız; nice kitaplar okudunuz; spiritüel toplantılara katılıp fikirlerinizi beyan etmek durumunda kaldınız; astroloji öğrendiniz; kasa kasa çiçekler aldınız, zamanınızı harcadınız falan filan... Kızımız da size sırılsıklam aşık oldu ki, daha önce de belirttiğim gibi,

spiritüel kadın aşk konusunda genelde babayı aldığı için, en ufak sevgi gösterilerinde, hele ki bir de içtenliğine inanırsa, yelkenleri indiriverir. Zaten o, aslında sürekli bir arayış içindedir; o mu; bu mu; tüh gene değilmiş gibi. Neyse, kızımızı kendinize aşık ettiniz diyelim. Sonra, çok ateşli bir gecenin sabahında, mutlu mutlu uyandınız ve başınızı çevirdiğinizde, yanınızda onu gördünüz. Ama o ne? O, dün gece sevişirken hayal ettiğiniz kumral değil!!! ya da başkasını hayal etmemiş olsanız bile, kendinize 'Ben ne yapıyorum yahu?' diye sordunuz. Evet, mutlu başlamıştınız, ama artık o hisler yok. Ama o da aşık size, bunu anladınız. Eee, evinizdesiniz zaten, giyinip sıvışma gibi bir seçeneğiniz de yok. Ne yapacaksınız bu durumda? Heh heee, okumaya devam edin bakalım.

Şimdi birincisi, karşılaşabileceğin ilk büyük engel, suçluluk duygusu olabilir. Aslında, taktiklerden önce bununla başa çıkabilmen gerekiyor. Senin, az buçuk duygusal biri olduğunu düşünerek bunu yazıyorum tabii. Eğer sen, spiritüel kadın tavlamak için inisiye edilmiş bir kalassan, zaten taktiğe ihtiyacın yok kardeşim. Benim bir arkadaşım gibi, kızın kesin hamile kalacağı günde bile, "İçine boşalırım, hamile kalırsa onun derdi, bana ne?" diyebilecek kadar gönlün ferahsa, ohooo sen olayı koparmışsın kardeşim. Sen, akılsız kadınların, akıllarını başlarına almaları için dünyaya gönderilmiş peygamber sayılırsın gözümde, ama yazının burasında da görevinde başarılar diler ve eyvallah derim.

Ne diyordum, suçluluk. En başında, şunu bilirsen rahatlarsın: Bu kadın milletinin doğasında vardır terk etmek ve terk ettikten sonra acı çekmemek. Sana gelene kadar bir sürü erkeği terk etmiş/süründürmüş/ seni arkadaş olarak görüyorum demiş/reddetmiş ve bunların hemen hepsinde de göstermelik bir vicdan yapıp, rahatlıkla yoluna devam etmiştir. Kadınlar terk etmeyi kendi inisiyatifleri olarak gördükleri için, terk edilmek onlara fazlasıyla acı koyar. Hatta öyle acı koyar ki, hırstan ve

üzüntüden, bilmeden bahçedeki antep süs biberlerini yiyip, ciğeri yanmış şekilde, sağa sola badi badi koşturan penguenler gibi davranırlar. Birçoğu da hırs yapar ve çirkefliklere kadar uzanan yolu seçer. Spiritüel kadın da ise durum tam tersidir: Spiritüel kadın, okuduğu bilgilerin de etkisiyle, bu ayrılışlarda bir hayır arar durur ve kaderine razıdır. Bu ayrılığın, ona bir sürü hediyesi olacağını düşünür ve bir de üstüne, size sarılır ve teşekkür eder. Siz bu arada, onun bu tavırlarına şaşkın şaşkın bakarken, bir yandan da "İyi sıyırdık lan, Hamza" modlarında gezersiniz etrafta. Ama sonuçta, spiritüel olsun olmasın, kadın kadındır ve nice vatan evladına acı çektirirken zerre vicdanları sızlamamıştır. O yüzden, hiç kendini suçlu hissetme güzel kardeşim. Hem bu, mutlaka olması gereken bir şeydir ve ikinize kazandıracağı çok şey vardır, di mi? (Kitapta öyle yazmıyor muydu yahu.) ;))))

Suçluluğu hallettiysek, sırada onu nasıl terk edeceğiniz problematiği var. Şimdi, bu konuda da spiritüel literatürü bilmeniz çok çok faydalı olacaktır. Çünkü spiritüel bilgiler insanı bir yandan güçlendirirken, bir yandan onun içinde, bazı arka kapılar açar ve siz bunları bilirseniz, istediğiniz kadar vur-kaç yapın, karşılık bile verilmediğini hayretle göreceksiniz. (Aslında, hiç spiritüel muhabbetiniz yoksa bile, sırf bunu izlemek için bile, en azından bir spiritüel kadın tavlanmalı derim ben.) ;) Diyelim o sabah kalktınız ve yanınızdakini istemediğinizi fark ettiniz ve işi uzatmadan da ayrılmak istiyorsunuz: Ne yapmalısınız? Birincisi, ani manevralar ve bırakışlar, daha derin tahriplere yol açabilir. O yüzden, dozajı alıştıra alıştıra vermeniz ilk adım olmalıdır. Mesela, yatağınızda dikilin ve televizyonu açın, daha önce o yanınızdayken hiç yapmadığınız bir şey olarak. O, uyanıp size gülümseyen gözlerle baktığında, ufak bir gülümseme ve öpücük verin ve yine TV'ye dönün. Anında bir şeylerin olduğunu anlayacak, kıllanacak, ama susacaktır. Tüm alıcıları, artık sizin üzerinizdedir ve her hareketiniz izlenecektir. İçiniz içine sığmasa bile, üzerinizde bir huzursuzluk varmış gibi davranın kahvaltı masasında, sorularına kısa ve kapalı yanıtlar verin.

Bir süre sonra size, "Neyin var, iyi misin?" diye soracaktır, çok anlayışlı bir bakışla. Siz ona bakıp da, "Allahım ne güzel yüz, ne anlayışlı insan, ben ondan ayrılamam"ı düşünüyorsanız, o zaman ayrılmayın. Ama bir de şu var ki, bu bakışın altında, "Allah allah, bir şey mi yaptım dün gece acaba, adamı mutlu edemedim galiba. Yok yok, belki de eflatun tangayı sevmedi, zaten Zerrin söylemişti, onun kocası da böyle yapmışmış. Yaaa n'olur beni sevdiğini söyle..." gibisinden binlerce düşünce aynı anda geçiyor olabilir. Bir kadın, böyle bir anda, son teknoloji bir bilgisayardan daha hızlı işlem yapabilme kapasitesine sahiptir. Hani, ekran kartı ve modem takacak yerini bulsanız, rahatlıkla arkadaşınızla iki el Counter-Strike attırabilirsiniz ve grafikler tık bile etmez. Bu anlayışlı bakış, bazen bir tuzaktır; bazen bir gerçektir; bazen de "Ulan hıyarto, bulmuşsun gül gibi kadını, ne tavır yapıyon it, dün gece 'evet orası, ah evet orasıı' derken tavır yapmıyordun ama..." mesajı da içerebilir. Bunun dekoding işlemlerini yapacak olan siz ve verdiğiniz karardır artık. Diyorsan ki, "Yoh kardeşim, evet iyi kız ve 'orası'nı bulmakta üstüne yok; ama ben illa bundan ayrılacam", o zaman devam edelim... Size bu soruyu sorduktan sonra, ilk cevabınız "Yok bir şeyim, sanırım havalardan" mealinde bir yanıt verin, o da içinden "S.ktir lan, havalardanmış; ben bilirdim senin havanı almayı da dua et şu anda ipler sende" derken, dışından "Konuşmak istersen dinlemeye hazırım" diye anlayışına devam eder. Ay, ben böyle durumlara cidden uyuz olurum. Ulan kadın, tamam çaktın bi haltlar var, bari üzerime iki dakika gitme de nefes alayım; belki bu, yanlış bir karar verip vermediğimi bir kere daha düşünme fırsatı sağlar. Ama yoook, illa çözülecek o olay orada. Neyse ki, bunların spiritüel modelleri nerede duracağını bilir ve içi içini yese de "Peki o zaman, ama konuşmak istersen, ben hep burdayım" diye yanıt verir. Orada hödük olmayın ve bir kere sarılın ona ve içten olsun. Kız biraz rahatlasın ve siz de rahatlayın; sonrası için iyi olur, böylece başınız daha az ağrır. Haa, bu arada sakın, ama sakın "Seni seviyorum", ya da daha beteri "Sana aşığım" falan demeyin.

Derseniz, onun canını daha çok yakarsınız; siz zaten, her sarılmanızda bunu söylerken, şimdi söylememekle ona mesajı enjekte etmiş oldunuz. Size kolay kolay "Neden seni seviyorum demedin?" diye soramaz da, çünkü sarılmışsınızdır bir kere. İçine atar ve susar, siz de biraz nefes alırsınız...

Sonra gününüz devam eder, aranızda hiç konuşulmayan bir şeylerin olduğu bellidir ve fırtına patlamak üzeredir. Siz, elele sokaklarda dolaşırsınız, hiçbir şey yokmuş gibi; sarılırsınız, hatta bir kere daha sevişebilirsiniz (ki aslında bu, 'kızı terk etmeden önceki son kere' muhabbetiyse eğer, biraz adiliktir) falan filan. O günün akşamı evinizde iken, muhtemelen cebinize, "İyi misin? Bugün üzerinde bir durgunluk vardı; umarım seni kıracak bir şey yapmamışımdır? Seni seviyorum" gibisinden bir mesaj gelecek ve siz de ne yanıt atacam diye bir süre mal mal telefonunuza bakacaksınızdır. Burada en güzel taktik, durumu yüz yüze konuşana kadar ertelemektir. Hiç yanıt atmazsanız, ya telefon gelecektir, ya da onu o geceki uykusundan edeceksinizdir ki, bence fazla kırmadan ve incitmeden ayrılmak en güzeli olduğu için, mesaj atın, ama yine sakın "Ben de seni seviyorum" yazıp umutlandırmayın. Zaten bu umutlandırmama olayı en dikkat edilmesi gereken şeydir; çünkü, ayrıldıktan sonra uzun süre her hareketinizden bir anlam çıkartılacak ve umut aranacaktır; tıpkı sizin zamanında yaptığınız gibi. Delikanlı adam kararını alır ve bunu kararlılıkla sonuna kadar uygular ve bu net tavır, biraz sert olsa da en etkilisidir; çünkü ne yapmadığına karar verememiş bir insanı süründürerek acı verirken, bunun acısı kısa süreli ve keskindir. (Tabii illa acıyacak diye bir kural da yok, ama genelde acıtır.)

Size, durumu erteleyecek ve kaçış sağlayacak bir sürü taktik verebilirim, ama en güzeli, onunla açık açık konuşmaktır. Tabii, siz kendinizi hazır hissedene kadar onu aramamaktan, mesajlar sanki elinize ulaşmamış gibi davranmaya (GSM şirketine küfretmek gerçekçiliği arttırır); buluşmamak için sallamaya kadar

bir sürü yol kullanabilirsiniz; ancak, süreci fazla uzatmamanız, ikiniz için de iyi olacaktır. O gün geldiğinde, buluştuğunuzda artık eskisi gibi sarılmadığınızı, ikiniz de fark edeceksinizdir ve artık o da buna daha hazırdır. Zaten dediğim gibi, spiritüel kadında işiniz çok daha kolaydır, ortalama kadınlara göre. Ortalama bir kadın ağlarken, o kendini tutacaktır; ortalama bir kadın kavga çıkartırken, o size sarılacaktır; ortalama bir kadın sizin adi olduğunuzu düşünür veya söylerken, o size teşekkür edecektir; ortalama bir kadın sizi aramaya devam ederken, o bunu kabullenecek ve köşesine çekilecektir. Ulan yazarken çok duygulandım be, yazık be spiritüel kadınlara, valla bu kadar da kabullenici olunur mu be? Bence kırmayın fazla onları be; baksanıza, ne kadar içlerine kapalılar ve sevilmeyi istiyorlar. Kıyamam be ben onlara... Gerçi, onların bayağı bir kısmısı bana kıymışlardı, ama olsun ben dayanamıyom onların bu halini görünce. Hadi, kızsa küfretse belki rahatlarım ama... Ay neyse, vicdan yaptım gene. Ne diyordum? İşte böyle tepkiler alırsınız onlardan ve açıkçası bu, vicdanınızı sızlatsa da sizi rahatlatacak bir tavırdır. Birçoğu da siz aramadığınız sürece sizi aramayacağı için (ama sürekli bekler durur), bu konuşma haline girmeden olaydan sıyırabilirsiniz, ama eninde sonunda bir gün karşınıza çıkar ve size soru soran gözlerle bakarlar. Ay, ben o eski sevgililerimin bana bakışlarını hatırladım da, içim fena oldu gene. Hepsi de harika insanlardı, ama n'apiiim olmamıştı, yürümeyecekti. Ay ben hislendim; biraz ara vereyim; az sonra devam ederim...

.....

Ay neyse, biraz gidip ev arkadaşımın kız arkadaşının internette counter strike'da iki-üç adam öldürüşünü izledim de, kendime geldim. Bu taktik hep işe yarar: Bulunduğun yerden kalkacan ve başka ortama girecen. Mesela, sevişirken de boşalmak istemiyorsan, biraz duracan ve "Körfez savaşı, ülkedeki nohut üreticilerinin yıllık kazançlarını nasıl etkiler?" gibisinden konularda düşünecen veya "Beşiktaş yeni forvet almazsa, takım Şampiyonlar Ligi'nde ne halt eder yaf?" diye efkar yapacan.

Acayip etkilidir, ama karşınızdakine çaktırmadığınız sürece.

Neyse, konumuza dönelim: Kızımızı terk etme konuşmasına girdiniz, ne diyeceksiniz? Aslında en güzeli hiçbir şey dememek, ama tüm tavırlarınızla bunu belli etmektir. Karşınızdaki, sonuçta zeki ve algılama kapasitesi yüksek bir kadındır ve daha da güzeli, esas duygularını ifade etmekte zorlanacağı için, olaydan yara bere almadan kurtulabileceğiniz gerçeğidir. "Seninle frekanslarımız tutmuyor" muhabbeti eskimiş ve geçerliliğini kaybetmiş bir muhabbettir, ama spiritüel yola yeni giren kızlarda halen işe yarayabilir. Daha ileri boyutlardaki kızlara ise "Seni seviyorum ve sen benim için hep özel kalacaksın" deyip, mesajın altından da "Daha fazlası olmaz be güzelim"i kodladınız mı, işlem tamamdır. Sonra, kızların klasik taktiğinin biraz spiritüellikle yoğrulmuş versiyonu, "Sorun sende değil kesinlikle, sanırım ikimiz de zorlu bir değişim döneminden geçiyoruz ve bu dönemde birbirimize bir sevgiliden öte, bir yol arkadaşı olarak destek olmamız ikimiz içinde iyi olur; hem sanırım, evren bizim ayakta kalıp kalmadığımızı görmek için bizi deniyor ve bu zorlamalar da hep bu yüzden. Seninle hep yanyana olmayı isterim" diye de bir konuşma yaparsanız, içinden sizin boğazınıza sarılmak geçse bile, gıkını bile çıkartamaz; hatta düşünceleri bile, bilinçüstüne çıkmaya cesaret edemez. O, kendi içinde karmaşadayken, siz bu arada yan masadaki sarışını çaktırmadan kesmeye başlamışsınızdır bile. Gerçi, bu da adice, ama işte n'aparsın ki hayat böyle. Sizi terk eden kız da hüngür hüngür ağlarken, iki gün sonra yeni sevgilisinin kolunda arzı endam eyleyip, sizi zerre düşünmemektedir bile. Haa, arar konuşursunuz ve size yine ikiyüzlülükle sizi ne kadar önemsediğinden, sevdiğinden, hep yanında olmanızı istediğinden bahseder; “Aman ha!” buna düşmeyin, sonra adınız 'stepne'ye çıkar. Neyse ki, böyle dertler spiritüel kadınlarda pek bulunmaz, ama yine de kadın kadındır; ne yapacağı belli olmaz.

Ondan ayrıldıktan bir süre sonra, onu özlediğinizi fark edip geri dönmek isteyebilirsiniz ki, bu da normaldir. Sonuçta bunalmışsınızdır ve nefes almak istemişsinizdir ve aldıktan sonra, onsuz olamayacağınızı düşünmüşsünüzdür. Size geri döner, ama güvenini tazelemeniz şarttır; çünkü spiritüel kadın, çok kolay ürkebilen ve kırgınlıklarını uzun süre taşıyabilen bir türdür. Üzüntüleriyle mücadele edip, onları sürekli yok etmeye çalıştığı için, onlar kalıcılaşmış, hele buna bir de kendini ifade edememe sorunu eklenince, kendini rahatlıkla aşağılayabilen bir varlık ortaya çıkmıştır. Ortalama kadınların durumu daha kolaydır, onlar o kadar düşünmeyip, olanı yaşadıkları ve tepkileri anlık olduğu için, daha rahatlardır. Ama kadın sürekli düşünmeye başladıkça ve düşünsel gevişlerinin sayısı arttıkça, gücü de azalır ve daha kırılgan olur. O yüzden, terk ettikten sonra döneceksiniz, hassas olun, yok dönmeyeceksiniz, ona umut verecek tavırlarda bulunmayın. Mümkünse ortamlarınızı da ayırın ki, sizin yokluğunuza daha kolay alışabilsin.

Ayrılmak acıdır, ama asla kötü bir şey değildir, bizdeki kodlamaların aksine. Kişiler ve ilişkiler açısından büyük fırsatlar doğurabileceği gibi, yeni ufuklara yelken açmanın da limanı olabilir. Ama yazarken halim görüldüğü üzere, çok da kolay bir şey değildir; terk eden taraf siz olsanız bile...

Spiritüel Kadını Nasıl Tavlarsınız? (6)

Bu seride halen yazacak ne kaldı diye soruyorum her seferinde ve her seferinde de yeni bir şeyler buluyorum, her nasılsa. E birader, kimse de çıkıp sormuyor ki bana, "Tamam güzel kardeşim, nasıl tavlayacağımızı anlattın falan da, eee peki bu kadın tipini şöyle modellerine ayırsan, hani kime nasıl davranacağımızı bilsek, di mi yahu?". İşte amme hizmetimiz devam ediyor: Spiritüel Kadın Tipleri.

Şimdi, daha ilk paragrafta kadın milleti mensupları şöyle bir kaşlarını çatıp, "Hırrrr, kadın tipleriymiş... Şimdi bu herif oturacak, bizleri kategorilere ayıracak ha? Ha haaayt yesinler... Okuyalım da gülelim, hem nasılsa ben hiçbir kategoriye girmem" demişlerdir. Spiritüel olsun olmasın, tüm kadınların en en en en büyük takıntısıdır bu, "özel" olmak. Tanıdığım hemen tüm kadınların, hayatlarının bir döneminde bana söylediği cümle şu oldu: "Beni kategorilendiremezsin bir kere, ben diğerleri gibi değilim..." Tamam, seni kategorilendirmeyeyim ve sen "özel"sin de, tüm kadınlar bana bunu söylüyorsa, "Kategorilendirilmeyi reddeden ve 'özel' olduğunu vurgulamaya çabalayan kadın modeli" şeklinde bir kategorilendirmeye de kimse ses çıkartamaz sanırım. Yani bir kişi de çıkıp desin ki, "Valla benim hiçbir 'özel'liğim yok; sıradan, 'özel'liksiz bir kadınım", işte o anda o bana 'özel' gelir. (Tüyoyu aldılar ya, şimdi görürüz gelecek cümleleri.) ;)

Neyse, gelelim spiritüel kadın modellerine. Şimdi güzel kardeşim, bu alemden bir kıza vuruldun ve ona yazmak istiyorsun. Ama her yiğidin bir yoğurt yiyişi, her spiritüel kadının bir enerji çekişi vardır, arabalardaki beygir gücü misali: Kimisi adamın iflahını gevretir; kimisi bismillahı çekmeden amin dedirtir; kimisi adamın başını döndürür; kimisi adamı baş aşağı döndürür... Bunlardan ilki "mistik" tiplerdir. Mistik tipin en belirgin özelliği, önünden geçerken sürekli tütsü kokusu aldığınız, ama kapısındaki maskları görüp, pek de yanaşmadığınız otantik mağazalardan çıkmamaları; çıkmadıkları gibi,

Navajo Kızılderilisi Kıçbaşoynar Bulut'un 11'inci yüzyıldan kalma kreasyonlarını da üzerlerinden çıkarmamalarıdır. Bir nev'i ayaklanmış Hereke halısı gibidir. Genelde Carlos Castaneda falan okurlar ve az buçuk da büyüye, mistik ayinlere falan yatkındırlar. Bunlar da kendi içlerinde ikiye ayrılırlar ve özellikle ilişkisel anlamda iki tipin ortası pek yoktur. Bir türü pek işin felsefesinde olmayıp, daha çok görsel olarak takılanlardır ki, birçoğu bir şeyler biliyor gibi görünseler de, içleri tıntındır ve böyle konulardan konuşanlara, hele de az buçuk bir şeyler bilenlere atlarlar. Bunları az biraz bilginizle bile tavlamak çok zor değildir; yalnız içlerindeki boşluk, duygusal alana da yansıdığı için, uzun süreli ilişki anlamında bir şey beklemeyin. Zaten siz onu bırakmasınız bile, o sizi bırakır; çünkü, aslında ne istediğinin o da farkında değildir. Bu tür, çiftleşme anlamında da pek sorun çıkarmaz, ama kolyelerini, yüzüklerini falan çıkartmadan sevişmeye kalkarsanız, oranız buranız çizilebilir; sonre o çizikler enfeksiyon kapabilir falan, demedi demeyin. Bu türün ikinci bölümü ise, yine kendi içinde ikiye ayrılır: Bu ayrım, özellikle cinselliğe bakış açısında görülür. Bir defa bu kadın türü, spiritüelliği muhtemelen binlerce yıllık öğretiler üzerinden götüren, az buçuk o bilginin rahibesi kıvamına ulaşmış ve öyle üç-beş astral seyahat muhabbetiyle kandıramayacağınız bir türdür. Çoğunun yanında, adamın vaftiz olası gelir. Ayrımları şurdadır ki, bir kısmı harbiden rahibedir ve kendilerini ilişkiye ve cinselliğe toptan kapatmıştır. (Gerçi, sonradan akılları başlarına gelir, ama arada sen heba olursun.) Bir kısmı da ilişkiyi, ağırlıklı olarak da cinsel ilişkiyi, bir ibadet gibi görür; böylesi de adamı dindar eder, hatta ilahi bile söyletir. (Bilmem anlatabildim mi?) ;)

Peki, bu türe nasıl yakınlaşacaksın? Zaten az biraz tüyo verdim: Görüntüdeki mistikler için bir-iki kitap okuman, az biraz kendine gizemli hava vermen, biraz da (çok değil) entelektüel faaliyetler içinde bulunman yeterlidir; adamı fazla zorlamaz. İkinci tür içinse de benim bildiğim bir doğa dini manastırı var,

oranın adresini, telefonunu veririm sana; gider eğitim alırsın. Zaten o eğitimden sonra da, karıymış kızmış derdin kalmaz; vatana, millete hayırlı olur gidersin. Rahibelerin ikinci cinsi için hiç heveslenme; o, seni yeterince güçlü ve hazır bulursa gelir sana, öyle şebeleklik yaparak falan olmaz o iş.

İkinci tip "şifacı"lardır. Bunların başında da Reikiciler gelir. En rahat erişilebilecek spiritüel kadın modelidir: Bir kere, ortak konuşma konunuz vardır; Reiki dersleri ve toplantıları aracılığıyla, ortak tanışma ve buluşma mekanınız vardır; üstüne üstlük, kızı elleyebilme fırsatınız da vardır ve özellikle 1'inci, 2'nci ve 4'üncü çakralar, kadın anatomisinde oldukça 'hassas' noktalara denk geldikleri için, "sapıklık" suçlamalarına karşı süper de savunmalarınız vardır. (1 ve 2 herkese gelmez de, 4'te bir sorun yok ve pek de sesleri çıkmaz) (Yasal Uyarı: Reiki'yi bu amaçlarla kullanmak, 'Reiki'nin Yazılmamış Etik İlkeleri'ne son derece aykırı ve sapıkçadır. Eğer kızla, 'Reiki Verme' fantezisi yapmıyorsanız -öyle bir fantezi de nasıl oluyorsa-, bu olay sapıklığa girer, haberiniz ola.) Şifacılardan iyi sevgili olur; uzun ilişki yaşamaya da son derece müsait tiplerdir. Kullandıkları enerjiler harbiden işe yaramaktadır ve bu yüzden kendilerini dengeleyip dururlar ve pek baş ağrıtmazlar. Master statüsünde olanların günleri, ağırlıklı olarak diğer master'larla kapışmakla, laf sokmakla falan geçtiği için, sizinle kavga etmeye mecalleri kalmaz ve akşam gelip size sokulur ve bol bol dedikodu yapar. Çoğu, çok derin spiritüel bilgilere dalmadığı için, daha çok bir 'dünya kadını' görüntüsündedir. Zaten, birçoğu daha yolun başındadır ve Reiki onlara yeni bir giriş olmuştur. Güzellik ortalaması, özellikle 20 ila 30 yaş arasındakilerde bayağı yüksektir; yuzde 70'inin orasında burasında dövme, ya da kolye, yad a yüzük olarak Japonca Reiki yazısı olur. (Hele dövme olanlar, çok daha çekici olur.) Dediğim gibi yakınlaşması, tanışması ve kaynaşması çok rahat bir türdür. Özellikle masaj yapanını da bulursanız, kaçırmayın derim ben.

Hem uzun bir ilişki, hem dırdır etmiyor, hem masaj yapıyor, hem de enerji veriyor; daha ne istenir ki, bir kadından be. (Ufak bir tüyo: Eğer iki taraf da enerji tekniklerini biliyorsa ve mercimeği fırında buğulama yapmak üzereyseniz, varlıklarınızı kavuşturmadan önce 11'inci böbreküstü bezi noktasını aktive edip, birbirinize öyle dalın ve görün bakalım neler oluyor. Bu noktalar, kasıklarınızın bacaklarınızla birleştiği bölge civarlarındadır. Önce sağa, sonra sola bir süre enerji verip, o noktaları aktive edin ve sonra...) ;)

Üçüncü tip, "sapına kadar spiritüelci"lerdir. (Sap konusunda spekülasyon yapmayalım lütfen.) Bunların ömürleri her nev'i spiritüel kitaplar, kanal bilgileri, meditasyonlar, falan filanla geçer. Acayip maymun iştahlıdırlar ve gördükleri her şeye atlarlar; çocuk parkına gidip de her oyuncağa bir anda binmek isteyip, neye bineceğine karar veremeyip, ortada mal mal dolaşan çocuk gibidirler. Bunlar kesinlikle uzak durulması gereken bir türdür. Bir defa, neyi istediklerini bilmedikleri için kararsızlardır; her şeye atladıkları için karman çormanlardır; zaten ruh halleri allak bullaktır; eee burada, bir de kendi curcunalarına mutlaka ve mutlaka sizi de çekmek isteyecekleri gibi bir durum söz konusu olacağı için, sizi de çorba edeceklerdir. Kendinizi, bir gün Kryon'un yeni mesajlarını dinlerken; diğer gün meditasyon yaparken; diğer gün spiritüel bir grubun toplantısına giderken; bir başka gün enerjinin sert olduğu bahanesiyle terk edilmişken; bir sonraki gün aslında bunların karma çözülmesi olduğu ve sizi affettiği için, sizinle olabileceği muhabbetini dinlerken; sonra da bir gün, Tobias bağımlılıklarınızdan kurtulun dediği için, gene terk edilmişken... (bu uzaaar gider) bulabilir ve en sonunda kafayı çizebilirsiniz. Bu da vatana aslanlar gibi gençler yetiştirecek Türk evladına ters kaçar. O yüzden, siz siz olun sakın bu türe yanaşmayın.

Dördüncü tip, "boşanmış tek çocuklu kadın" modelidir. Aslında bu modelin spiritüellikle falan alakası yoktur; normal hayatta da görülebilir, ama spiritüel kadın adını alıp, hele bir çocuk doğurup da, en az bir kere boşanmamışı yoktur. Bu noktada, "spiritüel olmak" kavramı bilgisayar virüsü gibidir ve bulaştığı kadını tek çocuklu dul bırakır. Aslında bu olay, büyük ihtimalle şu aralar 20'li yaşlarını yaşayan kızlarımızın da ileride katılacağı bir kategoridir; çünkü, zaten bu model ilk evliliğini 20 ila 25 yaş arasında yapmıştır. 20'li yaşlardaki spiritüel kızların en büyük hobilerinden birisi, kendisinin ağzına s.çan az biraz psikopat ve sorunlu bir herife deliler gibi aşık olup, sonra da onla koşa koşa evlenmektir. Çoğunun, evliliklerinin daha ilk haftalarında akılları başlarına gelir: Deliler gibi aşık olduğu adam hastanın tekidir ve o bunu, evlenene kadar görmezden gelmiştir. Eh, toplumsal mutluluk, hedef olarak bilinçaltlarımızda yer alan evlilik gerçekleştikten ve illüzyonlar ortadan kalktıktan sonra, bir anda gerçek görülür ve çocuktan sonra da o, ya da bu şekilde boşanılınır. Bunların bir kısmı gene akıllanmaz ve gide,r gene bir başka psikopatla evlenir, ama bu sefer akıllıdır ve ondan çocuk yapmaz. :) Bunlar, "mistik, şifacı, spiritüelci" falan da olabilir ve aslında bu model, diğerleriyle aynı klasmanda değerlendirilmeyecek bir kategoridedir. (Yukarıdakiler doğum tarihi ise, bu cinsiyet gibi yani, sadece bilgilendirme açısından modellendirilmiştir.)

Bu türle ilişkiye girmek hiç zor değildir; yeter ki, az biraz adam olun. Bir kere, bunların ömrü psikopatlar arasında geçtiği ve sonrasında da uzun yalnızlık dönemleri geçirdikleri ve bir yandan da veledin sorumluluğunu taşıdıkları için, birileriyle birlikte olup, düzgün bişiiler yaşamaya acayip açtırlar. Burada "düzgün" kelimesinin altını çizerim; çünkü bunlar, "götürülmeye" en müsait tür olarak görünse bile, özellikle spiritüel olanlarla bu muhabbete girmek, ancak tek yolla mümkündür: Karşınızdaki hatun, halen "deneme-yanılma" metodunda takılı kalmışsa. Bu metottan ağzı yananlar ise, yoğurdu çok sıkı üflerler ve hayatın çemberinden

geçtikleri için de, öyle kolay lokma değillerdir. Birçoğu zaten 35 yaş üstü oldukları için ne istediklerini bilen, deneyimli tiplerdir. Öyle kolay kolay, spiritüel muhabbetler yapiim de kandırayım ayaklarını yemez. Özellikle "olgun kadın" fantezisi hayali kuran 25 yaş civarları için şunu söyleyebilirim ki, kesinlikle "çıtır" muhabbetlerine bayılmalarına rağmen, ancak onların liginde bir olgunluk gösteriyorsanız, sizinle birlikte olurlar ve öyle "yatiim de olsun bitsin" muhabbetini pek görmedim. (Tabii, burada spiritüel tiplerden bahsediyoruz, yoksa dışarda böylesi bol bol vardır.) Az biraz sorunlu, psikopat bir tip olduğunuzu hissediyorsanız, bunlara pek yanaşmayın zaten; sizinle abla modunda arkadaşlık ederler. (Siz gidin 20'liklere takılın. Onlar, "nerde benim psikopatım, nerede benim hayatımı karartacak adam" diye ortalarda vik vik gezmektedirler.) Eğer az biraz olgun, biraz da konuşmasını bilen bir tipseniz ve karşınızdakine uzun ilişki adamı tipi olduğunuzu hissettirebilirseniz ne ala... En güzel kadın modellerinden biridir: Sizden beklentisi olmaz; güzel sözler söyleyin, hoş sürprizler yapın, romantik davranın; çişe çıkartılacağını anlayan köpek gibi mutluluktan yerinde duramaz, 20'liklerin aksine, oturmuş bir kişiliği olduğu için, dırdırı, sorunu az olur; sizden önce düşüneceği bir çocuğu olduğu için, dikkatini size döndürmez, ki bu da ilişkiyi rahatlatır; çocuğu, muhtemelen sizi anasına pazarlamaya uğraşacaktır ve ilişkiniz iyi olacaktır, falan filan... Yalnız, bunların değişmez iki eşantiyonu vardır: Gay bir arkadaş ve evlerinde kedi-köpek. Bunlara alerjiniz yoksa, güzel bir ilişkiniz olacaktır. Tavsiye edilir. (Gerçi, ben hala 20'liklerden şaşmam.)

Beşinci ve son model ise "Dengeli" kadın modelidir ki bu, "zaman makinesi" gibi, teoride olan, ama pratikte rastlanmayan bir şeydir. Gerçi, şurası da kesindir ki, teori bir gün pratiğe geçecek ve "zaman makinesi" icat edilecektir, ama bu noktada şu soru ortaya çıkmaktadır: "Bizim ömrümüz, bunu görmeye yetecek midir?". El cevap: Zaman makinesini icat edip, bundan beş yüz sene sonrasına gitmek, bu modelle tanışmak için en uygun fırsat olacaktır.

Spiritüel Kadını Nasıl Tavlarsınız? (7)

"Önümde koskoca bir dünya, yaşanası bir hayat ve bir gezegen dolusu da kadın varken, tek kadınla heba edilir mi bu güzelim yaşam?" diyenlerdenseniz, size ufak bir uyarım var: Spiritüel bir kadını boynuzlamaya kalkmayın. Neden mi?

Spiritüel kızımızı buldunuz ve binbir eziyetle veya rahatlıkla tavlamayı başardınız ve artık o, sizin sevgiliniz. Fakat siz, ne de olsa bir erkeksiniz ve doğanızda, olabildiğince çok dişiye tohumlarınızı saçıp, neslin devamını sağlamak güdüsü hakim ve bu güdü, üç gün sonra başınızı başka dişilere çevirmenize yol açıyor... Eee, bu çok normal de, yanınızdaki dişi hele de spiritüelliğe bulaşmış bir dişiyken, bunu yer mi??? Yemese bile siz nasıl yedirirsiniz??? Eh, okumaya devam edin bakalım.

Bir kere, öncelikle şunu kabul etmemiz lazım kardeşim: Bu kadın milleti, boynuzlandığını anlama hususunda, ekstradan bir donanımla geliyor bu gezegene; evrensel düzen, bunlara bu hassasiyeti, borsada çıkacak kağıtların önceden tespiti veya bir sonraki El-Kaide saldırısının mevkiinin belirlenmesi gibi konularda verse, kuşkusuz dünya daha yaşanası bir yer olurdu. Ama kurban olduğumun yaradanı, gidip boynuzlanma hususunda hassasiyet verip, erkek milletine koca bir kazık atmış. Bunlar da hissedip hissedip evde dırdırı yapıyor; sonra herifler, o sinirle gidip savaş çıkartıyor falan. Siz inanmayın, insanlık tarihindeki savaşların yazılı nedenlerine: Savaşlar, kadın dırdırı yüzünden çıkıyor. İnanmayan, gitsin Topkapı Sarayı'nın harem dairesine baksın; beş yüz tane kadını minnacık yere tıkarsan, olacağı bu. Koskoca Osmanlı bile kadın dırdırı yüzünden çöktü be...

Neyse, bu kadar tarih dersinden sonra, gelelim bu hassasiyete. Her kadında doğuştan var olan bu yetenek, spiritüel kadında üç misli fazladır; sen daha niyeti ettiğin anda, bunlar anında meseleyi çakarlar: Çakmak ne demek, bunların büyük bir kısmında telepatik ve medyumik yetenekler de söz konusudur ve

kızın kimliği, hatta ne halt etmeyi planladığınıza kadar, rahatlıkla görebilirler. Hatta, benim duyduğum birkaç vakada, kızlar, geceleri astral bedenleri ile sevgililerinin evlerine gidip, onların ne halt ettiklerini görebilmektedirler. Fakat spiritüel kadın, diğer kadınlar gibi dırdır etme potansiyelini farklı biçimlerde (karma temizlemeleri, geçiş dönemi bahaneleri...) gösterse bile, konu aldatılmaya geldiğinde, diğer kadınlardan farklı olarak, pek yaygara etmez: Çeker gider. Bu noktada şunu da söylemek lazım ki ben, spiritüel olup da aldatılan pek kadın görmedim; kendi tanıdıklarım arasında. (Zaten, çoğunun ilişkisi daha ilk ayı bile zor gördüğü için, buna fırsat olmuyor.) Bu yüzden, anlatacağım şeylerin bir kısmı teori, bir kısmı da spiritüel olmayan kadınların başına gelen versiyonlardan yola çıkılarak, spiritüel olanlarda ne gibi şeylerin başınıza gelebileceği konusunda spekülasyonlar, önceden uyarayım.

Bir kere önce şunu söölim, eğer bir spiritüel kadınla birlikteysen; ilk seneyi de geçebildiyseniz ve halen devam ediyorsan, devam et... Sen alnından öpülecek adamsındır ve iyi de bir eş bulmuşsundur. Her ne kadar, bu yazılar aracılığı ile onlara çok sataşsam da, aslında spiritüel kadınlar, tanığım diğer kadınlara oranla üst düzey bir modeldir ve her babayiğide yar olmazlar. (Her ne kadar, "yar olmamayı" anlamaları için, o âna kadar ne "baba"yiğitlere yar olmuşlarsa da...) O yüzden, o da olsun, bu da olsun diyeceğine, önce elindekinin kıymetini bil. Yok ama, illa gözünü kararttıysan ve illa "çeşit" olsun niyetinde isen, sana yardımcı olmaya çalışayım.

Bu noktada, kadın milleti hakkında bilmen gereken en önemli gerçek şudur: Defalarca da tekrarladım önceden, kadın milleti birbirinin referansı ile yaşar. Bu nedenle, yanında bir kadın olan erkek, sokakta avanak avanak dolaşan erkekten kat kat değerlidir; hırbonun teki olsa bile. "Bunun yanında kadın varsa, bu herifte bir şey vardır; hele o kadın çok güzelse, mutlaka bir şeyler vardır; bu adam mutlaka benim olmalı" sistematiğiyle

çalışır bunların beyni. "Saçmaladın" diyenlere şunu söölim ki, dünya üzerindeki kadınların konuştuklarını toplayıp incelesek, yüzde 10 oranında "Bunu nerden aldın?" cümlesinin varlığını görürüz. Nerden alındığı öğrenilen mal, üç gün sonra başkasının da üzerinde olur ve moda denen şey de böyle ortaya çıkar. Erkek dediğinden mağazada yok ki anasını satiim, gidip de "Bunu nerden aldın?" diye sorsun. O da, bir şekilde sizi elde etmek isteyecektir; öyle, ya da böyle ve bunu yaparken de diğer kıza karşı vicdan falan yapmayıp, bilakis, diğerine karşı kazandığı zaferden dolayı sevinç duyacak, ama bir yandan da gene vicdanı elden bırakmayacaktır. Ben şunu hatırlarım ki, fi tarihinde, sevgilim olduğu halde benimle öpüşen bir kız bana, "Sevgilini de severim, ona da ayıp oluyor şu an yaptığımız, ama.." deyip, öpüşmeye devam etmişti. Kıssadan hisse: Sevgiliniz varken, başka kızlarla birliktelik şansınız çoktur ve kendi vicdanınız dışında, karşınızda duracak hiçbir şey yoktur. Haa, kız arada kendini rahatlatmak için, "Ama senin sevgilin var" muhabbeti yapabilir, pek sallamayın. Sevgilin olduğunu düşünüyorsa, bunu sana niye senin evine gelip söylüyor di mi? ;)

Gelelim olayın kırılma noktalarından birisine: Bir kere, aldatma noktasına gelmişsen, emin ol, ilişkinde bir sorun vardır. Ya bunu çözmeyi denersin, ya da aldatma yoluna gider, bundan kaçmaya çalışırsın. Belki sıkılmışsınızdır ve birbirinizden bir süre uzaklaşmanız gereklidir, ya da cidden rahatsız eden bir şeyler vardır da konuşamıyorsunuzdur ve bu seni nefes alma isteğine itmiştir vs. Spiritüel bir kadınlayken, genellikle bir sürü şey ifade edileceği ve bu, onun için nefes alma biçimine dönüştüğü için, pek sorun olmayabilir, ama bu sefer de, onun her şeyi çok eşeleyip kurcalaması seni rahatsız etmiştir. Her gün, okuduğu kitapları sana anlatması seni bayabilir ve "12 sarmallı DNA'nın değişiminin 2012 yılına etkileri" gibi, ne işe yarayacağını bir türlü anlamadığın bir sürü şeyi anlamanı isteyebilir ve sen bunu istemezsin, ya da evinde sürekli tütsü yakıp, meditasyon yapan, ama bir yandan da, yandan yandan hatununa bakan heriflere kıllanıp,

bu konuda uyarını yaptığında, kızdan, kıskançlıklarına dair bir sürü laf yemiş olabilirsin vs. (Emin ol, o heriflerin niyetleri konusunda yanılmamışsındır.) Tüm bunlar canını sıkıyor olabilir ve sen, bu sıkıntılarını aktarıp hatunu kaybetmekten korktuğun ve ruhunun da nefes alması gerektiğini hissettiğin için, böyle bir yola kaymış olabilirsin. Eh, hepimiz insanız sonuçta ve arada olabiliyor böyle şeyler. Bu noktada sana şunu söölim: Madem yapacaksın bu işi, delikanlı gibi yap, yani yalan söyleme. Gözüne kestirdiğin kişiye, sevgilin varken "Hayatımda birisi yok" deme. Git, delikanlı gibi durumunu anlat o noktaya geldiğinde ve yalan söyleyip birisini kandırma. Çünkü, emin ol yalanlarla gireceğin ilişkide, başın üç kat daha çok ağrır. Çünkü, aldatma eylemine gireceğin kızın tavrı çok belirleyicidir: Yalan söylersin, gider yaparsın, ama kız cidden ümitlenmiştir ve acayip kırılır sonradan, ya da dellenir ve gider senin ilişkini darmadağın eder vs. Net ve açık olursan, kız da neyin içinde olduğunu bilir ve adımlarını ona göre atar. Aynı anda iki-üç sevgiliyi idare etmek, öyle hava atıldığı gibi bir iş değildir. Bunların bir tanesiyle zor baş ederken, aynı anda iki-üç kızı idare edebilen adam, gitsin, Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne Üye Etme Komisyonu'nda çalışsın. Hele sen, bir medyumik yapıyla çıkacan; kız, senin ecdadını, sen daha söylemeden sana anlatacak biri olacak; sen, yalanlar söyleyerek iki-üç kişiyi idare edecen... Valla zamanında bir roman vardı; adam, telepatların olduğu bir toplumda cinayet işliyor ve bunu toplumdan saklamaya çalışıyordu; işte sen, o adam kadar kahramansın yani. :) O yüzden, başının ağrımasını istemiyorsan, açık olacaksın ve yalan söylemeyeceksin. (Arada ufak tefek kaçabilir, eh o kadar da olur.)

Dikkat etmen gereken bazı teknik detaylar var tabii; malum, teknoloji gelişti: Cep telefonu meselesini anlatmıyorum bile, ki ikinci kızın numarasını, "Recep, Hamdi, Kaptan Habip (halı saha arkadaşım dersin)" gibi kaydetmeyi, telefonların çalma sakatlıklarından yırtma taktiklerini, mesajların akışını sağlamayı falan, zaten biliyorsundur.

Bu kızı, büyük ihtimalle internetten bulmuşsan, ki artık yoğunluk burada; ICQ history'i silmeyi, silinen history'leri tekrar ICQ içindeki çöp kutusundan silmeyi falan da biliyorsundur. (Bir arkadaşım bunu bilmediği için kelleyi verdi, history silinince, ICQ içinde çöp kutusuna gitmiş ve kız ordan çıkarmış.) MSN, 6.0 versiyonundan sonra history tutmaya başladı, haberin ola. Ayrıca, hiçbir kıza, uzun süreli olarak bilgisayarını bırakmaman lazım. Çünkü, bilgisayardan sildiğin dosyaları geri getirmeni sağlayan programlar mevcut ve 500k'lık, kullanımı çok kolay olan bu programlar, sildiğini sandığın resimleri, logoları kuzular gibi meralara tekrar salabilirler, haberin ola.

Ayrıca da yüzdüğün havuza işemeyip, aynı şehirden değil de, farklı şehirden birilerini bulmak, sağlığın açısından daha hayırlıdır. En azından İstanbullu isen, farklı yakalardan bul ve hıyarlık edip, İstiklal Caddesi gibi yerlerde sürtme kızla elele. İstanbul kocaman şehir: Bunun sarayı var (Dolmabahçe Sarayı içindeki ördekli park); zindanı var (Yedikule Zindanları 5'inci kule); müzesi var (hem fantezi olur, mesela Deniz Müzesi'nin saltanat kayıkları bölümü çok tenhadır); bir sürü farklı mekan var ve en güvenlisi de ev denen bir kavram var. Ama yine şu da var ki, karşına, astral seyahat yapmayı bilen bir kız çıkarsa, s.çtın. Benim bir tane arkadaşım, bu şekilde sevgilisini sürekli denetliyordu ve herif en sonunda kaçmıştı. :)

Peki, diyelim bu işe başladın ve karşındaki varlık bunu çaktı (ki çok uzun sürmez bu, cidden). Ne yapacaksın? Bir kere, bir şeylerin döndüğünü anlar kadın milletinin her türlüsü, fakat bir türlü netleştiremez, eğer suç üstü yapmamışsa... Sana, "Beni Neşe ile mi aldattın, hayvan" derken, sen aslında, onu Ayşe ile aldatıyorsundur. Şimdi bu noktada, senin zaten aldatma eylemine girecek kadar gözünü karartmış biri olduğunu hesaba katarsak, Neşe değil de Ayşe'nin olması, aslında senin kaçış noktan olabilir. :) Sen, istediğin kadar inkar edebilirsin ve bu hukuken yalan da olmaz yani.

Sonuçta Ayşe ile aldatıyordun, ama tabii, bu ne kadar "yalan", ne kadar değil tartışılır. Fakat çok önemli bir nokta var ki bu, kadınların en temel zaaflarından biridir: Kadınlar, gerçekle karşılaşmak istemezler pek. O yüzden, sonuna kadar inkar etmek, aldatılma eylemi için iyi bir kaçış yoludur. Haa, karşınızdaki salak değildir ve durumu zaten anlamıştır, ama yine de bir tarafı, "Hayır, o öyle değil, sen yanlış görüyorsun"u duymak isteyecektir. Adamı kamerayla yakalamış karısı ve göstermiş kendisine, demiş ki, "Bu kızla elele n'apıyordun"; adam bakmış, bakmış, "O ben değilim" demiş, arkasını dönmüş, gitmiş. :) İşte olay bu. Ulan kadın, işte gözünün önünde, daha ne soruyon di mi? Haa, bu onu öfkelendirir mi, öfkelendirir; terk eder mi, edebilir. Ama yine, biraz da olsa, içinde durumu çevirebilme şansı vardır. Ama kabul ettiğinizde, bu durum sizi ölene kadar takip edecektir. :) Madem yedin bir bok ve açığa çıktı, bari ufacık da olsa kaçış noktan olsun. :)

Spiritüel kadında ise bu durum şöyle gelişir: Sizi yakalar ve duruma göre, ya direk terk eder, ya affeder. Öyle taktik, maktik pek sökmez. Dedim ya, bunlar bir üst model diye: Kararları da böyledir. O noktada, o durumun zaten farkındadır ve kararını vermiştir. Senin yalakalanman, ya da yalvarman, ya da özrün, olayın akışını pek değiştirmez. Sen, af çıkmasını bekleyen mahkum gibi öööle beklersin. Bir de, sana öyle bir bakar ki, zaten inkarlık durumun falan olamaz. Ya anında, ya da biraz düşünerek kararını verir ve uygular. (Gerçi, bu benim açımdan daha teoride ve çevremde bulunan spiritüel kadınların bu durumlara verdiği tepkiler, gözlem sonucunda ortaya çıkan bir spekülasyon. Ben zaten, o kadar uzun süreli ilişki kurabileceğim bir spiritüel kadın bulmuş olsaydım, aldatmaktan önce, ilişkiyi sürdürmeye verirdim enerjimi.)

Peki, spiritüel bir kadını, başka bir spiritüel kadın boynuzlar mı? Yani, spiritüel geçinen bir kadın, sevgilin varken sana asılır mı? Valla bu, kişiden kişiye değişir, ama yaparlar.

Bunlar zeki bir tür olduğu için, seni "Durumu anlamak ile anlayamamak" arasında bırakırlar. Bazıları da vardır ki, cidden azıtıktır: Tüm işleri güçleri, spiritüel camia içinde tanıdıkları kadınların kocalarını, sevgililerini ayartmaya çalışmaktır. Eee, seriyi dikkatle takip ettiyseniz, fark etmişsinizdir ki, spiritüel kadın için eş bulmak ciddi bir sorundur ve spiritüel bir kadınla uzun süreli ilişkisi olan bir erkekte, "mutlaka bir şeyler" vardır düşüncesi, kadınlığın doğasında olan dürtünün üç misli yoğunluğundadır ve spiritüel olsun, ya da olmasın, kadın, sonuçta kadındır ve mağazada da o herifi bulamayacağı için, gözünü karartabilecektir. Biz erkekler açısından, ruh hallerimize göre durumdan vaziyet çıkartmak veya görmezden gelmek hali söz konusu olabilir. Eh, artık gerisi size kalmış. ;)

the wise

ruhun akılla
buluştuğu yerde
mayıs - haziran 2011
sayı 1

www.thewisemag.com

2012: Son mu, Değişim mi?

Nostradamus: Sadece Kahin mi?

Feng Shui ile Eş Bulma Sanatı

Hiç Yoktan Ev Sahibi Olmak

Kendi Cennetinizi Yaratın

Mısır'ın Kayıp Labirenti

Her Yanımız UFO Dolu

Aydınlanma Nedir?

Follow the wise on...

www.thewisemag.com (Official)

www.thewisefacebook.com

www.thewisetwit.com (Twitter)

www.derKi.com (in Turkish)

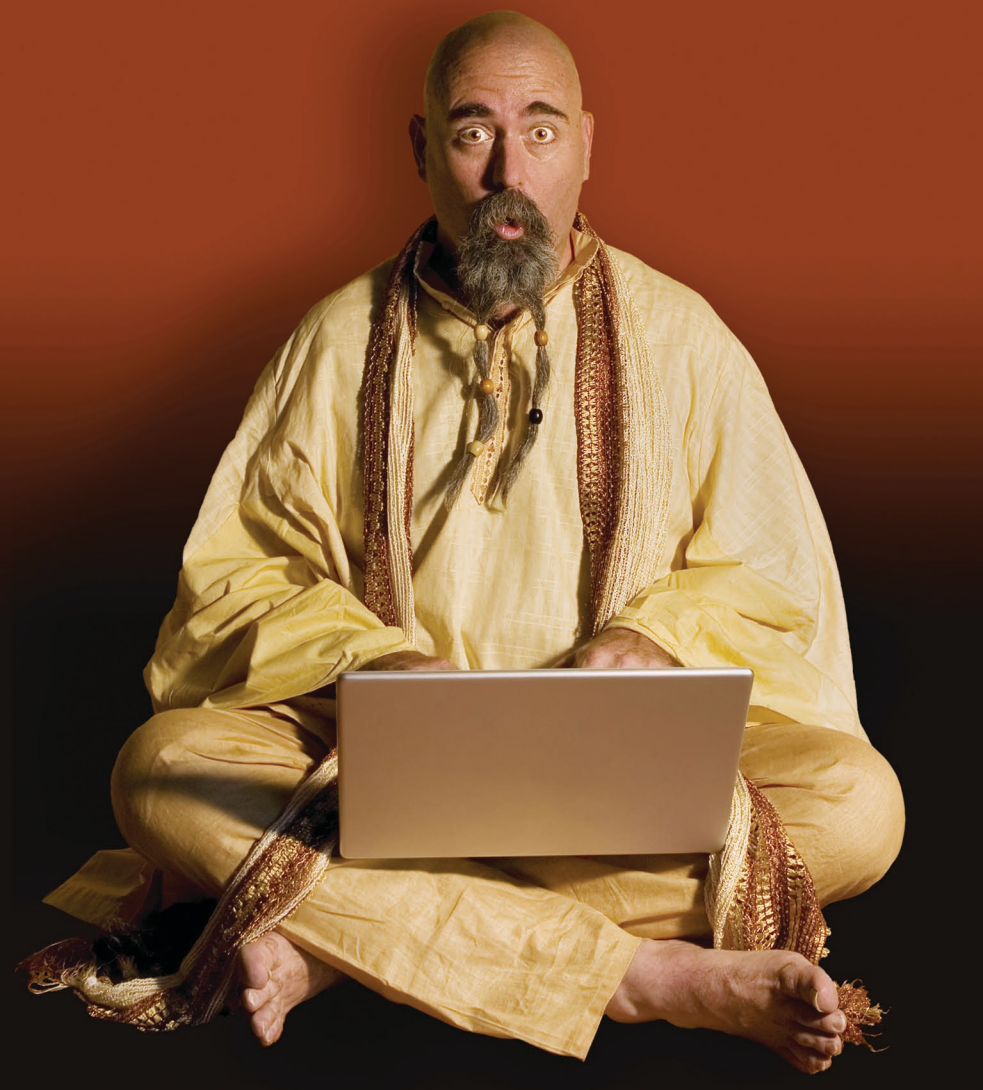

Bu Spiritüalizm Ne Ola ki?

Hasan 'Sonsuz' Çeliktaş

.. gözlerimi açtığımda her yer altından ışıklar içindeydi. Kendimi inanılmaz dingin, huzurlu ve "ev"de hissediyordum. Başımı çevirdiğimde O'nu gördüm yanıbaşımda... O... Yıllardır hep aradığım O yanımdaydı ve bana gülümsüyordu... Birşeyler söyleyeceğini hissettiğimde çok heyecanlandım ve O dedi ki:

"Birader azıcık sağa kayar mısın, manzaramı kapatıyorsun da..."

"Sonsuz, spirituel alemin Eminem'i…"
Piraye 'Delphin' Erdoğan Reklamcı / EMF Uygulayıcısı

"Özellikle 'Sprituel Kadını Nasıl Tavlarsınız'a çok güldüm"
Aycan Saroğlu Aktüel Dergisi Editörü

"İçten, yalın, net ve komik. Sonsuz, bizleri bizlere anlatıyor gülümseyerek ve gülümseterek…"
Zeynep Sevil Güven 'Beş Element' Kitabı Yazarı

"Yeni çağ spiritüalizminin gerçek ifadesi"
Gülüm Omay Reiki Master

Reikievi Yayınları
Sonsuzlukötesi Dizisi